

Giới thiệu Thiếp Bản Kinh Hoa

Truyện online hay của Tây Tựu xoay quanh nhân vật Bạch Thiên Thiên là nữ sát thủ nổi tiếng thế giới ngấm cư nhiên lại bị chính vị hôn phu của mình bắn một phát súng chết đi lại vô tình xuyên không.

Đệ nhất mỹ nhân Đông Ly quốc Phụng Hồng Loan, trở thành nữ nhân đầu tiên chưa gả đã bị lưu trong lịch sử của Đông Ly, đích khí phụ. Trở thành trò cười lớn nhất Đông Ly, Phụng Hồng Loan không chịu nổi bị nhục, nàng nhảy vào ao hoa sen.

Nhưng khi được cứu sống nàng đã không còn là nàng, nàng sẽ trả lại tất cả nỗi nhục này cho ai đã gây ra cho nàng mời các bạn đón đọc truyện xuyên không Thiếp Bản Kinh Hoa nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Thiên Khai năm thứ bốn trăm ba mươi hai, Đông Ly năm một trăm mười sáu.

Trông canh ba vừa điểm, màn trời đột nhiên lóe lên một tia sáng, khiến cho sắc trời sau một đêm mưa bụi như lộ ra một bức màn sa.

Không lâu sau lớp lớp sương mù trút bỏ, sắc trời trong trở lại. Vừa nhìn liền rõ ngày hôm nay là một vạn dặm trời quang, khí trời thực tốt.

Đông Ly quốc, phủ Thừa tướng, trong một tòa tiểu viện rách nát ở phía tây bắc, truyền đến tiếng nói chuyện của hai người. Nghe thanh âm hẳn là một chủ một tớ.

"Tiểu thư, nếu phu nhân lúc này còn sống, nhìn thấy ngài hôm nay rốt cục hết chịu khổ, nhất định sẽ rất vui mừng." Xuyên qua ô cửa cổ xưa rách nát, là một tiểu nha hoàn khuôn mặt xanh xao, đứng ở phía sau một nữ tử mặc một thân giả y phụng quan hà phi, sắc mặt phiếm hồng, nhẹ giọng nói.

"Ừ, nương trên trời có linh thiêng cũng sẽ được an ủi phần nào!" Thanh âm thiếu nữ dịu dàng mềm mại, cực kỳ êm tai. Nàng chính là tam tiểu thư phủ Thừa tướng Phụng Hồng Loan. Cũng là Đông Ly quốc đệ nhất mỹ nhân.

Chỉ thấy nàng một thân giả y phụng quan hà phi, ngồi ngay ngắn một bên, trước mặt là cổ kính đã có chút cũ kỹ đồ nát, điều này cũng không tổn hại chút nào đến vẻ đẹp như mỹ của nàng. Tóc vấn kiểu phi phụng kế là do thiếp thân nha hoàn duy nhất của nàng Xảo nhi vấn cho, đầu mang mũ phụng chu ngọc đỏ rực rũ xuống mi gian tạo một mảnh hoa quang dị thái. Trên người nàng mặc tiên hồng tì đãi, giả y đồ thắm, tựa như châu ngọc, lưu quang dật dật.

Lúc này một thân giả y phụng quan hà phi, khiến cho cả người nàng so với bình thường mà nói lại thêm ba phần xinh đẹp, bảy phần kiều mị. Sắc mặt vốn có chút phiếm hồng cũng bị lớp son phấn tỉ mỉ che lấp đi, chỉ cần nhìn một bên sườn mặt thôi, cũng đủ thấy được dung nhan kia khuynh quốc khuynh thành, xinh đẹp động lòng người cỡ nào.

"Tiểu thư, người thật đẹp! Đêm hôm nay động phòng hoa chúc, Ly Vương gia nhất định sẽ bị người khiến cho say mê chết thôi." Xảo nhi nhìn chủ tử của mình trong gương, tự đáy lòng khen ngợi nàng.

Phụng Hồng Loan kiều nhân ứng đỏ, đáy mắt lưu chuyển ba quang nhộn nhạo gọi một mảnh tình ý, nghe được lời nói của Xảo nhi, liền ngưng ngừng trách mắng: "Tiểu nha đầu lảm nhảm! Về sau đã đến Ly vương phủ vạn vạn không thể trước mặt người khác nói như vậy, sẽ bị người khác nói lỗ mắng, sẽ làm cho Ly vương chán ghét."

"Là, tiểu thư, nô tỳ cũng chỉ dám ở trước mặt ngài nói nhiều một chút. Tiểu thư người đẹp như vậy, Ly vương nhất định sẽ bảo vệ, yêu thương tiểu thư như trân bảo." Xảo nhi lập tức nói.

Phụng Hồng Loan cười yếu ớt không nói gì.

Xảo nhi lại nói: "Tiểu thư, nô tỳ nghe nói Ly vương tuần mỹ phong nghi, chính là nhất biểu nhân tài, hơn nữa văn đàn vũ công đều tài giỏi hơn người, là phiên phiên giai công tử thế gian ít có, mới hai mươi tuổi liền được phong vương rồi, chứ vị công tử trong kinh cũng không thể nào so được, được ca tụng là đệ Đông Ly đệ nhất công tử, cũng là thiên hạ Tam công tử chi nhất, còn có không ít danh môn khuê tú tha thiết ước mơ vị hôn phu người đâu! Phu nhân năm ấy thực sự là vì tiểu thư tìm được một vị hôn phu tốt. Tiểu thư người cũng biết, các vị tiểu thư trong phủ đều một lòng ngưỡng mộ Ly vương mà!"

"Ừ! Ta biết." Phụng Hồng Loan nhìn chính mình trong gương mà cười nhợt nhạt, gương mặt thoáng hiện chút mê mang, lại nhớ tới ngày hôm nay phải

nàng phải gả cho người, có chút vui sướng trong lòng nhẹ nhõm tràn ra.

Từ nhỏ nàng đã biết, sau này lớn lên nàng phải gả cho Ly vương.

Quân Tử Ly, cái tên này từ năm nàng ba tuổi đã nhớ, nhớ đến bây giờ. Hôm nay nàng đã mười sáu tuổi, mỗi một việc liên quan tới nàng nàng đều thanh thanh sở sở. Ngày hôm nay rốt cục sẽ gả cho hắn, trong lòng có thể nào không thích?

Nhớ tới mẫu thân đã qua đời nhiều năm của mình, vành mắt nàng không khỏi ửng đỏ, nếu nương còn sống, biết nàng rốt cục cũng gả cho hắn, tâm người cớ nào là cao hứng nha!

"Tiểu thư, hôm nay là ngày đại hôn, nô tỳ không nên nói đến phu nhân, khiến cho người thương tâm." Xảo nhi nhìn Phụng Hồng Loan, cũng nhịn không được vành mắt đều hồng, liều mạng đè nén nước mắt khuyên nhủ chủ tử.

"Ừ!" Phụng Hồng Loan gật đầu: "Xảo nhi, thật may là mấy năm nay vẫn có muội luôn theo ta."

"Tiểu thư, Xảo nhi sẽ luôn luôn phụng bồi tiểu thư, chỉ là Xảo nhi cô phụ phu nhân giao phó, không có thể chiếu cố tốt tiểu thư." Xảo nhi cắn môi, mắt hàm lệ nói: "Trước đó vài ngày Xảo nhi còn làm hại người bị tử tiểu thư dùng roi đánh, đều do nô tỳ vô dụng."

"Xảo nhi, muội đừng tự trách mình, chuyện kia vốn không phải lỗi của muội, không thể trách muội được, chúng ta nhìn một chút mọi chuyện liền sẽ qua thôi." Phụng Hồng Loan khuyên nhủ. Nghĩ tới trên người nàng mới vừa bị thương bởi vết roi chỉ mong sẽ không bị vị hôn phu ghét bỏ. Thiết nghĩ người kia vốn kinh tài tuyệt diệu như vậy, chắc cũng không phải là người suy nghĩ nông cạn, ắt hẳn sẽ không ghét bỏ nàng.

"Còn có Ngũ tiểu thư Lục tiểu thư càng đáng hận hơn, ngày hôm qua bọn họ cư nhiên đem Phụng Minh cầm cùng Bích Huyết tiểu phu nhân để lại cho người đoạt đi rồi, đây chính là di vật duy nhất phu nhân lưu lại cho người a, người thế nào lại bỏ được để cho các nàng tùy tiện mang đi kia chứ!" Xảo nhi xoa mũi, giận dữ nói.

"Mẫu thân luôn ở trong lòng ta, vĩnh viễn đều ở đây. Vài thứ kia bất quá cũng chỉ là phồn hoa tạp vật lướt qua bên người, cho cũng liền cho thôi. Xảo nhi, chuyện này từ nay về sau không cho muội phép nhắc lại." Phụng Hồng Loan nhẹ giọng nói.

"Tiểu thư, đều là bởi vì Xảo nhi, nếu không phải vì Xảo nhi, tiểu thư cũng sẽ không để cho các nàng lấy đi di vật của phu nhân." nước mắt Xảo nhi rốt cục chảy xuống, nhớ tới hôm ấy nàng suýt chút nữa bị Ngũ tiểu thư cùng Lục tiểu thư đánh chết, nếu không phải là tiểu thư lấy ra cầm tiêu của phu nhân để trao đổi, các nàng cũng sẽ không bỏ qua cho nàng.

"Những đồ vật này đều là vật chết, nhưng có thể đổi lấy một mạng của Xảo nhi, mẫu thân ở trên trời có biết cũng sẽ được an ủi. Điều là chuyện đã qua rồi, chớ nên để ý nữa. Sau này đến Ly vương phủ, chúng ta lại tìm cái khác tốt hơn là được rồi."

Phụng Hồng Loan nhớ tới nương, nhớ tới Phụng Minh cầm cùng Bích Huyết tiểu theo nàng từ nhỏ đến lớn, vậy mà từ nay về sau lại là của người khác rồi, trong lòng thực không nở. Nhưng vẫn như cũ an ủi Xảo nhi. Xảo nhi theo nàng từ nhỏ đến giờ, nếu không phải nhờ có Xảo nhi, nàng thực cũng không biết chính mình đã chết bao nhiêu lần rồi. Mẫu thân biết được cũng sẽ không trách nàng.

"Mong là Ly vương sẽ đối tiểu thư thật tốt, tiểu thư chính là người tốt nhất, thiện lương nhất trên thế giới này." Xảo nhi nghẹn ngào nói.

Phụng Hồng Loan không nói nữa. Nghĩ đến người kia, nàng mới chỉ một lần duy nhất gặp quá hắn, Quân Tử Ly, đó cũng đã là chuyện của bốn năm trước. ngày hôm ấy, ở phía sau thanh sơn cổ tự một rừng hoa đào bay đầy trời, nam tử kia một thân y phục Nguyệt Nha khoác áo choàng đứng đón hoa đào. Thật sự là nhân bi hoa kiều (người so với hoa mà nói vẫn còn đẹp hơn hoa). Khí chất tao nhã, đời này nàng khó có thể quên.

Ngày hôm nay, nàng sẽ gả cho hắn. Thời gian lúc này trôi qua thực chậm.

"Tiểu thư, người có phải đã chờ nóng nảy rồi không, bây giờ mới là canh ba, cách canh năm người của Ly vương phủ tới đón thân còn sớm lắm! Hay là người ngủ tiếp một chút, nghe nói tân nương còn phải bái tông miếu, nhập lăng từ (từ đường hoàng gia), muốn phải lần qua lần lại một ngày đêm đâu! Nô tỳ sợ thân thể của người yếu đuối chịu không nổi." Xảo nhi lo lắng nói.

"Vô phương, ta đều sẽ chịu đựng được." Phụng Hồng Loan ôn nhu lắc đầu.

Xảo nhi vừa muốn nói thêm cái gì nữa, liền nghe được bên ngoài tiểu viện đến vô số tiếng bước chân, còn kèm theo châu ngọc va chạm, thanh âm oanh oanh yến yến huyền ảo âm ỉ. Trong nháy mắt, yên tĩnh tiểu viện nhất thời trở nên ồn ào náo nhiệt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo nhi liền khẩn trương nhìn về phía ngoài cửa, nghe trận thế lớn như vậy cũng biết tới nhất định là những người đó, tiểu thân thể tức khắc liền run run: "Tiểu thư. . ."

"Đừng sợ! Là di nương cùng các tỷ muội tới đây tổng phúc (thêm trang, chúc phúc chẳng ???) cho ta mà thôi." Phụng Hồng Loan trong lòng chợt căng thẳng, nhưng ngay sau đó liền thoải mái nói với Xảo nhi. Thân thể còn đang ngồi liền đứng lên, đem Xảo nhi che chở ở tại phía sau.

Xảo nhi gật đầu, nghĩ nghĩ tiểu thư sẽ gả cho Ly vương rồi, hơn nữa còn là Ly vương chính phi. Hôm nay tiểu thư nhà nàng chính là mặt trời ban trưa, có cho các nàng cũng không dám làm xằng làm bậy. Xảo nhi rõ ràng rất sợ, nhưng là vẫn theo từ sau lưng Phụng Hồng Loan đi ra, che chở tiểu thư của mình ở đằng sau. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, ngày hôm nay vô luận như thế nào không thể để cho các nàng đã thương tiểu thư.

Phụng Hồng Loan nhìn Xảo nhi đứng trước mặt nàng, trong lòng ấm áp.

Chỉ khoảng nửa khắc, một đám nữ tử liền theo nhau vào phòng, mùi son phấn nồng nặc như phả vào mặt. Trước mắt đi tới một nữ nhân mặc y phục đồ thảm khoác áo choàng cảm tú, trên đầu điểm đầy chu sai, xem chừng cũng hơn ba mươi tuổi, không tính là một nữ nhân đặc biệt xinh đẹp, thế nhưng lại có một cổ tinh minh khôn khéo cùng phong vận nữ nhân, hai loại khí chất này kết hợp với nhau, không những không hiện chút nào phẩm cảm, trái lại thực khiến người ta không thể nhìn được mà nhìn nhiều hơn.

Nữ tử này chính là Nhị phu nhân Thừa tướng phủ, Mộc Văn Tĩnh. Phủ Thừa tướng từ lúc chủ mẫu phu nhân qua đời sau, quyền hành chương phủ vẫn do bà ta một tay nắm giữ, tuy bà ta không được thừa tướng đưa lên phủ chính, nhưng là hiện nay nàng ta nghiêm nhiên là nữ nhân có thực quyền nhất trong phủ Thừa tướng.

Sau lưng nàng ta theo đến một đám nữ tử khác cũng trang điểm lộng lẫy, đều là Tam phu nhân, Tứ phu nhân, Ngũ phu nhân, Lục phu nhân, thất phu nhân, Bát phu nhân, Cửu phu nhân. . . của phủ Thừa tướng. Tổng cộng mười hai vị phu nhân.

Theo sau các nàng là mấy thiếu nữ xinh đẹp như hoa, là Thừa tướng phủ tứ tiểu thư, Ngũ tiểu thư, Lục tiểu thư, Thất tiểu thư, Bát tiểu thư. . . Tổng cộng chín vị tiểu thư.

Ở phía sau các nàng, chính là nha hoàn bà tử của các viện trong phủ, có chừng hơn mười người, phòng nhỏ không thể chứa hết được, còn lại đều chờ ở tại trong viện. Nha hoàn bà tử trong tay đều phụng đầy yên chi thủy phần (son bột nước).

"U! Nhìn xem Tam tiểu thư của chúng ta, đều không kịp đợi, đã tự mình đã mặc y phục thực tốt rồi." Nhị phu nhân nhìn Phụng Hồng Loan đã mặc tốt y phục cười duyên một tiếng, chỉ là tiếng cười này nói thế nào cũng có chút lãnh ý cùng chói tai. Không đợi Phụng Hồng Loan trả lời, trước liền nói.

"Nào có tân nương từ nhà ai lên kiệu hoa xuất giá lại tự mình mặc gả y, chuyện này mà truyền ra ngoài người khác sẽ tưởng là phủ Thừa tướng không có người đâu!" Tam phu nhân đứng bên người Nhị phu nhân quét mắt nhìn một vòng quanh thân Phụng Hồng Loan, ánh mắt định ở trên mặt của nàng mà chòng chọc, vừa nhìn liền thấy đồ kị hận. Thanh âm châm chọc bén nhọn nhìn không được liền vang lên.

"Cái này còn không phải sao! Chuyện này nếu là để cho lão gia biết, lại sẽ cho là chúng ta khi dễ nàng không nương đây!" Tứ phu nhân cũng nhìn gương mặt của Phụng Hồng Loan, bà ta mỗi một lần nhìn liền muốn xé nát một lần.

"Quả nhiên là con thiếp sở sinh, trời sanh妒 đố nam nhân, đúng là hồ ly tinh." Thất phu nhân mở miệng.

"Thất muội muội, người thế nhưng cũng từ Di hồng viện đi ra ngoài, làm sao có thể nói như vậy chứ! Phải cùng Hồng Loan thân cận hơn mới phải." Bị Thất phu nhân lướt qua mặt, Ngũ phu nhân liền nắm lấy cơ hội châm chọc nói.

Khuôn mặt Thất phu nhân trắng nhợt, vừa muốn mở miệng, Lục phu nhân lập tức nói: "Thất muội muội làm sao có thể so với Hồng Loan kia chứ! Năm đó vị kia chính là Đông Ly đệ nhất kỹ viện Quan Hoa Cư đi ra đâu! Một cái Di Hồng Viện nhỏ nhỏ không phóng khoáng làm sao có thể so sánh được? Nghe nói lúc đó tiên hoàng cũng đi dạo chỗ ấy đâu!"

"Có tốt nhiều hơn nữa chẳng phải cũng chỉ là một nơi bán thân kỹ viện thôi sao. Quan Hoa Cư thì sao kia chứ, kỹ nữ Quan Hoa Cư thì có gì đặc biệt hơn người? Đã bán thân vào đó nữ nhân đẹp thế nào chẳng phải đều là một đôi tay ngọc vạn người gối, nghìn người cười vạn người áp sao. Tiên hoàng lúc đó trắng niên. . ." Bát phu nhân lập tức hừ lạnh nói.

"Liền a, tiên hoàng năm đó thế nhưng. . . Nghe nói nương Hồng Loan chính là nhập mạc chi tân của tiên hoàng đâu. . ." Thập Nhị phu nhân lập tức tiếp lời.

"Muội cũng nghe nói, sau lại không biết thế nào nàng ta lại có thể gả cho tướng gia nhà chúng ta. . ."

". . ."

Lời nói ra càng lúc càng khó nghe, phụng hồng loan sắc mặt hơi tái, môi cắn thật chặt, bàn tay trong tay áo siết chặt. Mấy năm nay các nàng vẫn luôn dùng cái cớ này mà nói nương, nhưng cho tới bây giờ cũng đều là giáp thương đá bóng (nói bóng nói gió, chỉ cây dâu mắng cây hòe) chứ không dám to gan nói thẳng ra như vậy. Hôm nay cũng khác xưa rồi, xem nàng sắp gả cho Ly vương, làm cho các nàng đổ kị, mới không chịu nổi như vậy.

Vốn luôn nhớ kỹ lời nương dạy dỗ trước lúc lâm chung, nàng vẫn nhìn xuống mọi chuyện, hôm nay các nàng như vậy si nhục nương thử hỏi nàng làm sao có thể chịu?

"Các người. . ." Xảo nhi nhìn tiểu thư nhà mình, tức giận vành mắt đều đỏ, trừng mắt nhìn những nữ nhân kia, các nàng tại sao có thể làm trò trước mặt tiểu thư si nhục phu nhân như vậy chứ? (lời của editor: cung à em thật ngây thơ, lời ns chua ngoa ác độc còn nhiều lắm)

Phụng Hồng Loan kéo Xảo nhi, nhìn mấy vị di nương đối diện, từ từ mở miệng: "Lời nói của các vị di nương nếu như truyền tới tai đương kim hoàng thượng, tướng phủ sợ là. . . Hơn nữa nếu để cho phụ thân nghe được những lời này, không biết sẽ xử lý làm sao nữa?"

Nàng không nhanh không chậm nói một câu, lại làm cho những nữ nhân còn đương la hét ầm ĩ náo nhiệt kia đều yên tĩnh lại. Ngoại trừ Nhị phu nhân ra, cả đám sắc mặt đều tái nhìn Phụng Hồng Loan. Các nàng tựa hồ đều nói ra những lời đại nghịch bất đạo.

"Hồng Loan nói rất đúng! Các người lại nghị luận bậy bạ chuyện về tiên hoàng, nếu thực truyền ra ngoài toàn bộ tướng phủ đều chôn cùng, các người đều muốn vậy sao?" Ánh mắt Nhị phu nhân bén nhọn nhìn lướt qua Hồng Loan, nhìn ở phía sau gầm lên. Một bầy người sau lưng nhất thời lặng ngắt như tờ.

"Không phải là nói một chút thôi sao, nương à người cũng thực là chuyện bé xé ra to, tiên hoàng cũng đã hoẵng ba năm rồi, hơn nữa lời này vốn chính là sự thực. Ai biết có người có phải hay không là đã loại. . ." Nữ nhi nhị phu nhân, tứ tiểu thư Phụng Kim Linh mở miệng nói, nàng từ lúc tiến vào phòng ánh mắt tràn đầy đố kỵ nhìn chằm chằm Phụng Hồng Loan đương mặc giá y đỏ thẫm, dựa vào cái gì mà nàng ta có thể gả cho Ly vương còn nàng thì không.

Vừa nghe đến hai chữ đã loại, hai tay Phụng Hồng Loan không khỏi siết chặt. Nàng chỉ cảm thấy những lời này nghe sao thực chói tai.

"Im miệng!" Nhị phu nhân vừa nhìn con gái của mình, lần thứ hai gầm lên. Chuyện khác nàng muốn nói bậy gì đều có thể nói, nhưng là chuyện của hoàng gia nhất là việc kiêng kỵ về tiên hoàng lại là chuyện nhất thiết không được bàn. Xâm ngôn loạn ngữ bàn việc nhà để vương đế người khác nghe được chính là muốn mất đầu, diệt tộc.

"Đúng vậy đó, Nhị nương, ngài cũng thực đem chuyện nhỏ biến thành to rồi, lời tứ tỷ nói rất đúng, đây vốn chính là sự thực nha. . ." người nói lời này chính là Ngũ tiểu thư Phụng Thanh Linh nữ nhi của Tam phu nhân. Bình thường nàng cùng tứ tiểu thư Phụng Kim Linh đều đi cùng nhau thời gian dài, thế nên nàng (PTL) cũng học được từ nàng ta (PKL) mấy phần ương ngạnh.

"Đúng a, nhị vị tỷ tỷ nói đều đúng. Vô huyết bất lai phong (Huyết k trống làm s có tiếng gió, tương tự: k có lửa làm sao có khói), ai biết chắc được Tam tỷ có phải hay không Tam tỷ của chúng ta đây. . ." Lục tiểu thư Phụng Ngân Linh cũng mở miệng nói. Nương nàng là chính là Tứ phu nhân, Tứ phu nhân chính là đích trưởng nữ thân ngoại gia của đại tướng quân. Bởi vậy ở tướng phủ này địa vị Tứ phu nhân và Lục tiểu thư cũng so với cái khác tiểu thư đi nương mà nói đều cao hơn cả. Thế nên lời nói của các nàng cũng có trọng lượng hơn.

Phụng Hồng Loan cắn môi, gặp Nhị phu nhân trang một bộ dáng muốn đứng xem cuộc vui không chịu lên tiếng nữa, nàng chậm rãi mở miệng: "Mấy vị đi nương và các tỷ muội nếu là không minh bạch rõ ràng, chuyện này để thời các người có thể tự mình đi hỏi phụ thân, ta nghĩ phụ thân nhất định sẽ cho các người biết câu trả lời thỏa đáng a. Hoặc là nếu như các người ngại phiền phức, Hồng Loan có thể giúp các người hỏi một chút."

Nhất ngôn xuất khẩu, Nhị phu nhân vẻ mặt liền biến đổi vạn vạn, mấy vị đi nương khác lại càng hoảng thần sắc mặt nhất bạch, tứ tiểu thư, Ngũ tiểu thư, Lục tiểu thư cũng đều đồng dạng, mấy khuôn mặt nhỏ nhắn đều trắng nhợt, dung hoa thất sắc.

Ánh mắt Phụng Hồng Loan bình tĩnh nhìn các nàng. Các nàng vũ nhục nàng, không sao cả, nàng có thể bỏ qua nhưng các nàng không được phép vũ nhục mẹ nàng. Con người ta nhẫn nhịn cũng là có hạn độ. Ngày hôm nay ngày đại hỉ của nàng, nương nàng còn đang ở trên trời nhìn xuống xem nàng đâu!

"Người tới! Lập tức đưa Tứ tiểu thư, Ngũ tiểu thư, Lục tiểu thư đi từ đường phạt quỳ ba ngày! Chỉ cho uống nước, không cho phép ăn!" Nhị phu nhân nhìn Phụng Hồng Loan, bà thực tình nhìn ra lần này là quá mức rồi, nàng ta cũng đã phát hỏa. Thế nên bà liền lập tức quay sang đám bà tử nhà hoàn phía sau nộ quát một tiếng.

"Nương?" Tứ tiểu thư nghe được kinh hô, nàng nhất thời không thể tin được nương nàng lại làm vậy.

"Nhị nương. . ." lập tức thân thể Ngũ tiểu thư cùng Lục tiểu thư đều mềm nhũn.

"Nhị tỷ tỷ, lời hài tử vốn là vô tâm chi thất, muội thấy vẫn là cho qua mọi chuyện đi. . ." Tam phu nhân, Tứ phu nhân lập tức cầu tình.

"Chuyện này quyết định thế nào vẫn phải xem ở Hồng Loan." suy cho cùng trong đó cũng có con gái của mình, Nhị phu nhân liền đem nan đề vứt cho Phụng Hồng Loan tự xử lí.

"Mọi chuyện đều do Nhị nương làm chủ." Phụng Hồng Loan lúc này thực hận các nàng, liền nhân dịp trả lời.

"Đưa xuống! Nghiêm gia trông giữ!" Nhị phu nhân nhất thời thở ra một hơi, ra lệnh cho hạ nhân đưa các nàng đi xuống.

"Nhị nương không nên a, chúng ta biết sai rồi. . ." Phụng Thanh Linh cùng Phụng Ngân Linh lập tức cầu xin Nhị phu nhân.

"Phụng Hồng Loan, nương người vốn là nữ nhân không biết xấu hổ, thực không nghĩ tới người cũng là kẻ lòng dạ hiểm độc, người lại dám nghĩ đi nói cho phụ thân, ta nói cho người biết phụ thân có biết chuyện này cũng sẽ không hướng về phía người, lời ta nói chính là sự thực, ai biết được liệu người là có phải là đã loại của nương cùng với người nam nhân nào hay không. . ." Phụng Kim Linh mở miệng nhục mạ.

(Linux: ta rất có ý kiến, tác giả a vì có gì ngài để mấy con mắt ngu ngốc này tên Linh vậy ??? Thật là sỉ nhục cái tên xinh đẹp văn nhã của ta. Ước chế a. Editor muốn làm phản a, muốn đổi tên chúng nó a.)

"Im miệng! Người thực vô pháp vô thiên!" Nhị phu nhân liền vung tay tát nàng ta một cái, đem Phụng Kim Linh đánh ngã trên mặt đất, lạnh lùng nói: "Người tới! Đem tứ tiểu thư đưa xuống cho ta!"

Lập tức liền có hai bà tử tiến đến, đem Phụng Kim Linh kéo xuống, Phụng Kim Linh lại khóc lại nức, lời nói càng lúc càng khó nghe. Càng nghe sắc mặt của nhị phu nhân càng ngày càng đen. Ngũ tiểu thư và Lục tiểu thư nhìn cũng sợ đến choáng váng, Nhị phu nhân cho tới nay đều thương yêu cưng chiều tứ tiểu thư chứ đừng nói chi là đánh nàng như vậy, các nàng liền không cần đến người kéo xuống, liền ngoan ngoãn đi theo qua từ đường rồi.

Tam phu nhân và Tứ phu nhân vừa muốn cầu thỉnh, một ánh mắt sắc bén của Nhị phu nhân liền quét tới, các nàng lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng. Tục ngữ nói gừng càng già càng cay, các nàng biết Nhị phu nhân làm vậy là có ý tứ, chuyện hôm nay trước tiên cần ổn định Phụng Hồng Loan, chờ nàng qua ngày hôm nay đuổi nàng lên kiệu hoa sau, lại đem nữ nhi phóng xuất cũng không muộn, mọi chuyện bất quá là làm dáng một chút mà thôi. Nhất thời

tâm tư các nàng đều định xuống.

"Hong Loan, người xem Nhị nương xử trí như vậy đã tốt chưa." Nhị phu nhân lập tức thu về mặt âm trầm, quay sang đối Phụng Hồng Loan cười nói.

"Nhị nương xử trí tất nhiên là tốt. Hồng Loan cảm thấy mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một hồi." Phụng Hồng Loan nhẹ giọng nói.

"Tốt lắm, con nghỉ ngơi trước, chờ kiệu hoa tới, ta lại cho người qua đây gọi con." Nhị phu nhân vốn là tướng hôm nay có thể hảo hảo chinh Phụng Hồng Loan, nàng không nghĩ tới ngồi xem cuộc vui lại xem đến xảy ra vấn đề. Hôm nay nhọc nhằn của nữ nhi bị người ta siết chặt trong tay, nếu còn chọc tiếp không cẩn thận lại thật chọc nàng ta xé ra mọi chuyện, nàng cùng nữ nhi coi như có mười cái mạng cũng không giữ được. Trong tay không có tiền vốn, lại không có bản sự, nàng tự nhiên không dám tái sinh sự, chỉ có thể theo Phụng Hồng Loan cười nói.

Mấy vị phu nhân mới vừa rồi đều tham gia luận chuyện tiên hoàng, hôm nay xem xem lại thấy Nhị phu nhân cũng phải hạ mình nhượng bộ, cũng không dám tái sinh sự, cả đám người đều hậm hực thối lui ra khỏi tiểu viện.

Trong nháy, tiểu viện mới vừa rồi còn nhiệt liệt nháo nháo chớp mắt liền yên tĩnh trở lại.

Mấy người vừa đi thân thể Phụng Hồng Loan liền mềm nhũn, mắt thấy nàng sẽ ngã xuống đất, Xảo nhi kinh hô một tiếng, lập tức chạy đến đỡ lấy nàng, khóc thút thít nói: "Tiểu thư, người phải chịu đựng thêm chút nữa a. Chờ kiệu hoa của Ly Vương gia tới mọi chuyện đều sẽ tốt hơn."

"Ừ!" Phụng Hồng Loan nước mắt doanh trùng, vội nhắm mắt lại lên tiếng, thân thể hư nhược yếu đuối chỉ có thể tựa lại trong lòng Xảo nhi.

Chủ tớ hai người đều không nói chuyện, thời gian tiến nhập đào kế thì, chờ đợi, lại chờ, lại đợi thêm lát nữa với, nghĩ chỉ cần chờ được kiệu hoa của Ly Vương tới, các nàng liền thấy được hy vọng cùng ngày mai.

Chỉ là không nghĩ, lúc này một lần chờ chính là chờ đợi tròn một ngày.

Vào lúc thái dương sắp xuống núi, các nàng không ngờ đợi lại không đợi tới kiệu hoa Ly Vương, mà lại chờ được một tờ giấy hưu thư.

Hai tờ hưu thư: bỏ vợ đại tự đập vào mi mắt nàng, lạc khoản là do chính tay người kia, cái tên nàng đặt ở trong lòng thương nhớ mười mấy năm đề bút. Nét chữ tựa rồng bay phượng múa, phong lưu tiêu sái, vừa nhìn là có thể thấy được người chấp bút hẳn là một người tuấn kiệt văn chương trác tuyệt hơn người nhi.

Đây là bút pháp duy nhất qua nhiều năm như vậy đích thân hân giao cho nàng, chỉ là phong thư duy nhất này lại chính là hưu thư. Vị giá tiên hưu. Sao mà buồn cười? Phụng Hồng Loan nhìn hưu thư trong tay, cười đến khuôn mặt tràn đầy nước mắt.

Đây là người nàng ngày trông mong, đêm tưởng nhớ, tưởng đến mười mấy năm? Đây là người mà mẫu thân giao cho nàng chọn phu quân? Phu quân a! Không có mẫu thân, nàng còn có thể ngóng trông vào phu quân. Bây giờ đến cả phu quân nàng cũng không còn, nàng sau này còn có thể lại trông mong vào cái gì mà sống tiếp? Đã không còn hi vọng, cuộc sống này còn ý nghĩa gì mà nàng có thể tìm ra?

Mặc kệ phủ Thừa tướng đã sớm gà bay chó sủa, nay các di nương tỷ muội lật sập trời. Càng bất kể bên ngoài nàng vốn bị truyền danh tiếng không tốt hẳn lại thêm cho nàng đầu ngón ngang ang bề một khoản. Nàng cầm hưu thư ở Phụng phủ ngồi trước hà hoa trì một đêm. Đến khi ánh bình minh vừa lóe phía chân trời, Phụng Hồng Loan liền mặc giá y tân nương đỏ thắm của ngày hôm qua mà nhảy vào hà hoa trì.

Trong Hà hoa trì kinh khởi nhất trì gấm lý. (không biết này là kinh động đám cá chép gấm hay là trôi nổi một phong thư trong hồ sen đề. Hiu QT của bạn k rõ a.)

11 - 07 - 2011, một giờ sáng, tại Giã Lam thành

Một chiếc Ferrari thể thao màu đen tiến vào thùy hoàn sơn khu biệt thự sang trọng số 22, lặng yên không tiếng động dừng lại cách ngoại vi khu biệt thự ba trăm thước dừng ở ven đường, bóng cây bên đường ẩn giấu thân xe, dưới màn đêm đen kịt cùng bóng cây hòa thành một thể.

Ngồi trong xe là một cô gái trẻ, một thân người y phục dạ hành màu đen ôm sát toàn thân, làm cho vóc người cao gầy xinh đẹp nho nhã của cô cùng toàn bộ đường cong ưu mỹ, là lột hiện lên rõ ràng. Một đầu tóc đen ba lạng dùng cặp nhỏ cặp cố định lên sau gáy, trên cái trán ưa nhả không lưu một sợi tóc, lộ vẻ gọn gàng lưu loát.

Khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp nửa bên mặt bị che phủ bởi chiếc kính râm, cặp kính mát này nhìn bề ngoài cùng kính râm bình thường trông không có gì khác biệt, thế nhưng người chân chính am hiểu công việc chỉ cần liếc mắt sẽ nhìn ra điểm bất đồng. Cái này là sản phẩm tối tân do cục An Ninh nước Mỹ cho người nghiên cứu ra, còn không có đưa vào sử dụng, kính hồng ngoại TX. 798 có thể nhìn xuyên thấu mọi vật nhờ tia X.

Toàn thân cao thấp không có dư thừa nhan sắc, cả người cùng bóng đêm đen tối hòa vào làm một. Bên trong xe điều hòa được đặt ở mức thấp nhất, nhưng vẫn không thể nào so với khí chất đậm đặc băng lãnh quanh thân nữ tử. Dừng xe lại, nữ tử vẫn nhìn biệt thự trước mắt, ước chừng nửa tiếng đồng hồ, đôi mắt đẹp cơ hồ ngay cả nháy cũng không nháy một cái.

Sau nửa nửa tiếng, nữ tử thu hồi tầm mắt, lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số điện thoại quen thuộc.

"Thiên Thiên?" Đầu dây bên kia truyền đến một thanh âm trầm thấp từ tính, mang theo nồng đậm ý ủ rũ buồn ngủ.

Nghe thanh âm, sắc mặt đậm đặc thanh lãnh trong nháy mắt liền mềm mại ảm áp, ánh mắt Bạch Thiên Thiên lần thứ hai rơi xuống biệt thự vừa rồi nhìn

chăm chú. Hồi lâu không mở miệng, thanh âm có chút khàn khàn: "Á Lâm, anh ngủ rồi sao ?"

"Ừ." Bên kia nam tử thì thào lên tiếng.

"Vậy thôi anh ngủ đi, ngày mai hôn lễ. . ." Bạch Thiên Thiên hơi mấp máy khóe miệng một chút, liền ôn nhu mở miệng: "Em không có chuyện gì, chỉ là ngủ không được nên gọi điện thoại cho anh."

"Thiên Thiên, em là không phải là khản trương ngủ không yên chứ?" Nam tử gọi là Á Lâm nghe vậy trả lời, thanh âm có chút thanh tỉnh hơn vài phần.

"Ừ!" Bạch Thiên Thiên gật đầu.

"Cô dâu ai cũng cực kỳ khản trương, anh nghe nói đây là chứng lo nghĩ tiền hôn nhân. Nếu không. . . Nếu em không ngủ được vậy anh qua đó ngủ cùng em? Dù sao ngày mai chúng ta cũng kết hôn rồi. . ." Nam tử thử dò xét hỏi.

"Em sợ anh mà đến thật em lại càng không ngủ được. . . Anh ngủ đi!" Bạch Thiên Thiên ngồi trong xe, nhìn biệt thự, sắc mặt hiện lên một tia tranh đấu. Cuối cùng vẫn là lắc lắc đầu nói.

"Thiên Thiên, anh rất nhớ em. . ." Thanh âm trầm thấp mang theo cảm dỗ cùng một chút yếu ớt.

Bạch Thiên Thiên khóe miệng cong lên một vòng cung, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhất thời nhiễm một vầng sáng, ôn nhu mở miệng: "Ngoan, anh cũng nói đợi trời sáng chúng ta liền kết hôn rồi. Qua đêm nay là đến rồi, anh phải nghỉ ngơi thật tốt!"

"Ừ, Vậy em cũng đi ngủ sớm. Em mà khiến cô dâu của anh mệt mỏi không động phòng được là không được đâu nga!" Giọng nam dẫn theo vài phần hạnh phúc và chòng ghẹo êm ái.

"Ừ. Em biết rồi!" Bạch Thiên Thiên ôn nhu nở nụ cười, đường cong khuôn mặt bị kính râm màu đen che khuất càng thêm nhu hòa: "Ngủ ngon "

"Ngủ ngon bảo bối!" Bên kia cũng vang lên một tiếng ngủ ngon, liền cúp điện thoại.

Bạch Thiên Thiên cầm điện thoại di động trên tay, tiếp tục duy trì tư thế, nhìn tòa biệt thự. Hồi lâu sau, nụ cười trên mặt dần dần lui mất, khôi phục lại vẻ đạm mạc thanh lãnh, đầu ngón tay trắng nõn nhanh chóng nhấn một cái dây số vào điện thoại.

"Cái nhiệm vụ kia tôi nhận." Bạch Thiên Thiên lạnh lùng mở miệng. Cùng với cái người mới vừa rồi còn ôn nhu mềm mại kia tưởng như hai người: "Nếu như thành công, tôi muốn vĩnh viễn rời khỏi tổ chức."

"Được!" Đầu bên kia một thanh âm còn lạnh lùng hơn truyền đến.

Lấy được câu trả lời như ý, Bạch Thiên Thiên nhanh chóng cúp điện thoại. Giương mắt nhắm nhìn ngôi biệt thự phía sau yên lặng chìm trong một mảnh đêm tối, cánh môi mím thật chặt, hiện lên một độ cong kiên quyết, dứt khoát.

Nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, cũng đã đến 01:40 a.m. Chuyển động tay lái, quay đầu xe, chiếc xe thể thao Ferrari đã được nhà thiết kế xe chuyên nghiệp nổi tiếng thế giới CHK tân trang qua, rồi đi không một tiếng động như gió thoảng qua.

Mười phút đồng hồ sau, xe thể thao chạy đến trên đầu cầu vượt. Bạch Thiên Thiên một tay cầm tay lái, một tay nhẹ nhàng nhấn hai cái lên thiết bị định vị theo dõi con mồi bên trong xe, vị trí 500m phía trước đã xuất hiện mục tiêu.

Chân đạp mạnh lên cần ga, tốc độ xe trong nháy mắt tăng lên gấp hai. Hai giây sau, tại khúc quanh trước mặt một chiếc Rolls Royce 200EX xa hoa chuyên dụng lái tới.

Đôi con ngươi phía sau gọng kính hiện lên một tia đấu tranh gay gắt, nhưng rất nhanh liền bị sự kiên định thay thế, ngón tay Bạch Thiên Thiên lần nữa ấn xuống một cái, khởi động kịp nổ được trang bị bên trong xe.

Mười, chín, tám, bảy, sáu. . .

Lần thứ hai dồn sức đạp chân ga đạp đến tốc độ cực hạn, hướng về chiếc xe kia lao tới.

Năm, bốn, ba, hai. . .

Phanh một tiếng, hai chiếc xe đâm mạnh vào nhau, phát sinh một tiếng nổ mạnh kinh thiên, ánh lửa ngút trời, đem cầu vượt cao nhất Già Lam thành bốc lửa đổ rục nửa bầu trời.

Một phút đồng hồ sau, Bạch Thiên Thiên thu hồi dây xích trang bị đặc chế treo ở dưới nền cầu, hờ hững nhìn thoáng qua hai chiếc xe trên cầu đang bị thiêu đốt hùng hực trong hỏa hoạn, một tay che lại miệng vết thương, cũng không quay đầu lại xông vào trong bóng đêm.

Mười phút sau, tiếng còi xe cảnh sát và xe cứu hỏa kêu lên khẩn cấp liên tiếp nhau dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy tới hiện trường tai nạn. Thế nhưng sau cú va chạm mạnh đã được tính trước kia, cộng thêm chiếc ô tô của Bạch Thiên Thiên đã được gia tăng một loại nhiên liệu đặc biệt cũng đều đã cháy hết cả một giọt hỏa tinh cuối cùng, liên đới cả hai chiếc xe cũng bị đốt thành một mảnh tro tàn, phế tích.

Ngày 7-12-2011, mười một giờ, Già Lam thành, công viên Bắc Sơn tại biệt thự sang trọng số 11.

Trên lầu hai bên trong phòng ngủ xa hoa cao nhã, Bạch Thiên Thiên đem toàn thân cao thấp tỉ mỉ chỉnh trang một phen, thẳng đến khi nhìn không ra dấu vết bị thương, mới mở cửa cho nữ giúp việc đang cầm áo cưới bên ngoài đi vào.

Áo cưới là do Bạch lão gia tử Chủ tịch tập đoàn tài chính Bạch thị hoàn cầu tự tay chọn cho cháu gái duy nhất duy nhất làm lễ vật thành hôn, mời nhà thiết kế danh tiếng thế giới Elun thiết kế nên chiếc áo cưới độc nhất vô nhị, chỉ một chiếc áo cưới này thôi đã tốn nghìn vạn đôla.

Tự nhiên cháu gái duy nhất của Bạch lão gia tử kia chính là Bạch Thiên Thiên. Cô chính là hòn ngọc quý trên tay Chủ tịch tập đoàn tài chính Bạch thị hoàn cầu cũng là người thừa kế tập đoàn trong tương lai.

Bạch Thiên Thiên đưa tay vuốt ve áo cưới, khuôn mặt xinh đẹp thanh nhã lộ ra một tia tiểu ý, lúc này cô không phải là ám dạ - sứ giả hắc ám, mà là thiên sứ tinh linh thuần khiết dưới ánh mặt trời. Nụ cười của cô thực tình thuần, hai bên má lúm đồng tiền khiến lúc cô cười lên trông như là đóa lê hoa nở rộ.

"Tiểu thư, cô mặc áo cưới vào nhất định rất xinh đẹp." Bà Lý bị nụ cười xinh đẹp của Bạch Thiên Thiên làm cho choáng váng, cười nói.

Bạch Thiên Thiên tiểu ý nơi khóe miệng càng sâu, gật gật đầu, ở dưới sự giúp đỡ của bà Lý mà mặc áo cưới vào.

Có tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền đến, bà Lý nhìn Bạch Thiên Thiên đang mặc áo cưới mà xin phép: "Có lẽ là thợ trang điểm và nhiếp ảnh gia đến, tiểu thư, cô có muốn để bọn họ đi vào không?"

"Ừ!" Bạch Thiên Thiên gật đầu, đi tới trước kính trang điểm, nhìn chính mình trong gương, khuôn mặt nâng lên một tia tiểu ý nhu hòa.

Từ hôm nay trở đi, cô có thể trải qua cuộc sống của một người bình thường rồi. Cùng với ông nội còn có người yêu của cô Á Lâm.

Bà Lý mở cửa, nhìn người đến ở bên ngoài không phải là thợ trang điểm, mà là một người đàn ông xa lạ. Bà có chút sững sốt, vừa muốn mở miệng, người bên ngoài liền nhanh chóng xuất thủ, bà nhất thời ngất đi.

Cảm giác được khí tức quen thuộc, Bạch Thiên Thiên từ trong gương thấy hình ảnh người xuất hiện ngoài cửa, tiểu ý cứng lại bên môi, đồng thời toàn bộ thân thể cũng theo đó mà cứng ngắc.

Người đàn ông đã bước vào phòng, nhìn Bạch Thiên Thiên một thân áo cưới hoa mỹ ngồi ở chỗ kia, ôn nhuận mở miệng: "Thiên Thiên!"

"Lam Dạ, anh. . . Sao anh lại tới đây?" Bạch Thiên Thiên cứng ngắc nhìn người kia đi tới qua tấm gương lớn.

"Em kết hôn, anh làm sao có thể không tới?" Người gọi là Lam Dạ khóe miệng kéo ra một nụ cười khổ sở, lại rất nhanh bị che giấu vào vô hình, hất đi lên trước hai tay vòng qua thân thể cứng ngắc của Bạch Thiên Thiên, trên tay cầm một sợi dây chuyền ngọc trai HKS số lượng hạn chế vòng qua trên cần cổ tuyết trắng của cô đeo vào, ôn nhu chúc phúc nói: "Tân hôn vui vẻ!"

"Cảm ơn!" Bạch Thiên Thiên mỉm cười gật đầu cũng không dám quay đầu lại nhìn người phía sau.

"Em hạnh phúc là tốt rồi! Em đem qua thực hiện nhiệm vụ rất thành công, tổ chức đã đem tên của em bỏ đi. Từ nay về sau em đã là người tự do." Đeo xong sợi dây chuyền, Lam Dạ có chút lưu luyến rút tay về.

"Ừ!" Bạch Thiên Thiên lần thứ hai gật đầu. Chỉ có cô tự mình biết, cô dùng khí lực lớn bực nào mới không chế được tâm tình kích động của bản thân. Mười lăm năm, cô rốt cục thoát khỏi thân phận hắc ám.

"Anh đi đây!" Lam Dạ chậm rãi xoay người lại, hướng về cửa đi tới.

Cố nén không cho nước mắt chảy ra, Bạch Thiên Thiên khó khăn mở miệng: "Không có thể mời anh ở lại uống rượu mừng, em thật xin lỗi! Không tiễn!"

Bước chân Lam Dạ dừng trong phút chốc, sắc mặt tối sầm lại, liếc mắt nhìn Bạch Thiên Thiên, rốt cục cũng không quay đầu lại mà rời khỏi phòng.

Một giọt lệ từ nơi khóe mắt nhỏ xuống, Bạch Thiên Thiên lấy tay nhẹ nhàng lau đi, nhìn thoáng qua bà Lý nằm hôn mê trên mặt đất, đi tới đem bà đánh tỉnh, trước tiên tiến hành thuật thôi miên với bà ta: "Bà vừa cái gì cũng không có thấy!"

"Tôi vừa rồi cái gì cũng không có thấy!" Bà Lý đỡ đầu nhìn Bạch Thiên Thiên mà lặp lại lời cô nói.

Sau ba lần, Bạch Thiên Thiên xoay người lần nữa ngồi vào trước gương. Bà Lý thanh tỉnh, mơ hồ nhìn gian phòng, tựa hồ kỳ quái bà ta thế nào lại ngã hôn mê bất tỉnh?

"Gi Lý, tôi nói gì đi ra phía ngoài xem một chút thợ trang điểm thế nào còn chưa tới? Gì làm sao còn đứng ở đó mà không đi?" Bạch Thiên Thiên mở miệng.

"Là, tiểu thư, tôi đây phải đi xem ngay!" Lập tức mở cửa, mới vừa đi được hai bước, bà quay đầu lại lại nói: "Tiểu thư, lão gia có dặn khi nào tiểu thư trang điểm xong liền mau chóng xuống phía dưới."

"Ừ, tân khách đều đã đến đông đủ sao?" Bạch Thiên Thiên hỏi.

"Tất cả đều đã đến đông đủ, chỉ có xe bên chú rể còn chưa tới." bà Lý lập tức trả lời.

"Ừ, gì đi ra ngoài trước đi! Thọ trang điểm tới thì nói họ trực tiếp vào đây là được." Bạch Thiên Thiên khoát khoát tay. Nghĩ nghĩ Á Lâm làm gì mà giờ còn chưa tới đây? Nhìn đồng hồ, cũng đã mười một giờ. Theo lý mà nói lúc này cũng đã quá hai tiếng rồi.

Trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác không tốt.

Bạch Thiên Thiên nhớ tới Lam Dạ, người không nên đến vào ngày hôm nay, lúc này lại là vì cô mà tới. Nghĩ vậy cô liền không ngồi yên được nữa, đi tới trước cửa sổ. Liếc mắt liền thấy bóng dáng Lam Dạ đang ly khai, một điểm đỏ của súng tia hồng ngoại đang nhắm vào tim của Lam Dạ từ phía sau lưng. Lam Dạ tâm tư lúc này tựa như không có ở đây, anh ta căn bản không hề phát hiện.

Sắc mặt Bạch Thiên Thiên trong nháy mắt trắng nhợt, cô không chút nghĩ ngợi, mở cửa sổ ra trực tiếp nhảy xuống từ lầu ba.

Cùng lúc đó, một tiếng súng vang lên. Tân khách ở sảnh đường nghe được liền phát sinh vô số thanh âm kinh hô.

Bạch Thiên Thiên ở trước tiên đẩy ngã Lam Dạ, ôm hấn lẩn vài vòng. Đồng thời lấy ra một khẩu súng khác ở cẳng chân, hướng mục tiêu tới chỗ nổ súng mà bắn.

Còn không có bốp cò, cô nhìn thấy một khuôn mặt vô cùng quen thuộc xuất hiện.

Bàn tay bốp cò nhất thời khựng lại. Là Á Lâm . .

Hắn cũng nhìn thấy Bạch Thiên Thiên, khác với dĩ vãng luôn ôn nhu nhã nhặn, trên gương mặt tuấn mỹ của hắn lúc này chính là lãnh khốc cùng thanh hàn. Khiến cho Bạch Thiên Thiên thực hoài nghi người này cùng cái người nàng biết năm năm kia là hai người khác nhau, cho tới bây giờ nàng đều chưa từng nhìn thấy sắc mặt lãnh lẽo như vậy trên khuôn mặt kia.

Cách vô số tân khách trong phòng, hắn đứng trước cửa sổ khách phòng ở lầu ba, cô lại đang ôm Lam Dạ ngồi trên mặt đất.

Hai khẩu súng lạnh lẽo nhắm vào hai hướng trái ngược nhau, thời gian tựa hồ dừng lại tại hình ảnh lúc này.

Chỉ dừng lại một giây, hắn liền vô tình nhìn nàng một cái, bốp cò, vị trí mà hắn nhắm bắn lại chính là tim của nàng.

"Không được ——" Lam Dạ dùng toàn bộ sức lực mà xoay người lại che chở cho Bạch Thiên Thiên trước mặt hắn.

Gần như cùng lúc, một tiếng súng vang lên, Bạch Thiên Thiên giật mình tỉnh lại, lần nữa đem Lam Dạ đánh gục, lần này cô không chút do dự bắn ra một phát súng.

Cảm giác toàn thân đau đớn, đau đớn đến chết lặng, cô nhìn chiếc áo cưới màu trắng thánh khiết kia, trước ngực nhiễm một mảnh đỏ tươi. Chỉ kịp đưa tay đẩy Lam Dạ: "Anh đi đi. . . Mau lên!"

Trước mắt cô tối sầm, ngay sau đó liền mất đi tri giác ——

Yêu yêu ,

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Linh Hồn Xuyên Qua

"Tiểu thư, người không được chết a. . . Người không thể bỏ lại Xảo nhi. . . Ô ô. . . Tiểu thư. . . Đều do Xảo nhi, là Xảo nhi không tốt, không có chiều cố tốt tiểu thư, người tỉnh lại có được hay không, tiểu thư. . . Xảo nhi nguyện ý chết thay tiểu thư. . ."

Tiếng khóc của tiểu nha đầu non nớt thê thê thảm thảm, lời nói tựa hồ cũng vì khóc quá mức mà khàn khàn rồi, nhưng tiểu nha đầu này dường như còn không có ý ngừng lại.

Bị một hồi tiếng khóc đánh thức, cảm giác được có người đang dùng lực lay động bản thân, Bạch Thiên Thiên yếu ớt tỉnh dậy.

Cô trước tiên mở đôi mắt đang nhắm, lại phát hiện mí mắt thực nặng trĩu, thế nào cũng không mở ra được, lại nghe đến tiếng khóc thê thê thảm thảm, không khỏi thêm một trận phiền muộn, thanh lãnh mở miệng: "Thực ồn ào, người có thể câm miệng lại được không!"

"Tiểu. . . Tiểu thư?" Xảo nhi còn đang khóc đến thương tâm, đột nhiên nghe được thanh âm của tiểu thư nhà mình, liền cho rằng đây là ảo giác của mình.

Bạch Thiên Thiên cuối cùng mở ra được mí mắt nặng nề, ánh mắt thanh lãnh trước tiên nhìn bốn phía khắp gian phòng.

Trước mắt hiện ra một khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc đến thê thảm, là tiểu nha đầu mười hai mười ba tuổi, một đôi mắt hồng hồng sưng đỏ, mặc một bộ váy, trông giống y phục cổ trang trong phim mà trên ti vi vẫn chiếu vậy. Chỉ là cái váy này thực rách rưới, cũng cũ quá mức đi?

Bạch Thiên Thiên nhú mày, ánh mắt ngay sau đó liền chuyển hướng nhìn quanh gian phòng cô đang nằm, càng nhìn mi tâm của cô càng nhú chặt.

Căn phòng này so với cái tiểu nha hoàn vải thô váy cũ kia còn rách nát tồi tàn hơn.

Bàn cũ nếu không phải bị rớt chỗ này cũng gãy chỗ khác, cái ghế bị gãy chân, của sô bằng gỗ phía trước cũng chỉ còn đầu mẩu, còn cửa gỗ kia vừa nhìn liền biết là gỗ mục, tùy thời đều có thể sập xuống. Bình trà còn có ly uống nước, cái nào cũng đều bị mài thực nhẵn thực sáng, mấy thứ này hẳn là đồ vật sử dụng thường xuyên đã nhiều năm đây.

Quét mắt một vòng căn phòng này, Bạch Thiên Thiên chỉ có thể cho ra một cái kết luận, căn phòng bực phẩm như vậy phỏng chừng chỉ ở chỗ của dân chạy nạn Châu Phi mới có. Lỗi thời, cũ kỹ không gì có thể sánh bằng.

"Tiểu thư. . . Tiểu thư người tỉnh rồi, thật tốt quá. . . người thật hù chết Xảo nhi mà, Xảo nhi còn cho rằng tiểu thư cứ như vậy bỏ lại Xảo nhi mà đi. . . sẽ không tỉnh lại nữa. . . Tiểu thư tỉnh lại, thật tốt. . ." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo nhi vốn tràn đầy lệ ngân nháy mắt liền trở nên kinh hãi, tiến lên ôm chặt lấy Bạch Thiên Thiên, khóc nức nở nghẹn ngào nói: "Nhất định là phu nhân trên trời có linh thiêng, mới đưa tiểu thư trở lại. . ."

"Chớ quấy rầy! Trước tiên để cho ta yên tĩnh một chút!" Bạch Thiên Thiên đẩy Xảo nhi ra, cô không thích để một người xa lạ cách mình gần như vậy, ngồi dậy, lạnh mặt nói: "Nơi này là nơi nào?"

"Tiểu. . . Tiểu thư người làm sao vậy? Chỗ này. . . Nơi này là chúng ta nhà a. . ." Xảo nhi bị đẩy ra, vừa muốn chạm đến Bạch Thiên Thiên liền nhìn thấy sắc mặt băng lãnh, trong lòng nhất thời hoảng hốt.

"Nhà?" Bạch Thiên Thiên nhú mày, lần thứ hai quan sát gian phòng, nghĩ nghĩ nhà của cô chưa từng có chỗ nào tàn tạ như chỗ này cả?

Nhà cô đem so sánh cùng với chỗ này, một nơi là biệt thự sang trọng tựa thiên đường! Còn nơi này chính là một xóm nghèo của dân tị nạn, có chỗ nào giống.

"Ông nội của ta đâu?" Bạch Thiên Thiên nhìn nhìn Xảo nhi, trong đầu nhanh chóng hiện lên vài cái ý tưởng ngay sau đó liền bỏ qua. Ông nội làm sao có thể để cho cô ở cái nơi này được chứ?

Cô còn nhớ rõ hình ảnh cuối cùng là cô bị Á Lâm dùng súng bắn trúng ngực, sau đó chính cô cũng bắn trở lại một phát súng, chỉ là phát súng kia của cô là bắn vào cánh tay của Á Lâm. Còn có Lam Dạ. . .

"Tiểu thư, nơi này là phủ Thừa tướng a! Người đang nói đến tướng gia sao? Tướng gia vài ngày hôm trước đã đi Thần Châu rồi, còn đến ba ngày nữa mới trở về. . ." Xảo nhi nhìn Bạch Thiên Thiên, trong lòng hốt hoảng.

"Phủ Thừa tướng?" Bạch Thiên Thiên có thông minh tuyệt đỉnh đi nữa trong lúc nhất thời cũng xoay chuyển không tới: "Ta đang nói ông nội của ta! Người lại nói cái gì kia chứ?"

"Phủ chúng ta chỉ có tướng gia, còn gia gia của tiểu thư, lão thái gia đã sớm đi rồi a!" nước mắt Xảo nhi mới vừa dừng lại một lát thoáng chốc liền bùng bùng rót xuống: "Tiểu thư, người đừng dọa Xảo nhi a. . . Nô tỳ đi cầu Nhị phu nhân tìm đại phu cho người. . ."

"Người đứng lại!"

Bạch Thiên Thiên nhìn Xảo nhi sắp chạy ra khỏi cửa, lại nhìn tình hình trong phòng, đột nhiên cảm giác được có gì đó không đúng, dồn sức đưa tay nắm lấy cánh tay của Xảo nhi.

Mới vừa chạm được Xảo nhi, Bạch Thiên Thiên ánh mắt dừng lại trên cánh tay đang nắm lấy Xảo nhi của mình. Đây là một đôi tay nhỏ trắng nõn ngưng chi, thực mềm mại, thực trắng, thực tinh tế, cũng thực ưu mỹ. . .

Nhưng là cánh tay này không phải là tay của cô!

Tay cô tuy rằng cũng trắng, cũng mềm mại, cũng tinh tế, cũng ưu mỹ, thế nhưng tay cô so với cái tay này lớn hơn một vòng, hơn nữa bàn tay của cô đã nhiều năm cầm súng, tuyệt đối không có hoàn mỹ đến cực phẩm như thế.

Sắc mặt biến đổi trong nháy mắt. Bạch Thiên Thiên nhìn Xảo nhi, thanh âm lạnh lùng mang theo một tia run rẩy hỏi: "Ta. . . Là ai?"

"Tiểu thư?" khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo nhi nhất thời trắng nhợt, nước mắt rơi xuống như tuyến lệ đã bị chặt đứt: "Tiểu thư, người đừng làm Xảo nhi sợ a. . . Ô ô. . ."

"Nói, ta là ai? Tại sao ta lại ở chỗ này? Nếu không nói rõ ta sẽ giết người!" cô tay Bạch Thiên Thiên buông cánh tay Xảo nhi ra, dồn sức bóp giữ cổ tiểu nha đầu, thanh âm lạnh như băng.

"Tiểu. . . Tiểu thư. . ." Xảo nhi nhìn khuôn mặt của tiểu thư nhà mình trước mắt, trong nháy mắt cảm nhận được tử vong đến gần, nhìn tiểu thư sát khí đầy

người, tiểu thân thể run rẩy, hoảng sợ nói không nên lời.

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên vô số hình ảnh, ký ức như giống như thủy triều kéo tới, đầu Bạch Thiên Thiên đau nhói, nhất thời buông bàn tay siết chặt cổ Xảo nhi tay, ôm lấy đầu của mình.

"Tiểu thư. . . Tiểu thư người làm sao vậy? Tiểu thư. . ." Xảo nhi hốt hoảng tiến lên hai bước nhìn Bạch Thiên Thiên, rất muốn tới chạm vào tiểu thư nhưng lại không dám. Chỉ có thể đứng ở đó khóc thút thít nhìn tiểu thư của mình bùng đầu, đáng vẻ đầy đau khổ: "Tiểu thư, có phải đầu của người khó chịu không. . ."

"Đầu là Xảo nhi vô dụng, lúc tìm được người cứu tiểu thư lên đã chạm. . . Tiểu thư, người nghìn vạn lần không thể lại xảy ra chuyện gì a. . . Xảo nhi xin lỗi tiểu thư. . ." Xảo nhi phác thông một tiếng liên quý đến trước giường, thân thể không ngừng run rẩy.

Không để ý tới tiếng khóc Xảo nhi, trong đầu Bạch Thiên Thiên lúc này có hai luồng ký ức ở qua lại không ngừng dây dưa, không biết qua thời gian bao lâu, hình ảnh cuối cùng dừng lại trước hai cảnh tượng.

Một tràng cảnh do một người tên là Phụng Hồng Loan, một nữ tử tuyệt mỹ, tay cầm hủ thư, mặc giá y đỏ thắm, nhảy vào hà hoa trì ở hậu viện phủ Thừa tướng, Đông Ly quốc.

Một tràng cảnh do một cô gái tên là Bạch Thiên Thiên, tay cầm súng lục, mặc trên người một chiếc váy cưới trắng tinh khiết, trước ngực một mảnh tiên huyết, từ từ ngã xuống trong bữa tiệc hôn lễ.

Hai tràng cảnh, không hẹn mà cùng làm đốt cháy lòng của nàng.

Bạch Thiên Thiên thân thủ che ngực nhắm mắt lại cảm thụ cái loại đau đớn tận xương này.

"Tiểu thư. . . Tiểu thư. . ." tiếng khóc của Xảo nhi đứt quãng, thê thê thảm thảm.

Nhắm mắt lại rồi mở ra, Bạch Thiên Thiên nhìn Xảo nhi trước mặt mình đang khóc ruột gan như đứt từng khúc, từ từ cúi đầu xuống, ánh mắt dừng lại ở trước ngực của mình.

Quả nhiên trước ngực thực hoàn hảo, cách một lớp vải mỏng, không có dấu vết bị thương tổn, cũng không có vết máu.

Sau đó ánh mắt lại hướng xuống dưới, đây là một khối thân thể lung linh là lột, nhưng lại không được hoàn mỹ, hẳn là do ăn uống không đủ dinh dưỡng trong thời gian dài, nhìn có vẻ tương đối mảnh mai. Vén chân lên, lộ ra một đôi chân thực nhỏ nhắn xinh xắn, hoàn hảo, chỉ ít điều không phải cái loại bó chân biến thái thời cổ đại.

Lấy tay sờ sờ tóc, mái tóc rất dài rất dài, cánh tay của cô trước nay chưa từng có cảm giác được thanh ti trường như vậy (mái tóc đen dài), mềm mại như một thắt cầm đoạn (một đoạn vải gấm), xúc cảm thực mềm mại, thực thích.

Sau cùng bàn tay của cô dừng lại ở trên mặt, đầu ngón tay nhẹ lướt miêu tả ngũ quan.

Thực hiển nhiên, cái thân thể này không phải của cô, không phải là chân của cô, tóc cũng không phải, khuôn mặt này lại càng không.

Đây là một cái thân thể hoàn toàn bất đồng. Nếu cô không đoán sai, chủ nhân thân thể này chính là nữ tử vừa rồi xuất hiện trong đầu cô —— Tam tiểu thư Phụng Hồng Loan, phủ Thừa tướng, Đông Ly quốc.

Linh hồn của cô lúc này đang ở ngay trong thân thể của nàng ta. . .

Ngẫm lại phát súng kia của Á Lâm nhắm ngay chính tim của cô, cô làm sao còn có thể sống được kia chứ! Cho dù ông nội có dùng trực thăng lấy tốc độ nhanh nhất mời tới bác sĩ giỏi nhất thế giới, thì cô cũng không có khả năng sống được.

Khóe miệng kéo ra một tia cười khổ sở.

Cô cho tới bây giờ cũng không biết kỹ thuật bắn súng của Á Lâm lại tốt như vậy. Cũng không biết tuần nhan luôn ôn hòa ôn nhuận cũng sẽ hiện ra biểu tình băng lãnh tàn khốc như vậy. Hơn nữa lại càng không chút lưu tình nào mà nổ súng vào cô.

Không biết hẳn làm như vậy thực sự là vì muốn giết Lam Dạ, hay là vì muốn giết chết chính cô. Bất quá những thứ này bây giờ đều không quan trọng nữa rồi.

Cô đến cuối cùng cũng bắn trở lại một phát, chỉ là không có nhắm bắn vào tim của hắn, mà chỉ làm bị thương cánh tay hắn thôi. Làm vậy cũng bởi vì cô không muốn trên đường xuống hoàng tuyền lại trông thấy hắn lần nữa.

Chẳng qua cũng có thể chữa lại cho hắn một đoạn ký ức, là thương tật cả đời còn lại.

Cánh tay kia của hắn chắc chắn bị phế đi. . .

Sau này không phải gặp lại nhau, thật tốt, cô còn sống cũng tốt. Bạch Thiên Thiên ngược mắt, nhìn Xảo nhi đang quý gối bên giường hai mắt đầm lệ mà tràn ra một nụ cười nhu hòa.

"Từ nay về sau chỉ có chúng ta khi dễ người khác, chứ không có chuyện người khác khi dễ chúng ta, đứng dậy!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tới Thật Đúng Lúc

Nghe được Bạch Thiên Thiên nói, Xảo nhi nhất thời đình chỉ tiếng khóc, ngẩng đầu, vừa thấy nụ cười nhu hòa trên mặt tiểu thư nhà mình, liền kinh ngạc mà nhìn nàng: "Tiểu . . . Tiểu thư?"

"Ừ!" Bạch Thiên Thiên ôn hòa gật đầu. Thân thủ đem Xảo nhi từ dưới đất kéo dậy.

Nàng không biết lý do tại sao bản thân mình lại xuất hiện ở chỗ này, thế nhưng thiết nghĩ chuyện này xảy ra hẳn là trong chốn u minh đã tự có chủ định. Nàng tuy không tin vào thần phạt hay ma quỷ, nhưng là trên thế gian này vốn có rất nhiều chuyện mà khoa học hiện đại đầu có phát triển cũng không thể nào giải thích được.

Cũng giống như lúc này linh hồn của nàng là chân chân thật thật tồn tại trong thân thể của một người khác.

Mà căn cứ vào trí nhớ cùng hiểu biết của nàng, quốc gia này là một quốc gia chưa từng xuất hiện qua trong lịch sử. Đại khái đây chính là một cái thời không khác đi.

Trên cái thế giới này có ba quốc gia. Một quốc gia là nơi chủ nhân thân thể ban đầu cũng là nơi nàng bây giờ đang sống, là Đông Ly quốc; còn có một cái khác Đông Ly là Tây Lương quốc; còn có một cái quốc gia thực thần bí ở ngoài Đông Hải, là Lam Tuyết quốc.

Bạch Thiên Thiên nhanh chóng tiêu hóa toàn bộ ký ức trong đầu nàng, thế này mới phát hiện cái nữ tử tên Phụng Hồng Loan này thực sự là một thiên tài. Kinh sử từ tập, thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, xuyên châm thứ tú. . . Tựa hồ không có gì là nàng ta không biết.

Ngay cả nàng tự xưng là thiên tài nhưng vẫn đối với những thứ kia đều phải kinh hãi than.

Cái này đây phải là nữ tử một thông minh lanh lợi như thế nào?

Chỉ là tính tình quá mức nhu nhược, không, nàng vốn không phải người nhu nhược, mà là thủy chung nhớ kỹ di ngôn nương nàng để lại trước lúc lâm chung, muốn nàng vạn sự đều phải nhẫn. Nhưng là trường kỳ nhẫn, cũng liền mài đi tính tình của nàng.

Nàng lại không biết trên đầu chữ nhẫn có một cây đao, nàng nhẫn, lại nhẫn kết quả chính là nàng ở phủ Thừa tướng nhận hết mọi khi dễ suốt mấy năm nay.

Cuối cùng còn phải mang xú danh Đông Ly quốc đệ nhất phế vật ngu ngốc.

Nàng mặc kệ không quan tâm ô ngôn uest ngữ của thế nhân, chỉ quan tâm duy nhất một nam nhân. Một nam nhân tên là Quân Tử Ly. Hầu như đầy đầu nàng chính là hình ảnh bốn năm trước vô tình gặp gỡ, dưới tàng cây hoa đào phía sau thanh sơn cổ tự, nam tử mặc một thân bạch y tuấn mỹ.

Cũng không thấy hết gương mặt của nhân gia, chỉ thấy một bên khuôn mặt, lại khiến cho nàng yêu đến như vậy, không tiếc buông tha cho tính mạng của mình.

Nào biết đâu quan tâm mười mấy năm cuối cùng đổi lại chỉ là một tờ hưu thư, dập tắt lửa lòng của nàng. Nam nhân kia chính là một tia hy vọng cuối cùng để nàng còn có đủ dũng cảm mà sống tiếp ở thế giới này. Người kia lại đem toàn bộ niềm hi vọng của nàng đập nát, nàng cũng mất sống ý niệm trong đầu.

Có lẽ so sánh với nàng ta, nàng còn chưa đủ yêu Á Lâm.

Nếu như nói yêu, phát súng kia của nàng hẳn là phải nhắm thẳng vào trái tim của hắn, để cho hắn đi theo nàng xuống hoàng tuyền.

Bạch Thiên Thiên nghĩ như vậy, khoe miệng bỗng chốc nở nụ cười lạnh lùng. Nếu ông trời đã trao cho nàng một cơ hội, nàng sẽ hào hảo mà sống. Thân thể của một người, lại liên quan tánh mạng hai con người. Phụng Hồng Loan không có dũng khí sống sót, nhưng nàng thì có.

Người không có từ mưa bom bão đạn đi ra sẽ không biết sinh mạng đáng quý như thế nào. Người không có từ trong hắc ám đầu đá cầu sinh sẽ không biết quang minh rực rỡ tốt đẹp bao nhiêu.

Phụng Hồng Loan dù có đọc nhiều sách vở, lại thông linh dịch thấu hơn nữa, thì nàng cũng chỉ là một nữ tử bị dưỡng trong nhà cao cửa rộng, đại môn không ra nhị môn không bước. Nói trắng ra nàng cũng chỉ là một đóa kiêu hoa, cần người tưới nước chăm sóc.

Mà nàng thì không phải, nàng Bạch Thiên Thiên. Từ nhỏ đã biết rõ ai cách xa ai, ai thiếu mất ai cũng có thể sống tiếp. Mà nàng chỉ biết mình phải sống tốt hơn.

Gia gia không có nàng, nhưng người còn có toàn bộ tập đoàn tài chính hoàn cầu, chỉ cần chăm sóc sức khỏe lão gia tử thật tốt, cái chết của nàng nói thế nào cũng chỉ làm ông thương tâm một trận rồi thôi.

Á lâm nếu đã lạnh lùng, quyết tâm hạ sát thủ với nàng, e rằng một chút thương tâm cũng sẽ không có.

Lam Dạ. . . Lam Dạ có lẽ sẽ tốt hơn!

Bạch Thiên Thiên nghĩ đến Lam Dạ, bỗng nhiên thở dài. Lam Dạ, tâm ý của hần nàng vẫn luôn biết. Chỉ là Lam Dạ cũng là người gây dựa cầu sinh trong hắc ám, nàng chỉ biết Lam Dạ sẽ không phải là ánh mặt trời rực rỡ của nàng. Nàng có thể vì Lam Dạ mà buông tha sinh mệnh, thế nhưng sẽ không thể nào yêu hần được.

Chỉ là thật không ngờ, nàng vẫn cho rằng Á Lâm là ánh mặt trời của nàng, kết quả cuối cùng của nàng lại là ngã vào vực sâu hắc ám vô tận.

Cái thế giới kia còn có thứ gì gọi là đen? Cái gì gọi là trắng nữa?

Bây giờ nàng là Phụng Hồng Loan, thực sự tốt lắm! Từ nay về sau, nàng không còn là Bạch Thiên Thiên, mà chính là Phụng Hồng Loan.

Nghĩ như vậy, tiểu ý nơi khóe miệng lại càng sâu sắc.

"Tiểu thư? Tiểu thư. . ." Xảo nhi bị Bạch Thiên Thiên kéo dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch khăn trương mà nhìn nàng.

Tiểu thư rất ít cười, nàng cũng biết khi tiểu thư cười lộ lên thực sự rất đẹp, nhưng nàng lại cảm thấy tiểu thư lúc này cùng với trước kia thật khác biệt.

Dĩ vãng tiểu thư tuy rằng cũng có cười, nhưng nụ cười đó chung quy cũng không che giấu được dung mạo đượm buồn của người, đáng về mảnh mai khiến người thương tiếc. Mà lúc này đây, tiểu thư cười là phát ra từ nội tâm. Đẹp hơn rất nhiều, quanh thân đều bao phủ một tầng quang hoa nhàn nhạt. Khiến người ta xem mà không thể dời mắt.

Không thể nói rõ được cảm giác, chẳng qua là cảm thấy tiểu thư giống như là thay đổi thành một người khác.

"Ừ?" Phụng Hồng Loan ngẩng đầu, ôn hòa nhìn Xảo nhi. Cái tiểu nha đầu này lớn lên cùng Phụng Hồng Loan từ nhỏ. Nàng là người duy nhất đối xử tốt Phụng Hồng Loan trên thế giới này.

"Tiểu thư, người. . . Người thật không có chuyện gì chứ? Thực sự không cần nô tỳ đi cầu Nhị phu nhân tìm đại phu sao?" Xảo nhi lo lắng nhìn Phụng Hồng Loan, trong lòng hoang mang rối loạn. Nhất là nàng quên không được khí thế lúc trước của tiểu thư, kia giống như muốn giết chết nàng.

"Không có chuyện gì. Chỉ là mới vừa tỉnh lại đầu óc có chút không thích ứng." Phụng Hồng Loan lắc đầu, biết mới nàng vừa rồi làm cho cái tiểu nha đầu này sợ hãi, liền nhuần thanh trấn an nói: "Vừa rồi xin lỗi, là ta hù đến người, ta thấy hắc bạch vô thường muốn lên bắt ta đi, ta liền nghĩ muốn bóp chết bọn họ, không nghĩ tới lại là bấm người."

"Tiểu. . . Tiểu thư. . . Người nói. . . Người nói hắc bạch vô thường muốn bắt người đi. . . Tiểu. . . Tiểu thư. . ." Nói chưa dứt lời, khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo nhi lại càng trắng hơn, tiểu thân thể run rẩy sợ hãi, ôm cổ Phụng Hồng Loan: "Tiểu thư. . . Bọn họ có thể trở lại không. . . Xảo nhi nguyện ý thay tiểu thư bị bọn họ bắt đi. . ."

Trong lòng Phụng Hồng Loan nhất thời ấm áp, ở sau lưng của Xảo nhi vỗ vỗ tay, để xua tan sợ hãi nàng vừa gây cho tiểu nha đầu, đành phải tiếp tục bịa chuyện nói dối: "Không sợ, Diêm vương gia đưa bọn họ bắt trở lại rồi. Nói ta tuổi thọ không đến, bọn họ bắt lộn người."

"Ô ô. . . Tiểu thư. . . Xảo nhi sợ chết. . . Tiểu thư sống là tốt rồi. . ." Xảo nhi lần thứ hai khóc lên.

"Lại khóc nữa con mắt của người đều bị mù, đừng khóc, ta không phải là thật tốt rồi sao!" Phụng Hồng Loan chính là không thích cùng người thân cận, đưa tay đẩy Xảo nhi ra.

"Uh, Xảo nhi không khóc." Xảo nhi gạt đầu, rời khỏi người Phụng Hồng Loan: "Tiểu thư, người có chỗ nào khó chịu? Nhất định phải nói cho Xảo nhi, Xảo nhi. . ."

"Lại muốn đi cầu Nhị phu nhân sao?" sắc mặt của Phụng Hồng Loan trong nháy mắt lạnh xuống: "Ta rất khỏe. Từ nay về sau chỉ có người khác đi cầu xin chúng ta, chứ không có chuyện chúng ta phải đi cầu người khác."

"Tiểu. . . Tiểu thư. . ." Xảo nhi nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng Phụng Hồng Loan lúc này, nhất thời bối rối nhìn nàng. Tiểu thư như vậy thật đáng sợ.

"Người đừng lo lắng, thân thể ta rất tốt. Cũng đã đi một vòng quanh quý môn quan, ta đây nếu lại tiếp tục mềm yếu như trước kia, hai chúng ta ai không thể sống được. Ta có thể còn sống trở về, Xảo nhi không phải là nên vui về sao?" Phụng Hồng Loan nhìn Xảo nhi nói.

"Uh, chỉ cần tiểu thư sống. Có bảo Xảo nhi làm cái gì Xảo nhi đều nguyện ý." ánh mắt sung đỏ vì khóc của Xảo nhi nhìn Phụng Hồng Loan, kiên định gạt đầu.

"Ừ!" Phụng Hồng Loan hài lòng gật đầu. Nhíu mày nhìn thoáng qua giày thêu trên đất, đẩy chân ra bước xuống giường, miễn cưỡng mang vào. Cát bước hướng về cái gương đồng cũ nát đi đến.

Mới vừa đi được hai bước, liền nghe được có tiếng bước chân đi vào tiểu viện. Kèm theo đó là tiếng ồn ào, huyền não của một bầy oanh oanh yến yến. Còn có một cổ mùi hương son phấn nồng đậm, gay mũi truyền vào phòng.

"Tiểu thư. . ." khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo nhi lập tức trắng bệch, sợ hãi nhìn ra bên ngoài. (cảm giác mặt bé này hay trắng thật mai một khỏi phần son gì cũng tự trắng đẹp)

Sắc mặt của Phụng Hồng Loan nháy mắt lạnh xuống, tới thật đúng lúc, cho dù bọn họ không đến, nàng cũng muốn đến tận cửa tìm bọn họ xử lý đây. Từ nay về sau, phủ Thừa tướng này đều là thiên hạ của nàng!

Cho Xảo nhi một ánh mắt trấn an, nhìn cũng không thèm nhìn bên ngoài một cái, bình tĩnh nói.

"Đừng sợ! Có ta!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lấy Người Khai Dao

"Không cần để ý tới các nàng, người qua đây rửa mặt sạch sẽ cho ta." Phụng Hồng Loan tiếp tục đi đến chỗ cái gương, vẫy tay gọi Xảo nhi.

Nhìn đến Phụng Hồng Loan nói năng bình tĩnh, nhân thân đậm nhạt, Xảo nhi bỗng cảm thấy có chút sợ hãi. Tiểu thư vẫn là tiểu thư lúc trước, nàng vẫn một mực ở bên trông coi tiểu thư không có ly khai, thế nhưng nàng vẫn tổng cảm giác tiểu thư là có chỗ không giống trước.

Ở quanh thân tiểu thư lúc này tản ra một luồng ánh sáng tự tin nhàn nhạt. Chỉ là một nhân thân, một câu nói bình tĩnh lại khiến cho nàng tin tưởng, tiểu thư thật sự có thể bảo vệ được chính mình, cũng bảo hộ được cho nàng.

Xảo nhi lập tức liền gật đầu, nhu nhu thuận thuận đi đến trước chậu rửa mặt. Nhưng khi nghe được tiếng bước chân đi vào cùng thanh âm mấy người đang đến gần kia, tiểu thư thể vẫn có chút run rẩy.

Phụng Hồng Loan khoé mắt dư quang nhìn lướt qua Xảo nhi, cái tiểu nha đầu này mấy năm nay vẫn luôn bị lừa gạt sợ hãi, thế nên lấy phản ứng của nàng ta bây giờ mà nói là không tự chủ được sinh ra sợ hãi cũng không sai.

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, sắc mặt nàng lại lạnh đi một phần, đi đến phía trước đậm nhạt nhìn thoáng qua chính mình trong gương.

Không thể không thừa nhận, cái thân thể này quả thực là một cái tuyệt sắc giai nhân, tuyệt đối xứng danh với vị trí thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này. Ở trước mặt của nàng, những người tự xưng là xinh đẹp ở hiện đại đều chỉ là đồ rác rưởi, bỏ đi.

"U, Phụng tam tiểu thư của chúng ta đã tỉnh rồi sao? Ta vậy mà còn tưởng người bị Ly vương hưu điệu sau, cả đời này cũng không tỉnh lại nữa đây!" Một thanh âm nữ nhân bén nhọn truyền đến, theo sau đó một trận hương phấn gay mũi. Tam phu nhân phủ Thừa tướng là lướt đi đến.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo nhi nhất thời trắng nhợt, lập tức đi tới che chở trước mặt Phụng Hồng Loan.

Phụng Hồng Loan thân thủ vỗ vỗ tay Xảo nhi, ý bảo người không sợ, cũng đừng nói chuyện.

"Ta đã nói Ly vương làm sao có thể chấp nhận lấy cái nữ nhân như người? Xem xem a, lúc này còn không phải chưa có gả ra khỏi nhà liền bị bỏ rồi hay sao?" Lại một thanh âm lạnh lẽo truyền đến, là người đến phía sau Tam phu nhân, Ngũ phu nhân.

"Ly vương người ta phong thần ngọc nhuận, đã là danh môn tiểu thư khuê các ai ai cũng muốn gả cho Ly vương! Người một cái nha đầu thân phận thấp hèn mà cũng dám vọng tưởng leo lên vị trí Ly vương phi, thực đúng là người si nói mộng!" Lục phu nhân ở phía sau hai người cũng theo đến.

"Còn không phải là do nương nàng con tiện nhân kia, nếu không đừng nói là đính hôn từ nhỏ, cùng ly vương mà nói người ngay cả một đầu ngón chân so ra còn kém. . ." Thất phu nhân đi bên cạnh Lục phu nhân cũng theo đó mà nói.

"Các người có biết lúc này người trong kinh thành đã đem chuyện này truyền thành thế nào không? Ai nha, đều nhanh làm cho nhân gia người ta cười phủ Thừa tướng chúng ta đến nỗi muốn rơi cả răng rồi." Cửu phu nhân nói.

"Liền cánh của Ly vương phủ cũng không có đến được đã bị bỏ. Mặt mũi của tướng gia chúng ta thật không biết phải đặt ở đâu đây?" Thập phu nhân nói.

"Đều đã không có mặt mũi, còn đặt cái gì mà đặt kia chứ? Lão gia cũng thật là, vẫn khẳng khẳng bảo vệ cái con tiện tỳ này, hôm nay lại để cho nàng

đem mặt mũi của phủ Thừa tướng đều vớt sạch. Rõ là buồn cười. Cái chuyện mất mặt này thật làm tướng gia không biết thế nào mà ngẩng đầu vào triều?" Thập nhất phu nhân nói.

"Tiện nhân sinh cũng chính là tiện nhân sinh. Thấy thế nào đều là một bộ dụ dỗ người chẳng khác gì hồ ly tinh. Cũng may Ly vương anh minh, thật sớm liền đá đi ra ngoài. Cái thể loại này nếu thực bước vào đại môn Ly vương phủ, còn không phải khiến cho môn hộ bị ô uế sao!" Thập nhị phu nhân nói.

"Tướng phủ chúng ta làm sao lại tồn tại một cái tai môn tinh xui xẻo như thế. . ."

"Còn không phải sao, có một cái nữ nhi như vậy thực mất mặt, lão gia lại còn phải ngày ngày nuôi sống nàng ta. . ."

"Phải a, cái người này bị Ly vương bỏ, người không phải là muốn tướng phủ một mực nuôi người đến già đi. . ."

"Ngày mai cũng nên cân nhắc để cho Nhị tỷ tỷ cùng tướng gia nói một tiếng a, mau chóng tìm một gia đình nào đó gả nàng ta ra a, đỡ khiến cho tướng phủ thêm xui xẻo. . ."

"Ta nghe nói bắc thành nhai Vương viên ngoại đang muốn lấy thêm tiểu thiếp thứ mười tám a. . ."

". . ."

". . ."

Phượng Hồng Loan nhìn nhìn mình trong gương, mặt không đổi sắc mà nghe, đây là cái đãi ngộ mà mười mấy năm qua Phượng Hồng Loan cứ dăm ngày ba bữa phải chịu sao. Chỉ là vài cái giọng điệu như vậy đối với nàng mà nói chính là quá nhẹ nhàng rồi.

Quý tử đường, đã thủ tâm, kẹp ngón tay, dùng roi đánh. . . Nhiều loại như này nhiều không kể xiết.

Toàn thân nàng ngoại trừ gương mặt và một đôi tay là tốt ra, còn lại cơ hồ đều là vết sẹo bị thương, không một chỗ nào có thể gọi là tốt.

Khuôn mặt Xảo nhi cũng đã trắng đến mức trong suốt rồi, căn môi thật chắc, đôi mắt sưng đỏ tức giận nhìn chòng chọc một đám nữ nhân xấu xa đang chen lấn trong phòng, móng tay đều đã đâm vào mu bàn tay của Phượng Hồng Loan, nàng nhưng vẫn vô tri vô giác không nhận thấy.

Mu bàn tay truyền tới một hồi đau đớn, Phượng Hồng Loan cũng cảm nhận được đáy lòng Xảo nhi có bao nhiêu là hận ý.

Nàng hơi nghiêng đầu, mâu quang âm áp nhìn thoáng qua Xảo nhi, sau đó xoay chuyển nhìn về phía cửa, lạnh lùng nói: "Đều đã nói đủ rồi sao?"

Một câu nói băng lãnh không chút cảm tình của nàng vừa thốt ra, liền làm cho thanh âm ồn ào hỗn tạp bên trong cái phòng nhỏ nhất thời yếu dần mà ngừng lại.

"Các người nói đủ rồi vậy đến ta nói! Cút ra ngoài!" Phượng Hồng Loan mâu quang đậm đặc quét một vòng. Lần lượt lướt qua trên mặt mỗi người một cái. Không có nhìn thấy đương gia hậu viện phủ Thừa tướng Nhị phu nhân và Tứ phu nhân đặc thế nhất.

Lời nói lạnh như băng, biểu tình đậm đặc, làm cho những nữ nhân kia trong lòng nhất tề lạnh lẽo, người người rung mình một cái. Đều kinh ngạc không dám tin nhìn Phượng Hồng Loan.

"Cái gì? Người lại dám bảo chúng ta cút ra ngoài? Người một cái tiện tỳ hôm nay còn muốn làm phản hay sao?" Tam phu nhân trước tiên phản ứng lại, quen thói ngày trước khi dễ Phượng Hồng Loan hướng về phía nàng thét lên.

Phượng Hồng Loan lạnh lùng nhìn Tam phu nhân, đã thế ngày hôm nay ta liền lấy người khai đao.

Cổ tay vừa nhấc, liền chậu nước Xảo nhi vừa rửa mặt mà hất thẳng qua.

Chỉ nghe 'A' một tiếng, thanh âm kia khinh thiên động địa như muốn vang thủng trời cao. Toàn thân Tam phu nhân nhất thời trở nên ướt sũng. Liền cả Ngũ phu nhân đứng bên cạnh bà ta cùng Lục phu nhân, thất phu nhân phía sau đều gặp tai họa.

'A'. Lại liên tục khởi thêm vài thanh âm chói tai, nhất thời một đám nữ nhân trang điểm xinh đẹp, phấn son châu sai đầy mình loạn thành một đoàn, người người không dám tin mà nhìn Phượng Hồng Loan.

Xảo nhi cũng bị kinh trụ mà nhìn tiểu thư nhà nàng. Nàng không rõ cách xa như vậy, tay của tiểu thư là làm thế nào mà với tới chậu nước được.

"Cút! Đừng để cho ta nói ra lần thứ hai!" Phượng Hồng Loan nhìn cũng không thèm nhìn đám nữ nhân đang kỳ kỳ tra tra kia một cái, lạnh giọng nói.

"Người. . . Người quả nhiên làm phản. . . Người lại dám hất nước lên người ta, ta! Người một cái tiểu tiện chân. . . Xem ta không. . . A. . ." Tam phu nhân run rẩy đưa tay chỉ Phượng Hồng Loan, lau sạch nước trên mặt, lập tức âm ngoan mà đánh tới như nữ nhân điên.

Mới vừa đi hai bước, chỉ cảm thấy trước mắt có cái gì lóe lên, một vật nào đó đập thẳng lên trên trán của nàng, nhất thời đau đớn mà lớn giọng kêu lên.

'Ba' một tiếng, kèm theo tiếng kêu của bà ta, một từ cái ly rơi xuống đất, vỡ tan thành nhiều mảnh.

"A. . ." Lại một tiếng thét chói tai vang lên, Ngũ phu nhân bên cạnh chỉ vào Tam phu nhân đang ôm lấy trán mà thét lên.

Tam phu nhân cảm giác tay mình ẩm ướt, lập tức buông bàn tay đang ôm trán ra, máu tươi theo sống mũi chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống đất, nhất thời đem mặt đất nhuộm đỏ một mảng lớn.

"A. . . Giết người rồi. . ." Tam phu nhân hoảng sợ nhìn bàn tay mình dính đầy máu tươi, lần thứ hai thét lên.

"Mau tới người a. . . Giết người. . ." Ngũ phu nhân cũng hoảng sợ kêu lên.

Ngay sau đó mấy vị phu nhân đang sợ choáng váng này cùng cả đám nha hoàn bà tử liền tỉnh lại thi nhau la hét cả lên.

Trong lúc nhất thời thanh âm kêu la giết người của người xuyên qua tiểu viện rách nát mà vang dội toàn bộ phủ Thừa tướng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đóng Cửa Đả Cầu

Cái này cũng gọi giết người? Phụng Hồng Loan khinh thường liếc nữ nhân đang la hét này một cái. Cánh tay duỗi ra, lấy ấm trà trên bàn cầm ở trong tay, lần thứ hai hướng những thứ nữ nhân kia ném tới.

Ấm trà đập vào trán Ngũ phu nhân, lướt qua mu bàn tay của Tam phu nhân, mà rơi xuống đất. 'Ba' một tiếng, đồng dạng rơi vỡ, sinh tiếng vang thanh thúy.

"A. . ." Tam phu nhân và Ngũ phu nhân đồng thời kinh hô một tiếng thê lương.

Trên cái trán Ngũ phu nhân máu tươi nhất thời ứa ra, mu bàn tay Tam phu nhân liền nở hồng hoa. Cái khác các phu nhân đều hoảng sợ tiếp tục thét lên: "A. . ."

Cùng câu TMD mà nói chính một là sàng chả khác gì nhau. Thanh âm này thật CMN khó nghe!

Phụng Hồng Loan liếc nhìn chung quanh, từ trên bàn cầm lấy nghiên mực sẽ phải lần nữa định ném qua.

Xảo nhi đều bị hành động Phụng Hồng Loan làm sợ đến ngây người, thấy nàng lại lấy nghiên mực, liền chạy tới ôm cánh tay của nàng: "Tiểu thư, đừng nữa ném, vứt nữa sẽ không có gì để sử dụng rồi!"

"Không có chuyện gì! Người nếu là có khí lực, cứ lấy vật gì trong phòng mà có thể ném đều hướng các nàng ném qua. Ném hết những thứ này chúng ta đổi lại cái khác. Đánh chết một là một, đánh chết hai chính là một đôi. Dù sao cũng nhân gia cũng nói chúng ta giết người." Phụng Hồng Loan nhìn thoáng qua Xảo nhi, đem nghiên mực đưa tới tay của nàng: "Người tới!"

Xảo nhi khuôn mặt trắng bệch nhìn đến nghiên mực trong tay: "Tiểu. . . Tiểu thư?"

"Không dám? Người đã quên các nàng là thế nào khi dễ chúng ta sao? Hôm nay chính là cơ hội trả thù. Người nếu không nắm lấy cơ hội, vậy cứ coi như chưa có gì." một đôi mắt tà nghệ của Phụng Hồng Loan liếc về phía Xảo nhi.

Xảo nhi vốn có run rẩy tiểu thân thể nhất thời liền không run rẩy. Quay đầu lại căm hận nhìn những nữ nhân kia.

"Người một tiện tỳ! Người dám. . . A. . ." Lục phu nhân chặn đầy Tam phu nhân Ngũ phu nhân đang che cái trán trước mặt ra, tiến lên chỉ vào Xảo nhi, một câu nói không có mắng xong, nghiên mực trong tay Xảo nhi đã đập tới mặt bà ta.

Nàng dùng khí lực thực lớn, nhưng hiển nhiên cũng không bằng Phụng Hồng Loan canh lực đạo thực tốt, vậy nên đầu của Lục phu nhân cũng chỉ nhất thời mở hồng hoa. Nghiên mực rơi trên mặt đất, vỡ thành hai mảnh.

Lục phu nhân nhất thời ôm đầu ngã sấp xuống mặt đất, đồng thời đem cả Tam phu nhân và Ngũ phu nhân đều đụng ngã theo.

"A. . ." mấy vị phu nhân còn lại lần nữa hoảng sợ kêu lên. Đến cả đám nha hoàn bà tử mỗi người đều kinh sợ đã quên tìm đại phu cho ba người kia.

"Tiểu. . . Tiểu thư. . ." Xảo nhi nhìn đến đầu Lục phu nhân máu ứa ra, nhất thời sợ hãi ôm lấy Phụng Hồng Loan.

"Sợ cái gì? Coi như hôm nay chúng ta đem tất cả các nàng giết hết, cũng có thể!" Phụng Hồng Loan nhìn thoáng qua đầu của Lục phu nhân mà nghĩ, Xảo nhi dù sao cũng chỉ là một tiểu nha đầu, khí lực có lớn mấy cũng không được bao nhiêu, một nghiên mực còn không đánh chết người. Nhìn nàng nói: "Tiếp tục!"

"Tiểu. . . Tiểu thư. . ." tiểu thân thể Xảo nhi run run.

"Những nữ nhân kia đều khi dễ chúng ta hơn mười năm đấy! Người suy nghĩ một chút bọn họ hại chúng ta suýt chết biết bao nhiêu lần? Lúc này chỉ đánh chết ba người này như vậy tổng không cảm thấy chúng ta đã quá thua thiệt rồi sao?" Phụng Hồng Loan vươn tay lấy cái chậu nước vừa mới hắt hết nước giờ đương trống không kia, đưa tới tay Xảo nhi.

Xảo nhi nhớ đến khổ sở nàng và tiểu thư chịu mấy năm nay, mỗi ngày thân thể đều bị đánh đầy vết thương mà sống. Trong lòng hận ý tăng vọt, cầm chậu đồng nhào tới mấy nữ nhân đang hét chói tai mà đập.

"A. . ." Vô số tiếng hét chói tai hoảng sợ vang lên.

Căn phòng nhỏ vốn nhỏ, các nàng cả đám đều đứng hết ở cửa. Đánh một cái liền thành đánh một mảng lớn.

Kinh hoàng né tránh, có người đập phải thân thể Tam phu nhân, Ngũ phu nhân, Lục phu nhân đang ôm đầu kêu la trên mặt đất. Lần nữa lại một mảnh sợ hãi than.

Còn có người dẫm phải mảnh vụn ấm trà, ly nước trên đất, chân mang giày thêu hơi mỏng liền bị dẫm rách da chảy máu, lại càng hét chói tai.

Nghe được tiếng hét chói tai, khoái ý trả thù trong lòng Xảo nhi đặng đặng tăng vọt, lần này cũng không cần Phụng Hồng Loan sai sử liền, nàng liền như điên xông lên, vừa quát vừa đánh: "Đánh chết các người, cho các người khi dễ ta và tiểu thư, hôm nay đều đánh chết các người. . ."

"Người tới a. . . Nhanh người cứu mạng a. . ." Có người hét lên, hô lớn.

Bên trong phòng nhất thời loạn thành một đoàn.

Nha hoàn bà tử phía ngoài đều sợ choáng váng. Vội vã xông vào trong phòng.

"Người tới a. . . Tam tiểu thư muốn giết người rồi. . . Người tới a. . ." Vừa xông vào vừa hô.

Phụng Hồng Loan cầm lấy ghế mà quăng tới. Hai bà tử trước tiên xông vào cửa bị ném trúng nhất thời thê thảm hét lên một tiếng ngã ra ngoài. Bên ngoài một đám người đều bị đè ngã lên nhau.

"Đóng cửa lại đánh!" Phụng Hồng Loan lạnh lùng mở miệng.

Xảo nhi cầm chậu mà đánh đánh không ngừng tay, vừa lúc đánh tới cửa lại nghe được Phụng Hồng Loan nói, chặn mấy người kia lại, nhặt lên cái ghế Phụng Hồng Loan vừa ném tới cửa. Quay lại chen vào trong phòng. Hướng về phía mấy nữ nhân đang hét chói tai tránh né này mà đánh.

Có câu nói không sai, người ngang ngược sợ kẻ xu nịnh, kẻ xu nịnh lại sợ tên liều mạng. Xảo nhi hôm nay nổi điên lên đánh vậy, cũng là ứng với câu nói kia của Phụng Hồng Loan, dù sao chúng ta cũng bị vu là giết người, vậy thì có đánh một cũng chết, đánh hai cũng chết. Như thế đánh nhiều thêm một chút cũng là buồn bán có lời.

Những thứ phu nhân, di nương này trước nay đều dưỡng thành thói kiêu nhược mảnh mai, đã bao giờ thấy qua tình cảnh hôm nay, tuy rằng có chừng mười người, thế nhưng cũng chỉ biết hét chói tai, né tránh cho khỏi bị đánh mà thôi.

Trong lúc nhất thời bên trong phòng vang lên thanh âm giết lợn thối tận mây xanh.

Khoảng chừng hơn mười phút sau, ngoại trừ Phụng Hồng Loan vẫn đứng tại chỗ xem trò vui cùng Xảo nhi đã đánh người đến thở hồng hộc, khuôn mặt cũng đỏ bừng còn đứng ra, tất cả những người còn lại đều đang khóc lóc, cầu khẩn nằm chặt vật trên mặt đất.

Quần áo mất trật tự, đầu tóc rối bù, mặt mũi dính đầy vết máu, thực kinh khủng không nhìn nổi.

"Được rồi Xảo nhi! Người cũng nghỉ một lát đi!" Phụng Hồng Loan nghe được có tiếng bước chân vội vã vào tiểu viện. Nhìn Xảo nhi, tiểu nha đầu này tựa hồ còn không có đánh đủ, nhìn sắc mặt nàng đỏ bừng, một đôi mắt lúc trước còn khóc đến sưng đỏ lúc này tất cả đều tràn đầy hưng phấn. Nhất thời buồn cười nói.

"Là. . . Tiểu thư!" Xảo nhi hiển nhiên cũng mệt quá. Từng ngum từng ngum thở hổn hển đi tới bên người Phụng Hồng Loan, toàn bộ khổ sở mà mấy năm nay nàng cùng tiểu thư phải chịu hôm nay cũng đã trả lại được rồi.

Nhưng đánh thoải mái, thoải mái xong, Xảo nhi liền nghe được có tiếng bước chân đi vào tiểu viện, khuôn mặt đỏ bừng lần nữa trắng bạch, nhìn sang Phụng Hồng Loan sắc mặt còn mang theo nụ cười, ý sợ hãi dâng lên: "Tiểu. . . Tiểu thư. . ."

"Không có chuyện gì! Đóng cửa đánh chó! Ai còn ngại cầu đến nhiều?" Phụng Hồng Loan thu hồi nụ cười trên mặt. Lạnh lùng nhìn lướt qua mấy cái nữ nhân đã bị đánh không còn hình dạng nằm trên mặt đất một cái.

"Tới một người đánh một! Đánh đến cả nương các nàng cũng không nhận ra các nàng mới thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Đánh Vào Chỗ Chết

"Nhị phu nhân, Tứ phu nhân, mau mau cứu mấy vị phu nhân đi a. . . Tam tiểu thư nàng. . . Nàng điên rồi. . . Nàng muốn giết mấy vị phu nhân. . ." Theo tiếng bước chân đi vào tiểu viện, nha hoàn bà tử phía ngoài tức khắc như ong vỡ tổ vội vàng tiến lên đón liền người đang bước vào.

Phượng Hồng Loan xuyên qua cửa sổ rách nát nhìn bên ngoài một cái, liền thấy trước mặt là nữ nhân hai châu quang bảo khí cùng một đám tùy tùng, nha hoàn bà tử vây quanh mà đến.

Một người mặc một thân áo choàng đại hồng cầm đoạn, tuổi chừng hơn bốn mươi (tui thắc mắc sao hôm bữa cái tiết tử ghi mẹ nỳ hơn 30 h ms sau 1 ngày cái mẹ lên thành 40 rồi ???), gương mặt khôn khéo, nàng tựa hồ thấy được bản sao cổ đại của Vương Hi Phượng*. Biết đây chính là nữ nhân có thực quyền nhất hậu viện phủ Thừa tướng hiện nay, Nhị phu nhân Mộc Văn Tĩnh.

*Vương Hi Phượng: nhân vật trong Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần. Là một nữ nhân thông minh, xinh đẹp nhưng chua ngoa, đánh đá, ác độc vs kẻ dưới, biệt danh Phượng ốt. Là mẹ của Bảo Ngọc, người “góp công” lớn nhất trong việc tách cặp đôi Đại Ngọc – Bảo Ngọc, hại chết Lâm muội muội. (trên đây là nhận xét của editor, lưu ý lưu ý.)

Ở bên cạnh Nhị phu nhân là nữ nhân khác một thân váy chu sai, không lẫn với y phục đại hồng bào của Nhị phu nhân, nàng ta mặc một thân áo choàng hồng cầm thêu hoa. Tướng mạo thực xinh đẹp, bộ ngực căng tròn, sống lưng so với Nhị phu nhân lại còn thẳng hơn. Nàng ta là ngoại sinh nữ của Lý đại tướng quân đương triều.

Chính nhờ có chỗ dựa vững chắc này, Tứ phu nhân ở trong phủ Thừa tướng có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Chỉ liếc mắt một cái, Phượng Hồng Loan liền thu hồi tầm nhìn của mình, nhìn một đám nữ nhân trong phòng đang nằm la liệt dưới đất. Tam phu nhân, Ngũ phu nhân, Lục phu nhân sớm đã bị đau đón mà ngất đi, còn lại đám người Thất phu nhân, Cửu phu nhân, Thập phu nhân, Thập nhất phu nhân, Thập nhị phu nhân nửa sống nửa chết khóc lóc, rên rĩ nằm trên mặt đất.

Nghe được cứu tinh tới, Thập nhất phu nhân hô to: "Nhị tỷ tỷ, Tứ tỷ tỷ, nhanh a, mau vào cứu chúng ta a. . ."

"Xem ra các người vẫn còn khí lực nhỉ!" Phượng Hồng Loan sắc mặt lạnh lẽo, đưa tay tháo vòng tay ra mà đập tới nàng ta. (không biết vì sao chỗ này TG để Phong Vân Kinh ta sửa lại thành tên n9 PHL nha)

Thập nhất phu nhân còn chưa kịp 'A' một tiếng, liền đã ngất đi.

"Còn kẻ nào muốn kêu nữa! Hô một tiếng cho ta nghe xem!" Phượng Hồng Loan tà ngễ, khinh miệt mà nhìn mấy người phụ nhân còn lại.

Vài cái phụ nhân thấy vậy liền sợ hãi thối lui thân thể rúc về phía sau, lắc lắc đầu, không ai dám nói lời nào.

"Bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Các người đều cầm miệng lại cho ta! Một người nói rõ ràng!" Nhị phu nhân nhìn một đám nha hoàn bà tử trước mắt sợ hãi không còn hình dáng, thất chủ bất thiết mà xông tới. Liền uy nghiêm quát một tiếng.

"Hồi bẩm Nhị phu nhân, bên trong, bên trong Tam tiểu thư, nàng điên rồi, đem các vị phu nhân nhốt hết trong phòng mà đánh. . ." Một bà bà run run nói.

"Cái gì?" Nhị phu nhân còn chưa lên tiếng, Tứ phu nhân dường như nghe được chuyện thiên đại buồn cười, nhìn sang tiểu phòng rách nát, cười hai tiếng chói tai mà nói: "Người nói cái tiểu tiện chân kia vậy mà dám đánh mấy vị phu nhân?"

"Là, Tứ phu nhân. . ." bà tử lập tức gật đầu.

"Đúng vậy, Nhị phu nhân, Tứ phu nhân, phu nhân của chúng nô tỳ toàn bộ đều ở bên trong phòng mà. . ." Ngay lập tức một đám người thất chủ bất thiết phụ họa nói.

"Chuyện này có thật không?" Nhị phu nhân nhíu mày, có chút không tin được mà nói: "Các người nói cái nha đầu ngu ngốc kia đã tỉnh? Cũng đã điên luôn rồi?"

Tất cả mọi người nhất tề sợ hãi gật đầu. Tuy rằng không thấy được tình hình thực tế bên trong phòng, thế nhưng những tiếng thét chói tai đó cũng đủ làm cho các nàng có thể tưởng tượng được các phu nhân thế thảm cỡ nào, cái này có lẽ cả đời các nàng cũng không quên được.

"Người tới! Mở cửa ra cho ta!" Nhị phu nhân sắc giọng nhìn lướt qua cửa gỗ đang đóng chặt, quay lại phân phó hai bà tử sau lưng.

"Là, phu nhân!" Hai bà tử lập tức đi lên.

"Tiểu. . . Tiểu thư. . ." Xảo nhĩ sợ hãi nắm cánh tay Phượng Hồng Loan.

"Không có chuyện gì." Phụng Hồng Loan thân thủ vỗ vỗ tay Xảo nhi, thân mình nhẹ nhàng ngồi trên một cái bàn bị mất chân phía sau, đung đưa người tay kéo Xảo nhi: "Đến nghỉ ngơi một lát! Một hồi người mới có sức lực mà đánh tiếp!"

"Tiểu. . . Tiểu thư, vẫn còn đánh nữa a. . ." Xảo nhi nghe được lại đánh, liền run run thân thể một cái. (Ta ns bé Xảo em nhất ran hay run rẩy mà sao khi đánh ng em đánh hang hái hung phần quá vậy)

"Em nói xem, mấy năm nay những ai khi dễ chúng ta nhiều nhất?" Phụng Hồng Loan không để ý hai bà tử bên ngoài đang đi tới đây cửa, mà hỏi.

"Tứ tiểu thư, Ngũ tiểu thư, Lục tiểu thư, còn có Tam phu nhân và Tứ phu nhân. Cái khác phu nhân tiểu thư số lần ít hơn một chút. Nhưng là Nhị phu nhân vẫn luôn dung túng cho bọn họ, bà ta còn đáng hận hơn." Xảo nhi căm hận nói.

"Ừ!" Phụng Hồng Loan gật đầu: "Thế nên người phải nghỉ ngơi toàn sức lực, một hồi chờ các nàng tiến vào liền nhằm vào chỗ hiểm mà đánh cho ta! Người lấy cái chân ghế đánh mạnh vào chân Nhị phu nhân, đánh gãy cho ta. Tứ phu nhân sao. . . dùng cây trâm vẽ lên mặt của bà ta. Đem gương mặt đó của bà ta bị hủy."

Thanh âm Phụng Hồng Loan bình tĩnh. Mấy phu nhân trên mặt đất nghe được rốt cục cũng đều ngoẹo đầu, ngất đi.

"Tiểu. . . Tiểu thư. . ." Xảo nhi sợ hãi nhìn Phụng Hồng Loan.

"Dù sao đi nữa chúng ta cũng sẽ phải chết. Người suy nghĩ một chút người cũng phải chết, thì còn gì để sợ nữa?" Phụng Hồng Loan nhìn Xảo nhi, nàng trước tiên sẽ dạy nàng ta trở nên ngoan hơn, sau đó dạy cho nàng ta mạnh mẽ, rồi cho nàng làm sao chính chết người, không những không phải chịu trách nhiệm, mà người nọ còn phải cảm tạ nàng.

"Ân! Xảo nhi không sợ nữa!" Xảo nhi tức khắc kiên định nhìn Phụng Hồng Loan gật đầu.

Phụng Hồng Loan khẽ động khóe miệng, nhìn Xảo nhi ôn nhu nở nụ cười một cái. Tiếp đó ánh mắt nhìn về phía cửa, nơi đó đương có thanh âm đập cửa truyền đến.

"Đập nát cho ta!" Nhị phu nhân lần nữa giận dữ quát một tiếng, đi tới: "Để ta nhìn xem một chút tam tiểu thư rốt cuộc đã điên thành bộ dáng gì?"

"Đúng vậy! Ta cũng đang muốn nhìn đây!" Tứ phu nhân cũng không chịu thua thiệt rút lại phía sau Nhị phu nhân. Liền nhanh chóng theo sát nàng ta mà đến cửa.

"Là, phu nhân!" hai cái bà tử cường tráng (nghe giống mấy ông giang hồ) lập tức lên tiếng trả lời. Lui về phía sau hai bước, dồn sức hướng cánh cửa mà đánh tới.

"Đồng, đồng "

Hai tiếng vang lên, cánh cửa vẫn như cũ không động võ.

"Đồng, đồng "

Lại hai tiếng vang lên, cửa vẫn như cũ còn không có phá khai.

Phụng Hồng Loan nhíu mày, không nghĩ tới cái cửa tàn này còn chắc chắn như vậy. Đã như vậy nàng lại giúp bọn hắn một chút đi! Nếu thật đụng phá hủy, không có cửa mà đóng lại, cầu chạy mất. Lúc này có muốn tiếp tục đóng cửa đánh chó nữa cũng không thành được.

Phụng Hồng Loan liền nhảy xuống bàn, cầm hai cái ghế đã gãy chân đưa cho Xảo nhi: "Đội bọn họ đi vào người liền đánh!"

"Ân!" Xảo nhi nhận lấy cái ghế gãy chân, vẻ mặt thấy chết không sờn gật gật đầu.

Phụng Hồng Loan buồn cười nhìn Xảo nhi một cái, đưa tay kéo nàng ta đi tới cửa, nghe Nhị phu nhân gầm lên: "Phế vật! Tới thêm hai người!"

Lập tức lại có hai tỷ nữ đi tới, bốn người dùng toàn bộ sức lực, nhất tề hướng về cánh cửa đánh tới.

Phụng Hồng Loan lạnh lùng nở nụ cười một cái, chìa tay rút xuyên môn biệt thủ (chặn cửa) ra.

Cánh cửa bất thành linh mở rộng, bốn người cùng lúc mất trọng tâm, 'A' thét lên một tiếng, đồng loạt ngã xuống, nằm úp sấp đè lên nhau trên mặt đất. Hai bà tử đứng trước liền bị hai nha hoàn lau lưng đè ngất đi.

cánh cửa mở toang ra đem thân mình Phụng Hồng Loan và Xảo nhi chắn ở phía sau.

"Thực là một đám phế vật!" Nhị phu nhân nhìn đến bốn người đang nằm đè lên nhau, mặt lạnh mắng một câu. Cát bước đi vào cửa.

Tứ phu nhân tự nhiên không cam lòng rút lại phía sau, lại cũng tò mò muốn nhìn xem bên trong như thế nào. Nàng ta căn bản không tin tưởng cái tiện chân Phụng Hồng Loan yếu ớt như con tép kia lại có thể nhảy ra cái sóng lớn gì. Nhất định là hồ ly tinh này giờ trở ma mãnh!

Hai người cùng nhau chen vào cửa, Nhị phu nhân quay đầu giận dữ, trợn mắt nhìn Tứ phu nhân một cái: "Tứ muội muội, người chen cái gì?"

"Nhị tỷ tỷ, không phải là ta chen vào, mà là nguoi quá mập." Tứ phu nhân lập tức bắt bẻ trở lại. (like phát cho câu này)

Nhị phu nhân liền nghẹn nhất khí. Lười cùng nàng ta tính toán, dẫn đầu đi vào. Vừa nhìn bên trong, sắc mặt nhất thời đại biến.

Tứ phu nhân còn đang đắc ý, vừa hướng mắt nhìn, nhất thời 'A' một tiếng, thét chói tai.

Phượng Hồng Loan nhìn hai nữ nhân vừa tiến vào, lãnh nhất tiếu, đưa tay đóng cửa lại, phun ra một chữ: "Đánh!"

Xảo nhi lập tức cầm lấy chân ghế, dùng toàn tấc sức lực mà đánh vào chân trái của Nhị phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Một Hồi Kịch Hay

"A" Nhị phu nhân hét lên một tiếng. Ôm chân cả thân thể ngã quỵ xuống mặt đất.

"Ba" một tiếng, chân ghế trong tay Xảo nhi đã gãy làm đôi.

Nàng thực sự đánh gãy chân của Nhị phu nhân rồi sao? Xảo nhi cảm nửa đoạn chân ghế trong tay, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch nhìn đến Nhị phu nhân đang ôm chân tru lên, ngây người.

"Nguoi. . . Nguoi cái đồ tiện tỳ lại dám đánh ta. . . A. . ." Nhị phu nhân ôm chân nhìn Xảo nhi, không để ý đau đớn, cầm lấy nửa đoạn chân ghế còn lại hung hăng đánh về phía Xảo nhi.

Xảo nhi còn đang ngỡ ngác không phản ứng kịp, Phượng Hồng Loan liền đưa tay kéo Xảo nhi qua một bên, đem Tứ phu nhân lôi tới che ở trước mặt của Xảo nhi.

"A" tiếng kêu như lợn bị chọc tiết của Tứ phu nhân vang lên, ngay sau đó ôm chân mình té ngã trên mặt đất.

Nhị phu nhân lần này cũng là tức giận đến điên người, đánh mạnh đến nỗi chân Tứ phu nhân cũng đều bị gãy.

Khóe miệng Phượng Hồng Loan khó được co quắp một cái. Nàng vốn chỉ mang suy nghĩ hủy đi khuôn mặt của nàng ta mà thôi, cũng không có ý định tặng kèm thêm một chân của Tứ phu nhân, cái này Nhị phu nhân liền hỗ trợ nàng làm rồi.

"Nguoi. . . Nguoi lại dám đánh ta. . ." Tứ phu nhân cũng không rõ mình tại sao lại chấn trước mặt của Xảo nhi, bà ta chỉ biết là Nhị phu nhân cầm gậy đánh nàng. Gào thét một trận, tiếp đó đưa tay rút lấy cây trâm trên đầu đâm vào mặt của Nhị phu nhân: "Mộc Văn Tĩnh, nguoi dám đánh ta, ta liều mạng với nguoi. . ."

Phượng Hồng Loan rất biết chọn thời điểm mà mở cửa ra. Một màn này nàng cần phải cho nha hoàn bà tử ở ngoài cửa háo hão mà nhìn.

Nhị phu nhân đánh xong Tứ phu nhân mới biết mình đã đánh lầm người rồi. Còn không có phản ứng kịp, liền thấy trước mắt lóe lên một cây trâm sáng loáng, trên mặt đã bị tram cài của Tứ phu nhân cắt ra một đường, máu tươi tức khắc liền chảy ra.

"A. . ." Nhị phu nhân đau đớn thét lên. Cũng lại đưa tay rút trâm cài của mình mà đâm tới mặt Tứ phu nhân.

"A. . ." trên mặt Tứ phu nhân cũng hiện lên một đạo vết thương.

Nhị phu nhân bao lâu nay vẫn luôn nắm lấy quyền lực hậu viện phủ Thừa Tướng, còn Tứ phu nhân tước nay vẫn ý mình có một cữu cữu là đại tướng quân chống lưng, hai người có thể nói vẫn luôn danh đao ám tiễn qua lại lẫn nhau không biết bao nhiêu chiêu. Điều bất tương nhượng. Hôm nay đem toàn bộ thù mới hận cũ gia tăng hợp lại thành một mà đánh.

Chỉ trong nháy mắt, hai người nguoi đánh ta, ta cào nguoi lao vào đánh nhau. Tựa hồ ai cũng đều quên mất cái chân của mình bị gãy. Càng đã quên mình tới để làm gì.

Thật là hai cái nữ nhân không có đầu óc! Thật không biết nguyên chủ nhân thân thể này thế nào lại vô duyên vô cớ để cho các nàng khi dễ gần ấy năm như vậy. Phượng Hồng Loan khinh thường mà ngồi nhìn trò hay.

Trong chốc lát căn phòng nhỏ lại lần nữa náo nhiệt. Tiếng kêu gào, chửi rủa, thanh âm đấm đá cào xé lẫn nhau, trông chẳng khác gì mấy người đàn bà chanh chua ngoài chợ. Chỉ trong nửa khắc hai người đã đánh nhau đến nỗi đầu roi máu chảy, không còn hình người.

"Nhị phu nhân. . ."

"Tứ. . . Tứ phu nhân. . ."

Phía ngoài nha hoàn bà tử nhìn xem đều sợ đến choáng váng. Không biết vừa rồi hai vị phu nhân vẫn còn hảo hảo bước vào, thế nào trong nháy lại lao vào đánh nhau. Hơn nữa còn đánh nhau đến vô cùng thâm hiểm.

"Người tới, đem cái tứ tiện nhân này đánh cho ta. . ." Nhị phu nhân nghe được thanh âm, mới nhớ tới bản thân có mang theo người đến. Liền thở hổn hển gọi viện binh.

"Tới. . . Người tới, đánh chết cái nhị tiện nhân này! Cứ nhắm vào chỗ hiểm mà đánh thật mạnh cho ta, đánh chết cho ta. . ." Tứ phu nhân cũng gào thét kêu lên, tay còn không quên hướng trên mặt Nhị phu nhân mà cào qua.

Nhị phu nhân cũng không chịu yếu kém, một tay giật mạnh tóc Tứ phu nhân, dùng sức xả xuống.

Hai người tức khắc liền lao vào tiếp tục đánh nhau.

Bên ngoài người trong phòng Nhị phu nhân nghe được mệnh lệnh chủ tử lập tức xông vào, vừa tới cửa liền cùng người trong phòng Tứ phu nhân chạm vào nhau, ngay hai nhóm người đều vì kỳ chủ, ở ngoài cửa mà đánh nhau.

Người cào ta một cái, ta cũng cào người một bả, người đánh ta một quyền, ta lại đá người một cước, chẳng khác gì uống thuốc kích thích, nhìn nhau không hợp mắt mà đánh thẳng vào chỗ hiểm của nhau.

Mà vị phu nhân khác trong phòng đều nhìn choáng váng.

"Xảo nhi, nhanh đi báo quan. Động tác phải nhanh lên!" Phụng Hồng Loan tâm tình rất tốt đứng trước cửa xem kịch vui, sau đó đẩy Xảo nhi một cái: "Nhớ phải thúc giục quan sai đến nhanh một chút, cứ nói trễ thêm chút nữa sẽ xảy ra án mạng."

Xảo nhi cũng là một cái tiểu nha đầu tinh minh, lập tức lĩnh hội ý chủ tử, ném nửa đoạn chân ghế trong tay nhanh chóng chạy thẳng ra ngoài, vèo một cái liền không thấy bóng người.

"Ban này Ngũ phu nhân đánh Tam phu nhân, Lục phu nhân đánh Thất phu nhân, Cửu phu nhân đánh Thập phu nhân, Thập Nhất phu nhân và Thập Nhị phu nhân đều là bị vạ lây, hôm nay bọn họ cũng đều nhanh mất mạng. Các người nếu muốn vì chủ tử mình báo thù, cũng nên nhanh chóng động thủ đi." Phụng Hồng Loan quay sang nhóm nha hoàn bà tử các phòng còn lại đang đứng ngốc ra mà nói.

Người trong phòng Tam phu nhân vừa nghe chủ tử của mình cư nhiên bị Ngũ phu nhân đánh, liền lao vào đánh người trong phòng Ngũ phu nhân. Nha hoàn bà tử các viện khác vừa nghe, cũng xông lên đánh nhau như kẻ thù.

Mọi người giống như được thượng thần chỉ thị cho, liều mạng mà đánh.

Lập tức trong tiểu viện rách nát của Phụng Hồng Loan tiếng kêu rên gào thét vang một mảnh.

Phụng Hồng Loan lạnh lùng nhìn, cười đến mặt bất kinh tâm, đây chính là nội tình trong chốn thâm môn đại trạch, cũng thật đáng buồn đáng thương hại cho các nữ nhân cùng tới các nàng. Mỗi ngày đều đấu đến người chết ta sống, chỉ để tranh giành một nam nhân, mà cái nam nhân này lại là một lão nam nhân. Cho dù hắn không quan tâm, cũng không mấy ảnh hưởng chút nào đến các nàng tranh giành tình cảm.

Nghe Xảo nhi nói cái kia thừa tướng lão cha của nàng phải ba ngày sau mới trở về, thật đáng tiếc, một bộ thịnh thế hảo cảnh tốt như thế này thật nên để cho hắn xem một chút.

Bất quá bây giờ không nhìn được cũng không có gì, về sau loại này tình cảnh còn xảy ra nhiều mà. Chờ hắn trở về, nàng sẽ cho hắn mỗi ngày đều xem đến tiết mục trình diễn vừa rồi. Những thứ nữ nhân này nếu đánh nhau chết rồi lại lấy thêm vào phủ vài người nữa. Sau đó lại đánh chết, lại lấy thêm vào người nữa. . .

Vòng đi vòng lại. Hắc! Thật sẽ không giờ đi?

Nghĩ như vậy, Phụng Hồng Loan bót đi vài phần thanh lãnh, cười hết sức hài lòng. Khóe miệng nở nụ cười tươi, loan loan hết như trăng rằm, so với ánh nắng sáng rỡ lúc chính Ngọ còn tuyệt diệu hơn. Dung nhan khuynh thành tuyệt sắc được phủ lên một tầng quang thái nhân nhạ. Y phục cũ nát cũng không che giấu được vẻ đẹp tuyệt diệu tao nhã của nàng.

Thân thể nhỏ yếu dựa vào khung cửa xem cuộc vui, bây giờ nàng chỉ cần yên lặng chờ Xảo nhi mang quan sai tới là được.

Vân Cẩm mặc một thân bạch y nhàn nhã ngồi trên đầu tường tiểu viện cách đó không xa, khuôn mặt tuấn mỹ tự tiểu phi tiểu, khóe miệng hơi dẫn ra một độ cung nhỏ, tuấn mầu tràn đầy hăng hái doanh nhiên.

Hắc! Xem ra vận khí hôm nay của hắn không tệ. Có thể xem một trận kịch hay như thế. Chưa bao giờ biết hậu viện phủ Thừa tướng lại có nhiều cực phẩm nữ nhân như vậy!

Sau cùng ánh mắt của hắn dừng lại trên người Phụng Hồng Loan, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân, đem Phụng Hồng Loan triệt triệt để để quan sát một lần. Đây là Đông Ly đệ nhất mỹ nhân kia sao? Thực là cái người bị Ly vương vị giá tiên hưu Đông Ly quốc đệ nhất mỹ nhân?

Thân thể hơi gầy một chút, sắc mặt cũng hơi vàng hơn một chút, bộ ngực nhỏ một chút, thần sắc liền lạnh hơn một chút, tâm tư cũng đen tối hơn một chút. . . (Anh cái gì cũng hơn một chút, tui edit mà mắc mệt)

Không tính đến những thứ bên ngoài này, chỉ nhìn gương mặt của nàng, ừ, hoàn toàn xứng với cái danh đệ nhất mỹ nhân Đông Ly quốc!

Vân Cẩm nhìn Phụng Hồng Loan, trong lòng tấm tắc không ngớt. Hắc, cái đệ nhất mỹ nhân Đông Ly này tựa hồ rất thú vị! Hắn còn đang xem xét nàng thật thích ý, không ngờ lại nhìn thấy Phụng Hồng Loan đột nhiên nở nụ cười. Hắn nhất thời ngẩn ngơ.

Thái dương chính ngọ thực rực rỡ, nhưng là tuyệt diệu hơn nữa cũng không minh diệu bằng nụ cười kia của nàng. Nàng cười, đừng nói là đệ nhất Đông Ly quốc, dù có nói là đệ nhất thiên hạ cũng không quá đáng.

Thế nhưng hắn vẫn cảm giác được có chỗ nào không đúng ?

Vân Cẩm tiến thêm một bước nhìn kỹ Phụng Hồng Loan. Chợt phát hiện, rõ ràng là dung nhan tuyệt sắc xinh đẹp, rõ ràng là nụ cười rực rỡ tuyệt diệu hơn ánh mặt trời. Nhưng lại khiến hắn tựa hồ thấy rõ được sau lưng nàng là một mảnh hắc ám. Cái loại hắc ám này âm u như vực sâu vạn trượng. Khiến người ta không dám tiến thêm một bước mà nhìn trộm.

Bỗng nhiên cảm giác một đạo ánh mắt dò xét dừng lại ở trên người mình, Phụng Hồng Loan thuận theo đó mà ngừng đầu nhìn lại. Chỉ thấy cách đó không xa trên đầu tường chẳng biết lúc nào ngồi một người.

Nàng nhất thời sửng sốt. Lại còn có người xem cuộc vui? Nhìn dáng vẻ của hắn tựa hồ cũng đã tới được một lúc. Nàng cứ nhiên lại không phát hiện? Nếu không phải là độ nhạy cảm của nàng thấp, thì là do võ công nam nhân này rất cao.

Độ nhạy cảm của nàng còn không có thấp đến mức hắn trong vòng trăm thước mà nàng lại không phát hiện được. Hắn là võ công của hắn rất cao.

Độ cung nơi khoe miệng dần dần thu hồi, Phụng Hồng Loan nhìn nam tử. Lạnh lùng mở miệng: "Xem được rồi sao?"

Vân Cẩm nhất thời cả kinh. Con người sâu thẳm như vực của hắn đối diện đôi mắt đen tối Phụng Hồng Loan còn sâu hun hút hơn hắn. Đáy lòng hít một hơi khí lạnh. Trực giác nói cho hắn biết, nữ nhân này, không chỉ thú vị thế thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Hai Kẻ Tâm Tư Đen Tối

Nhận được ánh mắt lạnh lẽo âm u của Phụng Hồng Loan, Vân Cẩm không tự chủ được đưa tay sờ sờ ngực. Tim của hắn vẫn còn ở trong ngực nhảy lên thình thịch. Thật may là vẫn còn.

Bất quá thực sự là đáng tiếc. Trong lòng Vân Cẩm thoáng chốc hiện lên một chút không cam lòng, đáng tiếc đã bị phát hiện rồi. Tiểu dung yêu nữ như thế lại tựa phù dung sớm nở tối tàn, hắn còn chưa kịp nhìn rõ ràng hơn một chút đâu.

Có chút oán hận bản thân mình ban nãy nên tránh xa hơn một chút, như vậy sẽ không bị nàng phát hiện rồi.

Trong lòng hiện lên một tia ảo não. Vân Cẩm cùng Phụng Hồng Loan đối mắt nhìn nhau. Đáng tiếc đợi nửa ngày, hắn cũng chỉ thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần âm trầm xuống và một đôi con ngươi lạnh tượng hàn đông tịch nguyệt.

Chốc lát, Vân Cẩm kéo kéo khoe miệng, không có chút nào tự xấu hổ khi bị bắt gặp mình đi nhìn coi người khác, nhìn Phụng Hồng Loan thanh hoa liễm diệu cười, thanh âm ôn nhuận dễ nghe chậm rãi mở miệng, khó được giải thích: "Ta chỉ đi ngang qua, không phải là cố ý."

Điều không phải cố ý? Có thành khẩn như vậy sao?

Phụng Hồng Loan hơi khiêu mi, nhìn nam tử. Không nghĩ đến nàng ngày đầu tiên tới đây liền gặp được nam nhân yêu mỹ như vậy.

Tuổi chừng trên dưới hai mươi, một bộ cảm đoạn trường bào đẹp đẽ quý giá, bao lấy thân thể tuấn tú cao ngất, thắt lưng hẹp rộng, như từng trúc điểm thủy bạch. Bên hông đeo một bạch ngọc dải, chính giữa tương khảm với một viên bảo thạch mặc sắc.

Bạch sắc trung điểm nhất hắc, không những không hiện lên vẻ đột ngột quái dị, mà lại thực hoàn mỹ hòa hợp.

Nhìn mặc sắc bảo thạch kia, Phụng Hồng Loan tựa hồ thấy được nam nhân này là kẻ tâm tư đen tối, lòng dạ hiểm độc. Hơn nữa cũng không phải chỉ là một kẻ đen tối bình thường.

Hơi cau mày nhíu lại mi tâm, ánh mắt nàng cuối cùng dừng lại trên mặt hắn. Đó là một gương mặt tinh xảo tuấn mỹ đến mức không còn gì có thể xoi mói

được.

Đẹp như quan ngọc, lông mày rậm tú nhả, sống mũi cao thẳng, thần hình tuyệt mỹ, khuôn mặt trắng bóc, góc cạnh phân minh tựa như một bức tượng được điêu khắc điêu luyện sắc sảo, như thi tự họa. Nhưng đẹp hơn hết lại không phải ngũ quan của hắn, mà là khí chất cả người hắn.

Đó là một loại ưu mỹ toát ra từ trong xương, cao quý cùng ưu nhã, phong hoa cùng phiêu dật, đồng thời lại kết hợp thêm thâm trầm hòa nội liễm, âm u mà thâm thúy. . .

Cả người từ trong ra ngoài, lộ ra một cỗ ma lực không gì sánh bằng. Ngũ quan của hắn trước khí chất này cũng chỉ đứng thứ hai.

Cứ như thế một bộ tú da tốt, hắn nhàn nhã gác chéo chân ngồi trên đầu tường, vô luận nhìn từ góc độ nào, hắn đều là một người phi phàm tuấn mỹ, phong thái lồi lạc, phiến phiến trần thế giai công tử.

Mà quan trọng hơn cả là nàng lại có thể thấy được sau lưng của hắn là một mảnh hắc ám. Giống như viên hắc sắc bảo thạch trên đai lưng hắn.

Mặc dù ở giữa chính Ngọ dưới ánh mặt trời sáng rõ, nàng lại không hề cảm giác được một tia ấm áp mây may nào từ hắn.

Phượng Hồng Loan đem nam tử từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân, thậm chí là từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong quan sát vài vòng. Mi tâm lại lần nữa tức chặt. Nàng cư nhiên cảm nhận được cảm giác tương đồng với mình trên người nam nhân này.

Cái loại cảm giác này không nói ra được, chẳng qua là nàng không thích nó, thậm chí còn để cho nàng chán ghét tận đáy lòng.

Vân Cẩm lần đầu tiên cảm thấy ở trước mặt nữ nhân này hắn giống như là bị người lột sạch, cởi hết quần áo mà nhìn vậy. Từ thâm tâm hắn nhè nhẹ bốc lên hàn khí. Cho tới bây giờ hắn chưa từng gặp nữ nhân nào có ánh mắt sắc bén như vậy, không chút nào che giấu, xích xích lửa lửa trần trụi nhìn một nam nhân.

Ở trước mặt của nàng, hắn cảm thấy tất cả đều bị xem thấu triệt. Một chút cũng không ngụy trang được.

Càng đáng nói hơn hắn cư nhiên thấy được chán ghét ở trong mắt của nàng? Hắn không có nhìn lầm chứ? Thực sự có nữ nhân chán ghét hắn?

Hắn Vân Cẩm vậy mà cũng có một ngày nhìn thấy chán ghét trong mắt người khác. Hơn nữa cái nữ nhân này chính là Đông Ly quốc đệ nhất bao cò phế vật, còn bị Ly vương vị giá tiên hưu đích khí phụ. . .

Nói ra phỏng chừng không một ai tin tưởng.

"Nếu không phải là cố ý, như vậy thì cắt đi!" lần đầu tiên trong mắt Phượng Hồng Loan không che giấu chút nào về chán ghét, nói xong liền bổ sung thêm một câu: "Tốt nhất về sau đừng để cho ta gặp lại ngươi."

Tươi cười thanh hoa liễm diễm trên mặt hắn nháy mắt cứng đờ. Vân Cẩm suy nghĩ nửa từ trên đầu tường té sập xuống phía dưới.

Trợn to đôi mắt đẹp, hắn thực không dám tin mà nhìn Phượng Hồng Loan? Nàng cư nhiên bảo hắn cắt? Không nghe lầm chứ?

Hiển nhiên, thần sắc chán ghét rõ rệt của Phượng Hồng Loan nói cho hắn biết, hắn thực sự không có nghe nhầm. Khóe miệng hung hăng rút trều. Vân Cẩm thân thủ xoa xoa mũi, cảm giác đầu hắn đang bị phủ một tầng tro bụi thật dày đến nỗi ngu ngốc luôn rồi.

"Khụ khụ. . . Ta. . ." Vân Cẩm nhìn Phượng Hồng Loan, vừa muốn mở miệng nói.

"Lý bộ đầu, Trương bộ đầu, các người nhanh nhanh chút, còn trì hoãn thêm chút nữa, có người chết chính là trách nhiệm của các người a!" thanh âm thúc giục của Xảo nhi truyền đến.

Sau đó liền nghe được có tiếng bước chân vội vã vào phủ Thừa tướng, hướng chỗ tiểu viện vội vàng chạy tới.

Phượng Hồng Loan quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó lại nhìn sang Vân Cẩm, phát hiện hắn căn bản không có nửa điểm ý tứ muốn rời khỏi đây. Nhất thời nhú mày, lạnh lùng nói: "Còn chưa cắt?"

Tâm hắn lần thứ hai hung hăng rút trều, Vân Cẩm có thể nào cũng không nghĩ ra như thế một nữ nhân xinh đẹp như vậy lòng dạ thế nào lại đen tối thế chứ. Nhìn Phượng Hồng Loan, tuấn mầu hiện lên một tia lam quang u sắc, chậm rãi lắc đầu: "Ta phải lưu lại làm nhân chứng!"

Nhân chứng? Phượng Hồng Loan sắc mặt của nháy mắt biến đổi. Nói như vậy tên hỗn đản này là nhìn từ đầu tới đuôi. Đem hết thấy những gì nàng làm mà xem xét?

Gắt gao nhìn Vân Cẩm, nếu ánh mắt có thể biến thành đao sắc, Phượng Hồng Loan lúc này tuyệt đối có thể hạ đến cái trăm nghìn đao mà chém chết hắn, thanh âm lạnh như băng phong: "Ngươi xác định ngươi muốn lưu lại làm nhân chứng?"

Nhận lấy ánh mắt của Phượng Hồng Loan, Vân Cẩm cảm giác toàn bộ thân thể hắn đều lạnh thấu. Xưa nay chưa từng xảy ra cảm giác này, hắn vậy mà lại sợ hãi một nữ nhân? Chuyện này nói ra ai tin?

Đề nén lãnh ý đang đánh tới, Vân Cẩm vẫn rất nghiêm túc gật đầu: "Ừ!"

"Hào! Như vậy người cứ việc lưu lại. Nhất định phải thật tốt lắm . . nhân chứng!"

Phượng Hồng Loan đem nhân chứng hai chữ cắn gât gao. Nghe được tiếng bước chân chạy tới liền cửa tiểu viện, nàng cũng lười tiếp tục để ý nam nhân này, tóm lại nàng sẽ có biện pháp thu thập hắn, nếu như hắn thật muốn làm nhân chứng.

Vân Cẩm nghe được hai chữ nhân chứng bị nàng cắn răng nghiêng lợi, đỉnh đầu không ngừng bốc lên hàn khí. Tay hắn phải gât gao bám giữ lấy đầu tường, mới không bị té xuống.

Hắn dám khẳng định, nếu hắn thật sự đi làm nhân chứng, nhất định sẽ bị nữ nhân này rút gân lột da, ăn tươi nuốt sống.

Bất quá, hắn ra thực chờ mong mình bị nàng rút gân lột da, ăn tươi nuốt sống như thế nào lắm!

Làm sao bây giờ?

Cái nhân chứng này hắn nhất định phải làm rồi! Bởi vì đáy lòng hắn hảo hưng phấn a. Yên lặng nhằm chán ngán ấy năm như vậy, rốt cuộc tìm được sự tình tốt để hắn chơi đùa rồi.

Vân Cẩm nhìn Phượng Hồng Loan, mắt phượng nháy mắt lộ ra rực rỡ diễm quang sắc, dung nhan tuấn mỹ như ngọc nhàn nhạt nở nụ cười, xinh đẹp không thể tả.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Diễn Kịch Thành Tinh

Trong tiểu viện rách nát của Phượng Hồng Loan, trong phòng ngoài phòng vẫn còn đang đánh, rất có tư thế không nghe theo không buông tha, không đánh chết không bỏ qua.

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân chẳng khác nào hai nữ nhân điên, cho người giặt tóc của ta, ta vịn lại mặt của người, vết máu kinh khủng, đã không còn hình người.

Bên ngoài mấy viện nha hoàn bà tử toàn thân giống như chỉ có bùn với máu chảy cuộn cuộn mà thành. Hai người một đôi, ba người một nhóm, năm người một ba, sáu người một đám khua tay đánh loạn, có đám lăn trên mặt đất mà đánh, còn có người đã hôn mê.

Nói chung toàn bộ tiểu viện đều loạn thành một đoàn.

Phượng Hồng Loan lạnh lùng nở nụ cười, sau đó lấy cây trâm trên đầu xuống, đem tóc dài cào lung tung rồi thành một đoàn, đưa tay vào trong cửa, cào một cái lên mặt Nhị phu nhân lấy toàn bộ vết máu xoa lên mặt mình, lại duỗi tay nắm xé tay áo, y phục của mình, dùng cây trâm ở trên y phục cũ rách trên đâm vài đạo lỗ hồng. Nháy mắt nàng liền biến thành một bộ bị người ngược đãi, đánh đến suy yếu.

Toàn bộ động tác làm đều nước chảy mây trôi, hành văn liền mạch lưu loát, trong chớp mắt liền hoàn thành. Khiến cho Vân Cẩm ngồi trên đầu tường nhìn nàng lú lười không nói nên lời.

Lại lần nữa cảm thán, nữ nhân này tâm tư thật hắc. cái Nhị phu nhân kia bộ dáng cũng đã muốn chết, nàng lại còn cào vào mặt người ta cho chảy máu mà xoa. Thật không biết tim của nàng là làm bằng cái gì.

Phượng Hồng Loan làm tốt tất cả, nhìn bên ngoài Xảo nhi đã mang đi bộ đầu tiên vào, lạnh lùng liếc Vân Cẩm một cái, thân thể nghiêng ngả, té xỉu ở tại cửa. Nàng hôn mê cũng rất có trình độ, tư thế kia nhìn giống như mới từ trong cửa trốn ra được vậy.

Vân Cẩm nhìn lần thứ hai lú lười. Liên tục sợ hãi than, thế gian tại sao có thể có một nữ nhân cực phẩm như vậy? Tâm tư so với hắn còn đen vẫn còn hơn. Đương nhiên hắn cũng không thừa nhận rằng bụng dạ hắn cũng đen tối.

"Lý bộ đầu, Trương bộ đầu, các người nhanh vào ngăn bọn họ lại. . . Nếu không thật sẽ xảy ra án mạng. . ." Xảo nhi thở hổn hển chạy vào trước tiên, tiểu thân thể run lên một cái, thở không ra hơi đưa một ngón tay chỉ tiểu viện loạn tào tào một đoàn nói.

Lý bộ đầu, Trương bộ đầu hai người mang đi một đám binh lính tiểu tử theo sau Xảo nhi chạy vào, vừa nhìn tình hình bên trong đã sợ ngây người.

"A. . . Tiểu thư. . . Tiểu thư người làm sao vậy. . ." Xảo nhi thấy Phượng Hồng Loan té xỉu ở cửa, nhất thời luống cuống tay chân, thét lên chạy tới.

Lý bộ đầu và Trương bộ đầu vừa nhìn liền bừng tỉnh, lập tức hét lớn: "Tất cả dừng tay!"

Đáng tiếc những người đó đều đánh đến náo nhiệt, căn bản không có người nào nghe được lời bọn hắn nói. Hai người sắc mặt trắng nhợt, lập tức vung

tay lên ra lệnh: "Các người nhanh đi, đều đi qua, đem tất cả tách ra cho ta!"

"Là!" Vài cái binh lính phái sau nghe lệnh liền chen chúc xông lên kéo đám người đang đánh túi bụi kia ra.

"Tiểu thư. . . Tiểu thư người làm sao vậy. . . Người không được hù dọa Xảo nhi a. . . Tiểu thư. . ." Xảo nhi vội vàng chạy đến bên cạnh, thân thủ ôm lấy Phụng Hồng Loan khóc lớn, vừa rồi nàng chạy đi tiểu thư còn đang thật tốt hoàn hảo, làm sao lại biến thành cái dạng này rồi. Sẽ không phải là Hắc Bạch vô thường tới bắt tiểu thư đi đấy chứ? Nghĩ đến đây trong lòng liền sợ hãi, Xảo nhi khóc đến ruột gan như muốn đứt thành từng khúc.

Phụng Hồng Loan thực sự chịu không nổi Xảo nhi khóc lớn như vậy, người đang sống cũng tuyệt đối có thể bị nàng khóc thành chết. Bất đắc dĩ mở mắt ra, hừ nhọc mồm: "Xảo nhi. . . Người rốt cục đã trở lại rồi. . ."

Thanh âm mặc dù nhỏ yếu, thế nhưng cũng đủ cho Vân Cẩm ngồi trên đầu tường nghe rõ, nhìn rõ. Mí mắt hần hung hăng giật giật, lòng dạ ác độc của hần đều muốn bị roi ngoan điều tất hai cái.

"Tiểu thư. . . Người còn sống, thật tốt quá. . ." Xảo nhi nhất thời mừng đến chảy nước mắt. Gắt gao ôm lấy Phụng Hồng Loan không chịu buông tay.

Phụng Hồng Loan khó được liếc mắt, trông nàng dễ dàng chết như vậy sao?

Mâu quang bén nhọn nhìn lướt qua trên Vân Cẩm đang ngồi trên đầu tường không chịu ly khai, lại xoay chuyển con người, đưa mắt nhìn đến đi tới một cao một thấp, một béo một gầy, hai người tương đối trẻ tuổi đang mặc y phục bộ khoái. Đây hẳn là hai người mà Xảo nhi vừa mới gọi là Lý bộ đầu và Trương bộ đầu rồi.

"Hai vị nhanh lên một chút, mau đỡ mỗ của phòng ta ra, di nương, trễ nữa một chút. . . Người cũng muốn đi rồi. . ." Phụng Hồng Loan đưa tay đẩy Xảo nhi, nhìn Lý bộ đầu và Trương bộ đầu yếu ớt nói.

"Vị này chính là. . ."

Hai vị bộ đầu nhìn Phụng Hồng Loan, dáng vẻ mảnh mai thực sự hết sức đáng thương. Tuy rằng trên mặt nàng có dính chút máu, quần áo cũng cực kỳ rách nát, nhưng cũng không làm hư hao vẻ đẹp của nàng dù là một chút. Trong nháy mắt bọn họ liền nổi lên cảm tính đại nam nhân thương hương tiếc ngọc sự tình.

"Hai vị đại ca, đây là Tam tiểu thư nhà ta. . . Tiểu thư nhà ta. . . Tiểu thư nàng. . ."

Xảo nhi nhìn bộ dáng của Phụng Hồng Loan, hình như khí lực vừa rồi tiểu thư dùng để đẩy nàng ra rất lớn, không giống người bị hừ nhọc không thể động a. Trong chớp lát nàng liền không biết nói như thế nào rồi, chỉ có thể ngốc lảng lảng mà nhìn đến Phụng Hồng Loan.

"Di nương các nàng sang đây xem ta, cũng không biết vì sao các nàng lại ở trong ta phòng đánh nhau. Tiếp đó ta bị bọn họ kẹp ở giữa, ta vốn tưởng kéo các nàng ra. . . Khụ khụ. . . Suýt nữa. . . Suýt nữa không sống được. . ." Phụng Hồng Loan hơi thở đứt quãng, hừ nhọc nhọc mà nói.

Vân Cẩm liếc mắt nhìn trời. Nữ nhân này thực sự là quái vật diễn kịch trời sinh. . .

"Nguyên lai là như vậy. . . Tam tiểu thư không có chuyện gì chứ?" Trương bộ đầu và Lý bộ đầu đồng thời lo lắng nhìn nàng mà hỏi.

"Ta. . . Khụ khụ. . . Không có chuyện gì. . . Các người mau nhanh đi, mau chóng đi vào kéo các di nương của ta ra. . ." Phụng Hồng Loan lắc đầu, hừ nhọc khoát khoát tay: "Nhất định không thể để cho các nàng gặp chuyện gì không may. . . Cha ta, cha không ở nhà. . . Khụ khụ. . . Lúc này nếu thực xảy ra chuyện gì ta biết phải làm sao. . ."

Nói xong, nước mắt Phụng Hồng Loan liền chảy xuống, một đôi con người thủy uông uông, càng làm người ta nhìn vào mà muốn phần thương tiếc. Vân Cẩm lại lần nữa tròn trĩnh mắt, cả người nhìn không được mà co quắp, ngay sau đó hần dùng một loại ánh mắt thực quái dị mà xem xét Phụng Hồng Loan, nửa ngày sau hần mới dùng âm trầm đến bên tai của nàng: "Đừng khóc, lại khóc tiếp nước mắt sẽ đem máu trên mặt người trôi hết mất, vở kịch của người liền diễn không được nữa."

Dát! Phụng Hồng Loan lập tức ngừng chảy nước mắt. Nhớ tới lời nam nhân này nói cũng thật đích xác. Lập tức lấy tay lần nữa lau hai cái trên mặt, cũng không kịp để ý đến nam nhân đang ngồi ở trên đầu tường, thúc giục: "Hai vị. . . Nhanh. . . Mau vào đi thôi. . ."

Lau hai cái, trên mặt nàng lại nhuộm thêm một mảng máu lớn.

Vân Cẩm im lặng nhìn nàng, không biết nàng từ trên mặt của Nhị phu nhân mà cào ra bao nhiêu máu lại còn nhiều như vậy. . . Nữ nhân này thật ác độc!

"Là, Tam tiểu thư. . ." Hai vị bộ đầu cũng không có phát hiện biến hóa của nàng trong nháy mắt, tâm tư vốn còn đang đặt hết vào việc thương hương tiếc ngọc ! Lúc này nghe Phụng Hồng Loan nói lập tức liền giật mình tỉnh giấc, vội vàng chạy vào trong phòng nhìn lại.

Phụng Hồng Loan không dấu vết đem chân thu trở về, thân thể xê dịch một chút, tránh khỏi cửa cho hai người bước vào.

Hai vị bộ đầu vừa mới rào bước tiến vào, liền nhất tề hít một hơi lạnh khí. Chỉ thấy một đám nữ nhân đang nằm ngổn ngang trên mặt đất, chẳng còn nhìn ra được dáng vẻ ban đầu ra sao. Trong phòng đi tán mùi máu tươi nồng nặc, vài thứ đồ có thể dùng đều bị đập nát.

Cái này cũng chưa tính là quang cảnh hùng tráng gì, tráng quan đáng sợ hơn cả chính là hai cái nữ nhân còn đang ngồi trên mặt đất bầm, nhìn không ra

hình người. Y phục đều đã muốn xé nát, thậm chí còn thấy cả hai bộ ngực lộ ra trần đầy vết máu cùng hồng ngân. (Lin: ghê quá gãy chân đứng k đc nên ngồi mà cào cầu xâu xé lẫn nhau. Đàn bà thật khủng bố. May quá em chưa phải đàn bà e ms chỉ là con gái, là thiếu nữ, chưa đến đc phụ nữ. Quá bạo tàn rồi.)

Hai tên bộ đầu trước tiên đều tròn mắt, thời điểm tiếp sau hoàn hồn chỉ thầm nghĩ trốn.

Bọn họ không biết là xảy ra cái sự tình như thế này nhi, vốn nghĩ cho dù đánh nhau đến mất mạng, cũng không nghĩ đến sẽ xảy ra cái tình huống như hiện tại. Nếu biết trước có đánh chết bọn hán cũng không tới. Nữ nhân trong hậu viện phủ Thừa tướng đại nhân, không phải là người nào cũng có thể nhìn. Nhất là nhìn trong cái bộ dáng này.

"Nhị nương, tứ nương. . . Các người đừng đánh nữa a. . . Hai vị đại ca. . . Các người mau mau, nhanh qua đó đem các nàng kéo ra a. . ." Phụng Hồng Loan thực hợp thời mở miệng lần nữa.

Nói lời vô ích, đã tới còn muốn đi? Không có cửa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ly Vương Tới Cửa

Hai vị bộ đầu vừa nghe lời nàng nói, nhất tề quay đầu lại nhìn Phụng Hồng Loan, chỉ thấy nàng kia một đôi mắt đẹp đầm lệ rung rung đầy trông mong mà nhìn bọn họ. Nhất thời nổi lên khí thế nam tử hán đại trượng phu hào hùng vạn trượng mà gật đầu. Cùng nhau đi vào trong phòng.

"Hai vị phu nhân đắc tội!"

Trương bộ đầu nhìn hai cái người đang ngồi cùng một chỗ hòa thành một đoàn mà cầu xé lẫn nhau cúi người hành lễ, tiếp đó tiến lên thân thủ đưa tay qua kéo Nhị phu nhân ra.

Tay vừa mới với đến cánh tay Nhị phu nhân, chỉ nghe 'Ba' một tiếng thanh thúy, trên mặt Trương bộ đầu liền bị Nhị phu nhân tát một cái. Kèm theo đó là thanh âm Nhị phu nhân bu hăn mớ hồ không rõ mớ: "Ồ đâu ra cái dã nam nhân lại dám chạm vào lão nương, cút!"

Đánh xong một cái tát, lại quay sang tiếp tục hung ác nắm Tứ phu nhân.

Xem ra bà ta vẫn còn có khí lực! Phụng Hồng Loan quay đầu lại nhìn thoáng qua, trên mặt Trương bộ đầu vốn đang hảo hảo liền bị in lên vết máu hồng hồng. Thấy vậy nàng không khỏi kéo kéo khóe miệng một chút. Đánh rất hay! Một tát này đánh xuống, tình trạng các nàng lúc này liền đã xác định rồi. (Xác định, xác định rồi đó, giả đoan trang hiền huệ đc nữa mới là lạ.)

Trương bộ đầu thật không ngờ mình bị bà ta đánh mà sững sốt, cánh tay vừa mới vươn ra cứ như vậy cứng ngắc ở đó. Tựa hồ hán thực khó có thể tưởng tượng đây là cái vị Nhị phu nhân phủ Thừa tướng luôn tỏ vẻ đoan trang hiền lành với bên ngoài.

"Phu nhân đắc tội!" Bên kia Lý bộ đầu cũng thân thủ qua kéo Tứ phu nhân.

Tứ phu nhân đồng dạng dương tay 'Ba' lại đúng là một cái tát: "Người là ai, cấp lão nương ngồi xa ra một chút!"

Trên mặt của Lý bộ đầu ngay tức thì cũng in lên năm dấu ngón tay. Bất quá Tứ phu nhân phủ Thừa tướng từ trước đến nay vẫn luôn nghe nói là ương ngạnh bu hăn, cái này cũng không phải quá ngoài ý muốn. Chỉ là một đại nam nhân lại bị một cái nữ nhân đánh, hơn nữa phía ngoài còn có một cái hư nhược mỹ nhân chờ bọn họ giúp đỡ, mặt mũi giấu bên trong áo lót hay trong chăn cũng không thể nào giữ được rồi.

Trương bộ đầu và Lý bộ đầu liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhất tề mà nhìn đến hai người đang cầu xé cùng một chỗ kia. Không biết làm thế nào mới tốt. Dù sao nơi này cũng là phủ Thừa tướng, hai vị đang đánh nhau trước mặt bọn họ đây lại là hai vị phu nhân đang đắc thế ở phủ Thừa tướng. Không phải là người mà dám tiểu binh lính bọn họ có thể tùy tiện động vào.

Đương lúc hai vị bộ đầu hoang mang không biết làm sao. Phụng Hồng Loan hư nhược thanh âm truyền đến: "Hai vị quan sai đại ca. . . Nếu không các người phái người trở về đem phủ doãn đại nhân mời tới. . . Cha ta không ở nhà. . . Dù sao đây cũng không phải là chuyện nhỏ. . ."

Phụng Hồng Loan vừa nói giải vây, hai người lập tức gật đầu.

Nàng lại nhuyển thanh nhuyển khí hư yếu nói: "Hai vị đại ca, các vị một người lưu lại nơi này nhìn hai vị di nương của ta, nghìn vạn lần đừng để bọn họ xảy ra chuyện gì, một người đi tìm phủ doãn đại nhân. Nếu có thể mời được cái gì Vương gia a, quan lớn hơn rất tốt, bằng không sẽ không có ai áp trận, thừa tướng trở về chỉ biết chuyện không đúng lại tức giận hai vị đại ca, nói bọn người làm việc bất lực. Đến lúc đó hậu quả. . . Ai, hai vị đại ca chắc là hiểu."

"Đúng là, đúng là, Tam tiểu thư nói rất đúng" gương mặt Trương bộ đầu và Lý bộ đầu trắng bệch không còn chút máu, lại càng lộ rõ năm dấu tay càn trên mặt.

"Ta ở lại nhìn, người nhanh đi tìm người." Trương bộ nhìn Lý bộ đầu phân phó nói. Hắn thâm niên cũng nhiều hơn một ít, chỉ sợ để Lý bộ đầu lưu lại xem không cẩn thận để xảy ra án mạng, đến lúc đó mạng nhỏ của bọn họ cũng xong rồi.

Lý bộ đầu lên tiếng đáp, lập tức nhanh chân chạy ra ngoài đi.

Phượng Hồng Loan nhìn Lý bộ đầu ly khai, quay đầu lại mạn bất kinh tâm mà nhìn thoáng qua trong phòng. Hai nữ nhân còn đương giữ cái bộ dạng khí thế như không chinh chết đối phương tuyệt không bỏ qua, điên cuồng mà cào kéo lẫn nhau. Khóe miệng kéo ra nụ cười nhạt.

Ngày hôm nay nàng sẽ làm cho toàn bộ quốc người của Đông Ly đều biết gia hậu viện thừa tướng đại nhân bê bối, xấu xa như thế nào. Nếu thừa tướng đại nhân đã sớm không có mặt, vậy dứt khoát cũng đừng muốn mặt nữa làm gì!

Trong viện nha hoàn bà tử cùng quan sai mà Trương bộ đầu, Lý bộ đầu mang tới ngồi hồi một đoàn. Quan sai làm thế nào cũng kéo không ra đám người đang kéo bè kéo lũ đánh mà nhau người, chỉ trong chớp lát quan sai cũng bị làm cho chật vật không chịu nổi.

"Tiểu thư, hân. . . Hân nếu như đem người gọi tới nói, chúng ta. . . Chúng ta. . ." Xảo nhi hoảng hốt nhìn Phượng Hồng Loan, nhẹ giọng nói. Ban nãy một đồng phu nhân trong phòng chính là do nàng đánh a!

"Không có chuyện gì." Phượng Hồng Loan lắc đầu, nhìn Xảo nhi nghiêm túc nói: "Di nương các nàng sang đây xem ta, sau đó liền không biết tại vì sao lại đánh nhau trong phòng của ta. Chúng ta là bị bọn họ làm vạ lây, suýt nữa cũng mất mạng."

"Ân!" Xảo nhi gật đầu. Tiểu thư nói cái gì thì chính là cái đó. Tiểu thư nói nhất định là đúng.

Phượng Hồng Loan nhìn nàng nhún nhát cười. Vừa rồi đi đánh những nữ nhân kia, Xảo nhi sớm làm cho bản thân mình thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ, điên loạn rồi. Không ai hoài nghi chủ tớ hai nàng không phải là người vô tội, bị vạ lây.

Ngoại trừ một người chứng kiến. Phượng Hồng Loan nhớ tới cái kẻ vẫn còn đang ngồi trên đầu tường kia, liền hí mắt nhìn sang Vân Cẩm.

Vân Cẩm lúc này cũng đã nằm luôn trên đầu tường, trong miệng còn ngậm một cọng cỏ. Dáng vẻ nhàn hạ chẳng khác gì đang ở nhà nằm chơi trên kháng vậy. Nhìn bầu trời xanh thẳm, hân trước sau cũng không nghĩ ra vì cái gì trên thế giới này lại có nữ nhân lòng dạ đen tối như vậy.

Không thể không nói, rất đúng khẩu vị của hân nha!

Hân thực rất có hứng thú nhìn cái vở kịch này làm thế nào mà kết thúc.

Như nhận thấy được ánh mắt Phượng Hồng Loan, Vân Cẩm từ từ quay đầu, nằm ở trên đầu tường ngoảnh đầu nhìn nàng, một đôi con ngươi mờ mịt như sương. Cẩm bào bạch y đẹp để quý giả phiêu phiêu trong gió, trong nét thanh hoa phiêu dật lại tán mạn ra chút vị đạo phóng đãng không kìm được.

Phượng Hồng Loan nhún mày nhìn Vân Cẩm. Cố gắng tìm tòi ký ức về người này trong đầu nàng.

Có thể thực khẳng định trong trí nhớ Phượng Hồng Loan chưa từng xuất hiện qua người này. Nhưng hân thế nào lại xuất hiện ở nơi này? Mục đích của hân rốt cuộc là cái gì?

Nàng mặc kệ mục đích của hân là cái gì. Tốt nhất hân đừng có mà trêu chọc nàng. Nếu hân thật dám đi ra tới làm nhân chứng gì, vậy ngày hôm nay nàng để hân vĩnh viễn cũng không ra được cái tiểu viện này.

Cái nữ nhân này. . . Vân Cẩm chống lại ánh mắt băng hàn thấu xương của Phượng Hồng Loan, chỉ cảm thấy tâm lãnh. Hân cứ như vậy mà nhìn giống người xấu sao? Nhìn thần sắc của nàng, hân thực hoài nghi không hề trên mặt mình viết rõ hai chữ người xấu.

"Mới vừa rồi ta còn giúp nàng. Nàng chẳng hề không cảm tạ ta sao?" Vân Cẩm ngẫm lại có chút không cam lòng. Nghĩ tới hân phong hoa tuyệt đại, thiên tư vô song, không ít danh môn khuê tú tha thiết ước mơ hân liếc mắt nhìn họ lắm đấy! Mà cái nữ nhân này hết lần này tới lần khác đối với hân bài sặc mặt không nói, lại còn tỏ vẻ chán ghét như con gián làm cho hân mau cút?

"Ta không có nhờ người giúp." Phượng Hồng Loan khẽ động khóe miệng lạnh lùng nói: "Người còn ở nơi này làm gì? Còn chưa cút!"

"Người là không phải là vì bị Ly vương ngưng, nên kích thích đầu óc? Theo ta biết, người mới hôm trước vẫn còn vì bị ly vương hù mà tự sát đấy!" Vân Cẩm tựa hồ không nghe được Phượng Hồng Loan nói, nhìn nàng nghiêm túc dò xét hỏi.

Nghe vậy, mâu quang Phượng Hồng Loan lạnh lẽo. Ly vương. . . Người tốt nhất chờ. Nàng nhất định sẽ làm cho hân chết như thế nào cũng không biết.

Nhìn ánh mắt Phượng Hồng Loan bỗng nhiên lạnh như băng, nghĩ đây là hân đoán đúng, trong lòng Vân Cẩm liền thất chặt. Vô tình lại dâng lên một cỗ phiền muộn, thanh âm có chút gay gắt nói: "Quả nhiên đúng!"

"Ta là cùng người cũng không có quan hệ gì. Thừa dịp lúc này ta không đếm xỉa tới phần của người tốt nhất nhanh một chút biến mất tại trước mặt của ta. Bằng không. . . Ta không dám cam đoan người còn có thể sống được mà ly khai khỏi đây không." Phượng Hồng Loan lạnh lùng nói.

Hắc! Vân Cẩm giống như nghe được chuyện đại tiểu thiên hạ mà cười như điên. Thiên hạ này, bất kể nơi nào, kể cả hoàng cung Đông Ly quốc, hân muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Còn không có người dám ở trước mặt hân nói khoác mà không biết ngượng như vậy! Hơn nữa người này còn là một nữ

nhân.

Thế nhưng chạm đến ánh mắt nguy hiểm của Phượng Hồng Loan, hấn chợt có chút không tự tin, càng có phần không rõ vì sao lại thực tin tưởng nàng có thể làm được.

Hôm nay gặp kích động hơi lớn, nên đầu óc của hấn phỏng chừng cũng có chút không dễ xài, lát nữa trở về nhất định phải ngủ một giấc thật tở, lại uống thêm nhiều thuốc bổ đầu óc thì hơn.

Vân Cẩm nghĩ như vậy, vừa mới muốn nói gì.

Xa xa nghe được có tiếng bước chân đi tới tiểu viện. Còn kèm theo thanh âm của Lý bộ đầu: "Ly Vương điện hạ! Ngài phải nhanh hơn một chút, trễ nữa sợ là thật xảy ra án mạng."

"Ừ!" Một thanh âm trầm thấp tựa hồ không yên lòng lên tiếng.

Ly vương? Lại là Ly vương? Vân Cẩm ngẩn ra, trước tiên ngồi dậy, nhìn thoáng qua đại môn phủ Thừa tướng, sau đó xoay chuyển con người, hai mắt thần sắc bất minh nhìn Phượng Hồng Loan.

Lại là Ly vương? Phượng Hồng Loan cũng ngẩn ra, khóe miệng kéo ra nụ cười lạnh lùng. Tới thật đúng lúc, nàng đang muốn tìm hấn, không nghĩ tới chính hấn ngược lại tự đưa mình tới cửa!

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tử Y Diễm Sắc

"Tiểu thư, là Ly Vương điện hạ, Ly Vương điện hạ tới. . ." Xảo nhi cũng nghe được Ly vương tới, nhất thời vui mừng nhìn Phượng Hồng Loan nói: "Không đúng nhất định là Ly Vương điện hạ hồi hận đã hưu tiểu thư. Là tới đón tiểu thư trở về Ly vương phủ."

Nghe vậy, Phượng Hồng Loan nhàn nhạt liếc Xảo nhi một cái. Ánh mắt nhìn về phía cửa.

Xảo nhi nhận đến ánh mắt Phượng Hồng Loan, thân thể tức khắc run lên một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nhợt, cẩn thận mà nhìn nàng. Mặc dù chỉ là một nhãn thần nhàn nhạt, nàng đã cảm thấy hình như nàng nói sai rồi, tâm tư cũng sợ hãi.

Nàng biết từ bốn năm trước trong rừng hoa đào chốn thanh sơn cô tự tiểu thư lần đầu tiên nhìn thấy Ly Vương điện hạ, người liền yêu Ly vương bốn năm, lại không nghĩ tới hôm nay tiểu thư còn không có xuất giá đến đại môn đã bị hưu khí. Nhưng mà đó là bởi vì Ly Vương chưa nhìn thấy tiểu thư, không biết tiểu thư tài hoa tốt đẹp thế nào, nếu là hấn biết tiểu thư tốt đẹp, vậy chắc chắn chủ tớ các nàng đều đã có thể rời khỏi phủ Thừa tướng rồi.

Nhưng nhìn đến thần tình của Phượng Hồng Loan, Xảo nhi cũng không dám mở miệng nữa.

Vân Cẩm mắt phượng thâm thúy mà nhìn Phượng Hồng Loan, cách khoảng cách xa như vậy, hấn cũng có thể cảm nhận được lãnh ý trên người nàng có thể đóng băng dày ba thước. Cái loại lạnh lẽo này là lạnh từ trong xương cốt lộ ra tới đậm đặc.

Một nữ tử như vậy, nhìn từ bất kỳ phương diện nào hấn cũng không tin nàng sẽ bởi vì bị Ly vương hưu khí mà tự sát được. Tiếng bước chân dần dần đến gần, Vân Cẩm ngồi ở trên đầu tường cũng không có nửa điểm ý tứ muốn rời khỏi. Hãy còn giống như hấn sinh trưởng bám liền trên tường như vậy. Rũ mi mắt xuống, che khuất đi thần sắc trong mắt. Cái vở kịch này của nàng tựa hồ càng lúc càng hấp dẫn, càng ngày càng có ý tứ rồi đây.

Hấn phát hiện vận khí của hấn hôm nay không phải là tốt bình thường mà là phi thường tốt.

Chốc lát, liền có thanh âm của Lý bộ đầu từ bên ngoài truyền đến: "Vương gia, chính là chỗ này. . ."

"Ừ!" Thanh âm trầm thấp lên tiếng.

Phượng Hồng Loan cuối mặt che khuất âm trầm trong con người, dần dần thu lại toàn bộ lãnh ý quanh thân, tiếp tục vờ hư nhược nằm tựa vào một góc cửa, chờ hấn đi tới.

Nàng muốn nhìn xem Ly vương đây là cái hạng người gì, lại có thể khiến cho Phượng Hồng Loan đau lòng đến độ sẵn sàng buông tha sinh mệnh của mình.

Cái nữ nhân này biến chuyển thái độ thật đúng là nhanh! Vân Cẩm nhìn Phượng Hồng Loan bĩu môi. Thân thể mới vừa rồi vì luống cuống trong nháy mắt mà ngồi dậy lại trở nên lười biếng tản mạn nằm lại trên đầu tường. Hấn cũng muốn hảo hảo nhìn nàng làm sao diễn nốt vở kịch này thật tốt mà thôi.

Mâu quang quét nhanh qua, nhìn thấy Vân Cẩm vừa nằm xuống, Phượng Hồng Loan hơi cau mày. Nhưng là không lại đuổi người.

Từ kim sắc bào về nên một đường cong, một đôi giày từ kim sắc thêu ẩn văn anh lạc bước vào cửa, ngay sau đó là một bóng dáng phong tư trác tuyệt chậm rãi, thong thả mà bước đến.

Theo từng bước chân hần chậm rãi vào, toàn bộ tiểu viện rách nát như biến thành một viện hoa mạn đà la đương nở. (là hoa cà độc dược)

Phượng Hồng Loan nhìn hần, nàng bỗng nhiên cảm giác nhịp tim đập loạn trong nháy mắt.

Hoi hoi nhũ mây, đây tuyệt đối không phải là cảm giác động tâm của chính nàng, mà là cái này hần bản năng của cỗ thân thể này. Có thể thấy được Phượng Hồng Loan yêu nam nhân này sâu đậm biết bao nhiêu. Cũng có thể thấy rõ nam nhân này có xiết bao vô tình.

Người đã đến, người kia cũng qua đời. Tận đáy lòng Phượng Hồng Loan cảm nhận được một loại thê lương, phát ra từ sâu trong tiềm thức nàng.

Hần khí tận đáy lòng cũng không khỏi xông lên thêm một phần.

Hoi híp mắt một chút, quan sát cái nam nhân được xem là sủng nhi của toàn bộ Đông Ly quốc, được người người yêu thích này.

Chỉ thấy trông hần cũng chỉ trên dưới hai mươi tuổi, cùng cái tên đăng đồ từ đương nằm trên đầu tường kia chênh lệch không bao nhiêu.

Trên đầu mang một từ kim ngọc quan, mặc trường bào gấm từ kim sắc, chỗ ống tay áo và vạt áo đều dùng kim tuyến thêu đại đoá mạn đà la màu tím, hoa tư diễm diễm.

Ngũ quan hần tuần mỹ như điêu khắc, góc cạnh phân minh. Mây như quỳnh đại, phượng mâu như mực, mắt như hàn tinh, mâu quang sâu thăm tựa bích hồ, ba quang lân lân, thâm thúy sâu thăm. Trong thanh hoa lộ ra nét lạnh lùng nghiêm nghị, trong lạnh lùng nghiêm nghị lại lộ ra một cỗ tôn quý khó tả, tôn quý lại đầy vẻ uy nghi, uy nghi nhưng lại không mất đi vẻ lồi lạc ưu nhã.

Cho người ta lần đầu tiên nhìn hần chỉ có một cảm giác, hần thật không hổ là Ly vương. Từ sắc lưu ly, người cũng như tên. Quả nhiên là kiểu nhược thu nguyệt, chúc chúc kỳ hoa. Không phụ bốn chữ mà thiên hạ đánh giá hần — từ y diễm sắc.

Khiến cho người ta vừa nhìn vào liền không thể rời mắt đi. Nhất là nữ nhân.

Thế nhưng trong số những nữ nhân chắc hẳn phải vậy đó tự nhiên sẽ không bao gồm người thân là Phượng Hồng Loan nhưng cũng chính là Bạch Thiên Thiên.

Nhìn Ly vương, nàng chẳng qua chỉ cảm thấy hần chính là một đoá mạn đà la màu tím thật lớn, thật màu mè rực rỡ! (anh là đoá hoa màu mè diễm dúa :) =>), số phận an bài anh chỉ có thể làm nam phụ, hê hê :P)

Nghe nói ngày Ly vương ra đời ấy, toàn bộ bầu trời trong hoàng cung Đông Ly quốc kim sắc tường vân lượn lờ ba ngày không đi, tiên hoàng đại hi, thiết yến trăm ngày, lấy từ tên nước Đông Ly quốc ban tên cho là Ly. Phong hần làm Ly vương.

Đây là vị hoàng tử duy nhất trong lịch sử Đông Ly quốc vừa mới sinh ra liền được phong vương.

Ly Vương ba tuổi có thể ngâm thơ, bảy tuổi có thể thể phú. Trời sinh thông minh, tài hoa hơn người. Mười tuổi liền có thể chinh chiến sa trường, thống soái ba quân, chinh chiến bắc địa, một lần hành động liền thu phục được phản loạn Bắc Thành Vương, làm cả thiên hạ tam quốc chấn động. Cho tới nay đều được thậm hưởng đại ái của tiên hoàng, thậm chí còn cao hơn vị Thái tử vẫn luôn thông dong tùy tiện. Cũng cho phép Ly vương được hưởng đãi ngộ ngang bằng với Thái Tử.

Cả triều văn quan võ tướng vẫn luôn cho rằng có một ngày tiên hoàng hội phé truất Thái tử, lập Ly Vương lên vị Thái tử, thế nhưng ba năm trước đây lúc tiên hoàng lâm chung đã để lại di chiếu, phụ Thái tử đăng cơ làm Đế, trong chốc lát triều thần trung với Ly vương không ai chấp thuận di chiếu này. Chính Ly vương dẫn đầu quý lạy Thái tử tôn vị Quân, sinh sinh dùng chính bản thân để lại một đám triều thần vốn không phục thái tử.

Từ đó Ly vương cũng vĩnh viễn làm Ly vương.

Tuy rằng tiên hoàng mất, thế nhưng tân hoàng đối Ly vương hoàng ân không những không giảm so với trước, trái lại lại càng coi trọng hơn. Mà Ly vương cũng tuân thủ nghiêm ngặt kính cẩn, giữ thần hạ chí lễ. Quân thần hoà thuận, huynh hữu đệ cung. Đông Ly quốc không có vì ngôi vị hoàng đế thay đổi mà nhuộm máu, mới có được phồn hoa rầm rộ một phương như hôm nay.

Tại toàn bộ Đông Ly quốc, hào quang vây lượn chung quanh Ly vương có thể nói là trường tồn không suy. Đây chính là nhân vật trọng tâm trong tất cả những câu chuyện hằng ngày của hàng nghìn hàng vạn khuê trung nữ tử.

(Linh: ý là mấy bà mấy cô mở miệng tụ hội là 888 về anh thôi. Tội bị ngta lôi ra ns ns kể kể, dù là tốt thì cũng bị ns ngứa tai chết.)

Cùng với thiên hạ đệ nhất công tử Văn Cẩm, Tây Lương quốc Thái tử Ngọc Ngân, được liệt vào thiên hạ Tam công tử.

(mấy anh nam chính, thứ chính đều đã đc nhắc đến rồi nhá. K nói nam phụ đâu vì anh nào cũng đẹp trai, có gia thế (toàn vương vs thái tử, thế gia thiên hạ cả mà), lại cũng tốt nữa. Đó là ta còn mấy nàng k biết a)

Chỉ cần là lời đồn đãi liên quan tới hần, đó là một đường quang hoa lượn lờ.

Lúc này tự nhiên là Phụng Hồng Loan nàng mang cái xú danh Đông Ly quốc đệ nhất bao cò phé vật này không thể nào sánh được. Cùng Phụng Hồng Loan có hôn ước, cũng đã làm bách tính Đông Ly không thể nhìn được. Ai ai cũng cho rằng Phụng Hồng Loan nàng chính là vết nhơ lớn nhất trong đời Ly vương.

Thế nhưng hôn ước là do tiên hoàng định từ thuở nhỏ, Ly vương không lại không thể hồi hôn, chuyện này làm trái tim không ít khuê trung nữ tử trong kinh thành tan nát, vốn cho rằng cuộc đời này vô vọng làm thế, nguyên bản chỉ hy vọng thành tiểu thiếp Ly vương cũng tốt rồi.

Thế nhưng không nghĩ ngay ngày đại hôn Ly vương liền đưa cho Phụng Hồng Loan một bức hưu thư. Nay khuê trung nữ nhi lại đem trái tim tan nát mười phần vùng lên. Hôm nay có thể nói là người người kiêu chân ngồng trông, hy vọng có thể được Ly vương thùy liên liếc mắt. Chỉ cần như vậy cuộc đời này các nàng liền thỏa nguyện.

Trong nháy mắt, chuyện tích cùng các vấn đề, đồ vật vân vân có liên quan đến Ly vương cứ như vậy tự nhiên mà phát ra trong đầu Phụng Hồng Loan.

Ký ức rất nhiều, hầu như chiếm cứ hơn phân nửa đầu óc Phụng Hồng Loan là chuyện về hắn. Còn nhiều hơn nữa là về các loại sở thích của Ly vương, hắn thích ăn món gì, uống rượu gì, nàng đều nhớ rõ thanh thanh sở sở.

Tâm không khỏi thờ dài một tiếng. Yêu một người lại còn yêu hắn đến phân thượng này, không biết là đáng tiếc, đáng kính, hay là thật đáng buồn.

Giấy lát, nàng vứt bỏ tất cả ý nghĩ trong lòng. Nhìn Quân Tử Ly đang từng bước từng bước đến gần.

Mâu quang hơi nheo lại, từ y kim quang, quang hoa lượn lờ. Một Quân Tử Ly như vậy, nàng dù làm thế nào không thể đem hắn với cái người trong đoạn ký ức vẫn luôn khắc vào đáy lòng Phụng Hồng Loan trước kia mà gắn ghép lại cùng nhau được.

Cái nam tử dưới tàng cây hoa đào bốn năm trước, vận bạch y tao nhã vô song kia và nam tử đang chậm rãi đi tới trước mắt một thân tử sắc quý giá tao nhã này là một sao. Tuy rằng khi đó chỉ nhìn thấy một bên khuôn mặt hắn, nhưng vô luận như thế nào nàng đều không thể chồng chéo hai khuôn mặt này vào cùng nhau cho được.

Chính là ngần ngại bốn năm, Quân Tử Ly thay đổi cái quái gì? Vẫn là do bốn năm trước Phụng Hồng Loan nhận lầm người? Người kia vốn dĩ không phải là Quân Tử Ly?

Nói cách khác, người nàng thích tại thanh sơn cổ tự từ bốn năm trước, căn bản có thể không phải là Ly vương. Tâm niệm trong nháy mắt thay đổi thật nhanh, lông mi dài rũ xuống, che khuất thần sắc trong mắt Phụng Hồng Loan. Hôm nay chân chính Phụng Hồng Loan đã đi qua, nàng yêu người nào có lẽ yêu sai đó, người kia là Quân Tử Ly hay là không phải là Quân Tử Ly, đều không còn trọng yếu.

Quan trọng là ... Nàng hôm nay cũng chính là Phụng Hồng Loan. Nàng từ nhỏ đính hôn chờ đợi mười sáu năm, còn phải chịu nỗi nhục vị giá tiền hưu, chính là vì người như vậy, nàng nhất định khiến hắn phải trả giá thật lớn mới được.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Luy Luy Thương Tích

Vân Cẩm nằm ở đầu tường, trên mặt tỏ vẻ mạn bất kinh tâm, thế nhưng mâu quang của hắn chưa từng nháy một cái, cũng không hề rời khỏi gương mặt Phụng Hồng Loan. Từ lúc Quân Tử Ly bước vào tiểu viện đến giờ, hắn cũng không hề thấy được một chút gì gọi là ái mộ lưu luyến si mê cùng tình ý nào trong mắt nàng cả, có chăng chỉ là thấy được sự bình tĩnh và dò xét của nàng.

Thậm chí cả lúc nàng hai lần cau mi nhăn mày, nhưng lại không có cái gì là khác thường.

Vân Cẩm trong lòng nghi hoặc, lấy chuyện Phụng Hồng Loan vì Quân Tử Ly tự sát mà nói, nàng tựa hồ sẽ không bình tĩnh đến mức lạnh nhạt như vậy. Càng đáng nói hơn là lúc này nàng cư nhiên vẫn còn lơ đãng thất thần những hai lần.

Chẳng nhẽ nói nàng đại nạn không chết, nàng tỉnh lại liền suy nghĩ rõ ràng, khai tâm phóng liễu rồi? Cái này cũng chưa biết chừng.

Nói chung cái nữ nhân này nàng thực làm cho hắn nhìn không thấu. Nhưng không thể nghi ngờ chút nào, tâm tình bức bối mới vừa rồi của hắn vì những cái này lại vô hình trung thư thái vài phần. Chỉ có điều thời khắc này toàn bộ tâm trạng tinh lực của hắn đều đặt ở trên người Phụng Hồng Loan, tự nhiên sẽ không chú ý đến chút ba động xao lãng nhỏ nhỏ trong lòng mình.

Quân Tử Ly trước đi vào, thấy tình hình bên trong tiểu viện cũng sửng sốt trong tức khắc.

Tiểu viện đồ nát, một đám nha hoàn, bà tử, gã sai vặt, thậm chí còn có quan sai đều đang túm tụm nhào lại một chỗ mà đánh nhau nhìn tình cảnh còn tàn tạ hơn cả.

Nha hoàn bà tử gã sai vật đều đã không nhìn ra được hình người, quan sai cũng chặt vật không kém, nhưng miễn cưỡng còn có thể nhìn được diện mạo cùng quan phục của nha dịch, chỉ là quan phục đã bị xé rách tan nát không chịu nổi. Này có thể thấy được cảnh tượng đánh nhau trong sân lúc này có bao nhiêu là kịch liệt.

Chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt Quân Tử Ly liền từ giữa sân viện hỗn loạn dời đi, ánh mắt dừng lại ngay cửa căn phòng nhỏ ba gian rách nát duy nhất trong tiểu viện.

Chỗ đó một nữ tử suy yếu đang nằm tựa vào khung cửa bên cạnh nàng còn có một cái tiểu nha đầu cả người chặt vật bất kham chỉ ngây ngốc đứng đó nhìn nàng mà không biết phải làm sao.

Nữ tử nửa nằm ở nơi đó, toàn thân xóc xếch, trên mặt chỉ toàn vết máu, vết máu nhiều đến nỗi hấn cũng không thể nhìn thấy diện mạo của nàng. Con người buông xuống với, tựa hồ nàng không biết được hấn đến đây. Thế nhưng từ lúc hấn bước vào cửa viện, hấn liền cảm giác rõ ràng được ánh mắt nhìn hấn đến từ chỗ của nàng.

Ánh mắt đó như xích xích lửa lửa, bóc trần hấn, làm cho hấn có một đạo cho rằng mình dường không có mặc y phục mà đứng trước mặt người khác. Khí tức quanh thân nàng hỗn tạp, dường như bị che trong một mảnh sương mù nồng nặc. Tuy rằng nhìn nàng trông có vẻ suy yếu, thế nhưng lại là người đầu tiên khiến cho hấn không thể nhìn rõ.

Cùng cái tiểu nha hoàn đương đứng trước mặt nàng, chân tay luống cuống vừa xem liền hiểu mà so sánh, nàng có vẻ an tĩnh thái quá, an tĩnh đến nỗi có thể khiến người ta bỏ qua sự tồn tại của nàng một cách dễ dàng, nhưng là khí tức quanh thân lại quá mức cường thịnh, căn bản là không bỏ qua được.

Hấn thậm chí lại thấy được từ trên người của nàng tản mát ra cái khí tức âm lãnh mà chỉ có người đã trải qua chiến đấu với thiên quân vạn mã, thiết huyết sa trường mới có được cái loại khí tức âm u như vậy. Nhưng tựa hồ hấn lại cũng thấy được mây trắng trên thương vân sơn, cùng vẻ tang thương đa biến nhưng cũng thật tươi đẹp mà tinh thuần.

Tâm thần trong nháy mắt có ý muốn tìm tòi nghiên cứu cùng hoảng hốt.

Quân Tử Ly nhìn Phụng Hồng Loan, thầm nghĩ nữ tử này là ai?

"Vương gia, chính là chỗ này. Đó là phủ Thừa tướng Tam tiểu thư. . ." Lý bộ đầu thở hổn hển dừng bước, một ngón tay chỉ vào trong viện, sau đó gặp Quân Tử Ly nhìn về phía Phụng Hồng Loan, hấn liền nhanh chóng mở miệng trả lời. Nói đến phần nửa nhớ tới Phụng Hồng Loan vừa bị Ly Vương bỏ, lập tức sắc mặt trắng bạch mà ngừng lại.

Tam tiểu thư? Phụng Hồng Loan? Quân Tử Ly ngắt ra.

"Vương. . . Vương gia. . ." Lý bộ đầu cẩn thận nhìn Ly Vương.

Quân Tử Ly cũng chỉ sửng sốt một chút, nhìn Phụng Hồng Loan, nàng kia vẫn như cũ an tĩnh hư nhược mà nằm ở nơi đó. Cũng không còn có cái cảm giác như khi mới vừa rồi hấn đi tới. Chỉ là yếu đuối nằm ở nơi đó, linh lạc thành nê (điều linh tựa bùn loãng), yếm nhập trần ai (như nhập vào gió bụi trần thế). Yếu ớt đến nỗi chỉ cần một trận gió nhẹ cũng có thể đem nàng thổi đi.

Hấn xem không khỏi hơi nhú mày, nghĩ cảm giác ban nãy của mình lẽ nào là sai lầm?

Bị Lý bộ đầu cắt đứt, Quân Tử Ly thu liễm tâm thần, nhìn hai người vẫn theo sau lưng hấn mà khoát tay, thanh âm trầm thấp lần nữa vang lên: "Trục Phong, Truy Nguyệt!" (Linh: cảm tưởng tên hai bn này giống tên mấy con ngựa quá.)

"Dạ!"

Đi theo phía sau hấn một nam một nữ lập tức tiến lên, cùng lúc lãnh quát một tiếng với đám người đang đánh nhau giữa sân, "Ly Vương điện hạ ở đây! Các người còn không mau ngừng tay!"

Ly Vương điện hạ?

Ly Vương điện hạ?

...

...

Chẳng qua là một câu nói, đám người đang đánh nhau hỗn loạn giữa sân nhất thời đình chỉ, người người đều ngừng tay nhìn về phía cửa, khi thấy Quân Tử Ly, âm âm một tiếng, nhất tề quỳ xuống liền trên mặt đất.

Có thể thấy được lực ảnh hưởng của Ly Vương tại Đông Ly quốc mạnh mẽ đến nhường nào.

Ánh mắt Phụng Hồng Loan chuyển sang một nam một nữ sau lưng Quân Tử Ly. Nam tướng mạo tuấn tú, nữ tử dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, tuổi vẫn còn trẻ, vẻ mặt hai người đồng dạng đều thờ ơ lãnh, không mấy may có chút biểu tình dư thừa nào.

Nhìn thấy cảnh hỗn loạn trước mắt đã ngừng lại, hai người đều quay trở về đứng sau lưng Quân Tử Ly.

Chỉ liếc mắt nhìn qua, Phụng Hồng Loan thu hồi tầm mắt, mi mắt lại lần nữa rũ xuống.

Trương bộ đầu đang canh giữ trong phòng lập tức đi ra, quỳ trên mặt đất: "Trương Thắng gặp qua Vương gia!"

"Ừ!" Ly Vương gật đầu, ánh mắt cuối cùng cũng từ trên người của Phụng Hồng Loan dời đi, nhìn Trương Thắng, trầm giọng hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

"Hỏi Vương gia, chuyện là các vị phu nhân trong phủ Thừa tướng đánh nhau. Hiện giờ các vị phu nhân khác ở trong này đều đã hôn mê, chỉ có Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân vẫn còn đang lôi kéo đánh nhau, tiểu nhân không tách bọn họ ra được."

"Truy Nguyệt, người đi vào!" Quân Tử Ly nhàn nhạt nhìn lướt qua cửa, nói với nữ tử sau lưng.

Truy Nguyệt lên tiếng trả lời, cất bước đi vào trong nhà.

Quân Tử Ly ánh mắt lại lần nữa dừng lại trên người Phụng Hồng Loan, thu liễm thần sắc phức tạp đang dâng lên ở đáy lòng, chậm rãi mà đi tới, đến cách nàng không xa liền dừng lại, đứng vững, nhìn nàng đáng vẻ suy yếu bất kham hơi cau mày lại một chút: "Người. . . Tốt không?"

Phụng Hồng Loan ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn qua bóng dáng đang đứng ở trước mặt, không nói gì.

Nhìn thấy ánh mắt đậm đặc như băng của nàng, Quân Tử Ly ngăn ra. Tựa hồ cảm giác trong ngực hần nháy mắt khi lạnh trào lên.

Chốc lát, Phụng Hồng Loan nhìn ánh mắt của hắn, hồ hững mở miệng: "Ta vừa mới sinh ra tiên hoàng liền định ra hôn ước cho ta với người, trên người liền được định sẵn là con dâu hoàng gia, hôm nay ta mười sáu tuổi. Mười sáu năm chẵn."

Quân Tử Ly lại ngăn ra, hắn không rõ Phụng Hồng Loan muốn nói gì.

"Bởi vì người, mà từ nhỏ ở trong phủ Thừa tướng ta đều không được đãi kiến, ba ngày hai buổi đều bị tắt cả các di nương tỷ muội khi dễ, bởi vì bọn tỷ muội của ta đều thích người, các nàng cho rằng ta đây là cưu chiêm thước sào (tu hú chiếm tổ chim khách)."

Ánh mắt Quân Tử Ly bình tĩnh mà nhìn Phụng Hồng Loan, chờ nàng nói tiếp.

Phụng Hồng Loan thân thủ chiếu y phục của mình xé ra, Xảo nhi như nhận thấy được nàng muốn làm cái gì, nhất thời kinh hô: "Tiểu thư không nên. . ."

Thế nhưng quần áo trên người Phụng Hồng Loan đã bị nàng xé rách, chỉ còn lại có một cái yếm màu hồng. Xảo nhi trong nháy mắt cũng đã ngu ngốc mà đứng ở đó.

Phụng Hồng Loan đáy lòng xả ra một nụ cười lạnh lùng, hơi giật giật thân thể, quay lưng lưu lại cho Quân Tử Ly xem.

Ngưng trệ trên da thịt bạch ngọc chính là vô số vết sẹo nhàn nhạt xen kẽ những vết thương còn hồng tím, trong nháy mắt đều lộ dưới ánh mặt trời.

Vân Cẩm vốn đang nằm trên tường cũng hoảng hốt mà bật dậy, một đôi mắt phụng đầy vẻ không dám tin mà nhìn thân thể Phụng Hồng Loan.

Sắc mặt bình thản của Quân Tử Ly hơi đổi, tầm mắt tiêu chuẩn nhìn vào trên lưng Phụng Hồng Loan.

Chỉ thấy sau lưng của nàng hầu như không có một chỗ nào có thể xem là tốt. Có vết thương do bị roi đánh, có vết sẹo do bị phỏng, tựa hồ còn có vết do bàn ủi để lại. Có sâu có cạn, có vết thương cũ, còn có cả mấy vết thương mới do roi đánh. Đan xen lẫn nhau, giăng khắp nơi chi chít.

Ngực hắn như bị bàn tay ai đó nắm lấy, siết chặt một cái. Cào thật mạnh làm hắn đau nhói. Quân Tử Ly kinh ngạc mà nhìn, có làm thế nào cũng không thể rời mắt.

Trục Phong đứng phía sau Quân Tử Ly vốn mang vẻ mặt chết lặng băng lãnh rốt cục cũng bị phá nứt toát, kinh ngạc không dám tin mà nhìn lưng của Phụng Hồng Loan.

Toàn bộ tiểu viện ngay cả gió dường như cũng muốn ngưng lưu động, Vân Cẩm chỉ cảm thấy ngực mình phát đau căng lên, hai tay hắn không khống chế được mà siết lại, nắm chặt như muốn đâm vào tường. Những vết tích này cũ cũng đã bị có chừng mười mấy năm rồi, nói cách khác khi nàng mới chỉ là một tiểu hài tử đã bị. Vết thương nhất trên người nàng cũng bị khoảng năm ba ngày trở lại.

Giờ khắc này, hắn bỗng nhiên hận không thể đem hết tất cả những cái nữ nhân đang ở trong phòng kia toàn bộ đều xách ném ra bãi tha ma cho ác quỷ ăn thịt. (Anh đang xi nhục con chó đây anh à.)

Cũng chỉ là trong nháy mắt, Vân Cẩm như ý thức được cái gì, bàn tay đang nắm lấy đầu tường hốt nhiên lại buông ra, ánh mắt xoay chuyển nhìn sang Quân Tử Ly.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Điều Kiện Trên Trời.

"Tiểu thư không được..." Xảo nhi bị hành động của nàng làm bùng tình, chảy nước mắt nhào tới trên người của Phượng Hồng Loan mà ôm lấy nàng, ở đây có nhiều người như vậy, tiểu thư sau này còn muốn lập gia đình nữa! Làm sao có thể để cho người khác nhìn thân thể của người kia chứ. Huống chi Ly Vương cũng đã ngưng tiểu thư rồi.

"Còn có nàng." Phượng Hồng Loan không để ý tới Xảo nhi còn đang khóc lóc thảm thiết, thân thủ đem y phục sau lưng Xảo nhi mà xé ra. Ở trong tiếng kinh hô của nàng, phía sau lưng vô số vết thương, vết sẹo chằng chịt đan xen lẫn nhau cứ như vậy rõ mòm một phơi bày dưới ánh mặt trời.

So với vết thương trên người Phượng Hồng Loan còn sâu hơn, thậm chí cũng xấu xí đã không thể nhìn ra da thịt ban đầu.

"Tiểu thư..." Xảo nhi ôm lấy Phượng Hồng Loan ô ô khóc lên.

Vân Cẩm nhìn Quân Tử Ly, con người hắc ngọc trầm xuống.

Bàn tay trong tay áo Quân Tử Ly không tự chủ được mà nắm thật chặt. Môi mím chặt, cánh môi cũng mất hai phần huyết sắc.

Trục Phong sau lưng hắn cũng dời ánh mắt đi, có phần lo lắng mà nhìn thoáng qua Quân Tử Ly.

Cảm thụ được tư tưởng người sau lưng có phần chấn động, lông mi thật dài của Phượng Hồng Loan rũ xuống, che khuất thần sắc thanh lãnh như băng trong mắt, trong lòng cười lạnh một tiếng, thân thủ kéo y phục lên, lại đem y phục của Xảo nhi mặc lại.

Mặc dù nàng không phải là Phượng Hồng Loan thích người kia từ khi nhìn thấy vào bốn năm trước dưới đào hoa lâm, nhưng nguyên chủ cũng là vì Quân Tử Ly mới phải chịu không ít khổ sở nhiều năm như vậy, thậm chí cũng đã vứt bỏ sinh mệnh của mình. Bút trưởng này vẫn phải tính cho rõ ràng.

Chậm rãi xoay người, bình thần nhìn Quân Tử Ly: "Ly Vương điện hạ, ngài liệu đã nhìn rõ ràng rồi chứ?"

Quân Tử Ly thu liễm tâm thần, tuần mâu nhìn chằm chằm Phượng Hồng Loan, một lúc lâu sau mới gật đầu, con người ba quang dừng động nhìn không ra tâm tình nói: "Thấy rõ ràng rồi."

Vân Cẩm hơi hơi nhíu mày mà nhìn Phượng Hồng Loan, hắn dám chắc rằng nàng làm việc này là còn có thâm ý khác nữa. Bất chợt nghĩ đến điều gì mâu quang của hắn hơi nheo lại.

"Nếu đã thấy rõ, vậy Ly Vương điện hạ tính toán làm thế nào để bồi thường cho ta đây những năm qua vì người mà chịu khổ sở." Phượng Hồng Loan nhìn chằm chằm ánh mắt của Quân Tử Ly: "Còn có, nếu người không hài lòng cái cọc hôn nhân này, vậy tại sao tiên hoàng hoàng đệ đã ba năm, tân hoàng cũng đã đăng cơ tam chỗ, người hoàn toàn có thể hủy bỏ hôn ước vào lúc ấy, vậy mà người lại muốn vị giá tiên hưu. Ly Vương điện hạ, lẽ nào người không cảm thấy người làm như vậy với một nữ tử đã đợi người mười sáu năm là cực kỳ quá đáng sao?"

Vân Cẩm nghe đến đây trong lòng liền căng thẳng, nàng là muốn Ly Vương cưới nàng vào phủ thêm lần nữa sao?

"Người nghĩ muốn cái gì?" Quân Tử Ly nhìn Phượng Hồng Loan. Ánh mắt của hắn không tỏ rõ tâm tình. Đây là lần đầu tiên lại có một nữ nhân dám cả gan nhìn thẳng ánh mắt của hắn. Hơn nữa người này lại còn là nữ nhân hắn đính hôn từ nhỏ, một thế tử chưa qua cửa đã bị hắn ngưng.

Hắn thực không thể nào đem cái bộ dáng của nàng lúc này gắn vào cùng lời đồn đãi trong thiên hạ. Hắn phát hiện trừ một tờ hưu thư hắn tự tay viết cho nàng ra, hắn chẳng biết chút gì về nàng. (Biết gì, chỉ giới nghe lời đồn)

"Chủ tử. . ." Trục Phong đứng sau lưng hắn nhìn không được mà mở miệng.

Quân Tử Ly nhàn nhạt liếc mắt qua, Trục Phong lập tức liền im lặng.

"Ta muốn bồi thường mười vạn lượng hoàng kim. Cộng thêm ba điều kiện mà Ly Vương điện hạ phải tự mình đồng ý làm." Phượng Hồng Loan không chút do dự nào mà mở miệng. Ấn theo thế giới này cứ hai văn tiền có thể mua một cái bánh bao thịt mà xoay ngang, báo ra một cái giá trên trời.

Trục Phong sắc mặt băng lãnh lần thứ hai bị đập nát trong thoáng chốc, không dám tin mà nhìn Phượng Hồng Loan.

Hắn cho là nàng sẽ yêu cầu Vương gia thu hồi hưu thư, lại không nghĩ tới nàng lại đưa ra cái điều kiện này. Nhưng mà muốn mười vạn lượng hoàng kim, đây cũng không phải là một số lượng nhỏ. Mười vạn lượng hoàng kim cũng đủ để mua năm tòa thành trì rồi. Mà Vương gia bọn họ đất phong cũng chỉ có mười thành trì. Hơn nữa nàng còn muốn Vương gia tự mình đồng ý làm cho nàng ba điều kiện, nếu là trong đó bao gồm cái điều kiện để cho Vương gia thu hồi hưu thư mà nói, cái này Tam tiểu thư thực sự là công phu sư tử ngọam.

Khiến hắn khó hiểu hơn nữa là chẳng phải người đòi nói cái vị Tam tiểu thư này chính là một cái bao cò phé vật không phải sao sao? Làm sao hội. . . Mặc dù nàng ta bây giờ đáng vẻ trông thật lụn bại gầy yếu, khó coi, nhưng hắn nhìn thế nào cũng không thấy giống lời đồn đãi trong thiên hạ a?

Vân Cẩm tức khắc mở to hai mắt nhìn Phượng Hồng Loan, chính hắn cũng không dám tin tưởng, nửa ngày sau khóe miệng mới khẽ động, cười không ra tiếng.

"Như thế nào?" Phụng Hồng Loan nhìn Quân Tử Ly.

"Người nói ba điều kiện của người ta nghe một chút." Quân Tử Ly nét mặt không đổi nhìn Phụng Hồng Loan.

"Ta hiện giờ cũng còn chưa nghĩ ra. Khi nào ta nghĩ xong tự nhiên sẽ đi nói cho người biết, người chỉ cần đáp ứng ta là được." Phụng Hồng Loan thần nhiên nói. Nàng hôm nay thực sự chưa nghĩ ra. Thế nhưng nàng cũng không thể bỏ qua cho hấn dễ dàng như vậy được.

"Chỉ cần không can dự vào quốc sự. Ta có thể đáp ứng người." Quân Tử Ly hơi mím môi, do dự một chút, ánh mắt rơi vào vạt áo đã được kéo lên của Phụng Hồng Loan, chỗ ấy mơ hồ còn có thể thấy vết tích bị quất bằng roi, mới chậm rãi mở miệng.

"Vương gia. . ." Truy Nguyệt giải quyết rồi hết thấy mọi thứ trong phòng đi ra, kinh hô một tiếng.

Quân Tử Ly nhàn nhạt liếc Truy Nguyệt, khuôn mặt Truy Nguyệt nhất thời trắng nhợt, ngừng nói.

"Nhất định sẽ không can dự quốc sự." Phụng Hồng Loan nói như đinh đóng cột.

"Hảo!" Quân Tử Ly chậm rãi nói ra.

"Nói miệng không bằng chứng, viết giấy làm bằng chứng mới tin được." Phụng Hồng Loan lập tức nói.

Quân Tử Ly nghe vậy cũng ngẩn ra, không nghĩ tới mọi chuyện nàng muốn hấn làm hấn đều đáp ứng rồi, Phụng Hồng Loan lại còn muốn viết giấy ra làm bằng chứng nữa. Lẽ nào đường đường Ly Vương như hấn lại lật lọng không giữ lời hứa hay sao.

"Phụng tam tiểu thư, người không nên quá mức, được một tác lại muốn tiến thêm một thước. Chúng ta chủ tử đã đáp ứng người, thì nhất định sẽ làm được." Truy Nguyệt lập tức nhìn Phụng Hồng Loan lớn tiếng quát lên.

"Một con chó trong phủ Ly Vương điện hạ cũng có thể thay mặt chủ nhân làm chủ sao mọi chuyện hay sao?" Phụng Hồng Loan không nhìn Truy Nguyệt, đạm nhạt, mạn bất kinh tâm mà nói, từ đầu đến cuối ánh mắt nàng cũng chỉ nhìn Quân Tử Ly.

Thương lang một tiếng, một đạo bạch quang thoáng qua trước mắt nàng, kiếm trong tay Truy Nguyệt hướng ngực Phụng Hồng Loan mà đâm tới.

Phụng Hồng Loan khinh thường hừ lạnh một tiếng, tựa hồ không thấy được hành động này mà nhìn thẳng vào Quân Tử Ly.

Trục Phong tái mặt. Nhưng cũng không có xuất thủ ngăn cản.

"Lui ra!" Quân Tử Ly trầm mặt, lãnh quát Truy Nguyệt một tiếng: "Hồi phủ tự đi lãnh phạt!"

"Vâng, vương gia!" Truy Nguyệt không cam lòng thu hồi kiếm trong tay, vẻ mặt tái xanh quay lại, trở về đứng sau lưng Quân Tử Ly. gÁnh mắt như muốn giết người mà nhìn chòng chọc Phụng Hồng Loan.

Tầm mắt Quân Tử Ly lần nữa dừng lại ở trên mặt của Phụng Hồng Loan, nhìn nàng nửa ngày, chậm rãi nói ra: "Được!"

"Còn phải có nhân chứng!" Phụng Hồng Loan không đếm xỉa ánh mắt giết người Truy Nguyệt, nếu đã nói vậy, vậy thì hôm nay nàng liền triệt để tường được đảng chân lân đảng đầu một cái: "Ly Vương điện hạ thân phận tôn quý, Phụng Hồng Loan ta chỉ là một cái tiểu nữ tử, lỡ như hôm nào đó Ly Vương điện hạ đổi ý muốn chối từ, Phụng Hồng Loan cũng không làm gì được. Nếu đã đồng ý viết giấy làm bằng chứng, vậy cũng cần phải có người làm chứng."

Nhân chứng? Vân Cẩm đang nằm trên đầu tường hơi khiêu mi, nhìn Phụng Hồng Loan, nghe được hai chữ này, thần sắc hấn trong nháy mắt trở nên quái dị vô cùng.

"Nga?" Quân Tử Ly cũng hơi nhưn mày. Nhìn dáng vẻ Phụng Hồng Loan gầy yếu, chật vật không chịu được, rõ ràng trông bề ngoài nàng chính là một cái nữ tử nhu nhược, nhưng hấn không nhìn ra nửa phần dáng vẻ yếu đuối của nàng. Thật không biết làm sao mà những năm này nàng lại chịu chấp nhận cuộc sống như thế. . .

Thu liễm tâm thần, mắt phụng sâu thẳm nhìn Phụng Hồng Loan: "Người muốn để người nào làm chứng?"

"Hấn!" Phụng Hồng Loan chỉ một ngón tay đến chỗ Vân Cẩm: "Không biết hấn có đủ tư cách làm nhân chứng cho Ly Vương điện hạ hay không."

Vân Cẩm nhất thời phù ngạch thờ dài một cái, ngẩng đầu nhìn trời xanh, cái nữ nhân này quả nhiên là bụng dạ đen tối. . .

Thuận theo ngón tay của Phụng Hồng Loan, Quân Tử Ly ánh mắt xoay chuyển, liền thấy được Vân Cẩm một thân bạch y lười biếng mà nằm trên đầu tường. Tuấn mâu hơi nheo lại. Mâu quang hiện lên một tia u ám khác thường. Hấn từ lúc đi vào phủ Thừa tướng liền bị Phụng Hồng Loan cùng cảnh tượng trước mắt đoạt đi mấy phần tâm tư, cư nhiên lại không có phát hiện có người ở trên đầu tường từ sớm đến giờ.

Hơn nữa cái người này lại còn là. . .

Trục Phong, Truy Nguyệt sau lưng Quân Tử Ly cũng nhìn thấy người đang nằm trên đầu tường, sắc mặt cũng đều biến đổi.

Xem ra hẳn thực sự là một cái nhân vật lớn a! Phụng Hồng Loan đem thần sắc của ba người xem nhập nhân thần, nhìn đến cái kẻ thích gây trở ngại kia quả nhiên bị nàng đã đoán đúng, Vân Cẩm về mặt vô cùng phiền muộn nhìn bầu trời. Nghĩ rất nhanh nàng sẽ biết được thân phận của hắn mà thôi.

Hắn không phải muốn ở lại để làm nhân chứng sao? Như vậy được thôi, lúc này tài nguyên đưa tới cửa nàng tất nhiên sẽ không lãng phí.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đệ Nhất Công Tử

Vân Cẩm nhìn thiên không đóa đóa bạch vân, trong lòng nghĩ tới cái nữ nhân kia nhìn bề ngoài nàng chẳng khác nào đóa bạch vân, nhưng là trong bụng dạ lại chính là một khóa hắc tâm không ai sánh bằng. Hắn là đến đây để xem trò vui a! Liền cứ như vậy mà bị nàng quán vào trong vở kịch của mình luôn rồi a.

Thật đáng buồn! Đáng tiếc!

Thu hồi tầm mắt của mình lại, Vân Cẩm vỗ vỗ cái trán, lại ai uyển, bị thương cho chính mình một phen. Nếu biết trước sẽ có chuyện như vậy hắn đã sớm chuồn đi chứ không lưu lại xem diễn.

"Đương nhiên, thiên hạ đệ nhất công tử, cấp làm nhân chứng cho Quân Tử Ly đây, đúng là uy khuất cho ngài rồi." Quân Tử Ly thu liễm mâu trung thần sắc, nhìn Vân Cẩm, nhẹ nhàng mở miệng: "Vân công tử biệt lai vô dạng!"

"Có thể ở chỗ này gặp được Ly Vương diện hạ. Vân Cẩm thực cảm thấy vinh hạnh." Vân Cẩm mắt đẹp lưu chuyển, liếc nhìn liền thần sắc Phụng Hồng Loan đây về kinh ngạc mà nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nở nụ cười.

Trường bào cảm đoạn màu Nguyệt Nha khinh khinh bay theo làn gió, dung nhan tươi cười đẹp như thi như họa như được tán lên một tầng quang hoa, bộ dạng lười biếng nằm ở đầu tường, phong thái hẳn không những không bị một thân y phục màu tím kim quang đẹp để quý giá của Quân Tử Ly hạ xuống chút nào. Ngược lại, lại còn trở nên coi tư diễm dật, chiêm tẩn phong lưu.

Giấy lát, hắn nhẹ nhàng khinh thân một cái, từ trên đầu tường nhảy xuống tới. Đứng ngay trước mặt Phụng Hồng Loan.

Lại còn thật sự nghiêm túc, chăm chú mà nhìn Phụng Hồng Loan, giọng nói thanh nhuận ôn nhu dễ nghe cất lên: "Loan Nhi, nàng xác định chính xác rằng nàng muốn ta làm nhân chứng sao?"

Loan Nhi? Phụng Hồng Loan nhú mi, nắm chặt tay áo miễn cưỡng xúc động, cố nén suy nghĩ muốn đưa tay tát một cái tát đi qua. Hắn nói chuyện tựa hồ nàng cùng hắn dường như rất quen thuộc.

Quân Tử Ly nghe được Vân Cẩm xưng hô thân mật với Phụng Hồng Loan như vậy, tuấn mâu hiện lên một tia dị sắc, nhìn hai người. Nếu Vân Cẩm xuất hiện ở trong này, như vậy nói cách khác nàng và hắn ta đã sớm quen biết nhau sao?

Thu lại thần sắc kinh ngạc vì cái nam nhân trước mặt nàng này cư nhiên là thiên hạ đệ nhất công tử vào trong lòng. Phụng Hồng Loan phiêu phiêu liếc Vân Cẩm một cái, nàng vốn còn đang nghi hoặc người là ai mà lại có can đảm không né không tránh hay kiêng kị gì Quân Tử Ly, cũng đoán hẳn nhất định là một cái nhân vật có địa vị. Nhưng nàng cũng thật không ngờ hắn vậy mà lại là thiên hạ đệ nhất công tử Vân Cẩm.

Nàng mới vừa đến thế giới này trong chốc lát, liền liên tục gặp được hai vị công tử trong thiên hạ Tam công tử sao. Không thể không nói vận khí này của nàng thực không sai a.

Nhìn Quân Tử Ly, lại nhìn nhìn Vân Cẩm.

Một người tử sắc kim quang, thanh hoa tôn quý; một người bạch y phiêu dật, phong tư trác tuyệt; một kẻ kiêu nhược thu nguyệt, chúc chúc kỳ hoa, như mạn đà la diễm diễm hoa khai; một kẻ quỳnh tư hoa mạo (dung nhan như ngọc, diện mạo như hoa), quân phương nan trục (hoa thơm cỏ lạ cũng không bằng), như thanh thủy bạch liên minh châu hạ phẩm. Một người sâu thẳm khó dò, ẩn dấu mũi nhọn sâu trong nội tâm; một người phức tạp biến ảo, quanh thân mây mù lượn lờ mỏng lung che khuất.

(Linh: má tá người gì vừa soái vừa tài ghê quá vậy, còn gì để khen nữa k hả người. Tui ganh tị a.)

Không thể không thừa nhận, hai người này thật sự không phụ thanh danh của thiên hạ Tam công tử.

Trái lại cái tiểu viện rách nát này, qur thực có chút không phù hợp thân phận hai người! (Linh: k phải có chút mà vô số chút.)

Phụng Hồng Loan tự mình quan sát đánh giá từng người, liếc mắt một cái, không bị sắc đẹp mê hoặc, thần nhiên nhìn Vân Cẩm mở miệng: "Người lúc trước không phải nói phải ở lại đây làm nhân chứng sao? Như thế nào... Hiện tại người lại muốn đổi ý?"

"Ta đúng là có nói qua... Bất quá..." Vân Cẩm nhìn Phụng Hồng Loan, mâu quang nhìn qua một đám nữ nhân hỗn độn đang nằm ngang nằm dọc trong phòng này, có ý mà chỉ: "Ta không phải nói là muốn làm nhân chứng cho chuyện này a!"

"Người chính là nói muốn làm nhân chứng, cũng không có nói người muốn làm nhân chứng cho chuyện gì không phải sao?" Phụng Hồng Loan nhướn cao đuôi lông mày.

Vân Cẩm nhất thời nghẹn họng trên trời không nói được lời nào, nhìn Phụng Hồng Loan, trong lòng lý sự tranh cãi, nhưng sắc mặt vẫn cứ ôn nhu như nước, cứ như muốn nhấn người ta chết chìm: "Ta có thể cự tuyệt được chứ. Loan Nhi, nàng sẽ không cưỡng ép ta đi?"

Phụng Hồng Loan nhìn Vân Cẩm, mâu quang cứ như vậy bình tĩnh mà nhìn hấn, nhìn đến nỗi khiến Vân Cẩm xem trong lòng sợ hãi. Mới chậm rãi lắc đầu: "Tự nhiên sẽ không."

"Bất quá nếu Lam Nhi nhờ ta giúp, may mắn trở thành nhân chứng cho Ly vương cùng Lam Nhi, Vân Cẩm thập phần nguyện ý vì Lam Nhi mà ra sức." Vân Cẩm sống mắt lưu chuyển, thần sắc bất minh liếc mắt nhìn Quân Tử Ly một cái, âm áp cười mà nói.

"Nếu Ly vương điện hạ cùng Vân công tử đều đồng ý, như vậy hiện tại liền bắt đầu đi!" Phụng Hồng Loan chuyển mắt nhìn sang Quân Tử Ly.

Quân Tử Ly đưa tay ra hiệu cho Trục Phong đứng đằng sau, trầm giọng nói: "Đi lấy giấy và bút mực đến."

"Chủ tử..." Trục Phong cùng Truy Nguyệt nhất tề mở miệng. Nhìn ánh mắt uy nghiêm của Quân Tử Ly nhàn nhạt lướt qua, liền im lặng không nói gì.

"Dạ, chủ tử!" Trục Phong lên tiếng trả lời, 'Sưu' một tiếng đã không còn bóng dáng.

Vân Cẩm nhìn Trục Phong rời đi, không chút để ý nhìn Quân Tử Ly nở nụ cười. Chậm rãi đi đến trước mặt Phụng Hồng Loan, hơi hạ thấp người xuống, nhìn nàng.

Ánh sáng mặt trời bị ngăn trở, trước mắt Phụng Hồng Loan chợt xuất hiện một bóng dáng, nàng hơi hơi híp mắt nhìn Vân Cẩm đang ngồi ở trước mặt.

Bốn mắt nhìn nhau, mâu quang Phụng Hồng Loan bình tĩnh đậm đặc, trước sau như một. Đôi mắt Vân Cẩm trong suốt, mâu quang hơi dừng động ba quang không rõ.

Quân Tử Ly nhìn hai người, bỗng nhiên hấn có cảm giác hai người cực kỳ giống nhau, tuy rằng một bên tàn tạ chật vật không chịu nổi, một người lại cao quý tao nhã vô hạn, một người yếu ớt nửa nằm trên mặt đất cùng một bóng dáng khác ngồi bên cạnh dưới ánh mặt trời, hai bên chăm chú nhìn nhau, lại vô cùng hài hòa hoàn mỹ. Làm cho người ta nhìn vào cũng không đành lòng phá hư.

Đáy lòng hấn không hiểu sao lại dâng lên một cỗ phiền muộn, tưởng tiến lên rút ra hai người. Nhưng cũng chỉ là suy nghĩ trong nháy mắt, trong đầu liền bị một bóng dáng xinh đẹp khác thay thế, hốt nhiên hấn liền cảm thấy ý nghĩ ban nãy của chính mình có chút buồn cười.

Mâu quang hơi ám trầm một chút, Quân Tử Ly nhìn Vân Cẩm cùng Phụng Hồng Loan.

Giấy lát, Phụng Hồng Loan mở miệng: "Vân công tử, người che mắt ánh sáng trước mặt ta."

"Ánh mặt trời là ở trên trời chiếu xuống, ai cũng ngăn không được." Vân Cẩm ôn nhuận mở miệng, mâu quang khí trời mê ly nhìn Phụng Hồng Loan ánh mắt, đôi mắt kia như ánh lên màu hồ phách, vô cùng xinh đẹp, sợ là có đi khắp thế gian này cũng không thể tìm ra được người thứ hai có ánh mắt xinh đẹp như vậy.

Phụng Hồng Loan khó được ngăn ra. Giương mắt nhìn, quả nhiên trên bầu trời một vòng nhật quang, ánh sáng rực rỡ loá mắt người nhìn.

Nguyên lai ánh mặt trời vẫn luôn luôn tại thiên thượng, chỉ cần nàng giương mắt lên, là có thể nhìn thấy được...

Về mặt nàng trong nháy mắt có chút hoảng hốt. Phụng Hồng Loan nhìn thái dương, chợt nghĩ không biết cái thế giới mà nàng từng sống kia liệu có có được cái vòng dương quang chói lòa như vậy không? Á Lâm có phải cũng sống dưới ánh mặt trời rực rỡ như vậy. Còn có Lam Dạ...

Đáy lòng bỗng nhiên tràn đầy hơi thở đau thương, trong nháy mắt bao phủ quanh thân thể nàng. Nàng thật không biết những thứ trước mắt nàng đây hết thảy là một hồi đại mộng hay là cái gì. Có lẽ ngày mai mở mắt ra nàng sẽ trở về chỗ đó. Hết thảy đều chưa từng thay đổi.

Vân Cẩm nhíu mi nhìn Phụng Hồng Loan, nhìn nàng bị hơi thở đau thương bao vây lấy như vậy, làm cho hấn nghĩ muốn đưa tay đánh nát cái loại hơi thở trên người nàng này. Đến cả Quân Tử Ly đang đứng cách xa nàng ba thước cũng cảm nhận được nàng trong nháy mắt tràn đầy bị ai lãnh khí, chỉ cảm thấy chính mình dường như cũng muốn bị cuốn vào.

Chỉ trong thoáng chốc, Phụng Hồng Loan thu hồi tầm mắt, rũ mi mắt xuống, che khuất thần sắc trong đáy mắt mình.

Vân Cẩm đột nhiên đưa tay đem y phục Phụng Hồng Loan kéo lên trên, che khuất toàn bộ dấu tích vết sẹo còn lộ ra trên thân thể nàng, đầu ngón tay khơi mở cúc áo, động tác tao nhã giúp nàng cài thật tốt.

Phụng Hồng Loan nhíu mi muốn tránh khỏi hành động của hấn. Lại nhìn Quân Tử Ly phóng tới ánh mắt, cuối cùng đành nhìn xuống không trốn. Nàng sẽ không làm cho hấn hiểu lầm điều nàng, nghĩ đến nàng muốn kia ba cái điều kiện là muốn cùng hấn hợp lại, muốn hấn nạp vào Ly vương phủ linh tinh.

Cảm nhận được Phụng Hồng Loan bài xích, nhưng nhìn nàng không có động tác tránh né mình, trong lòng Vân Cẩm vui vẻ, động tác càng làm lại càng ôn nhu.

"Nghe nói vân công tử có tính kiêu phách, nguyên lai lời đồn đãi thực không thể tin." Quân Tử Ly nhìn bàn tay đang cài áo của Vân Cẩm, chỉ cảm thấy thực quá chói mắt. Ý vị bất minh mở miệng.

Tay Vân Cẩm đột ngột dừng lại trong thoáng chốc, ngay sau đó lại như không có việc gì tiếp tục cài lại nút thắt cuối cùng trên áo Phụng Hồng Loan, nâng mắt ôn nhu nhìn Phụng Hồng Loan, lại quay sang nhìn Quân Tử Ly tao nhã cười, chậm rãi đứng lên, ý có điều chỉ nói: "Quả thực, mấy lời đồn đãi này... Là cái không thể tin cậy nhất."

Quân Tử Ly thần sắc vừa động. Nhìn về phía Phụng Hồng Loan.

Vân Cẩm đã vươn tay trước mặt Phụng Hồng Loan, mâu quang thương tiếc ôn thanh nói: "Trên mặt đất nhiều khí lạnh, nên cẩn thận thân mình. Đứng lên đi!"

Gặp Phụng Hồng Loan không phản ứng, lại nhìn thoáng qua bóng dáng Trục Phong vừa hạ xuống, cười yếu ớt nói: "Ly vương điện hạ giấy và bút mực đều đã mang tới, có thể viết giấy làm chứng được rồi."

Dứt lời, Phụng Hồng Loan đem bàn tay dính đầy máu của mình đặt vào tay Vân Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lập Tự Vi Cư

Vân Cẩm nhìn bàn tay nhỏ bé dính đầy máu vừa đặt vào trong tay của mình kia, theo bản năng rút lại một chút, nhưng cũng chỉ nháy mắt, liền vững vàng cầm lấy tay nhỏ của Phụng Hồng Loan, nắm chặt vào tay chính mình. Cảm giác được rõ ràng xúc cảm mềm mại theo tay nhỏ của nàng truyền đến trong tay hắn, chính là không hiểu sao nó như mang theo chút cảm giác lạnh lẽo không bình thường.

Dường như có thể thấm nhập tâm phế của người khác.

Tâm thần hắn không khỏi nhộn nhạo, bày tay nữ tử nào cũng đều mềm mại như vậy sao?

Mặc dù bàn tay đó dính đầy huyết tinh, bản thủ không chịu nổi, nhưng lại không làm cho hắn có nửa phần chán ghét cùng phản cảm nào, mà hoàn toàn ngược lại còn làm cho đáy lòng hắn không hiểu sao dâng lên một cỗ cảm giác khác thường. Tim không khỏi có chút đập mạnh và loạn nhịp hơn, hai mắt nhìn tiểu thủ tinh tế trong tay của mình hắn.

Một thoáng Phụng Hồng Loan đưa tay mình đặt vào trong tay của Vân Cẩm kia, lòng bàn tay hắn truyền đến xúc cảm ôn nhuận ôn hoạt, mang theo ấm áp nồng đậm, như một khối ngọc, nháy mắt đem đầu ngón tay trần đầy thanh lương khí của nàng bao bọc. Tay không tự chủ được rút một chút. Lại bị Vân Cẩm dùng sức nắm chặt lấy không buông.

Nàng ngẩng đầu, gặp ánh mắt Vân Cẩm đang nhìn chăm chăm tay nàng. Hơi hơi nhú mi, Phụng Hồng Loan cũng nhìn sang tay Vân Cẩm.

Chỉ thấy bàn tay hắn trắng nõn, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, đẹp như một khối bạch ngọc thượng đẳng. Hoàn mỹ không tỳ vết, làm cho người ta không đành lòng khinh nhờn.

So sánh với tay của Vân Cẩm, tay của nàng ngược lại lại nhỏ bé lạnh lẽo, như hàn băng ngọc trên tuyết son, mang theo một tia thanh lương lãnh ý từ tận xương.

Ấm áp cùng lạnh lẽo, một lớn một nhỏ, một cái đen bản cùng một cái trắng nõn, được đem đặt cùng một nơi, chúng tựa như hai góc đường thẳng song song vốn không thể gặp nhau, nay lại tương giao vào cùng một chỗ, hơn thế nữa lại còn làm người ta phát hiện ra hình ảnh này thật chết tiệt hài hòa ôn nhu.

Trong nháy mắt tim Vân Cẩm loạn nhịp mà đập thật mạnh nhìn hai bàn tay đang nắm lấy nhau mà ngu ngốc quên cả phản ứng.

Quả tim trong ngực Phụng Hồng Loan cũng có chút không kiềm chế được mà loạn nhịp đập mạnh.

Quân Tử Ly đứng cách hai người không xa, thời điểm hai bàn tay chạm nhau một chốc kia, hắn nhìn không được mà tiến lên một bước. Lại mạnh mẽ bình tĩnh, sắc mặt có chút xanh trắng nhìn hai người nắm tay nhau kia.

Trục Phong cùng Truy Nguyệt cũng không dám tin mà nhìn Vân Cẩm ban nãy vừa chỉnh trang cài lại y phục cho Phụng Hồng Loan, nay lại tiếp tục nhìn bàn tay đen bản đầy máu tươi của Phụng Hồng Loan cùng bàn tay trắng tựa ngọc của Vân Cẩm đang nắm chặt lấy nhau, kinh dị mà nhìn, hai

khuôn mặt xuất hiện hai thần sắc khác nhau.

Ai trong thiên hạ này cũng biết rõ thiên hạ đệ nhất công tử Vân Cẩm yêu sạch sẽ đến nỗi có tiếng khiết phích. Chưa bao giờ chấp nhận cho người khác đến gần người trong vòng ba thước. Bất kể là ai, cho dù là người thân thiết nhất cũng phải giữ quy củ như vậy. Càng không nói đến chuyện thân mật tiếp xúc như thế.

Năm năm trước ở Tây Lương quốc, thời điểm thọ yến của Hoàng Đế, Quỳnh Hoa công chúa được sủng ái nhất Tây Lương quốc ra hiến vũ, không cẩn thận chạm vào vật áo Vân Cẩm, lúc ấy Vân Cẩm liền rút kiếm suýt nữa đem tay của Quỳnh Hoa công chúa chém đứt. May mắn nhờ có Tây Lương quốc thái tử Ngọc Ngân ra tay ngăn trở cùng với Hoàng Đế cầu tình, bởi thường rất nhiều lễ vật hấn mới từ bỏ.

Năm ấy Vân Cẩm ở Tây Lương quốc rút kiếm muốn chặt tay Quỳnh Hoa công chúa, bọn họ cùng chủ tử cũng đều có mặt ở đó. Tự nhiên chính mắt nhìn thấy Vân Cẩm luống cuống. Nghe nói sau khi trở về, Vân Cẩm đem ngâm mình trong ôn tuyền ba ngày không chịu đi ra.

Không nghĩ tới hôm nay nhìn lại, cách Vân Cẩm lại đối xử với Phụng Hồng Loan hoàn toàn khác biệt. Nếu không phải tận mắt mình nhìn thấy, vô luận người khác có nói thế nào bọn họ cũng không tin.

Trục Phong, Truy Nguyệt dời mắt nhìn sang chủ tử của mình, Quân Tử Ly, chỉ thấy sắc mặt chủ tử bọn họ hết xanh lại trắng nhìn hai người tay nắm tay đặt cùng một chỗ, hai bên ống tay áo bị cũng đều bị siết chặt đến nỗi tạo thành nếp gấp, quanh thân hàn khí nhàn nhạt tản ra, dễ dàng nhận thấy chủ tử bọn họ đang luống cuống.

Hai người nhất thời sững sờ.

Phụng Hồng Loan bởi vì có được trí nhớ của tiền chủ, nên tự nhiên nàng cũng biết rõ chuyện thiên hạ đệ nhất công tử Vân Cẩm có tính khiết phích.

Nàng nhìn thấy tay hấn đưa đến trước mặt của nàng, vốn định dùng bàn tay đầy máu bản thủ của mình để làm hấn ghê tởm một phen, muốn nhìn bộ dáng hấn phun tào đến như người để nên mới đặt tay vào tay hấn, thật không nghĩ tới người ta vậy mà không có phản ứng gì. Xem ra lời đồn đãi quả nhiên là thứ không thể tin được nhất.

Giật mình sững sờ mà chớp mắt một cái, Phụng Hồng Loan nương theo tay hấn mà đứng lên, nâng mắt đẹp nhẹ nhàng nhìn Vân Cẩm mà nói: "Đa tạ Vân công tử!"

Thanh âm của nàng cùng tay nhỏ mang lại xúc cảm thật giống nhau, đều thanh lương (mát mẻ, lạnh lẽo) nhập cốt. Thực dễ dàng đập tan hết thầy mọi thứ ảo tưởng kiểu diễm tốt đẹp.

Vân Cẩm ngẩng đầu, nhìn Phụng Hồng Loan, mâu quang mờ mịt mê ly, như bị một mảnh sương mù dày đặc che phủ, lộ ra ánh sáng vô hình khó hiểu. Giấy lát, mây mù tán đi, hấn gật gật đầu, hồ hững buông lỏng tay Phụng Hồng Loan ra, thản nhiên nói: "Không khách khí!"

Phụng Hồng Loan chuyển mâu, nhìn thoáng qua Trục Phong cùng văn phòng tứ bảo (bút, giấy, mực) trong tay hấn một cái, cũng không xem sắc mặt biến ảo không rõ thần sắc của Quân Tử Ly, cất giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng: "Ly vương điện hạ bây giờ cung nên bắt đầu viết giấy chứng từ đi!"

Quân Tử Ly ánh mắt định ở trên tay Phụng Hồng Loan, lại nhìn thoáng qua bàn tay vừa mới bị nhiễm thượng huyết ô Vân Cẩm, nửa ngày sau, hấn chậm rãi ngẩng đầu, phụng mâu thâm thúy nhìn chăm chú Phụng Hồng Loan.

Phụng Hồng Loan sắc mặt thanh đạm, mâu quang cũng lạnh nhạt, bốn mắt nhìn nhau, không có một chút biểu tình khác biệt nào.

Giấy lát, thần sắc biến ảo của Quân Tử Ly dần dần lắng đọng lại, thẳng đến khi bình lặng lại như mặt bích hồ sâu lắng không đáy kia, gật gật đầu, trầm giọng nói: "Hảo!"

Trục Phong cầm giấy và bút mực trong tay đưa sang cho Truy Nguyệt, khom người đưa lưng về phía Quân Tử Ly đứng vững.

Truy Nguyệt không cam lòng cắn cắn môi, đem giấy Tuyên Thành đặt ngay ngắn trên lưng của Trục Phong, sau đó cầm lấy bút đưa cho Quân Tử Ly, đến cuối cùng vẫn nhìn không được mà mở miệng: "Chủ tử, ngài cân nhắc lại a, nàng ta làm vậy chắc chắn không có hảo tâm gì. Nay ngài cũng đã hưu nàng ta, căn bản là không cần phụ cái trách nhiệm gì với chuyện của nàng ta nữa. Ai biết mấy cái vết thương này trên người nàng ta có phải là do nàng ta cố ý tạo ra hay không kia chứ, dùng để tranh thủ đồng tình của ngài, ngài..." (Lin: con này ngu, k hề biết trước mà tạo vết thương từ khi vài ba tuổi à, ngta đâu có điên dc như mi. Biết trước là goodbye tên chủ nhà người từ đầu rồi nhá.)

"Trở về tự đi lĩnh phạt, cấm bế hai tháng." Quân Tử Ly sắc mặt trầm xuống, đánh gãy lời nói của Truy Nguyệt.

Truy Nguyệt nghe được khuôn mặt liền nhất bạch, thân mình mạnh mẽ run run một chút, cũng không dám nói thêm nữa lời: "... Vâng!"

Quân Tử Ly chấp tay đặt bút, trên giấy Tuyên Thành thượng nhanh chóng hiện lên vài nét bút, nét chữ tựa như rồng bay phượng múa nhanh thoăn thoắt, hành văn liền mạch lưu loát, khiến người khác nhìn rõ khí phách cương nghị. Không thua bất kỳ một bậc thầy chuyên gia nào.

Chiều ngưỡng nét chữ này của hấn, Phụng Hồng Loan không thể không tán thưởng một tiếng, thật là hảo tự. Nhìn chữ của hấn, liền hồi tưởng lại bức thư đang đặt trong ngực áo nàng kia thật sự là do chính tay hấn tự viết lấy.

"Mười vạn lượng hoàng kim ba ngày sau ta sẽ cho người đưa sang. Ba cái điều kiện chung thân không lên phế. Hiện tại là Đông Ly quốc năm thứ một trăm mười sáu, ngày bảy tháng sáu. Chứng nhân là thiên hạ đệ nhất công tử Vân Cẩm, địa điểm là tiểu viện tây bắc gác của phủ Thừa Tướng, Ly vương

điện hạ viết như vậy là tốt rồi, vạn vạn không nên bỏ sót thứ gì." Phụng Hồng Loan nhìn chăm chú bút lông trong tay Quân Tử Ly mà nói.

Bàn tay Quân Tử Ly ngừng lại một chút, sau đó nặng nề nhìn Phụng Hồng Loan, gật gật đầu.

Có câu xem chữ biết người. Phụng Hồng Loan nhìn nét chữ của Quân Tử Ly, liền rõ nam tử trước mắt này một thân tử y kim quang cũng giống nét chữ của hần đồng dạng làm cho người ta nhìn không thấu.

Theo lý mà nói hần vốn là người trời sinh sủng quán quần phụng, nên bộc lộ tài năng, tự vận hoa lệ, vân đoàn cao dương (đám mây trên trời cao) mới đúng. Nay lại nhìn chữ của hần, cũng là trầm ám nội liễm, không có nửa điểm mũi nhọn, thậm chí vô ngoan vô lệ, tĩnh như cục diện đáng buồn. Theo tự lý của hần, căn bản không mấy may nhìn ra nổi lòng. Nay không khỏi không quá bình thường.

Chỉ có một giải thích duy nhất ở đây, đó là Ly vương thực sự không như đồn đãi bình thường.

Phụng Hồng Loan che khuất thần sắc trong mắt. Lời đồn đãi vốn lại không thể tin, này không phải chuyện nàng nên quản nhi, chuyện mà nàng nên quan tâm lúc này chính là đại lượng hoàng kim mà nàng chiếm được từ khi đặt chân đến thế giới này. Từ nay về sau, nàng liền có tư bản để đứng rồi.

Không tưởng nàng vừa tới nơi này, liền đụng phải hai đại nhân vật khó hiểu, nhìn không thấu được. Xem ra lão thiên gia nhưng thật ra rất hậu đãi nàng.

Danh tiếng chính thịnh, mười năm không suy là thiên hạ Tam công tử đệ nhị, không biết Tây Lương quốc thái tử Ngọc Ngân có phong thái như thế nào nữa, thật làm cho nàng cũng tưởng gặp một lần.

Chỉ trong chốc lát, Quân Tử Ly buông bút, nhìn Phụng Hồng Loan: "Người xem xem, cảm thấy ta viết như thế viết đã vừa lòng chưa?"

Phụng Hồng Loan thân nhiên nhìn lướt qua nét mực trên giấy Tuyên Thành, gật gật đầu, thân thủ cầm lấy bút, rất nhanh ký tên lên bên cạnh tên của Quân Tử Ly.

Không chút chần chừ lưỡng lự, dung dữ phong lưu, cương tác thiết họa, mị nhược ngân câu (Lin: không biết a, không biết dịch sao cho vừa nữa, thôi thì ta để nguyên nhá). Chữ của Phụng Hồng Loan so với Quân Tử Ly, lại càng nhiều hơn một phần khí khái phong lưu.

Không để ý tới ánh mắt Quân Tử Ly trong nháy mắt hiện ra kinh dị thần sắc, tự tay đem bút đưa cho Vân Cẩm đang đứng bên người nàng, thân nhiên nói: "Kí tên!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Ước Định Ba Ngày

Vân Cẩm nét mặt cũng giống như Quân Tử Ly, khó nén vẻ kinh ngạc mà nhìn Phụng Hồng Loan viết ba chữ kia, hần chưa bao giờ biết một nữ tử từ nhiên lại có thể có nét chữ yên nhiên, phong lưu trác tuyệt như thế. So với Quân Tử Ly còn kiều ngạo hơn. Thậm chí còn nhiều hơn một phần khí khái.

Đề xuống kinh dị trong lòng, Vân Cẩm thật sâu kín mà nhìn Phụng Hồng Loan một cái, mâu quang tự tiểu phi tiểu quét qua Quân Tử Ly đang đứng cứng ngắc ở nơi đó trên mặt đầy vẻ không dám tin, chấp bút ngay tại bên cạnh bút tích của Phụng Hồng Loan mà ký đại danh của hần vào.

Nhất bút hạ, quan chi nhược tuần mã thoát cương hành không mà đến tuyệt trần mà đi; lại như giao long phi thiên lưu chuyển xê dịch, đến từ hư vô, rồi lại quy về không yên khoáng.

Nét chữ của Vân Cẩm, xinh đẹp mà không hoa mỹ, hoa nhi mà không mất vẻ mỹ lệ. Thông suốt lại không câu nệ, kết hợp cả cương lẫn nhu. Hành vân phiêu miểu, lại cứng cáp hữu lực, nhìn như tung hoành tùy ý, kì thực lại thâm tàng ý vị.

Chỉ có thể tóm gọn vào hai chữ, hảo tự.

Thật không thua gì Quân Tử Ly và Phụng Hồng Loan, đều là một bộ hảo tự.

Đồng dạng, từ nét chữ mà xem người, chữ của hần như một đoàn vân vụ, Phụng Hồng Loan cũng không thể nào từ trong nét chữ của Vân Cẩm mà có thể nhìn ra được cái gì.

Ba cái tên của ba người kề cạnh nhau. Đồng dạng đều đầy vẻ khí khái trác tuyệt. Lại tựa như ba đoàn vân vụ mờ ảo lượn quanh.

Thoáng chốc, Phụng Hồng Loan khó có được mà nở nụ cười. Trong nháy mắt cười đến thanh lãnh hoa diễm, thân thủ nhẹ nhàng đem tờ giấy kia gấp lại, bỏ vào trong ngực áo, quay nhìn hai người đang ngốc lẳng kia mà nói: "Đa tạ!"

Quân Tử Ly nhìn Phụng Hồng Loan cầm trang giấy cất vào trong ngực, nhìn đến nét mặt tươi cười của nàng, mâu quang ngọc lưu ly thâm thúy dần dần niêm lên một đoàn vân vụ, rất lâu sau cũng không thu hồi được ánh mắt của mình.

"Khụ khụ..." Vân Cẩm nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, sau đó nhàn nhật cười, nhìn Phụng Hồng Loan, liếc điểm quang hoa nói: "Loan nhi đúng là nên cảm ơn ta. Hôm nay ta đã đồng ý làm nhân chứng cho nàng cùng Ly Vương ký kết, không biết nàng muốn tạ ơn ta như thế nào ? Nàng phải biết rằng, Vân Cẩm ta từ trước đến nay chính là người vô công không nhận lộc."

Vô công bất thụ lộc? Đây là nói cho nàng biết hành động hôm nay của hấn có thể xem là có ân với nàng rồi ? (Linh: chỗ này hơi loạn tí a, nhưng mà nguyên tác n thế á.)

Phụng Hồng Loan hơi nhú mồm, liếc qua bên trong tiểu phòng một cái, nhìn nhìn Vân Cẩm, ý có điều chi: "Vân công tử nói vậy ta nên tạ ơn người như thế nào?"

"Ba ngày sau, tại Phụng Hoàng Lâu. Nàng mời ta ăn một bữa như thế nào?" Mâu quang Vân Cẩm lưu chuyển, cũng nhìn trong phòng nhỏ một cái: "Nàng hiện tại cũng là người có tiền! Phải biết đó là mười vạn lượng hoàng kim, đừng nói là chín trâu mất một sợi lông, chính là chín mươi trâu nhỏ một sợi lông cũng không thay đổi chút gì. Dối mặt nhìn khắp thiên hạ, người có nhiều tiền như vậy, cũng không được mấy ai a!

"Sợ rằng không được. Ba ngày sau ta còn phải đợi Ly Vương điện hạ đưa tiền tới đây." Phụng Hồng Loan kiên quyết cự tuyệt. Nàng không cho là cái người này có thể uy hiếp gì nàng.

"Vừa lúc ta có thể tiếp tục làm nhân chứng cho nàng. Chúng ta cùng nhau ở Phụng Hoàng Lâu cung kính chờ đợi Ly Vương điện hạ đại giá. Nàng nói thế nào?" Vân Cẩm nhìn thoáng qua Quân Tử Ly hai bên trái phải tâm mắt vẫn còn chưa có ly khai Phụng Hồng Loan, cười nói.

Phụng Hồng Loan vừa định cự tuyệt lần nữa, Vân Cẩm cũng không đợi nàng mở miệng, nhìn về phía Quân Tử Ly mà nói: "Không biết Ly Vương điện hạ nghĩ như thế nào?"

"Như vậy cũng tốt. Ba ngày sau tại Phụng Hoàng Lâu, Tử Ly xin đợi hai vị." Quân Tử Ly thu hồi ánh mắt, thấp giọng nói.

"Hảo! Làm việc phải làm đến nơi đến chốn, Vân Cẩm nếu đã đồng ý làm nhân chứng cho chuyện này, tự nhiên sẽ không cô phụ Loan nhi hậu ái, nhất định sẽ làm được đến cùng." Vân Cẩm tiếu nhan nhàn nhật, đậm đậm quang hoa, nhìn thoáng qua đôi mày đang nhíu lại của Phụng Hồng Loan, vẻ mặt hiển nhiên là hớn hở đến cực điểm.

Phụng Hồng Loan liếc Vân Cẩm một cái, nghe hấn mở miệng một tiếng lại một tiếng Loan nhi, mi tâm lại càng nhăn chặt hơn mà nhìn hấn.

Vân Cẩm không để ý tới sắc mặt bất thiện của Phụng Hồng Loan, vẫn nhìn nàng mà cười vui vẻ.

Quân Tử Ly khó được cau lại mi tâm một chút, mắt phụng nhiễm lên một tia ám trầm nhìn hai người chăm chú.

Trong chốc lát, cũng không ai lên tiếng nữa, tiểu viện trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức không khí có chút quái dị.

Chốc lát, một trận cước bộ vội vã từ xa xa chạy tới, phá vỡ bầu không khí quái dị trong tiểu viện, Phụng Hồng Loan đảo mắt, nhìn phía cửa viện, thoáng chốc liền thấy một lão đầu chừng năm mươi tuổi chạy vào.

Nàng cũng biết rõ người này, đây là Đại tổng quản trong phủ Thừa tướng Đỗ Hải. Mọi người đều gọi lão là Đỗ bá. Lão cũng chính là trợ thủ đắc lực của thừa tướng lão cha nàng. Mấy năm nay nếu không nhờ Đỗ Hải vẫn luôn nhân lúc không có ai mà giúp đỡ cho chủ tử Phụng Hồng Loan các nàng, bằng không cứ coi như có một trăm người Phụng Hồng Loan như nàng phỏng chừng cũng đều bị đám nữ nhân kia hại chết hết rồi.

Hôm nay Đỗ Hải có việc phải ra ngoài. Không có mặt trong phủ, bây giờ chắc hẳn là nhận được tin tức, nên mới vội vàng chạy về như vậy.

"Lão nô. . . Lão nô tham kiến Ly Vương điện hạ! Gặp qua Vân công tử!" Đỗ Hải thở hắt hắt chạy vào, lập tức quỳ xuống đất, chào Quân Tử Ly cùng Vân Cẩm. Xin lỗi nói: "Lão nô hôm nay ra ngoài làm công xá, không nghĩ tới trong phủ lại xảy ra chuyện như thế, còn làm phiền điện hạ đích thân đến đây. Tiếp đãi không chu toàn, xin điện hạ thứ tội!"

"Bản vương hôm nay vừa vặn cũng không có chuyện gì. Biết phủ Thừa tướng xảy ra chuyện bất ngờ, liền tới một chuyến." Quân Tử Ly thần sắc thản nhiên gạt đầu: "Đỗ tổng quản mau đứng dậy đi!"

"Tạ vương gia!" Đỗ Hải nhanh chóng đứng lên. Nhìn lướt qua tiểu viện rách nát, còn có một đám nha hoàn tới tấp bộ dáng khó nhìn đang quỳ trên mặt đất kia, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở trên người Phụng Hồng Loan, vừa trông thấy nàng chặt vật không thể tả, cả khuôn mặt đều dính đầy máu, sắc mặt trắng nhợt một mõi, liền khẩn trương tiến lên từng bước: "Tam tiểu thư. . ."

"Ta không sao cả, không có chuyện gì." Phụng Hồng Loan lắc đầu.

Nghe được nàng nói, lão thờ phào nhẹ nhõm. Đỗ Hải lập tức dừng bước, hai mắt cẩn thận quan sát Phụng Hồng Loan thật kỹ từ trên xuống dưới, lão phát hiện ra tiểu thư hôm nay hình như có điểm gì đó bất đồng mọi ngày, nhưng cũng không kịp ngẫm nghĩ kỹ càng nữa, chỉ gạt đầu nói: "Tam tiểu thư, người không có chuyện gì là tốt rồi, trước khi đi lão gia còn căn dặn dò kỹ lão nô chiếu cố tốt tiểu thư, tiểu thư nếu thật có chuyện gì, đến khi lão gia trở về lão nô cũng không biết thông báo thế nào cho phải."

Nghe vậy, Phụng Hồng Loan hơi nhướng mi. Thừa tướng lão cha vậy mà vẫn còn quan tâm nàng sao ?

Vân Cẩm phản ứng cơ hồ giống như Phụng Hồng Loan, hấn cũng nhướng cao đuôi lông mày. Hấn thật không cho rằng Phụng Thừa tướng sẽ quan

tâm đến Phụng Hồng Loan đâu, nếu thật tình quan tâm đến nàng, thì mấy năm nay nàng cũng không đến nỗi bị thêm vô số vết thương trên người như vậy.

"Không biết các vị phu nhân như thế nào?" Đỗ Hải nói xong liền vội vàng nhanh chóng tiến lên hai bước, nhìn vào trong phòng, đến khi thấy rõ trong phòng là một đám nữ nhân vẻ ngoài tàn tạ nằm ngổn ngang dưới nền nhà, khắp nơi đều là bãi bãi vết máu, nét mặt già nua của lão liên trắng bệch cả ra, cánh tay run rẩy chỉ vào phòng trong: "Cái này. . . Cái này. . ."

Nửa ngày sau mới lấy lại bình tĩnh, quay đầu nhìn Phụng Hồng Loan mà hỏi: "Tam tiểu thư cái này. . . chuyện này..."

"Chuyện này vẫn nên nhờ Lý bộ đầu và Trương bộ đầu, hai vị đại ca nói đi!" Phụng Hồng Loan tỏ vẻ khó nói mà nhìn về mặt không dám tin của Đỗ Hải, thờ dãi một cái, nhu nhược nhìn Lý bộ đầu và Trương bộ đầu đang đứng ở một bên kia.

Cái nữ nhân này lại thay đổi sắc mặt nữa rồi! Vân Cẩm vui vẻ hứng thú thưởng thức công phu lật mặt của Phụng Hồng Loan.

Quân Tử Ly nhìn thái độ của Phụng Hồng Loan, phụng mầu tức khắc hiện lên một tia sâu sắc.

Nghe vậy, Lý bộ đầu và Trương bộ đầu lúc này cũng giật mình tỉnh táo trở lại. Cả hai cùng nhìn Phụng Hồng Loan, bọn họ thật không dám tin tưởng mới vừa rồi họ thực chính mình tai nghe mắt thấy Phụng tam tiểu thư muốn Ly Vương điện hạ bồi thường nàng mười vạn lượng hoàng kim cùng với ba điều kiện. Hơn nữa còn có thiên hạ đệ nhất công tử Vân Cẩm làm nhân chứng.

Mà quan trọng hơn cả là Ly Vương điện hạ đã đáp ứng nàng ta rồi. Cũng đã viết giấy làm chứng cứ, giấy trắng mực đen, tận mắt bọn họ nhìn thấy, không thể nói không tin là không có được a.

Thấy hai người nhìn nàng, Phụng Hồng Loan tự nhiên nghĩ đến một loạt hành động mới vừa rồi của mình hẳn đã làm cho bọn họ kinh hãi rồi, nghĩ vậy nàng liền âm áp cười một tiếng, nhu hòa mở miệng: "Đã vất vả hai vị đại ca và nha môn huynh đệ chạy tới đây một chuyến rồi. Hôm nay cha ta không có ở đây, Đỗ bá liền thay mặt cha ta. Làm phiền hai vị đại ca đem toàn bộ quá trình vừa rồi nói cho Đỗ bá nghe lại một lần nữa!"

"Dạ, dạ, tiểu nhân không dám nhận Tam tiểu thư ân nhắc, đây vốn là bổn phận của chúng thuộc hạ." Trương bộ đầu và Lý bộ đầu bị nụ cười của Phụng Hồng Loan thoáng một cái làm cho tâm thần đều mềm nhũn, lập tức hoảng hốt khom người lên tiếng trả lời.

Nụ cười trên mặt Vân Cẩm nhất đồn, sắc mặt khó coi mà nhìn Phụng Hồng Loan. Cái nữ nhân này nhìn hẳn thì không có sắc mặt tốt, nàng cư nhiên lại cười tốt đẹp như vậy với người khác. Hơn nữa còn là đối với hai tên nam nhân khác. Chẳng nhẽ hai tên nam nhân này có chỗ nào xinh đẹp hơn hẳn hay sao? Quả thực là. . . Đáng giận!

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Yên Vân Thúy Vũ

Vân Cẩm vẻ mặt oán hận buồn bực mà nhìn Phụng Hồng Loan, chợt chống lại ánh mắt của Phụng Hồng Loan đang nhìn về phía tầm mắt của mình, hốt nhiên ý thức được bản thân tựa hồ đã sinh ra cái ý tưởng không nên có gì, sắc mặt tức khắc liền cứng đờ, mắt tự nhiên mà quay mặt đi.

Nhưng là sắc mặt lại vẫn thối như cũ, thật không nghĩ ra, hẳn vì cái gì lại có thể lưu tâm để ý cái nữ nhân lòng dạ đen tối này kia chưa. Phóng mắt nhìn lên trên thiên không, đoán chừng là do hôm nay hẳn xem hí kịch quá nhiều rồi, thế nên mới khiến cho đầu óc không được tốt lắm.

Phụng Hồng Loan kỳ quái nhìn Vân Cẩm một cái, sau đó lại xem như không có chuyện gì xảy ra quay đi, nhàn tình nhìn về phía Trương bộ đầu và Lý bộ đầu.

Quân Tử Ly mặt không đổi sắc nhìn Phụng Hồng Loan, chẳng qua là vẻ ám trầm trong mắt lại hạ xuống sâu hơn trước một tầng.

"Như vậy lại phải làm phiền hai vị bộ đầu rồi." Đỗ Hải nghe được Phụng Hồng Loan nói, cũng đem ánh mắt định ở trên người của Lý bộ đầu và Trương bộ đầu.

Tục ngữ nói tể tướng phủ trung thất phẩm quan, lại càng không nói đến người trước mặt bọn họ đây là Đại tổng quản trong tướng phủ. Ngay cả các vị đại nhân của các phủ trong kinh trước mặt đều phải cho ông ấy ba phần thể diện.

Trương bộ đầu và Lý bộ đầu nhất thời thụ sủng nhược kinh lập tức khom người: "Đỗ tổng quản và Tam tiểu thư cất nhắc chúng tiểu nhân rồi. Đây vốn là việc trong bổn phận của chúng tiểu nhân."

Phụng Hồng Loan mỉm cười gật đầu. Đỗ tổng quản hiện lên thần sắc cẩn thận lắng nghe. Toàn bộ người có mặt trong viện không một ai có ý định trước tiên muốn đi gọi đại phu xem xét vết thương cho những nữ nhân bên trong phòng nhỏ kia. Kể cả vị Đỗ tổng quản vừa về ền này.

Lý bộ đầu và Trương bộ đầu hai người mắt đối mắt nhìn thoáng qua, cuối cùng là do Trương bộ đầu mở miệng, đem tiến trình sự việc nói rõ hết cho Đỗ

bá nghe xong một lần.

Đương nhiên chuyện bọn họ nói là chuyện ngay sau lúc bọn họ tới chứng kiến được, Phụng tam tiểu thư suýt nữa đã mất mạng, thậm chí hai người còn thay nhau thêm mắm dặm muối một phen nữa, vừa nói vừa chỉ chỉ hai cái gương mặt, chính là Nhị phu nhân và Tứ phu nhân, hai người này đánh nhau đến điên rồi, mấy người bọn họ tới kéo cũng không tách hia người này ra được, cuối cùng mới phải chạy đi tìm người, không nghĩ giữa đường gặp được Ly Vương điện hạ, thế nên vội vàng mời điện hạ tới chỗ này.

Sau khi Ly Vương đến hai vị phu nhân kia vẫn cứ như cũ còn đang nhào vào đánh nhau, Vương gia phải để Truy Nguyệt cô nương tự mình vào trong đó đem cả hai người tách ra mới xong.

Nói xong tất cả rồi, Trương bộ đầu khom người cung kính: "Sự thật chính là như vậy."

"Không biết vì chuyện gì mà các phu nhân đánh nhau?" Đỗ Hải nghe xong mọi chuyện gật gật đầu, nhìn sang phía Phụng Hồng Loan.

"Ta vừa mới tỉnh lại, mấy vị di nương liền vội vàng tới đây xem ta, ta cũng không biết vì cái gì mà bọn họ lại đánh nhau. Thế nhưng ta biết Nhị nương và tứ nương là bởi vì chuyện vào cửa mà đánh nhau. Nhị nương nói Tứ nương chen lấn mất đường của nàng, Tứ nương nói lại là do Nhị nương quá mập. Bởi vậy, ngay sau khi vào phòng, hai người liền đánh nhau." Phụng Hồng Loan vô tội lắc lắc đầu nói.

Vân Cẩm ngược mắt nhìn trời không biết nói gì. Nếu những lời nàng nói đều là sự thật, như vậy ban nãy hẳn thấy nàng lấy ly trà ấm trà nghiên mực đập nhân gia, còn có tiểu nha đầu nhà nàng cầm chân ghế đuổi theo đánh người khắp phòng nữa, những thứ này đều là ánh mắt của hẳn bị hoa hay sao?

Kéo kéo khóe miệng. Thật muốn nói ra chân tướng a! Vân Cẩm giả vờ, đấu tranh tư tưởng trong đầu.

"Ai, thì ra là thế." Đỗ Hải thở dài một cái mà nhìn Trương bộ đầu và Lý bộ đầu nói: "Hai vị quan gia cực khổ, đợi tướng gia trở về lão nô nhất định sẽ bẩm báo lại đúng sự thật."

"Đều là bổn phận của chúng tiểu nhân." Trương bộ đầu lập tức sợ hãi khom người, không dám kể công nói: "May là gặp được Ly Vương điện hạ, bằng không hậu quả việc này quả không thể tưởng tượng nổi nữa rồi."

"Lão nô ở đây xin thay mặt gia tướng gia tạ Vương gia!" Đỗ Hải nhìn thoáng qua Phụng Hồng Loan, lại quay sang Quân Tử Ly mà khom người nói tạ ơn.

Quân Tử Ly gật đầu, cũng liếc nhìn Phụng Hồng Loan một cái, thần nhiên nói: "Chuyện hôm nay, đến đây liền thôi đi! Dù sao đây cũng là chuyện gia vụ trong nội viện của phủ Thừa tướng, vẫn nên chờ thừa tướng trở về sau lại tiếp tục định đoạt. Tam tiểu thư nghĩ như thế nào?"

"Hồng Loan tự nhiên không có ý kiến gì. Chỉ cần các vị di nương đều được mạnh khỏe bình an là tốt rồi." Phụng Hồng Loan thần nhiên nói.

Mạnh khỏe? Bình an? Vân Cẩm tiếp tục nhìn trời không nói gì. Trợn tròn mắt nói mò như vậy, nàng thật không sợ bị nuốt đầu lưỡi sao.

Ánh mắt Quân Tử Ly chậm rãi nhìn thoáng qua Phụng Hồng Loan, gật đầu, thấp giọng nói: "Nếu Đỗ tổng quản đã trở về, ở đây hẳn không còn chuyện gì nữa. Vậy những chuyện còn lại phía sau, Đỗ tổng quản cũng tự biết phải an bài thế nào!"

"Vâng, lão nô đã biết." Đỗ tổng quản lập tức lên tiếng trả lời.

Quân Tử Ly quay đầu nhìn Vân Cẩm, mắt phụng thâm thúy mà nói: "Nếu Ngô hoàng biết được Vân Cẩm huynh tới Đông Ly, nhất định là mừng rỡ vạn phần. Tử Ly đang muốn vào cung yết kiến Ngô hoàng, Vân Cẩm huynh cùng nhau tiến cung, huynh thấy thế nào?"

Vân Cẩm nghe vậy, lông mi thật dài hơi rung lên một cái, thu hồi ánh mắt còn đang tại không trung, nhàn nhạt cười, thanh âm ôn nhuận cất lên: "Cũng có ba năm không tới Đông Ly rồi, Vân Cẩm quả thực có chút tưởng niệm hoàng thượng rồi đây! Vốn đã tính toán đợi ngày mai sẽ tiến cung tìm hoàng thượng tụ họp một chút, hôm nay nếu đã vô tình gặp được Ly Vương điện hạ, vậy hiện tại đi luôn cũng rất tốt."

"Đã như vậy, Vân Cẩm huynh thỉnh!" Quân Tử Ly vung ống tay áo lên, làm một động tác mời.

"Thỉnh!" Vân Cẩm mỉm cười gật đầu. Hơi nghiêng người, nhìn thoáng qua Phụng Hồng Loan, mỹ mâu hẳn lưu chuyển, nhắc chân tiến lên trước hai bước, đi tới trước mặt Phụng Hồng Loan liền dừng lại, nghiêng nghiêng đầu nhìn nàng.

Phụng Hồng Loan mâu quang bình tĩnh để mặc hắn nhìn. Trong lòng thầm nghĩ cái người này cuối cùng cũng không có hủy đi bản tính của nàng, coi như hẳn thức thời.

"Ha ha. . ." Vân Cẩm bỗng nhiên cúi đầu nở nụ cười. Thanh âm dễ nghe, thấm nhuần vào tâm can, dung nhan cô tư diễm dật tựa như một đóa Bạch Liên thánh khiết nở rộ trong nước, thanh hoa vô song.

Phụng Hồng Loan nhìn nụ cười của Vân Cẩm, tâm thần không hiểu sao nhoáng một cái.

Ngay sau đó, Vân Cẩm liền đưa tay kéo lấy bàn tay của Phụng Hồng Loan, lấy một cái vòng tay xanh biếc của mình đeo vào cổ tay của nàng, thanh âm trầm thấp vui vẻ của hắn vang lên bên tai nàng: "Loan nhi, nàng vẫn luôn muốn vòng tay yên yên thúy vũ của ta, hôm nay tâm tình ta rất tốt, vậy liền tặng nó cho nàng đi!"

Phượng Hồng Loan sững sốt. Nàng bảo muốn cái vòng này của hấn từ lúc nào kia chứ ? Ứng theo tâm tình mà hành động nàng phản ứng qua muốn tháo xuống đồ vật trên cổ tay mình, nhưng bàn tay vừa chạm được ngọc chất trên cổ tay, nhất thời dừng lại. Mạnh mẽ cúi đầu. Máu quang nhất thời hiện ra thần sắc kinh nghi quái dị.

Vân Cẩm tựa hồ rất hài lòng với biểu hiện của Phượng Hồng Loan, lần thứ hai cúi đầu cười thật vui vẻ: "Loan nhi nếu nàng đã thích nó, vậy nhất định phải thật quý trọng nó nga! Cái này vòng ngọc này cũng chính là đại biểu cho tấm lòng của ta đây! Nàng nếu đã muốn lấy, vậy không chuẩn cho nàng đổi ý lại."

Tuy rằng thanh âm của hấn rất thấp, thế nhưng toàn bộ người trong phủ Thừa tướng đều có thể nghe ra sự sung sướng trong thanh âm của hấn.

Phượng Hồng Loan nghe vậy liền giật mình tỉnh táo lại, dùng sức thật mạnh muốn tháo ra vòng ngọc trên cổ tay, thế nhưng lại phát hiện trong nháy mắt đeo vào cái vòng tay này đã tự phát sức giám kích thước lớn nhỏ sao cho phù hợp với cổ tay của nàng, nàng căn bản là không thể tháo nó xuống được, liền ngừng đầu, nhủ mảy nhìn Vân Cẩm.

Vân Cẩm nhìn gương mặt hiếm khi khó chịu của Phượng Hồng Loan, cười thật vui thích, mỉm cười xoay người, nhìn Quân Tử Ly, mỹ mâu khinh khinh hiện lên một tia mờ ám, chỉ lướt thoáng qua rồi biến mất, thanh âm vẫn trước sau như một du dương ôn nhuận: "Từ Ly huynh thỉnh!"

Quân Tử Ly nhìn Vân Cẩm đeo vòng ngọc vào tay Phượng Hồng Loan, sắc mặt hơi biến đổi, bàn tay trong tay áo không khỏi gắt gao nắm chặt, chốc lát sau, chậm rãi gắt đầu, thanh âm kiềm chế âm u mà nói: "Thỉnh!"

"Loan nhi, vậy ta đi trước nga! Ba ngày sau gặp ở Phượng Hoàng Lâu, nàng đừng quên." Vân Cẩm quay sang nhìn Phượng Hồng Loan cười thật tươi, sau đó trước mặt nàng cất bước đi ra ngoài. Bạch y thanh hoa, chỉ một cái bóng lưng đã phong tư vô hạn.

Quân Tử Ly sâu sắc nhìn thoáng qua Phượng Hồng Loan, đột ngột xoay người, chẳng nói câu nào, cũng đi ra ngoài. Cũng một cái bóng lưng, chính là từ y diễm hoa, phong tư trác tuyệt. Chỉ là so với lúc tới bóng người đó bây giờ nhiều hơn một tia âm u chi khí.

Trục Phong, Truy Nguyệt nhìn vậy bưng tỉnh, vội vàng đuổi theo Quân Tử Ly, theo sau lưng hấn rồi đi.

"Cung tiễn Ly Vương điện hạ! Tiễn Vân Cẩm công tử!" Đỗ Hải và Trương bộ đầu, Lý bộ đầu lập tức khom người đưa tiễn.

Tất cả những người còn lại trong viện, có người đã sớm ngủ đi, gần một nửa số người còn lại đều quỳ trên mặt đất, từ lúc Quân Tử Ly tới, cả bọn đều đã sớm đem đầu cúi xuống sát mặt đất, sợ hãi tới nỗi một lời cũng không dám nói ra. Chỉ chờ đến lúc quý nhân ly khai cả đám liền đều ngủ đi.

Trong nháy, một nhóm bóng dáng của mấy người biến mất, tiểu viện cũng mất đi hơn phân nửa ánh sáng trở nên thâm bại hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Vân Tộc Chí Bảo

Một nhóm mấy người Vân Cẩm và Quân Tử Ly ly khai, Trương bộ đầu cùng Lý bộ đầu cũng vội vàng vung tay lên, mang theo toàn bộ đám nha môn tiểu binh của mình rời đi. Tiểu viện trong phút chốc liền yên tĩnh trở lại như ban đầu.

Phượng Hồng Loan thu hồi ánh mắt, lần nữa nhìn trên tay vòng tay. Ngay lúc Vân Cẩm vừa đeo nó lên tay của nàng, nàng liền theo bản năng của mình nghĩ muốn tháo nó xuống mà vứt đi, thế nhưng khi tay của nàng vừa chạm lên trên vòng tay bằng ngọc, nàng liền không nỡ lòng mà vứt bỏ nó nữa rồi.

Vòng tay toàn bộ làm bằng ngọc bích, cảm xúc ôn nhuận, khi chạm tay vào cảm giác thật tinh mịn, tỉ mỉ, trơn nhẵn nòn nà như ngưng chi (mở đông), ấm áp như nước ôn tuyền, vừa nhìn vào liền có thể nhận thấy rõ đây chính là vòng tay làm từ loại ngọc cực phẩm thế gian hiếm có.

Càng khó có được chính là toàn thân vòng ngọc này không hề có dấu vết đã bị người khác điêu khắc chạm trổ qua dù chỉ một chút, mà là trong màu xanh biếc của ngọc lại có một tia yên vân, trông mềm mại nhu hòa giống như lông vũ, lại vừa tựa như một món tú cẩm, trong màu xanh biển trời lại có một luồng mềm mại trắng mịn.

Chẳng trách được người ta gọi nó là thúy vũ yên vân. Thực sự là một cái tên rất hay, cũng là một vật tốt hiếm thấy nhi.

Chỉ là. . .

Phượng Hồng Loan nhìn vòng tay mà nhủ mảy, lại dùng sức dùng sức mà kéo nó xuống khỏi cổ tay mình, thế nhưng nàng tháo nửa ngày, cổ tay của nàng đều bị kéo đến nổi in dấu đỏ rục, nó lại cứ như sinh trưởng ra từ cổ tay của nàng vậy, căn bản là không thể tháo nó ra được.

Thầm nghĩ nếu mình dùng đá đập mà nói, không biết có thể đập nát nó hay không. Phượng Hồng Loan nghĩ như vậy. Nhưng nhìn lại vật nhỏ xanh biếc xinh đẹp trên cổ tay, nàng xác thực rất thích nó, có làm sao cũng không bỏ đi mà đập được.

Đáy lòng lại có chút nổi giận. Không biết cái tên Vân Cẩm kia đưa vật này cho nàng là có ý gì.

Trong đầu nàng đột nhiên hiện ra ký ức về thủy vũ yên vân. Phụng Hồng Loan hơi ngần ra, đây là chủ nhân trước của cổ thân thể này từ trong một quyển cổ thư ghi chép lại mà xem được, liền ghi tạc vào trong đầu.

Thủy vũ yên vân, Vân tộc chí bảo. Vén vẹn tám chữ, chỉ như vậy lại không có thêm cái gì khác.

Vân tộc. . . Phụng Hồng Loan nhíu mày, dùng sức tìm tòi lục lợi toàn bộ trí nhớ về Vân tộc trong đầu của mình, cố gắng nửa ngày, chỉ biết được Vân tộc chính là một cái tộc nhân biết thần thuật và linh lực được xưng là chủng tộc huyền bí, nơi bọn họ ẩn thân cũng rất thần bí, ở thời đại này có địa vị vô cùng cao quý. Ghi chép về bọn họ truyền lại cho thế nhân gần như bằng không.

Không có ai biết Vân tộc sống ở nơi nào. Chỉ biết là có một tộc người như vậy tồn tại. Cũng chưa từng có người dám vọng nghị gì về Vân tộc.

Mi tâm nàng lần nữa nhíu chặt thêm vài phần, Phụng Hồng Loan nhìn trên vật gì đó trên cổ tay, lẳng lặng ngưng mắt mà nhìn.

Chốc lát sau, nàng nhàm chán mà lắc đầu một cái, người ta trước tiên đuổi tới cửa đưa gì đó cho nàng, hơn nữa cái thứ gì đó lại là vòng ngọc cực phẩm như thế này, nàng có nói nó mang giá trị liên thành cũng không quá chút nào. Không muốn nó vậy kẻ đó chính là kẻ ngu rồi. Nghĩ đến chỗ này, thế nào cũng cảm thấy thích, Phụng Hồng Loan buông lỏng tay, cứ như vậy tự nhiên mà nhận lấy.

"Tiểu. . . Tiểu thư. . ." Xảo nhi lúc này mới bừng tỉnh. Nàng vì quá kinh ngạc mà vẫn tiếp tục duy trì tư thế ngồi ở cửa như ban đầu, ngây ngốc không dám tin mà nhìn một loạt biến hóa ban nãy, nàng thật hoài nghi đây chỉ là một giấc mộng của mình.

Tiểu thư nhà nàng cư nhiên lại tìm Ly Vương nói muốn mười vạn lượng hoàng kim bồi thường? Còn đòi thêm ba cái điều kiện nữa, hơn thế nữa ở đâu đột nhiên lại nhớ ra thêm một cái thiên hạ đệ nhất công tử đi làm nhân chứng cho tiểu thư và Ly Vương? Đây. . . Cái này thực không thể tưởng tượng nổi.

Xảo nhi hung hăng bấm bắp đùi của mình một cái, thân thể đau đớn nhắc nhở nàng đây không phải là nằm mơ. Thế nhưng nàng vẫn không dám tin tưởng rằng tất cả mọi chuyện vừa rồi đều là thật. Mười vạn lượng hoàng kim a. . . Thật là có đến bao nhiêu a?

"Tiểu thư. . ." Xảo nhi chợt nhớ tới Phụng Hồng Loan đang đứng bên cạnh mình, thân thể cứ như bị định trụ lại, không thể nào nhúc nhích được, chỉ có thể lộ ra vẻ mặt không thể tin mà ngồi một chỗ trong lòng bối rối nhìn tiểu thư nhà mình, tiểu thư như vậy, làm cho nàng cảm thấy hảo xa lạ. Người giống như là bị thay đổi thành một người khác vậy.

Tầm mắt dời đi khỏi vòng tay trước mặt, Phụng Hồng Loan ngẩng đầu, nhìn Xảo nhi, mặt ngậm cười, tủm tỉm mà nói: "Ừ?"

"Tiểu thư, người. . . người và Ly Vương điện hạ. . ." Xảo nhi run rẩy giật giật khóe miệng, đây xác thực chính là tiểu thư của nàng rồi, tiểu thư vẫn giống như thường lệ cười với nàng như vậy, tâm nàng tức khắc liền ấm áp hơn vài phần. Cũng lớn mật thêm mấy phần.

Phụng Hồng Loan chậm rãi đi tới trước cửa, đưa tay kéo Xảo nhi đang ngồi dưới đất lên, quả quyết mà mở miệng: "Ta và hần bây giờ không có quan hệ gì cả."

"Làm sao có thể nói không có quan hệ gì kia chứ? Tiểu thư, chuyện trước kia là do Ly Vương điện hạ không biết rõ ràng người tốt như thế nào, bây giờ. . ." Xảo nhi bị Phụng Hồng Loan kéo, nàng cuối cùng cũng nhìn thấy được Ly Vương điện hạ rồi, cùng lời đồn đãi không khác gì. Thậm chí so với lời đồn đãi mà nói ngài ấy còn phong tư trác tuyệt hơn nhiều, phu nhân chọn phu quân cho tiểu thư quả nhiên là không có chọn sai a.

Phụng Hồng Loan nhíu mày lạnh lùng ngắt lời Xảo nhi: "Hiện tại hần biết được ta hảo thì như thế nào, hần có quan hệ gì với ta sao? Ngu xuẩn! Lời như vậy về sau không cho phép nói lại lần nữa, lại nói nữa vậy người sau này cũng đừng đi theo ta."

"Tiểu thư không được, Xảo nhi hứa sẽ không bao giờ ... nói nữa." Xảo nhi nghe được liền hoảng hốt, lập tức quỳ xuống trên mặt đất, thân thủ ôm lấy chân Phụng Hồng Loan, nước mắt bùng bùng mà chảy xuống.

"Không được khóc!" Phụng Hồng Loan vừa nhìn thấy nước mắt Xảo nhi, tức khắc liền gầm lên giận dữ.

"Tiểu thư nô tỳ. . ." tiểu thân thể Xảo nhi run run một cái, liền ngừng khóc lại, cắn cắn cánh môi ủy khuất mà nhìn Phụng Hồng Loan: "Tiểu thư, người đừng đuổi Xảo nhi đi. . ."

"Vậy sau này ngươi phải biết nghe lời ta, ta sẽ không đuổi ngươi đi nữa." Phụng Hồng Loan nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ ủy khuất Xảo nhi, sắc mặt liền hòa hoãn ấm áp hơn nhiều. Đối với cái tiểu nha đầu tinh thuần tựa như một giấy trắng này mà nói, đi theo bên cạnh nàng sớm muộn gì cũng sẽ bị nàng nhuộm đen.

Bởi vì bên cạnh nàng, không cần phải có một tờ giấy trắng. Bất quá nàng sẽ tận dụng hết mọi khả năng mà nàng có, giữ lại vẻ trong sáng chân thật của nha đầu kia.

"Ừ! Xảo nhi nhất định sẽ nghe lời tiểu thư nói." Xảo nhi không ngừng gật đầu như gãi tai.

Phụng Hồng Loan đưa tay kéo nàng đứng dậy: "Sau này đừng có động một chút là quỳ, ta không thích." "Tiểu thư. . ." Xảo nhi nhìn Phụng Hồng Loan mà gật đầu.

"Mọi thứ trước kia, hãy coi như những chuyện cũ đã qua. Hôm nay ta đã lần nữa trọng sinh, người cũng như vậy trọng sinh. Từ nay về sau, chỉ có chuyện người khác quý gồi trước mặt người." Phụng Hồng Loan đưa tay giúp Xảo nhi xoa sạch nước mắt, nhẹ giọng nói: "Chuyện ngày hôm nay mới chỉ là bắt đầu. Cuộc sống sau này còn dài hơn nữa! Người chỉ cần nhớ kỹ, chúng ta không bao giờ ... còn là người yếu hơn chỉ có thể bị người khác khi dễ nữa."

"Ừ!" Xảo nhi ra sức gật đầu. Tiểu thư như vậy, tuy diện mạo vẫn như trước, dáng vẻ cũng chật vật như trước, thế nhưng từ trên người tiểu thư lại tràn đầy quang hoa nhàn nhạt, làm cho nàng không thể không tin phục. So với tiểu thư trước kia mà nói nàng càng yêu thích tiểu thư của bây giờ hơn nhiều.

Phụng Hồng Loan nhìn ánh sáng rực rỡ dào dạt trong mắt Xảo nhi, nàng liền biết tiểu nha đầu này từ giờ trở đi chính là triệt triệt để để mà tiếp nhận nàng, hài lòng mà gật đầu. Vừa muốn nói chuyện, ánh mắt đảo qua Đỗ Hải đang đứng cách đó không xa nhìn chăm chăm vào vòng tay trên cổ tay nàng thần sắc kích động.

Nao nao một chút, Phụng Hồng Loan lần nữa nhìn về phía vòng thúy vũ yên vân nơi cổ tay. Chốc lát ngẩng đầu nhìn Đỗ Hải, hỏi: "Đỗ bá, cái vòng tay này có vấn đề gì sao?"

Đỗ Hải như bưng tỉnh, ngẩng đầu nhìn Phụng Hồng Loan, trong mắt vẫn còn giữ thần sắc kích động khó nén, cẩn thận thăm dò do dự nói: "Tam tiểu thư. . . Người làm sao nhận biết Vân công tử?"

"Ngay vừa rồi a." Phụng Hồng Loan nhìn Đỗ Hải nói.

"Mới vừa rồi?" Đỗ Hải không dám tin mà nhìn Phụng Hồng Loan, từ những hành động thân mật mà Vân Cẩm dành cho Phụng Hồng Loan, còn có mở miệng một câu lại một câu Loan nhi, những lời này, có thể nào cũng không giống như người mới quen biết.

"Đỗ bá, người cho rằng Hồng Loan sẽ lừa người sao? Quả thực ta là mới vừa rồi quen được hần." Phụng Hồng Loan tự nhiên biết mấy năm nay Đỗ bá vẫn luôn chiều cô Phụng Hồng Loan và Xảo nhi, nên mới ôn hòa nhìn lão nhượng mảy mà nói.

Đỗ Hải sững sốt, lập tức cung kính khom người: "Là do lão nô quá phận, lão nô chỉ có thể khuyên Tam tiểu thư, vật này. . . Vẫn nên trả lại cho Vân công tử mới thỏa đáng."

"Vì sao a? Ta thực thích nó!" Phụng Hồng Loan nâng mắt. Thân thủ giờ giờ cổ tay lên: "Hơn nữa cho dù ta có cái ý nghĩ muốn hoàn lại cho hần, sợ là cũng không trả được a, người xem, nó lộng không xong a."

"Cái này. . ." Đỗ Hải sững sốt, ngay sau đó nhìn vòng tay cứ như gắn liền trên cổ tay Phụng Hồng Loan, biến sắc, nhìn ánh mắt Phụng Hồng Loan, khom người nói: "Đã như vậy, Tam tiểu thư. . . người cứ giữ nó lại đi!"

"Ân?" Phụng Hồng Loan chờ lão giải thích cho nàng

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Là Hần Vô Phúc

"Lão nô không có ý tứ gì khác, chỉ là sợ vật này sẽ gây ra bất lợi gì với Tam tiểu thư mà thôi. Cái vật nhỏ này là chỉ bảo Vân tộc, nghe nói là không được tùy tiện truyền ra ngoài. Cho nên mới có cái suy nghĩ muốn Tam tiểu thư trả lại cho Vân công tử như vậy."

Đỗ Hải đối xử với Phụng Hồng Loan tựa hồ vô cùng cung kính, cái loại cung kính này là xuất phát từ nội tâm mà ra, thấy Phụng Hồng Loan nhúu nhúu này, lão liền dừng một chút rồi nói tiếp: "Nếu là do Vân công tử đưa cho Tam tiểu thư, vậy hần là do lão nô lo lắng thái quá, cứ coi như thực sự có chuyện gì xảy ra, Vân công tử cũng sẽ bảo hộ cho Tam tiểu thư."

"Nguyên lai là như vậy. Đa tạ Đỗ bá rồi." Phụng Hồng Loan thấy được lo lắng trong mắt Đỗ Hải, ngầm nghĩ mà nhớ lại mấy mẩu chuyện đứt đoạn, suốt mấy năm nay Đỗ Hải vẫn luôn âm thầm chiều cô nàng, sự lo lắng của hần không phải là làm bộ cho có mà là thật lòng thật tâm, nàng gật đầu: "Vân Cẩm là người của Vân tộc?"

"Vân công tử thân phận thần bí, thiên hạ không ai biết được xuất thân của Vân công tử. Hôm nay yên vân thúy vũ lại từ trong tay Vân công tử xuất hiện, nghĩ đến đây ngài ấy hẳn là người của Vân tộc rồi!" Đỗ Hải nói.

Phụng Hồng Loan gật đầu, nghĩ Vân Cẩm nếu có thể lấy ra được yên vân thúy vũ, hơn nữa lúc đó nàng cũng thấy được sắc mặt biến ảo của Quân Từ Ly, như vậy Vân Cẩm tám chín phần mười là người Vân tộc, bất quá hần đem cái thứ đồ vật không thể truyền ra ngoài này giao cho nàng là có ý gì?

Nàng cũng không nhận thấy là do Vân Cẩm coi trọng nàng. Nàng và hần mới chỉ gặp mặt một lần, với lại nàng còn không có cho hần sắc mặt tốt mà nhìn, rõ ràng mà nói người như Vân Cẩm vậy, cùng nàng giống nhau, là người trời sinh đã là bạc tình bạc hạnh. Làm sao có chuyện nhất kiến chung tình mà nói đến. Như vậy không khỏi buồn cười.

Vậy cũng là hẳn muốn lấy được cái lợi ích gì lớn hơn từ trên người của nàng mà thôi.

Về phần là cái lợi ích gì sao. . . Hiện tại nàng không có lòng dạ thành thoi mà đi nghiên cứu mấy việc này. Chỉ là biết được cái vòng đeo vào cổ tay nàng hôm nay trước tiên mà nói, vật này rất tốt, rất ấm, làm cho nàng thực thích, cơ hồ là yêu thích không buông tay.

Về phần chuyện sau này thì, nàng không cho là chuyện nàng không muốn làm thì có ai có thể ngăn cản hoặc là uy hiếp nàng đâu. Chỉ cần có cái này là đủ rồi.

Nhìn trên vòng tay cổ tay, Phượng Hồng Loan giơ tay lên tại cao dưới ánh mặt trời mà quơ quơ, vòng tay cũng không có thay đổi gì, có chăng cũng chỉ là màu xanh ngọc bích lại sâu hơn một tầng mà thôi, nhướn mi nhìn Đỗ Hải: "Đỗ bá, người xác định đây thật sự là yên vân thủy vũ?"

Đỗ Hải ngăn ra, tựa hồ thật không ngờ Phượng Hồng Loan sẽ hỏi như vậy, cũng nhìn về phía cổ tay Phượng Hồng Loan: "Nghe nói yên vân thủy vũ là vật có linh tính, được thiên thần trao cho linh lực. Là chí bảo thủ hộ của Vân tộc. Những cái khác lão nô cũng không biết được rồi. Bất quá lão nô vẫn cảm thấy cái này chắc hẳn là thật."

"Ừ!" Phượng Hồng Loan lần nữa gật đầu, nhìn vòng tay trên cổ tay, cảm không giống như ngọc chất thông thường thanh lương lạnh lẽo, mà lại mang cảm giác ôn nhu ấm áp, cảm giác này truyền từ trên cổ tay mà đi thông suốt khắp toàn thân, giây lát, nàng ngẩng đầu lên, nhìn Đỗ Hải nói: "Nếu có thể lấy xuống được, ta sẽ trả lại cho hân."

Cho dù là nàng có thích nó hơn nữa, nhưng nếu như nó là một cái mầm tai họa mà nói, vật như vậy dù có tốt đẹp đến đâu nàng cũng tình nguyện không muốn. Huống chi nó còn là thứ đồ mà Vân tộc không truyền ra ngoài. Đỗ Hải gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Phượng Hồng Loan hiện lên vẻ vui mừng, phảng phất như một cái trưởng giả nhìn hài tử của mình: "Tam tiểu thư có thể minh bạch là tốt rồi, như vậy lão nô liền khoan tâm."

Phượng Hồng Loan nháy nháy mắt, nhàn nhạt cười một tiếng: "Mấy năm nay Hồng Loan ít nhiều cũng nhờ có Đỗ bá chăm sóc. Còn phải đa tạ người một tiếng nữa!"

"Lão nô đã cô phụ phụ nhân nhờ vả, không có chiếu cố tốt tiểu thư, thực sự xấu hổ." Đỗ Hải áy náy mà nhìn thoáng qua tiểu viện rách nát, lắc đầu thở dài một tiếng mà nói: "Hiện tại chuyện của Ly Vương . . . đến tận bây giờ lão nô cũng không có nghĩ đến sẽ trở nên như vậy, tiểu thư nếu ngài xảy ra chuyện gì, phụ nhân trên trời có linh thiêng biết được cũng sẽ trách Đỗ Hải vô năng, không chiếu cố tốt tiểu thư."

Lão nô nói là tiểu thư, mà không phải Tam tiểu thư, Phượng Hồng Loan nhạy cảm nhận thấy được kém một chữ, con người như nước hiện lên một tia u quang, nhìn cái vị đại quân gia phủ Thừa tướng này.

Lúc trước nàng cũng không có tỉnh tã mà xem lão nhân này, bây giờ nhìn lại, chỗ nào có nửa phần già nua lúc trước vội vã thờ hồng học tới rồi quay sang Quân Tử Ly một bộ tư thái cúi đầu khom lưng? Mà là hai mắt ần ần tinh quang, sống lưng thẳng tắp, lưng như tùng trúc, hoảng nhiên lại che giấu đi một loại phong thái độc nhiên, nhất định không phải là một cái Đại tổng quản cả ngày cúi đầu khom lưng trong phủ Thừa tướng có thể sánh bằng.

Không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, nàng lại có thể từ trên người của lão thấy được một chút ti nghiê, khinh thường, lố lác mà độ lượng. Cái loại phong thái mơ hồ này, dễ nhận thấy dễ lão làm chức vị của một Đại tổng quản phủ Thừa tướng chính là uy khuất lão rồi, lão quyết không có khả năng chỉ là một cái hạ nhân ở nơi này.

Cảm giác của nàng chưa từng phạm sai lầm. Lão nhân này hiển nhiên không phải người bình thường, chỉ là không biết vì sao lại cam nguyện ẩn thân nơi phủ Thừa tướng làm một gia thần?

Nhìn Đỗ Hải, lúc này lão nhìn lên thiên không, đáy mắt hiện đầy vẻ thê lương. Lại nhớ tới ký ức của Phượng Hồng Loan, mấy năm nay mỗi lần nàng và Xảo nhi xuất hiện tình huống nguy hiểm gì, đều là lão đứng lúc xuất hiện mà cứu bọn họ.

Sợ là lão là vì nương nàng mới cam nguyện ở lại phủ Thừa tướng đi! Thậm chí còn để cho nàng cảm giác được hẳn là vì thủ hộ Phượng Hồng Loan mà ở lại chỗ này.

Nghĩ vậy, Phượng Hồng Loan đối với mẫu thân đã chết đi mười mấy năm của nàng cũng xuất hiện thêm vài phần tò mò. Từ trong miệng những nữ nhân kia nàng cũng nghe không ít từ ngữ nhục mạ về nương nàng, càng nhiều hơn nữa chính là chuyện có người nói nương nàng và tiên hoàng còn có một đoạn qua lại với nhau. Chỉ là về sau không biết vì sao mà gả vào tướng phủ.

Kết hợp với chuyện Phượng Hồng Loan từ nhỏ đã do nương nàng nghiêm nghị chỉ dạy cầm kỳ thư họa vài thứ kia, bồi dưỡng nên một Phượng Hồng Loan trong bụng kinh tài mẫn phúc hôm nay, thì hiển nhiên nương của nàng ắt cũng là một cái nhân vật không nhỏ.

Tiếc là, người đã chết sớm.

Phượng Hồng Loan khó có được mà thờ dài một tiếng. Nhìn Đỗ Hải, lắc đầu: "Cái này cũng không trách bá được. Bỏ qua ta, là do Quân Tử Ly không có phúc khí. Huống chi ta cũng không phải Hồng Loan muốn bàn thái (câu này k hiểu a). Hôm nay cũng vừa lúc."

Đỗ Hải ngăn ra, thu hồi tầm mắt từ trên thiên không của mình, kinh ngạc mà nhìn sang Phượng Hồng Loan.

Phượng Hồng Loan mâu quang thanh lãnh mà cười, ngay sau đó đưa tay vào trong ngực áo, mang văn tự mới vừa rồi lấy ra, bày ra tại trước mặt của Đỗ Hải: "Người xem, hẳn không phải đã bồi thường ta rồi sao? Ta nghĩ so sánh với so với cái phi vị của Ly Vương kia, vẫn là tờ văn tự này chân thực hơn không chỉ một chút. Người nói có đúng hay không?"

Đỗ Hải sừng sốt không dám tin nhìn văn tự trong tay Phụng Hồng Loan. Giấy trắng mực đen, đích thật là bút tích của Ly Vương, mười vạn lượng hoàng kim cộng thêm ba điều kiện, hơn nữa còn có chữ ký của Ly Vương cùng con dấu. Nhưng càng làm cho lão kinh dị là nét chữ của Phụng Hồng Loan cùng chữ ký của Vân Cẩm.

Bút tích của ba người đặt ở một chỗ, xét phong thái tài tình đều không thua Ly Vương và Vân Cẩm chút nào. Thật làm cho người ta quá khó mà tin tưởng đây là nét chữ xuất ra từ tay của một nữ tử. Hơn nữa bút tích đó lại càng thấy được khí khái trác tuyệt, quang hoa huy diệu ẩn hiện.

Lão vẫn chỉ biết rằng có một người là nương như phu nhân, tiểu thư làm thế nào lại là một cái bao cò chứ? Nguyên lai tất cả chỉ là hình tượng bề ngoài để che mắt. Hiện tại trải qua đại nạn này, tiểu thư rốt cục quyết định không ẩn mình nữa sao? Lão bỗng nhiên minh bạch ý nghĩa lời nói của phu nhân trước lúc lâm chung rồi.

Nhìn Phụng Hồng Loan, mặc dù hiện tại hình tượng quả thực tối chật vật rách nát, nhưng vẫn như cũ không dấu được đôi mắt gọi quang hoa dật thái của nàng, lão quả thực không biết đây có phải là thời điểm phu nhân mà nói giao cho tiểu thư món đồ kia hay không nữa.

Đề xuống tâm tình kích động trong lòng, Đỗ Hải gật đầu, nhưng thanh âm vẫn khó nén vẻ xao động, so với lúc nhìn thấy yên vân thúy vũ càng nhiều hơn gấp mấy lần xúc động: "Phu nhân trên trời có linh thiêng, chắc chắn sẽ rất vui mừng. Ly Vương không nhìn ra được tiểu thư là kim hương ngọc, đích thật là do hần vô phúc."

Nghe vậy, nhìn Đỗ Hải, Phụng Hồng Loan bỗng nhiên nở nụ cười, cười ấm áp mềm mại hòa hoãn, tiểu viện rách nát chớp mắt rực rỡ thanh hoa như phù dung nở, quốc sắc thiên hương.

Chậm rãi thu hồi văn tự trong tay vào ngực. Phụng Hồng Loan vừa muốn nói gì, lại nghe được một hồi tiếng bước chân vội và chạy tới tiểu viện. Hơn nữa người tới lại cũng không phải chỉ có một.

Nhiều thanh âm ngọc bội, phi thúy thanh linh reo vang. Người còn chưa tới, trước đã ngửi thấy nồng nặc mùi son phấn.

Đã đoán được người đến là ai, hiện tại đã giờ Thân, vậy đây hẳn những tỷ muội dưới kia của nàng đã đi học trở về. Đóng cửa đánh chó, nếu đã bắt đầu rồi, tuyệt đối không có đạo lý nào mà dừng lại. Vô luận là lớn hay là nhỏ. Cái tiểu viện này còn cũng đủ sức hàm nhất oa nữa.

Khỏe miệng Phụng Hồng Loan nhếch lên một tia lãnh tiểu, mâu quang đông lạnh, tấc tấc như băng nhìn thẳng vào cửa viện.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Hảo Hảo Tính Số

"Tiểu . . . Tiểu thư, đây là hẳn mấy người từ tiểu thư, các nàng đã trở về a. . ." Xảo nhi nghe thấy thanh âm ngọc bội leng keng vội và chạy vào từ phía bên ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn liên trắng bệch, sợ hãi mà nhìn Phụng Hồng Loan.

Phụng Hồng Loan đảo tròn mắt liếc nhìn Xảo nhi một cái, xem ra cái tiểu nha đầu này mấy năm nay là thật bị áp bách thành thói quen luôn rồi, còn chưa có nhìn thấy người mà hiện tại đã sợ thành cái bộ dáng này. Cái này cũng gián tiếp nói rõ có vài người làm nhiều việc ác quá mức tưởng tượng.

Lãnh ý nơi đáy mắt của nàng cũng sâu thêm một phần, nhiễm lên một tầng băng phong dày hơn nữa, Phụng Hồng Loan nhìn Xảo nhi thản nhiên nói: "Sợ cái gì. Bọn họ cũng không phải hồng thủy mãnh thú gì. Muội nên nhớ rõ bên trong phòng của ta các vị phu nhân vẫn còn nằm trong đó đó!"

Phụng Hồng Loan nói ra những lời này là ý muốn nhắc nhở Xảo nhi biết, nàng ngay cả đám lão thành đều dám đánh, thì còn sợ gì mấy cái tiểu nhân nh nhỏ này kia chứ?

Nhận được ánh mắt thản nhiên mà trấn định trên gương mặt của Phụng Hồng Loan, sợ hãi nơi đáy lòng Xảo nhi nhất thời cũng tản đi vài phần, thế nhưng cứ nghĩ đến thủ đoạn tàn ác của đám người từ tiểu thư, ngũ tiểu thư, lục tiểu thư, tiểu thân thể vẫn là không nhịn được mà run rẩy.

Phụng Hồng Loan không nhìn Xảo nhi thêm nữa, mà ánh mắt lại lần nữa nhìn về phía cửa viện.

Đỗ Hải đem thần sắc trấn định của Phụng Hồng Loan nhập vào đáy nhãn thần, thần thái này cùng vẻ nhu nhược yếu đuối lúc trước hoàn toàn là hai người khác nhau, hôm nay người đang đứng ở nơi đó, cho dù thái son có sụp xuống trước mặt lại vẫn có thể mặt không đổi sắc, đứng vững mà nhìn, phảng phất như đã tiểu thư lúc này đã thay đổi thành một người như vậy.

Lão không những không nghi ngờ nàng có gì khác lạ, mà trái lại hồ thẹn nơi đáy lòng lão lại càng sâu hơn một tầng. Nghĩ tới ắt hẳn là do chuyện Ly Vương vị giá tiên hưu lần này nhất định đã gây dả kích quá lớn với người, cái này cũng có thể xem như đại nạn không chết, tính tình thay đổi, đem toàn bộ cự kiên cường dẻo dai chôn giấu sâu trong xương cốt mình toàn bộ đều phóng ra bên ngoài rồi.

Bất quá tiểu thư như vậy, làm cho hẳn nhìn vào mà thấy vui mừng hơn nhiều, càng cảm thấy tiểu thư thay đổi thành người như vậy đây mới thật sự là bản chất nên có của nàng, có được cái khí phách năm đó của phu nhân.

Ánh mắt cũng nhìn về phía cửa, đáy mắt Đỗ Hải lóe lên một tia sắc bén, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

"Nương, nương. . ." Kèm theo vài tiếng kêu hô cấp bách, trước mặt nàng một nữ tử hồng y dẫn đầu vọt vào tiểu viện. Nàng ta chính là tứ tiểu thư Phụng Kim Linh của phủ Thừa tướng.

Xảo nhĩ thấy rõ người đầu tiên tiến vào tiểu viện là ai, bèn không tự chủ được mà nhích người đến gần Phụng Hồng Loan một chút, đưa bàn tay nhỏ của mình nắm lấy cánh tay của nàng, vẻ mặt vô cùng khẩn trương.

Phụng Hồng Loan thần sắc bất động, chỉ có điều đầu ngón chân bên dưới của nàng khẽ động, không tiếng động đá cục đá dưới chân bay ra ngoài.

"A. . ." Một thanh âm chói tai vang lên, dưới chân Phụng Kim Linh bị cục đá bắn tới mà trượt ngã, ngửa mặt lên trời, ngay cả muốn lấy tay che đầu cũng không kịp, 'Bịch' một tiếng té xuống đất.

Ngay lúc Phụng Hồng Loan vừa nhấc chân, Đỗ Hải đã phát hiện, lão cũng chỉ hơi hơi ngần ra, mâu quang hiện lên một tia kinh ngạc cùng ngờ vực, nhưng chỉ trong nháy mắt, đã tỏ vẻ như mình không có phát hiện xảy ra chuyện gì mà quay sang nhìn Phụng Kim Linh ngã sòng choài trên mặt đất.

Nhưng trong đầu lão vẫn như cũ ngẫm nghĩ tới phương pháp mà mới vừa rồi Phụng Hồng Loan nhấc chân đá viên đá kia. Quả thật là nhanh, ngoan và rất chuẩn, hơn nữa còn có thể không gây ra chút tiếng động nào mà đã có thể đá viên đá đó bay ra xa hơn mười thước, chọn góc độ, dùng lực ở chân kết hợp với độ nghiêng bàn chân thế kia cái phương pháp trước đây lão chưa từng nhìn thấy. Đây không phải là việc mà người bình thường có thể dễ dàng làm được.

Lẽ nào phong ấn của tiểu thư đã tự động giải trừ ?

Đỗ Hải nghĩ đến điểm này, lại lắc đầu, phu nhân mất sớm, lúc người làm chung đã hơi thờ của mình vào trong kinh mạch của tiểu thư. Không có tứ đại hộ pháp tương trợ, này phong ấn của tiểu thư không thể nào giải trừ được. Nhưng nếu như vậy thì vì sao tiểu thư lại có thể rat ay sử dụng được phương pháp phát lực nhanh mạnh lại vô hình như vậy chứ?

Suy nghĩ hồi lâu cũng không thể nghĩ ra cái gì có đủ khả năng để giải thích, Đỗ Hải đành đề xuống kinh nghĩ trong lòng.

Bên kia Phụng Kim Linh đã nằm soài trên mặt đất mắng to lên: "Chết tiệt, là kẻ nào dám giờ trò ngáng chân bản tiểu thư, lăn ra đây cho ta!"

Ngáng chân? Phụng Hồng Loan gi皱 cọt kéo kéo khoe miệng. Đã bị như vậy mà vẫn còn sức để mở miệng mắng chửi người, xem ra cú ngã này vẫn là quá nhẹ đi.

Đang suy tính xem mình có nên dùng cục đá ngay dưới chân mình kia lần nữa đá ra qua một viên che lại cái miệng đang inh ỏi của nàng ta hay không, liền nghe thấy hai tiếng gọi duyên dáng, tước cửa tiểu viện xuất hiện thêm hai đạo bóng dáng, một hồng phấn một xanh biếc lóe lên, lại có thêm hai người nữa vội vã chạy vào viện tử.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thiếp Bản Kinh Hoa

Phụng Hồng Loan bước từng bước một đi thật chậm, chỉ một khoảng cách ngắn ngủn, nàng lại dừng đến chừng khoản thời gian uống cạn một chun trà mới đi đến bên cạnh Phụng Kim Linh, Phụng Thanh Linh và Phụng Ngân Linh ba người.

Phụng Thanh Linh và Phụng Ngân Linh đã sớm ngừng nói, nhìn nàng từng bước một tiến tới, trên gương mặt tràn đầy tiên huyết còn đọng lại làm họ không nhìn thấy rõ nét mặt của nàng, y sam rách nát kinh khủng chỉ có thể che đậy được những chỗ cần che trên thân thể, nhưng nhìn nàng lúc này lại không có nửa phần chật vật, ngược lại quanh thân nàng ngưng tụ quang hoa nhàn nhạt, khiến người ta không dám đến sát để nhìn.

Kèm theo Phụng Hồng Loan mỗi đến gần một bước, Phụng Thanh Linh và Phụng Ngân Linh liền cảm giác hàn ý nơi đáy lòng cũng sâu hơn một tầng.

"Các ngươi vừa mới mắng ta là tiện nhân?"

Phụng Hồng Loan đi đến trước mặt họ, đến khi khoảng cách còn lại là một bước thì dừng bước, ánh mắt quét không quét nhanh qua Phụng Kim Linh đang ngất đi trên mặt đất một cái, nàng quay sang nhìn Phụng Thanh Linh đang dùng hai tay che lấy cái chân trần bị thương và Phụng Ngân Linh, thần nhiên mở miệng.

Thanh âm của nàng rất nhạt, thậm chí nhạt đến nỗi không thể nào nghe ra được nửa điểm tâm tình, thế nhưng lòng dạ của hai cái người kia lúc này chẳng khác gì đã bị người khác ném thẳng lên trời mà không có cách nào rơi xuống đất vậy, bối rối ngây ngốc mà nhìn nàng. Các nàng cũng rất nhạy cảm phát hiện ra Phụng Hồng Loan của hôm nay so với trước kia đã khác đi rất nhiều rồi.

Trước kia Phụng Hồng Loan như nhược yếu đuối, đối với nàng ta mà nói nàng ấy chỉ hận không thể xa các nàng thật xa, càng xa càng tốt. Mỗi lần bọn họ mắng nàng, nàng cũng chỉ là cố nén mà im lặng nghe những lời thóa mạ. Không giống như hôm nay, chỉ một ánh mắt thần nhiên nhìn họ của nàng đã làm cho các nàng sinh ra ý sợ hãi từ đáy lòng. Thậm chí còn có kích động muốn chạy trốn chết như lúc này.

Nhưng dù sao cũng là quen thói khi dễ người khác từ nhỏ đến lớn, Phụng Ngân Linh lại y vào bản thân có một cừu cừu đại tướng quân làm hậu đài, nhanh chóng đề xuống ý nghĩ sợ hãi trong lòng, nhìn Phụng Hồng Loan cầm hận mở miệng nói: "Chính là chúng ta mắng người thì thế nào? Phụng Hồng Loan, người còn dám nói người không phải là một cái tiện nhân sao?"

"Nga? Người nói cho ta biết, ta vì sao là một cái tiện nhân?" Phụng Hồng Loan nhướn mi, nhìn Phụng Ngân Linh.

"Người, người. . ." Phụng Ngân Linh bị thần sắc lạnh nhạt của Phụng Hồng Loan đảo qua, thân thể không tự chủ được mà rụt lại, lui về phía sau một bước, thế nhưng chợt nhớ tới cái tin tức đáng khiếp sợ mình vừa mới nghe được không lâu, nhớ tới cái nam nhân từ y điểm hoa kia, là gan nhất thời lớn lên, âm ngoan mắng to: "Người là cái đồ không biết xấu hổ, người không biết nhục nhã, thấp hèn, người dám giữa thanh thiên bạch nhật coi quần áo quyền rũ Ly Vương điện hạ. Lại còn dám mở miệng đưa ra yêu cầu vô lý muốn điện hạ bồi thường cho người. . ."

"Người cũng có thể coi quần áo quyền rũ hần, thử xem hần có thể đồng ý bồi thường cho người mười vạn lượng hoàng kim và đáp ứng người ba cái điều kiện hay không." Phụng Hồng Loan chậm rãi ngồi xuống, xích lại gần Phụng Ngân Linh, nhìn thẳng vào mặt của nàng.

Phụng Ngân Linh nghe nàng nói gương mặt nhất thời liền ửng đỏ, đem thân thể rúc về phía sau một bước, thanh âm cầm phẫn nói: "Người không biết xấu hổ, người. . . Người. . . Ly Vương điện hạ cũng đã hưu bỏ người rồi, người lại còn làm ra cái hành động hèn hạ, ti tiện như vậy. . . Người không biết xấu hổ. Toàn bộ mặt mũi của Tướng phủ đều bị người cái con tiện nhân này vứt sạch. . ."

Tướng phủ còn có mặt mũi sao? Phụng Hồng Loan lạnh lùng cười trong bụng một tiếng, nghiêng đầu tí mĩ mà nhìn Phụng Ngân Linh: "Người là không phải cũng rất muốn làm chuyện như vậy sao, chỉ là không có cơ hội mà thôi?"

"Người. . . Người không biết xấu hổ. . . Ta mới không giống cái người như người không biết xấu hổ đâu. . . Người cách xa ta đây một chút, làm cái gì mà đến sát bên cạnh ta, người cút ngay lập. . ." Khuôn mặt nhỏ nhắn ban đầu khóc đến hoa lệ đầm mưa, chợt nhạt yếu đuối của Phụng Ngân Linh hiện tại đã hồng thắm lên chẳng khác gì quả táo chín đỏ lựng. Giống như là bị nàng nói trúng tâm sự tiểu nữ nhi vậy.

Phụng Hồng Loan nhìn nàng, ý cười nhạt trong ngực lại càng trở nên sâu sắc. Quay đầu lại nhìn Phụng Thanh Linh: "Người chắc không phải cũng giống như nàng. Đề đồng dạng tìm cách?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phụng Thanh Linh chỉ chớp lát liền biến đổi thoát đỏ thoát trắng, nhìn Phụng Hồng Loan cả người đều là máu bộ dạng dơ bẩn, căm ghét che miệng mắng: "Người cái tiện nhân này, cách xa ta ra một chút, bản muốn chết. . ."

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ba Tiếng Giòn Vang(2)

"Bản?" Phụng Hồng Loan nhướn mi, động động di chuyển thân thể, nhìn nhìn Phụng Thanh Linh nhích lại gần nàng ta thêm một phần, thanh âm khinh khinh: "Ta hỏi người, người có phải là cũng giống như nàng đều đang có cùng một ý tưởng?"

Phụng Thanh Linh rúc người về phía sau hai cái thân thể kia, nhớ tới chuyện nàng vừa nghe nói đang được truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, Ly Vương điện hạ cư nhiên lại đáp ứng bồi thường cho Phụng Hồng Loan mười vạn lượng hoàng kim ngoài ra còn thêm ba cái điều kiện khác, rõ ràng là một cái tiện nữ nhân không có bất kỳ hy vọng nào, hiện tại lại có thể lọt vào mắt xanh của Ly Vương. Quả thực là kẻ không biết xấu hổ.

Nghĩ tới đây, nàng nhất thời tức giận không cam lòng được mà buột miệng mắng: "Người cái đồ tiện nhân, rốt cuộc là người muốn làm gì? Người vốn chính là kẻ hạ tiện, không biết xấu hổ, ban ngày ban mặt lại có thể công khai đi quyền rũ Ly Vương điện hạ, lại còn. . . Lại còn quyền rũ cả Văn Cẩm công tử, người với nương người đều là kẻ đề tiện như nhau, cái này cũng trách không được đâu gì cũng là do tiện nhân nuôi. . . A. . ."

Phụng Thanh Linh còn đang tức giận mắng đến kích động. Chợt 'ba' một tiếng thanh thúy vang lên, cắt đứt lời nói của nàng.

"Tiện nhân, người dám đánh ta. . . A. . . A. . ." Phụng Thanh Linh che mặt, không dám tin nhìn Phụng Hồng Loan mà mắng. Những năm này đều là nàng ta đi đánh người khác, vẫn chưa có người nào dám cả gan đánh nàng ta cả. Tự nhiên cái người khác bị đánh ở trong miệng nàng ta chính là Phụng Hồng Loan và nha hoàn của nàng, Xảo nhi.

Phụng Hồng Loan nhướn mi, lần thứ hai nhanh chóng giơ tay lên.

'Ba ba ba' ba tiếng giòn giã vang lên, kèm theo đó là tiếng kinh hô của Phụng Thanh Linh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn in rõ năm dấu vân tay.

Phụng Hồng Loan đánh rất có trình độ, chỉ nhắm vào một bên khuôn mặt mà đánh, bốn cái tát nhanh chóng hạ xuống, trong nháy mắt một bên khuôn

mặt nhỏ nhắn của Phụng Thanh Linh đã sưng to thành cái bánh bao thịt. Khuôn mặt thanh tú xinh đẹp nhất thời không thể nhìn ra mô dạng ban đầu nữa.

Đánh xong, Phụng Hồng Loan giật giật cổ tay, trực tiếp rút tay về, nhìn Phụng Thanh Linh: "Ta không dám đánh người sao? Ở chỗ nào ghi như vậy hửm?"

"Người... Người... A... Răng của ta..." Phụng Thanh Linh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, vừa lên tiếng, liền phun ra hai cái răng vẫn còn hàm chứa tơ máu lẫn xuống mặt đất. Lần nữa thét lên. (Lin: đáng đời nhá, gãy 2 cái răng cho chừa cái miệng thú. Hừ)

"Răng của người có vẻ thực thích đất trong tiểu viện ta đây!" Phụng Hồng Loan nhìn mấy cái răng lẫn lộn vào một chỗ với đất bản, mạn bất kinh tâm mà nói.

"Người... Người..." Phụng Thanh Linh đưa tay nhặt lấy răng ở trên mặt đất, nghe được lời nói của Phụng Hồng Loan, trước mắt tối sầm, ngất đi.

Thực sự là không nhịn nổi mà đánh. Phụng Hồng Loan khinh thường hừ lạnh một tiếng, không để ý tới cái người đã ngất đi là Phụng Thanh Linh nữa, tròn mắt xoay qua nhìn đang ngồi ở Phụng Ngân Linh một bên.

"Người... Phụng Hồng Loan, người thật to gan, người lại dám đánh người, người... Người không biết xấu hổ, người muốn làm phản phải không?" Phụng Ngân Linh bị hành động của nàng làm sợ ngây người, không dám tin nhìn Phụng Hồng Loan vậy mà lại dám đánh Phụng Thanh Linh.

"Ta phản thì thế nào? Không phản thì thế nào?" Phụng Hồng Loan nhướng mi, chậm rãi nâng tay lên cao.

"Người dám... Người cái tiện nhân, người dám đánh ta... cừu cừu của ta nhất định sẽ không bỏ qua người... A..." Phụng Ngân Linh vừa nhìn thấy Phụng Hồng Loan đưa tay lên, liền sợ hãi đến hoa dung thất sắc, kéo kéo cái chân trần bị thương, thân thể liều mạng lui về phía sau.

'Ba ba ba' ba tiếng giòn giã lần nữa vang lên, kèm theo đó là tiếng thét chói tai Phụng Ngân Linh rơi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đẹp đẽ nhất thời cũng in lên năm dấu vân tay đỏ tươi. Lần này Phụng Hồng Loan đánh là dùng móng tay, đảm bảo nàng đánh sẽ không đánh rụng răng nàng ta, thế nhưng thay vào đó trên mặt nàng ta bị móng tay vạch ra năm cái vết rạch sâu cạnh giống nhau. Máu huyết đỏ tươi cũng theo đó mà chảy xuống.

"A..." Phụng Ngân Linh bụm mặt hoảng sợ thét lên.

Phụng Hồng Loan giật giật cổ tay run run, chậm rãi thu tay về, hài lòng nhìn mấy cái móng tay trên ngón tay của mình. Vốn dĩ nàng nhìn móng tay dài như vậy, đang định cắt cho ngắn bớt, hiện tại cũng không nghĩ tới chúng nó lại có cái tác dụng này, cũng phải suy nghĩ lại xem có nên cắt bỏ nữa không rồi.

"Người... A... Mặt của ta..." Phụng Ngân Linh buông tay ra, thấy trên tay mình đầy máu tươi, lại lần nữa thét lên. Tiếng thét chói tai thể lương thảm thiết vang vọng khắp toàn bộ phủ Thừa tướng.

Phụng Hồng Loan thần nhiên nhìn Phụng Ngân Linh, nghe tiếng thét thảm thiết của nàng, chỉ có một suy nghĩ duy nhất lúc này đó là cái thanh âm này thật khó nghe vô cùng, cùng tiếng kêu la ban nãy của nương nàng ta chẳng khác gì nhau, phải nói là cùng một loại đi.

Kêu hai tiếng, trước mắt Phụng Ngân Linh tối sầm, cũng ngất đi.

Nàng miễn cưỡng giương mắt, ánh mắt nhìn về phía một đám tiểu la ly từ khi tiến vào nhìn thấy tràng diện này liền bị sợ đến choáng váng. Đây là Thất tiểu thư, Bát tiểu thư, Cửu tiểu thư, Thập tiểu thư, Thập Nhất tiểu thư, Thập Nhị tiểu thư Phủ Thừa tướng.

Những người này đều được gọi là muội muội của nàng. Các nàng cũng khi dễ Phụng Hồng Loan và Xảo nhi không ít.

Phụng Hồng Loan lạnh lùng cười, nhìn bọn họ nhẹ giọng nói: "Kích thích không? Hảo ngoạn chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Lập Công Chuộc Tội

Nghe được Phụng Hồng Loan nói, lại thấy thêm cả nụ cười đông lạnh nơi khóe miệng nàng, chạm đến con người băng phong, vài cái tiểu thư này đều hoảng sợ nhìn nàng, lắc đầu, lại gật đầu, sau đó lại lắc đầu, lại gật đầu.

Như vậy vài lần, bọn họ sợ hãi tới nỗi chen nhau thành một đoàn, lui dần về phía sau.

Phụng Hồng Loan nhìn bọn họ, ở trong mấy người này Thất tiểu thư là người lớn nhất, cũng đã mười tuổi, nhỏ nhất là Thập Nhị tiểu thư, năm tuổi. Nàng không rõ những hài tử vẫn còn bé nhỏ này vì sao lại có thể làm ra hành động tâm ngoan thủ lạt như thế.

Từ trong trí nhớ của nguyên chủ Phụng Hồng Loan, ngay cả cái thập nhị tiểu thư mới có năm tuổi kia cư nhiên lại dám ném đá vung roi với nàng, mắng

nàng là tiện nhân nói ra những lời khó nghe kia. Nàng thực hoài nghi đứa bé này rõ ràng hai từ tiện nhân có cái ý tứ sao? Đương nhiên nàng biết cô nhân vốn là trưởng thành sớm, nhưng hài tử cũng mới có năm tuổi làm sao lại thành thực tới mức độ rõ ràng luôn cả những từ ngữ nhạy cảm như thế này vậy sao?

Tuy rằng những thứ này đều là do hai người Nhị phu nhân và Tứ phu nhân cầm đầu trong một đám phu nhân còn mấy người Tứ tiểu thư, Ngũ tiểu thư, Lục tiểu thư là do dưới tình tình hướng được ba người này dung túng mới có gan làm ra những chuyện như vậy. Nhưng đến cả một cái tiểu hài tử chỉ mới có năm tuổi lại có thể âm ngoan như vậy đối xử với thân tỷ tỷ của mình, hành động này quả thực làm người ta tâm can đều thấy lạnh.

Nàng không rõ cái đại viện tường cao này còn cái gì để cho người ta cảm thấy áp áp không nữa. Cha không thương yêu, nương lại mất sớm, các di nương cùng tỷ muội ngày ngày khi dễ, cuộc sống có nhà lại chẳng khác nào kẻ không nhà, hơn nữa đến cả vị phu quân mà nàng trông mong mười mấy năm đến cuối cùng cũng chỉ đưa cho nàng một phong hưu thư, cắt đứt một tia hy vọng và niềm tưởng cuối cùng của nàng. Bởi vậy Phụng Hồng Loan nàng ấy mới thấy nản lòng thoái chí mà quyết định rời đi sao.

Nữ tử kia a. . .

Lãnh ý trong mắt Phụng Hồng Loan lại trở nên sâu thẳm hơn một phần, nhìn các tiểu thư còn lại trong phủ lúc này đang chen lấn làm một đoàn, chậm rãi ngoắc ngoắc tay: "Mấy vị muội muội rất sợ ta sao?"

"Tam. . . Tam tỷ. . ." Thất tiểu thư nhìn Phụng Hồng Loan, run rẩy mở miệng.

"Thất muội muội còn biết là ta Tam tỷ của ngươi sao?" Phụng Hồng Loan nhìn Thất tiểu thư nhướng mi.

"Tam. . . Tam tỷ. . ." Thất tiểu thư nhìn đến ánh mắt của Phụng Hồng Loan, tiểu thân thể tiểu thân thể liền cứng ngắc sợ sệt mà lui về phía sau một bước, sau lưng nàng một đám củ cải đỏ cũng theo đó mà lui về phía sau.

"Các ngươi, những người nào trước đây đã từng ném đá vào người ta, vung từng roi đánh ta, âm thầm ngáng chân, còn không chỉ một lần muốn đồ thuốc xổ vào trong phần cơm được phân đến cho ta, còn cả dùng lạc thiết (thiết nóng, bàn ủi) để làm phỏng ta cùng với Xảo nhi. . . Những thứ này các ngươi đều nhớ sao?" Phụng Hồng Loan mạn bất kinh tâm đảo qua gương mặt của từng muội muội, thản nhiên nói.

"Tam. . . Tam tỷ tỷ. . ." Thất tiểu thư và các vị tiểu thư còn lại vừa nghe được lời nàng mấy khuôn mặt phút chốc đều trở nên trắng bệch một mảnh, không hện mà cùng nhau lùi dần về sau.

Thân thể Phụng Hồng Loan có chút mệt mỏi mà ngồi xuống, thuận thế theo đó lui về sau một bước, vừa lúc ngồi xuống trên người của Phụng Kim Linh, thản nhiên nhìn bọn họ: "Hiện tại ta có một cơ hội cho các ngươi lập công chuộc tội, nếu các ngươi làm xong, vậy ta sẽ bỏ qua chuyện cũ không tính toán nữa. Còn nếu các ngươi làm không tốt không xong, như vậy ta cũng không thiếu được phải tìm đến các ngươi toán tính toán sổ sách nợ cũ rồi. Như thế nào?"

"Tam tỷ tỷ, tỷ. . . Tỷ muốn chúng ta làm cái gì cho tỷ?" Thất tiểu thư nhìn Phụng Hồng Loan, sợ hãi cẩn thận muốn hỏi.

"Cũng không phải việc gì khó nh." Phụng Hồng Loan mang hết thầy máu còn đang chảy trên tay trên người mình xoa xoa sạch sẽ lên trên y phục của Phụng Kim Linh đang nằm bên dưới mình, tự nhiên là lấy máu của nương nàng ta trả lại cho nữ nhi của nàng ta. Chậm rãi mở miệng: "Nói vậy toàn bộ vết thương trên người ta các ngươi đều rõ ràng đi?"

Nhắc tới vết thương trên người nàng, các vị tiểu thư đều hốt hoảng lui về phía sau một bước. Mắt thấy bọn họ đều nhanh sẽ rời khỏi cửa viện, Phụng Hồng Loan thản nhiên mở miệng: "Ngày hôm nay nếu không có lệnh của ta, ai dám đi ra cái sở tiểu viện này mà nói, như vậy thì đừng trách ta sao lại tâm ngoan thủ lạt, không biết niệm tình tỷ muội."

Lời còn chưa dứt, các vị tiểu thư tức khắc đều dừng cước bộ mình lại, không một người nào có cái dũng khí hướng ra phía ngoài lui thêm dù chỉ một bước nữa. Cả bọn đều sợ hãi nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 23: (Tt)

Phụng Hồng Loan hài lòng gật đầu, nhìn bọn họ: "Các ngươi vừa nãy cũng đã vào trong này nghe rõ, Ngũ muội và Lục muội đều ước ao bị giống ta để có thể làm Ly Vương điện hạ nhìn thấy thân thể, cũng muốn noi theo đó mà quyến rũ Ly Vương điện hạ. Bởi vậy nên, ta thân làm tỷ tỷ, thế nên mới có suy nghĩ muốn tặng cho các nàng một cái cơ hội."

Các vị tiểu thư đều lẳng lặng nghe, ngay cả thờ cũng không dám thở mạnh.

Phượng Hồng Loan cười nhạt, không quay đầu lại, quay sang nhìn Xảo nhi đang choáng váng đứng ở chỗ cũ vậy tay. "Xảo nhi, người qua đây!"

"Tiểu thư. . ." Xảo nhi bị một loạt hành động lúc trước của tiểu thư nhà nàng làm sợ choáng váng, may là có một loạt cử động kinh hãi ban nãy vừa đánh các vị phu nhân lại còn cùng Ly Vương điện hạ thương lượng đền bù, hiện tại vừa nghe Phượng Hồng Loan gọi tên mình, lập tức bình tĩnh, chạy tới.

"Hiện tại chỗ này cũng không có người nào khác nữa. Người liền đem vết thương phía sau lưng lộ ra cho các nàng nhìn một lần." Phượng Hồng Loan mâu quang quét ngang một vòng, quay sang Xảo nhi phân phó nói.

"Tiểu. . . Tiểu thư. . ." Xảo nhi không rõ tiểu thư vì sao lại muốn nàng tiếp tục cời xiêm y, thế nhưng nàng biết rõ một điều tiểu thư nhất định sẽ không làm chuyện gì gây hại đến nàng. Ánh mắt nhìn quanh một vòng, nàng liền phát hiện lão quân gia vốn dĩ đang đứng chung một chỗ với nàng không biết từ lúc nào đã đi mất không có ở đây, này mấy người nha hoàn bà tử ở trong viện lúc Ly Vương điện hạ và Vân Cẩm công tử rời đi còn háo hảo quý, hiện tại mới phát hiện cả đám đều ngất đi rồi.

Trong viện ngoại trừ nàng, tiểu thư còn có những tiểu tiểu thư khác đều đang háo hảo đứng đây, quả thực không còn có một người nào là thanh tỉnh.

Cũng chưa kịp suy nghĩ tới vì sao lão quân gia không còn ở trong viện nữa, nàng liền gật đầu, chìa tay giải khai y phục, mang toàn bộ lưng trần lộ cho các vị tiểu thư này xem. Trên lưng đầy rẫy những vết thương tím đậm làm mọi người vừa nhìn vào nhất thời nhìn không ra chỗ nào là da thịt đều phơi bày ở dưới ánh mặt trời.

Này các tiểu thư vừa nhìn đến mấy cái vết thương xấu xí, kinh khủng đó đều nhất tề che mắt lại.

"Đều đưa tay xuống hết cho ta, ta cho các người tí mĩ mà nhìn. Không có nghe được ta nói gì sao?" Phượng Hồng Loan thần sắc lạnh nhạt nổi giận mà quát lớn một tiếng.

Các tiểu thư khác nghe được tiếng nàng đều vội vàng lấy bàn tay đang che mắt của mình ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch nhìn thân thể Xảo nhi.

"Những thứ vết thương này xem bộ các người đều không mấy xa lạ gì." Phượng Hồng Loan đợi hai phút, đưa tay ra hiệu cho Xảo nhi mặc quần áo vào, thân nhiên mở miệng: "Ly Vương điện hạ chính là vì xem thấy những vết thương này trên người ta và Xảo nhi nên mới cảm thấy áy náy, đáp ứng điều kiện của ta. Ngũ muội và Lục muội lại vô cùng hâm mộ ta và Xảo nhi. Bọn họ cũng muốn dùng phương thức này cầu được Ly Vương điện hạ chiếu cố thương yêu. Bởi vậy. . ."

Phượng Hồng Loan cố ý dừng một chút, sau đó gần từng chữ một: "Ta cho các người thời gian là ba ngày, các người phải làm sao đem da thịt trên người các nàng biến trở thành một người giống như Xảo nhi vậy. Tỷ muội chúng ta ai ai cũng phải hỗ ái tương trợ lẫn nhau. Các người không ngại giúp bọn họ một tay, để bọn họ có thể quyến rũ được Ly Vương điện hạ chứ?"

Phượng Hồng Loan mang quyền rũ hai chữ đề rất nặng, nói xong nhàn nhạt nhìn các vị tiểu thư.

"Này. . . Cái này. . ." Thất tiểu thư khuôn mặt nhỏ nhắn xoát xoát, thoáng cái đã rút sạch không còn chút máu, run rẩy đưa tay chỉ Ngũ tiểu thư và Lục tiểu thư đang ngất đi nằm xoải trên mặt đất, không xác định mà quay sang nhìn Phượng Hồng Loan hỏi: "Tam tỷ tỷ. . . Người là muốn chúng ta. . . Làm cho chúng ta đem Ngũ tỷ tỷ và Lục tỷ tỷ đánh đập miễn sao cho các nàng đều trở thành cùng cái tiểu tiện tỷ này. . ."

Tiện tỷ? Phượng Hồng Loan mâu quang lạnh lẽo nhìn Thất tiểu thư.

"Không, chính là. . . Chính là giống như Xảo nhi như vậy. . ." Thất tiểu thư lập tức run rẩy đổi giọng.

"Thất muội muội, muội thực thông minh, ta nghĩ ta nói như vậy cũng đủ cho mọi người minh bạch hết rồi." Phượng Hồng Loan nhìn mấy khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu nào kia, hơi nhượng mĩ: "Vài vị muội muội, các người đã rõ ý ta chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 23: Trở Về Xem Cuộc Vui

Nàng vừa dứt lời, thân thể các vị tiểu thư nhất thời đều mềm nhũn, nhìn Phượng Hồng Loan lắc đầu thật mạnh.

"Nếu các người thật không hiểu, tỷ tỷ ta không ngại dùng một người trong các người làm thí nghiệm." Phượng Hồng Loan cũng không để cho có cơ hội bọn họ lắc đầu, mâu quang lưu chuyển, ánh mắt dừng lại trên người của Thất tiểu thư đang đứng đầu: "Ta xem Thất muội muội cũng tương đối thích hợp, nếu không thì liền lấy Thất muội muội làm thí nghiệm như thế nào?"

"Không, Tam tỷ tỷ. . ." Thất tiểu thư ngay tức khắc lắc đầu mạnh mẽ, sau đó lại nhìn thấy Phụng Hồng Loan nhướn mi, lại ra sức gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nhợt chẳng khác gì bột mì đã bị tẩy trắng chết, nhỏ giọng nói: "Muội. . . Muội hiểu mà. . ."

"Ha ha, Thất muội muội hiểu được là tốt rồi." Phụng Hồng Loan cười khế, tầm mắt chuyển sang nhìn Lục tiểu thư và mấy người tiểu thư khác: "Mấy vị muội muội, các người thi sao? Nếu không ta lấy Bát muội muội làm thí nghiệm? Nếu lại không được nữa thì lấy Cửu muội muội? Thập muội muội? Thập nhất muội muội? Thập nhị muội muội? Hoặc là nói ta không ngại bất tất cả các người đem làm thí nghiệm, rồi cùng đưa hết sang chỗ Ly Vương điện hạ, đi quyền rũ hần."

"Không. . ." Từ Bát tiểu thư trở xuống, các vị tiểu thư đồng loạt lắc đầu thật mạnh, sau đó lại sợ hãi đồng thời ra sức gật đầu: "Chúng ta hiểu. . ."

"Xem ra mấy vị muội muội đây tất cả thực sự là người trời sinh thông linh dịch thấu* mà! Thật là làm cho người ưa thích." Phụng Hồng Loan thật sâu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi của mấy người, không keo kiệt chút nào mà ca ngợi.

*Thông linh dịch thấu: hiểu biết, linh hoạt, trong sáng, thông suốt.

Tạm ngừng lại một chút, mạn bất kinh tâm nhìn thoáng qua Phụng Thanh Linh và Phụng Ngân Linh ngất đi đã lâu trên mặt đất một cái, thần nhiên nói: "Đã như vậy, hai người bọn họ liền giao cho các người, nhất định phải làm sao khiến cho Ly Vương điện hạ xem thỏa mãn, thành công dụ dỗ hần mới thôi. Nếu không, tỷ tỷ không ngần ngại dùng chính tay của mình đem thân thể các người làm thí nghiệm."

Phụng Hồng Loan nói xong, mâu quang lại nhàn nhạt quét qua trên người mấy vị tiểu thư, đem thần sắc sợ hãi trên khuôn mặt nhỏ nhắn mỗi người nhìn nhập vào đáy mắt. Hôm nay, nàng liền giao cho các nàng một thứ, một loại đồ vật có tên là sợ hãi.

Không phải là cái loại bài học tầm thường nhỏ bé mà lúc trước các nàng học được tại trên người Tứ tiểu thư, Ngũ tiểu thư, Lục tiểu thư, mà là làm cho các nàng từ giờ trở đi chân chân chính chính, sâu sắc mà nhớ kỹ cả một đời.

Phụng Hồng Loan ba chữ này, từ giờ trở đi sẽ trở thành ác mộng ma chướng của các nàng. Không chỉ có bọn họ, mà còn có rất nhiều người nữa.

Nhìn những vị tiểu thư kia sợ hãi gật đầu, khóe miệng Phụng Hồng Loan kéo ra một nụ cười nhàn nhạt, thanh âm mềm mại: "Đã như vậy, mấy người muội muội liền chuẩn bị đưa các nàng qua từ đường đi! Đây chính là việc hệ trọng liên quan đến tương phủ chúng ta. Nếu như trong Ngũ muội muội và Lục muội muội có một người may mắn quyền rũ thành công, trở thành Ly Vương phi mà nói, đến lúc đó các nàng vẫn còn phải cảm tạ các người đây!"

Các vị tiểu thư đã kinh hãi đến thờ cũng không dám thờ mạnh, đều sợ hãi gật đầu.

"Trong khoảng thời gian ba ngày tới, ta sẽ cho người đi phong kín từ đường. Nhưng ta sẽ quy định thời gian địa điểm để cho Xảo nhi đứng giờ đi đưa cơm cho các người. Thuận tiện nếu như là các người không nhớ hình dáng ra sao mà nói, ta cũng sẽ bảo Xảo nhi lại cho các người nhìn thân thể của nàng nhiều hơn mấy lần."

"Mấy ngày này ta sẽ qua chỗ phu tử xin nghỉ cho các người, cũng sẽ cho phu tử nghỉ định kỳ. Các người tùy tiện chơi đùa. Nhất định phải chơi đùa vừa lòng thỏa ý. Ngọa được đến thời điểm Ly Vương điện hạ vừa gặp các nàng đã hài lòng."

Nét mặt tươi cười của Phụng Hồng Loan không thay đổi, dặn dò xong hơn những lời này, nhìn mấy người: "Mấy vị muội muội, đều đã nghe rõ ràng mình bạch chưa?"

Các vị tiểu thư đều gật đầu lia lịa.

Phụng Hồng Loan niền cường phát tay một cái: "Nếu đã rõ ràng, hiện tại liền đi đi!"

Mấy người tiểu thư đều ngơ ngác xem ta, ta xem người, sợ hãi nhìn Phụng Hồng Loan.

Phụng Hồng Loan nhướn mi: "Làm thế nào? Nghĩ muốn ta dạy cho các người?"

"Không cần, Tam tỷ tỷ. . . Tự chúng ta có thể. . ." Thất tiểu thư lập tức tiến lên kéo thân thể Phụng Thanh Linh đi ra ngoài.

Bát tiểu thư cùng mấy người tiểu thư khác ngoài nàng cũng run rẩy tiến lên, hai ba người một nhóm, dùng bàn tay bấp chân nhỏ bé kéo lấy thân thể Phụng Thanh Linh và Phụng Ngân Linh, đi ra ngoài. Mặc dù khó khăn, thế nhưng động tác cũng không chậm, từ đầu đến cuối đều không dám nhìn Phụng Hồng Loan.

Phụng Hồng Loan ngồi ở trên người của Phụng Kim Linh, thần nhiên nhìn bọn họ mang Phụng Thanh Linh và Phụng Ngân Linh đã ngất đi rời ra khỏi tiểu viện, mạn bất kinh tâm nhẹ nhàng nói ra một câu: "Chắc hẳn trên người các muội muội cũng có những vết thương giống vậy, về phần là ai đánh, các người tự nhiên cũng rõ ràng. Tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không trở lại. Các người cần phải nắm lấy cơ hội đây. Nếu không nghe lời, đừng trách tỷ tỷ ta không có nhắc nhở các người."

Cảm giác được động tác kéo người ở bên ngoài nhất thời dừng lại trong nháy mắt, sau đó lại nhanh chóng theo hướng từ đường mà đi đến. Phụng Hồng Loan nhếch khóe môi hiện ra một nụ cười thanh lãnh.

"Tiểu. . . Tiểu thư. . ." Xảo nhi lên tiếng, giọng nói mang nồng đậm ghen ghét, nức nở.

"Ừ?" Phụng Hồng Loan thu hồi tầm mắt, quay mắt nhìn Xảo nhi.

"Xảo nhi biết tiểu thư muốn báo thù, nhưng mà. . . Nhưng mà vạn nhất tướng gia quay về. . ." Xảo nhi tiến lên, nước mắt quanh vòng nơi khóe mắt, rất muốn khóc lên, thế nhưng dựa theo lúc trước Phụng Hồng Loan đã nói không cho nàng còn khóc nữa, lại gắt gao chịu đựng, cắn cánh môi vừa khoáy ý lại vừa lo lắng nói: "Tướng gia trở lại, Ngũ tiểu thư và Lục tiểu thư. . . Tiểu thư làm sao mà ăn nói. . ."

"Không có chuyện gì." Phụng Hồng Loan lắc đầu, quay sang Xảo nhi nở nụ cười, hỏi: "Cảm thấy vui về sao?"

"Dạ!" Xảo nhi thành thực nhìn Phụng Hồng Loan gật đầu.

"Thoải mái là tốt rồi." Phụng Hồng Loan thở dài trong lòng một tiếng, đưa tay ra lau nước mắt đang đảo quanh vành cho Xảo nhi một chút mắt, tựa hồ nói với thân thể Phụng Hồng Loan này, lại giống như là hướng Xảo nhi nói: "Từ nay về sau, sẽ không ai dám nằng chừ chúng ta, không ai dám chọc chúng ta. Người nào đắc tội chúng ta, sẽ hoàn trả lại gấp mười lần. Ta sẽ bảo vệ muội thật tốt sẽ không bao giờ bị thương tổn nữa. Tin tưởng ta."

"Uh, Xảo nhi tin tưởng tiểu thư." Nước mắt của Xảo nhi rốt cục không nhìn được chảy ra, ôm lấy thân thể Phụng Hồng Loan khóc thành tiếng. Tiểu thư như thế này không chỉ không làm cho nàng sợ, mà trái lại lại để cho nàng cảm thấy không có bất cứ chuyện gì trên thế gian này mà nàng không thể làm. Nàng tin tưởng tiểu thư, từ nay về sau nhất định có thể bảo vệ tốt nàng.

Phụng Hồng Loan vỗ vỗ sau lưng của Xảo nhi, cười thật ấm áp.

Xảo nhi khóc một trận, mới nhớ tới Tứ tiểu thư còn đang bị tiểu thư nhà nàng ngồi ở phía dưới, hỏi: "Tiểu thư, Tứ tiểu thư. . ."

"Nàng ta sao. . ." Phụng Hồng Loan cúi đầu nhìn thoáng qua Phụng Kim Linh ngất đi đã lâu, mâu quang lưu chuyển, lắc đầu: "Nàng ta giữ lại."

Xảo nhi nhìn Phụng Hồng Loan, vừa nhìn Phụng Kim Linh không có hơi thở, vội vã đưa tay qua thăm dò hơi thở của Phụng Kim Linh, hồi lâu mới thở phào nhẹ nhõm: "Hoàn hảo, Tứ tiểu thư không có chết."

"Đương nhiên không có chết, nàng ta chẳng qua là đã ngất đi thôi. Cứ như vậy chết đi mà nói, thật quá tiện nghi cho nàng ta." Phụng Hồng Loan đưa tay điểm hai chỗ huyệt đạo trên người của Phụng Kim Linh. Cơ thể đang ngồi đứng lên: "Trước hết cứ để cho nàng ngủ ba ngày."

Xảo nhi cũng theo Phụng Hồng Loan đứng lên, nhìn nàng: "Tiểu thư, chúng ta. . ."

Phụng Hồng Loan xoay người lại, nhìn Đỗ Hải đứng ở cửa phòng nhỏ: "Đỗ bá, hiện tại những chuyện còn dư lại này, liền giao cho người nhé! Việc Hồng Loan làm hôm nay quá nhiều, mệt mỏi."

"Tiểu thư yên tâm, lão nô nhất định xử lý tốt." Đỗ Hải giống như là chuyện gì cũng không có thấy, cái gì cũng không có phát sinh vậy, lập tức khom người.

"Đỗ. . . Đỗ tổng quản người. . ." Xảo nhi không dám tin nhìn đến vị Đại tổng quản của phủ Thừa tướng đột nhiên lại xuất hiện này. Quay đầu hốt hoảng nhìn Phụng Hồng Loan: "Tiểu thư. . ."

Phụng Hồng Loan nhìn Xảo nhi cười trấn an, nhắc nhở: "Xảo nhi, muội đã quên rồi sao, nhiều năm này cũng là Đỗ bá đối với chúng ta chăm sóc chiếu cố có thừa. Bằng không chúng ta sớm đã chết mấy lần cũng không biết."

"Vâng, tiểu thư." Xảo nhi lập tức cảm kích nhìn Đỗ Hải: "Đỗ tổng quản là người tốt."

Phụng Hồng Loan cười yếu ớt không nói, cất bước đi tới trong phòng.

"Tiểu thư, cái viện này đã không thể ở, lão nô chọn một viện tử khác cho người. . ." Đỗ Hải nhìn Phụng Hồng Loan đi vào trong phòng, lập tức nói.

"Không cần, ta cảm thấy chỗ này rất tốt, còn muốn ở lại nơi này." Phụng Hồng Loan lắc đầu, mâu quang nhìn lướt qua tiểu viện vừa bị đánh nhau đến không còn hình dáng, nhìn thoáng qua những nữ nhân vẫn còn hôn mê nằm ngổn ngang ở bên trong phòng, trong con ngươi hiện lên một tia dị sắc, thần nhiên nói: "Còn mấy ngày nữa thì cha ta trở về?"

Đỗ Hải lập tức khom người nói: "Tướng gia gửi thư nói còn khoảng ba ngày nữa sẽ trở lại."

Ba ngày sao. . . Phụng Hồng Loan gật đầu, khóe miệng cũng kéo ra một ý cười trong trẻo lạnh lùng, ngữ ý bất minh** nói: "Ba ngày, vừa đúng lúc trở về xem cuộc vui."

** ý nghĩa trong lời nói không rõ ràng

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 24: Tiếp Nhận Toàn Bộ

Đỗ Hải sững sờ, ngay lập tức đã rõ ràng ý tứ của Phụng Hồng Loan, ba ngày sau chính là ngày nàng và Vân Cẩm công tử ước hẹn gặp ở Phụng Hoàng Lâu, ngày mà Ly Vương bồi thường mười vạn lượng hoàng kim. Hơn nữa hôm đó Ngũ tiểu thư và Lục tiểu thư cũng đã ra khỏi từ đường, cái gọi là ngày quyền rũ Ly Vương. . .

Tình hình ba ngày sau ra làm sao, ai cũng không biết được. Tiểu thư thật là bày ra cho tướng gia một hồi kịch hay.

Nhìn đến Phụng Hồng Loan nàng ngày hôm nay, rốt cục đã phản kháng lại rồi. Ngẩng đầu phóng mắt nhìn lên thiên không, trong mắt hấn kích động vui mừng. Chờ tiểu thư phản kháng, hấn đợi mười mấy năm, sợ rằng phu nhân trên trời cũng đã đợi mười mấy năm đi.

Nhấn đến mức người bình thường không thể nhẫn, mới có thể làm việc người bình thường không thể làm. Đây là lời của phu nhân trước lúc lâm chung dặn dò hấn. Phu nhân gửi gắm kỳ vọng rất lớn vào tiểu thư không chỉ ở nơi này.

Thế nhưng tiểu thư thật sự là chịu quá nhiều khổ sở, khiến cho hấn có mấy lần không thể nhẫn tâm, từng có suy nghĩ không để ý lời phu nhân giao phó mang tiểu thư đi, nhưng mà cuối cùng vẫn cố nhịn xuống. Hiện tại chứng kiến tiểu thư như vậy, phu nhân trên trời có linh thiêng chắc cũng thực sự an tâm.

Phụng Hồng Loan đem thần sắc của Đỗ Hải nhìn vào trong đáy mắt, nghĩ tới suy đoán của nàng quả nhiên không sai, chỉ bằng mới vừa rồi hấn thực hợp thời mà trốn đi lại rất đúng lúc mà xuất hiện, cái này Đỗ Hải quả thực là Phụng Hồng Loan nương để lại cho người của nàng.

Khỏe miệng kéo ra ý cười thần nhiên nhàn nhạt tựa cơn gió thổi thoảng qua không để lại một chút dấu vết. Cát bước đi vào phòng, quay sang nhìn hấn miễn cưỡng khoát tay một cái nói: "Đỗ bá, những nữ nhân này, đều xách ra đi thôi!"

"Vâng!"

Đỗ Hải nhìn Phụng Hồng Loan lập tức khom người.

Không hổ là người đã làm Đại tổng quản phủ Thừa tướng nửa đời, hiệu suất làm việc của Đỗ Hải tự nhiên là không có gì để nói.

Được phân phó của Phụng Hồng Loan, chỉ trong chớp lát đã mang toàn bộ những nữ nhân trong phòng kia xách ra ngoài, lại đem nha hoàn tới tởng đi trong viện cũng lôi đi, sau cùng mới đưa Phụng Kim Linh đang chết ngất đi xuống.

Làm tốt những thứ này, chỉ dùng thời gian uống cạn chun trà, quay đầu lại, cho người quét tước gian phòng cùng tiểu viện.

Phụng Hồng Loan khoát khoát tay ngăn lại, thần nhiên nói: "Đây là hiện trường, phải chờ tướng gia về tới mà nhìn thật tốt. Quét dọn không phải sẽ không còn sao. Cứ để như vậy đi!"

"Vâng!" Đỗ Hải tự nhiên hiểu được ý tứ của Phụng Hồng Loan, lập tức lên tiếng trả lời, cho người rút lui trở lại.

Phụng Hồng Loan cất bước đi vào trong phòng, lúc này cái bụng vô cùng đúng thời điểm ục ục kêu lên hai tiếng, nàng ngẩn ra, nhớ tới từ khi tỉnh lại đến bây giờ ngay cả một ngụm nước cũng không uống qua, đừng nói ăn cơm.

Còn chưa mở miệng, Đỗ Hải đã nói: "Lão nô đã phân phó người chuẩn bị cơm, sau đó bụng sang đây cho tiểu thư."

"Ừ!" Phụng Hồng Loan gật đầu. Đỗ Hải liền đi xuống.

Phụng Hồng Loan nhìn đến bóng lưng Đỗ Hải vội vã mà đi, mắt phụng hơi hơi nheo lại.

Nghĩ tới ở trên người nương của Phụng Hồng Loan nhất định có điều gì bí ẩn, bà ấy tuyệt đối không đơn giản chỉ là một nữ nhân của phủ Thừa tướng như vậy. Bằng không căn bản là không thể ép buộc được nhân vật như Đỗ bá cam nguyện ở trong phủ Thừa tướng một nhọc lo lắng cả đời như vậy.

Về phần là cái gì, nàng nghĩ có lẽ không bao lâu nữa sẽ biết, rất nhanh thôi.

Nếu hôm nay nàng đã là Phụng Hồng Loan, tự nhiên cũng nên tiếp nhận toàn bộ những thứ của Phụng Hồng Loan, đây cũng là một loại báo đáp dành cho nữ tử đáng thương kia. Tuy rằng không biết nàng hiện tại ở trong trong thân thể của nàng ta, nàng ta đã đi nơi nào. Nhưng nghĩ tới trái tim nàng ta đã không thể yêu, sợ là sớm đã thành tan thành mây khói.

Một vị đại sư đức cao vọng trọng của Pháp Quang Tự đã từng kiến giải, nói qua một người nếu không có mong muốn tiếp tục sống, thì ba hồn bảy vía sẽ tự tán. Giống như Phụng Hồng Loan. Mà một người nếu có ý chí cầu sinh cường đại, cho dù thân thể không còn, linh hồn cũng sẽ tiếp tục tồn tại. Giống như nàng Bạch Thiên Thiên.

Tuy rằng hiện tại nàng không rõ giữa nàng và Phụng Hồng Loan có quan hệ dính dáng gì với nhau hay không, thế nhưng lúc này linh hồn của nàng đang tồn tại ở trong thân thể của Phụng Hồng Loan, nói vậy nhất định là có bước ngoặt chuyển tiếp nào đó, mới để cho nàng trở thành Phụng Hồng Loan của hiện tại.

Nàng ta bỏ đi thân thể cấp nàng(BTT) trọng sinh lần mới, thừa kế hết thấy mọi thứ của nàng (PHL), cũng thay mặt nàng (PHL) trọng sinh.

Lần trọng sinh này, giúp cho nàng thoát khỏi bóng tối của thế kỷ hai mươi mốt, quang minh chính đại đứng ở dưới ánh mặt trời mà hít thở, có thể tùy ý sở hành, chỉ cần nàng bằng lòng, là có thể muốn làm gì thì làm.

Bây giờ được hô hấp không khí mới mẻ, cảm giác hoán huyết trọng sinh, thật tốt!

Ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, ngày đã chệch đi. Không nghĩ tới thời gian vậy mà trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã hơn nửa ngày trôi qua.

"Tiểu thư, chúng ta không có cách nào ngủ ở chỗ này nữa rồi, người làm sao lại không để cho Đổng tổng quản đổi lại một nơi khác." Xảo nhi đã bước vào phòng trước Phụng Hồng Loan một bước, giọng nói đáng thương từ trong nhà truyền đến.

Phụng Hồng Loan nhắc chân bước vào cửa, nhìn vào trong phòng, chỉ thấy trong phòng quả thực là rối loạn, không, nói rối loạn chính là quá nhẹ, quả thực đã không có chỗ đặt chân.

Trên mặt đất đều là mảng lớn vết máu chảy dài, hội tụ có thể thành một dòng sông nhỏ, phần tóc bị giật xuống đồng đặc lại ở trong vết máu, nếu như nhặt lên dùng cân mà cân nhắc một chút nói, hẳn là cũng nặng chừng mấy lượng. Giường hẹp đầu, màn trướng bị xé nát, đệm chăn sớm bị máu chảy dính vào mảng mảng, ẩm trà, ly trà, vòng tai, vòng tay, cái trâm cài đầu vân... vân mảnh vụn ném đầy đất. . .

Tình hình trong phòng trong, tường chừng như chỉ có thể dùng từ kinh khủng không thể tả mà hình dung.

Phụng Hồng Loan nhìn mọi thứ trong phòng, nửa ngày, khóe miệng khẽ động, thân nhiên nở nụ cười: "Tốt!"

"Tốt?" Xảo nhi đứng vào chỗ duy nhất có thể đặt chân ở trong phòng, nước mắt lần thứ hai quay vòng quanh vành mắt: "Tiểu thư. . . Đều biến thành cái dạng này, chúng ta ở mười mấy năm. . . Hiện tại cũng bị mất, người làm sao vẫn còn cười ra tiếng được?"

"Nhà đầu ngõ, cũ không đi, mới không đến." Phụng Hồng Loan buồn cười nhìn Xảo nhi đau lòng thành cái dạng gì, nhớ tới lúc trước nàng muốn ném nghiêng mực thì đứa nhỏ này nói, ném đi rồi sẽ không có dùng. Trong lòng nhất thời đau nhói: "Chúng ta cũng chỉ ở chỗ này ba ngày. Ba ngày sau, mọi người muốn ở trong viện kiều gì, thì ở trong viện tử ấy, muốn cái gì, chúng ta sẽ có cái đó."

"Ừ!" Xảo nhi ngoan ngoãn gật đầu. Nàng ở viện nào cũng không có là gì, chỉ sợ là sợ thân thể tiểu thư không chịu nổi.

"Dù sao cũng đang là mùa hè, chúng ta ngủ lại ở bên ngoài đi!" Phụng Hồng Loan lười nhác nhìn lại trong phòng một cái, quay người đi trở về sân nhỏ. Trái ngược với phòng trong mà nói, trong sân tốt hơn một chút, nhưng là cũng có mức độ. Chỉ riêng hai bàn đá đặt dưới gốc cây đào duy nhất trong tiểu viện là vẫn còn tốt.

Cây đào cành lá tươi tốt, dường như là sinh cơ duy nhất trong tiểu viện đã bị phá bại lúc này. Hiện tại trên cây đã kết không ít quả đào. Không bao lâu nữa, đã có thể ăn.

Phụng Hồng Loan nhìn cây đào, đây là cây đào mà bốn năm trước Phụng Hồng Loan trồng sau khi trở về từ thanh sơn cổ tự. Năm nay là lần đầu tiên nó nở hoa kết trái. Không nghĩ tới ngay cả một miếng của quả đào nàng ấy trước đó cũng chưa được ăn. Hiện tại thật ra lại tiện nghi cho nàng.

Nhìn những quả đào này, nghĩ tới qua mấy ngày nữa sẽ chín mà nói, cảm giác chắc chắn thực giòn giòn ăn sẽ thật ngon.

Đang nghĩ ngợi, Đổng bá dẫn theo đi vài người đi đến, trong tay một người bưng com, một người nữa trong tay đang cầm quần áo và đồ dùng hàng ngày, phía sau là bốn gã sai vặt nâng thùng tắm thật lớn.

Ánh mắt Phụng Hồng Loan trước tiên từ chỗ bưng com đào qua, lại nhìn về phía hai thùng nước tắm lớn, sau đó cúi đầu nhìn một thân bản thiêu ô uế của mình, tức khắc đã nhũn mảy.

Mỗi lần nàng đi chấp hành nhiệm vụ trở về điều trước tiên làm là tắm rửa. Cho dù có đói bụng, cũng khó mà chịu được mùi máu tươi, hiện tại đã không cảm giác được.

Quả nhiên thời gian vô cùng ngắn ngủi, nàng đã thực sự từ Bạch Thiển Thiển biến thành Phụng Hồng Loan.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 25: Chống Đỡ Không Được

Chương 25: Chống đỡ không được

Đổng Hải vùng tay lên, người phía sau đặt com cùng quần áo xuống, lại đem hai cái thùng lớn kia mang vào bên trong phòng. Làm xong hết thấy những thứ này, đều không tiếng động lần lượt lui xuống. Không ai ngẩng đầu nhìn loạn, hiển nhiên là người của Đổng Hải.

"Tiểu thư, người xem xem có còn muốn chuẩn bị cái gì nữa không? Lão nô cái này phải người làm ra." Đỗ Hải nhìn Phụng Hồng Loan, nghe chỉ thị của nàng.

"Mang một cái giường lớn đặt ở dưới tầng cây này đi! Những thứ khác cũng không cần rồi!" Phụng Hồng Loan vẫy vẫy tay. Dù sao ở đây cũng không được vài ngày nữa.

"Vâng!" Đỗ Hải khom người, nhưng không có lập tức lui xuống.

Xảo Nhi mang nước sạch tới, Phụng Hồng Loan cùng Xảo Nhi đơn giản rửa mặt cùng rửa tay. Phụng Hồng Loan tẩy rửa xong, liền ngồi ở trước bàn đá bắt đầu ăn.

Tuy rằng quanh thân bản thủ dơ dáy không chịu nổi, nhưng mà kiếp trước nàng là hòn ngọc quý trên tay tập đoàn hoàn cầu Bạch thị. Hiển nhiên lễ nghi của nàng so với tiểu thư thế gia vọng tộc cô đại mà nói hoàn mỹ hơn không biết bao nhiêu lần.

Cái miệng nhỏ nhẹ nhàng ăn từng miếng, vị trí cầm đũa trên dưới có phần có tắc, im lặng nhai kỹ, động tác ưu nhã.

Vừa mới ăn vào hai đũa, Phụng Hồng Loan liền nhớ ra nơi này không phải là thế kỷ hai mươi mốt, không có gia gia ở bên cạnh nhìn nàng cử chỉ phong thái nhất định phải chú ý ưu nhã, lập tức rất nhanh động đũa, từng ngụm từng ngụm nhai nhai nhắm nuốt.

Xảo Nhi lau tay xong, vừa muốn đi tới, khi nhìn thấy dáng vẻ Phụng Hồng Loan ăn như hổ đói, mắt nhất thời choáng váng. Nhớ tới tiểu thư đã hôn mê ba ngày chưa ăn cơm rồi, con mắt sưng đỏ lúc trước lại lần nữa đóng đầy nước mắt.

Đỗ Hải cũng là đau lòng nhìn Phụng Hồng Loan, nghĩ đến nàng hôn mê mấy ngày không có ăn cái gì, hơn nữa từ trước đến nay đồ ăn đều là cơm lạnh canh nhạt, thậm chí đến mức một bữa đói một bữa no, liền không đành lòng mà nhìn nữa. Quay đầu đi, ánh mắt nhìn lên bầu trời. Nghĩ tới cách làm của phu nhân nói cho cùng là đúng hay không, tiểu thư vốn đã có thể không phải chịu những khổ sở này đây.

Ừ, không nghĩ tới đồ ăn ở cổ đại ăn cũng thật ngon à. . .

Phụng Hồng Loan dùng tốc độ gió cuốn mây tan, ăn thật no, để đũa xuống, mới nhớ tới Xảo Nhi cùng Đỗ Hải, liền thấy bả vai Xảo Nhi run run giống như đang khóc, vành mắt Đỗ Hải cũng hiện ra ánh nước tự trách mà nhìn nàng.

Cúi đầu nhìn đồ ăn trên mặt bàn bị tiêu diệt sạch, khỏe miệng Phụng Hồng Loan lập tức co giật hai cái, biết rõ hai người đây là đã hiểu lầm rồi.

Cũng không thể nào giải thích được, để đũa xuống, nâng chung trà nhỏ lên súc súc miệng, nhìn hai người, có chút phát quỷ (囧) mà nói: "Xảo Nhi, muội mau tới đây ăn đi! Đồ bá người công việc bê bộn cũng đi nhanh đi! Ta rất khỏe, không cần để ý tới ta nữa rồi."

"Dạ, tiểu thư." Xảo Nhi lau nước mắt, đi tới.

"Tiểu thư có chuyện gì muốn nói, có thể để cho Xảo Nhi đi gọi lão nô." Đỗ Hải gật gật đầu, đi ra ngoài. Ra khỏi tiểu viện, dường như còn có thể nghe được tiếng thở dài của hắn.

"Tự muội từ từ ăn, ta đi tắm rửa thay quần áo." Phụng Hồng Loan không đành lòng nhìn bộ dạng khó chịu muốn khóc lại cố nén nước mắt kia của Xảo Nhi, đưa tay ôm lấy quần áo trên bàn, ánh mắt đảo qua hai cái thùng tắm lớn kia, cau mày do dự trong chốc lát, cất bước đi ra ngoài viện.

Nàng nhớ rõ cách bên ngoài viện của nàng không xa chính là một cái hồ, nàng có thể đi tới chỗ đó hào hào mà rửa một thân bản đực này, cũng thuận tiện bôi lặn một chút.

Nói hồ nước nhỏ đó là phóng đại rồi, kỳ thật chính là một cái ao sen trông không sai biệt lắm. Cũng chính là chỗ Phụng Hồng Loan ôm hũ thư nhảy xuống tự vẫn. Tâm tình nàng rất tốt, một đường ngâm nga bài hát, rất nhanh đã đi tới ao hoa sen.

Nhìn hồ nước trong veo, nghĩ đến cảm giác được dòng nước bao bọc toàn thân, nhất định rất tốt. Phụng Hồng Loan đem quần áo trong tay bỏ đi, đặt ở trên lan can gỗ đá bên cạnh, cũng lười cởi ra quần áo rách nát trên người, trực tiếp một người lặn xuống nước.

"Không được —— "

Còn không có chạm tới mặt nước, liền nghe được một tiếng kinh hô quen thuộc, ngay sau đó Phụng Hồng Loan cảm giác bên hông bị xiết chặt, sau đó trời đất quay cuồng một trận, cả người lại trở về mặt đất.

Không có cảm giác nguy hiểm, bản tay của Phụng Hồng Loan duỗi ra lại rút về. Sau khi thích ứng cảm giác bị choáng, trước tiên giương mắt phần nộ trừng mắt cái kẻ không biết từ đâu đột nhiên chạy đến ôm lấy người nàng.

Lúc thấy rõ là Vân Cẩm, lập tức trợn mắt: "Người làm gì thế?"

Một đôi con ngươi hắc ngọc của Vân Cẩm gắt gao nhìn vào mắt Phụng Hồng Loan, đáy mắt bắt đầu xuất hiện ánh sáng hoảng loạn, dung mạo thanh hoa nhiễm lên bạch sắc không bình thường, cánh tay ôm thật chặt thân thể của nàng, mang theo run rẩy rất nhỏ: "Phải là do ta hỏi người muốn làm gì mới đúng."

"Ta muốn nhảy xuống liên quan gì đến ngươi!" Cơ thể Phụng Hồng Loan bị siết chặt đến thở không ra hơi, nhìn Vân Cẩm, không hiểu tại sao hắn lại xuất hiện ở chỗ này, lập tức chán ghét nhũn mày: "Buông ra!"

"Buông ra để cho ngươi nhảy xuống nữa?" Vân Cẩm thấy rõ chán ghét trong mắt Phụng Hồng Loan, sắc mặt liền trầm xuống, cánh tay lại chưa từng buông lỏng ra chút nào.

"Ta nhảy xuống làm phiền đến ngươi sao?" Phụng Hồng Loan thân thể kháng cự lại đẩy ra, muốn kéo ra khoảng cách, không biết Vân Cẩm ôm chặt làm thế nào, nàng khẽ động cũng không thể động, sắc mặt cũng theo đó chìm xuống, cả giận nói: "Buông ra!"

"Không buông!" Vân Cẩm không nhìn Phụng Hồng Loan tức giận, ôm nàng thật chặt.

"Ngươi muốn chết sao?" Ánh mắt Phụng Hồng Loan lạnh lẽo, nàng không thích đứng gần người khác như vậy, bàn tay trong tay áo nhanh chóng duỗi ra, trong nháy mắt bóp lấy cổ Vân Cẩm, nhanh như tia chớp.

Mắt phượng của Vân Cẩm chợt hiện lên một vòng kinh ngạc, chỉ lóe lên ngay sau đó liền biến mất. Lập tức xuất thủ bắt được Phụng Hồng Loan tay.

Một chiêu không được thực hiện được, đẩy mắt Phụng Hồng Loan trầm xuống, tay kia dùng một đường cong không thể có tập kích xuống dưới xương sườn hắn. Mắt phượng lần nữa hiện lên vẻ sùng sốt, Vân Cẩm lại ra tay bắt lấy bàn tay tập kích dưới xương sườn của hắn sườn.

Hai chiêu vẫn không làm gì được, mũi chân trái Phụng Hồng Loan nghiêng qua, chuyển hướng đá vào chân Vân Cẩm. Đùi phải cũng gần như đồng thời đá về phía đầu gối của hắn. Vân Cẩm cuồng quit trốn tránh, kéo thân thể Phụng Hồng Loan lui một bước dài, kinh ngạc nơi đây mắt lại càng lớn.

Lại không được thực hiện được, khoe miệng Phụng Hồng Loan mím thành một đường cong lạnh lùng, liên tục liên tục xuất cước, không cho hắn chút xíu khoảng trống mà thở dốc.

Vân Cẩm một lần lại một lần trốn, mỗi lần đều cuồng quit tránh thoát. Hắn hiển nhiên không quá thích ứng với loại đấu pháp cận thân này, lại thêm những chiêu kỳ lạ mà cực kỳ hữu hiệu của Phụng Hồng Loan trước đây hắn chưa từng thấy. Tuy võ công hắn rất cao, nhưng trong nháy mắt đã bị Phụng Hồng Loan bức lui đến ven bờ ao sen. Chỉ cần lui về sau thêm một bước, sẽ rơi vào ao sen rồi.

Vốn có nội lực, nhưng mà hắn cảm lấy cổ tay Phụng Hồng Loan, dò xét nàng lại không có lấy nửa điểm nội lực, thế nên hắn cũng không dám sử dụng nội lực, sợ không cẩn thận đã thương nàng, chỉ có thể miễn cưỡng chịu đựng trốn tránh.

Phụng Hồng Loan không hề bắn khoả, dưới chân không dừng lại chút nào. Thân thể này dù sao cũng không phải cơ thể trước đây của mình, yếu ớt nhu nhược, sử dụng sẽ không thể nào linh hoạt như vậy. Nhưng không ảnh hưởng tốc độ của nàng chút nào.

Mắt thấy lại ra một cước, Vân Cẩm liền chống đỡ không được.

"Loan nhi, nếu ta chết đi, Ly Vương mà nói không giữ lời hứa, sẽ không có người làm chứng cho nàng." Vân Cẩm biết rõ né tránh chiêu này là không thể, liền cũng không tránh né nữa, gắt gao ôm lấy thân thể Phụng Hồng Loan, ở bên tai nàng lớn tiếng nói.

Chân vừa đưa ra chợt dừng lại, đáy lòng Phụng Hồng Loan lập tức dâng lên một cỗ ảo não, phần nộ trùng mắt Vân Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Yêu Cầu Nhàm Chán

"Ha ha" Quả nhiên Vân Cẩm nhìn thấy Phụng Hồng Loan dừng cước pháp lại, lập tức thở ra một hơi đem đầu đặt trên bả vai Phụng Hồng Loan thở dốc, cuối đầu cười nhẹ: "Sớm biết nói những lời này có tác dụng như vậy, ta nên nói từ đầu rồi."

Lừa gạt vọt thẳng lên não, Phụng Hồng Loan trầm mặt nhìn người đang tự ý nằm ở trên bả vai mình cười.

Dáng người của nàng trong các nữ tử có thể coi là cao gầy, đứng chung 1 chỗ với Vân Cẩm thế này, Vân Cẩm so với nàng còn cao hơn một cái đầu, vừa vận đem cằm đặt lên bờ vai của nàng, tư thế ảm áp ý vị, hơi thở của nàng hút vào khí tức thanh nhã như lan của nam tử, không nồng đậm, không có phù trần chi khí, loại khí tức này là mùi hương cực kỳ dễ chịu. Là hương hoa ngọc lan tự nhiên, không phân cảm đáng ghét như người khác.

Tâm thần hơi lung lay một chút. Lập tức cảm giác được tư thế noãn vị của hai người, liền nhũn mày lạnh lùng nói: "Rốt cuộc là ngươi muốn làm gì? Nếu không buông tay ra, ta thật sẽ không khách khí với ngươi"

"Nàng vốn đã đối xử với ta không khách khí." Cánh tay Vân Cẩm vẫn như cũ nắm chặt lấy vòng eo Phụng Hồng Loan, đầu đặt trên vai của nàng, phát hiện cảm giác thế này thật tốt, thân thể của nàng rất mềm mại, làm cho người ta không nỡ buông tay ra.

"Cuối cùng là có buông tay hay không?" Lẽn ý trong mắt Phụng Hồng Loan tăng thêm. Tay không thể động, bàn chân phía dưới lại lần nữa xuất ra.

"Nàng phải cam đoan với ta sẽ không nhảy xuống nữa, ta liền buông tay." Vân Cẩm cảm giác được Phụng Hồng Loan xuất cước, lập tức dùng chân kẹp lấy chân của nàng. Cho đến lúc bảo vệ không nổi chút nào, mới lười biếng mở miệng.

Động động chân, mãi đến lúc toàn thân đều không thể lay động, Phụng Hồng Loan mới cảm nhận được cái loại chênh lệch sức lực trời sinh giữa nam nhân và nữ nhân. Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức âm trầm như mưa tuyết: "Tóm lại là ngươi muốn làm gì? Dựa vào cái gì ta phải cam đoan với ngươi."

Vân Cẩm không quan tâm đến Phụng Hồng Loan đang giãy giụa, ánh mắt nhìn tới cổ tay tuyết trắng bị hán nắm lấy, vòng tay yên vân thủy vũ phía trên đang tán mát ra ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt, so với đám mây đỏ rực cuối cùng nơi chân trời còn rực rỡ chói mắt hơn.

Tiểu ý nơi khóe miệng sâu hơn, êm dịu nói ra: "Chỉ bằng nàng đã nhận lấy vòng yên vân thủy vũ của ta."

Đây là cái suy luận logic gì chứ? Phụng Hồng Loan hiếm thấy mà liếc mắt, đột nhiên cảm giác được loại động tác này không thuộc vào phạm trù cho phép trong lễ nghi giáo dục mà nàng đã được dạy từ nhỏ, lập tức cứng đờ.

Nghĩ tới nàng cư nhiên không thể làm gì tên hỗn đản này, hơn nữa còn là hỗn đản làm cho nàng vừa thấy liền chán ghét, bây giờ lại còn bị hán ôm vào trong ngực, lập tức chán nản gầm lên giận dữ: "Đem cái thứ đồ dỏm này của ngươi tháo ra lấy về đi. Ta không muốn."

"Nếu đã đeo nó lên, liền không thể lấy xuống nữa." Vân Cẩm lắc đầu.

Yên vân thủy vũ là vật không biết có bao nhiêu người trong thiên hạ muốn có mà cầu còn không được đây này! Nàng lại nói nó là đồ hỏng? Mắt phụng không khỏi hiện lên một vòng liếm điểm quang hoa.

"Vậy ngươi buông tay." Phụng Hồng Loan nổi giận quát. Từ trước đến nay nàng chưa từng thân mật với người khác như vậy.

Cho dù là Á Lâm, tuy rằng muốn kết hôn với Á Lâm, thế nhưng bởi vì nàng thường xuyên đi ra ngoài làm nhiệm vụ, quen biết năm năm, nhưng thời gian ở chung một chỗ nhiều lắm cũng không quá một năm. Mặc dù hai người bọn họ cùng ngủ trên một giường không ít lần, nhưng Á Lâm lại rất quân tử, đặt gối ôm ở giữa, cho tới giờ cũng chỉ có cầm tay của nàng cùng nàng nằm ở hai bên giường lớn mà ngủ.

Nhớ tới Á Lâm lạnh lùng tàn khốc nhằm vào nàng nổ súng, ngực lập tức đau xót. Có lẽ Á Lâm căn bản không là không yêu nàng. Nếu không đã không như vậy. Có lẽ nàng căn bản cũng không yêu Á Lâm được nhiều như nàng nghĩ vậy, nếu không sẽ không biết sống chung với nhau như vậy, đến cuối cùng nàng cũng nổ súng trở lại.

Cảm giác thiên hạ trong ngực nháy mắt tỏa ra khí tức đau thương hết như ban nãy, trong lòng Vân Cẩm căng thẳng, cánh tay lại càng ôm chặt hơn một phần, trầm giọng cổ chấp nói: "Không buông!"

"Vậy phải làm thế nào ngươi mới buông tay?" Suy nghĩ của Phụng Hồng Loan bị kéo trở về, lại càng phiền muộn mà nói.

"Nàng phải đảm bảo với ta, từ nay về sau sẽ không nhảy xuống chỗ này, ta liền buông tay." Vân Cẩm kiên trì nói lại lời vừa nói.

"Ngươi không cảm thấy ngươi rất nhàm chán sao?" Phụng Hồng Loan nhíu mày. Cái loại yêu cầu nhàm chán này, đầu óc hán không phải là có bệnh gì đi? Dựa vào cái gì quân nàng không cho xuống dưới bởi lợi tầm rùa?

"Không cảm thấy." Vân Cẩm lắc đầu, nghiêm túc nói. Đầu vẫn như cũ đặt ở trên bờ vai Phụng Hồng Loan, chân vẫn kẹp lấy chân Phụng Hồng Loan, tay nắm cả eo nhỏ của nàng, đem người trong ngực bao bọc lại không thể động dẩy chút nào.

Trong lòng Phụng Hồng Loan gần như đã bị phiền muộn bức bách đến phát cuồng, lại cũng lười dây dưa loại tư thế thoải mái này. Hung hăng cắn răng, đáp ứng nói: "Tốt, ta cam đoan."

Nói ra một câu đồng ý, Phụng Hồng Loan suýt nữa cắn nát một cái răng trắng. Loại yêu cầu vô vị này, nàng cũng không tin mình lại có thể đáp ứng.

Nhưng sự thật chính là sự thật. Nàng thực sự là đáp ứng rồi.

Hướng hồ nam nhân cùng nữ nhân trời sinh khí lực đã chênh lệch, nàng bởi vì nhất thời bị đe dọa không có động thủ, bây giờ lại bị quân chế ngược trở lại, thế cho nên không thể không đáp ứng.

Nàng không đáp ứng, người này liền ôm lấy nàng không buông tay.

Tuy rằng từ nhỏ nàng được huấn luyện đặc biệt, hơn nữa nàng còn là người được bồi dưỡng để nối nghiệp tương lai của tập đoàn Bạch thị hoàn cầu, đã sớm luyện được bản lĩnh co được dãn được. Đến cũng không thấy được cái gì không thể chịu đựng nổi. Chẳng qua là cảm thấy buồn bực vì cái tư thế thân mật ấm áp này làm cho nàng không thích ứng được.

Còn giằng co như vậy nữa, gần như làm hỏng mắt thần kinh của nàng.

"Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Nếu nàng đã đáp ứng thì không được phép đổi ý." Vân Cẩm vẫn như cũ ôm lấy Phụng Hồng Loan không buông tay. Nghe được nàng đáp ứng, trong lòng liền vui vẻ.

"Tốt!" Phụng Hồng Loan cắn răng tiếp tục gặt đầu.

"Ha ha. . ." Vân Cẩm nghe được tiếng động nghiêng rầm rầm của Phụng Hồng Loan, cúi đầu nở nụ cười. Hắn phát hiện hắn thực sự không chán ghét việc ôm nàng, trái lại đáy lòng còn nhấp nhô cảm giác khác thường. Làm cho tâm tình của hắn cũng vui vẻ theo.

"Còn không buông tay!" Phụng Hồng Loan tức giận nói.

"A.... . ." Vân Cẩm gặt đầu, chậm rãi buông thân thể bị ôm chặt của Phụng Hồng Loan ra, có chút ý vị lưu luyến.

"Tay, chân!" Phụng Hồng Loan cắn răng tiếp tục nói.

"Ừ!" Vân Cẩm chậm rãi buông lỏng ra bàn tay đang nắm chặt lấy Phụng Hồng Loan cùng cái chân kẹp lấy chân nàng. Mặc cho cảm giác khác thường trong lòng lan tràn không thôi. Lúc này hắn hoàn toàn khẳng định, ban này không phải là ảo giác, hắn thật sự không bài xích việc tiếp xúc với nàng.

Trong nội tâm không có nửa phần cảm giác chán ghét. Hơn nữa cảm giác khi ôm nàng vẫn còn rất tốt đấy!

Lông mi dài rủ xuống, che khuất thần sắc trong mắt. Vân Cẩm cúi đầu, nhìn bạch y sạch sẽ không chút bụi bẩn của mình vừa bị ép ra nếp gấp, lấy tay từ từ vuốt lên.

Phụng Hồng Loan rút cuộc được thả tự do, thoáng cái lui về sau cách xa Vân Cẩm ba bước. Bất thành linh quay lưng đi, hít một hơi thật sâu, bình phục tâm tình cùng cảm giác quái dị dâng lên trong lòng mình.

Chốc lát, lại hung hăng thở ra một hơi, bàn tay trong tay áo gắt gao nắm chặt, lại buông lỏng một chút, mới quay người lại nhìn Vân Cẩm.

Chỉ thấy Vân Cẩm đang cúi đầu, vô cùng cẩn thận vuốt lên nếp nhăn trên cảm bào đẹp đẽ quý giá trên người, yên tĩnh lại ưu nhã không nói ra được như thế, phiến phiến trầm nhiên (nhẹ nhàng, lổ lạc). Nơi cuối chân trời một luồng ánh sáng mờ chiếu tỏa ở trên người hắn, khiến cho bạch y của hắn đi trên một tầng quang hoa. Mỹ lệ vô song.

Phụng Hồng Loan nhú mày, lạnh giọng mở miệng: "Nói đi! Không phải ngươi đi đến Hoàng Cung sao? Lại tới nơi này làm cái gì?"

"Hả?" Vân Cẩm ngẩng đầu, ánh mắt hắn tựa hồ bị áng mây đỏ chiều tà ở đối diện vạch ra chiếu thẳng lên người thoáng cái lung lay, ánh mắt mơ mơ màng màng nhìn Phụng Hồng Loan.

"Hoặc là nói ngươi có mục đích gì?" Phụng Hồng Loan vậy mà không nhìn cái phong tình có thể mê đảo ngàn vạn khuê trung nữ nhi. Tiếp tục lạnh giọng mở miệng.

Hơi hơi khiêu mày một cái, Vân Cẩm nhìn Phụng Hồng Loan, sương mù trên mặt đã lui, dường như có mờ mịt: "Mục đích?"

"Đừng giả bộ, ngươi sẽ không nói cho ta biết là ngươi nhân rồi không có chuyện gì làm, đến tìm ta đây để chơi đi!" Phụng Hồng Loan nhìn chằm chằm Vân Cẩm.

"Đúng vậy a!" Vân Cẩm gặt gặt đầu, nghiêm túc nói: "Ta đích xác là đến đây chơi."

Chơi? Muốn làm cho nàng tin tưởng cái vị thiên hạ đệ nhất công tử này rành rồi không có chuyện chạy tới một cái viện nhỏ rách nát trong tương phủ để chơi? Hơn nữa còn đưa Yên vân thúy vũ chỉ bảo Vân tộc cho nàng đeo lên? Nói cái gì nàng cũng không tin.

Sắc mặt Phụng Hồng Loan lập tức chìm xuống đáy: "Ngươi tốt nhất nên ăn nói đúng sự thực !"

Trong lòng Phụng Hồng Loan gần như đã bị phiền muộn bức bách đến phát cuồng, lại cũng lười dây dưa loại tư thế đầy ý vị thân mật này. Hung hăng cắn răng, đáp ứng nói: "Tốt, ta cam đoan."

Nói ra một câu đồng ý, Phụng Hồng Loan suýt nữa cắn nát hàm răng trắng. Loại yêu cầu vô vị này, nàng cũng không tin được mình lại có thể đáp ứng.

Nhưng sự thật chính là sự thật. Nàng thực sự đã đáp ứng rồi.

Hướng hồ trời sinh khí lực của nam nhân cùng nữ nhân đã chênh lệch, nàng bởi vì nhất thời bị đe dọa không có động thủ, bây giờ lại bị quản chế ngược trở lại, thế cho nên không thể không đáp ứng.

Nàng không đáp ứng, người này liền ôm lấy nàng không buông tay.

Tuy rằng từ nhỏ nàng được huấn luyện đặc biệt, hơn nữa nàng còn là người được bồi dưỡng để nối nghiệp tương lai của tập đoàn Bạch thị hoàn cầu, đã sớm luyện được bản lĩnh co được dãn được. Đến cũng không thấy được cái gì không thể chịu đựng nổi. Chẳng qua là cảm thấy buồn bực vì cái tư thế thân mật ám áp này làm cho nàng không thích ứng được.

Còn giằng co như vậy nữa, gần như làm hỏng mắt thần kinh của nàng.

"Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Nếu nàng đã đáp ứng thì không được phép đổi ý." Vân Cẩm vẫn như cũ ôm lấy Phụng Hồng Loan không buông

tay. Nghe được nàng đáp ứng, trong lòng liền vui vẻ.

"Tốt!" Phụng Hồng Loan cắn răng tiếp tục gặt đầu.

"Ha ha. . ." Vân Cẩm nghe được tiếng động nghiêng rầm nghiêng lọi của Phụng Hồng Loan, cúi đầu nở nụ cười. Hắn phát hiện hắn thực sự không chán ghét việc ôm nàng, trái lại đáy lòng còn nhấp nhô cảm giác khác thường. Làm cho tâm tình của hắn cũng vui vẻ theo.

"Còn không buông tay!" Phụng Hồng Loan tức giận nói.

"A... . ." Vân Cẩm gặt đầu, chậm rãi buông thân thể bị ôm chặt của Phụng Hồng Loan ra, có chút ý vị lưu luyến.

"Tay, chân!" Phụng Hồng Loan cắn răng tiếp tục nói.

"Ừ!" Vân Cẩm chậm rãi buông lỏng ra bàn tay đang nắm chặt lấy Phụng Hồng Loan cùng cái chân kẹp lấy chân nàng. Mặc cho cảm giác khác thường trong lòng lan tràn không thôi. Lúc này hắn hoàn toàn khẳng định, ban này không phải là ảo giác, hắn thật sự không bài xích việc tiếp xúc với nàng.

Trong nội tâm không có nửa phần cảm giác chán ghét. Hơn nữa cảm giác khi ôm nàng vẫn còn rất tốt đấy!

Lông mi dài rủ xuống, che khuất thần sắc trong mắt. Vân Cẩm cúi đầu, nhìn bạch y sạch sẽ không chút bụi bẩn của mình vừa bị ép ra nếp gấp, lấy tay từ từ vuốt lên.

Phụng Hồng Loan rốt cuộc được thả tự do, thoáng cái lui về sau cách xa Vân Cẩm ba bước. Bất thành linh quay lưng đi, hít một hơi thật sâu, bình phục tâm tình cùng cảm giác quái dị dâng lên trong lòng mình.

Chốc lát, lại hung hăng thở ra một hơi, bàn tay trong tay áo gắt gao nắm chặt, lại buông lỏng một chút, mới quay người lại nhìn Vân Cẩm.

Chỉ thấy Vân Cẩm đang cúi đầu, vô cùng cẩn thận vuốt lên nếp nhăn trên cẩm bào đẹp đẽ quý giá trên người, yên tĩnh lại ưu nhã không nói ra được như thế, phiến phiến trầm nhiên (nhẹ nhàng, lổ lạc). Nơi cuối chân trời một luồng ánh sáng mờ chiếu xuống ở trên người hắn, khiến cho bạch y của hắn đi trên một tầng quang hoa. Mỹ lệ vô song.

Phụng Hồng Loan nhíu mày, lạnh giọng mở miệng: "Nói đi! Không phải ngươi đi đến Hoàng Cung sao? Lại tới nơi này làm cái gì?"

"Hả?" Vân Cẩm ngẩng đầu, ánh mắt hắn tựa hồ bị áng mây đỏ chiều tà ở đối diện vạch ra chiếu thẳng lên người thoáng cái lung lay, ánh mắt mơ mơ màng màng nhìn Phụng Hồng Loan.

"Hoặc là nói ngươi có mục đích gì?" Phụng Hồng Loan vậy mà không nhìn cái phong tình có thể mê đảo ngàn vạn khuê trung nữ nhi. Tiếp tục lạnh giọng mở miệng.

Hơi hơi khiêu mày một cái, Vân Cẩm nhìn Phụng Hồng Loan, sương mù trên mặt đã lui, dường như có mờ mịt: "Mục đích?"

"Đừng giả bộ, ngươi sẽ không nói cho ta biết là ngươi nhân rồi không có chuyện gì làm, đến tìm ta đây để chơi đi!" Phụng Hồng Loan nhìn chằm chằm Vân Cẩm.

"Đúng vậy a!" Vân Cẩm gặt đầu, nghiêm túc nói: "Ta đích xác là đến đây chơi."

Chơi? Muốn làm cho nàng tin tưởng cái vị thiên hạ đệ nhất công tử này rảnh rồi không có chuyện chạy tới một cái viện nhỏ rách nát trong tường phủ để chơi? Hơn nữa còn đưa Yên vân thúy vũ chỉ bảo Vân tộc cho nàng đeo lên? Nói cái gì nàng cũng không tin.

Sắc mặt Phụng Hồng Loan lập tức chìm xuống đáy: "Ngươi tốt nhất nên ăn nói đúng sự thực !"

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 27: Không Có Việc Gì Thì Cút

"Loan nhi, quả thật là ta chỉ vô tình tới đây chơi, nàng muốn ta nói rõ cái gì nha!" Vân Cẩm nhìn sắc mặt Phụng Hồng Loan âm trầm, đáy mắt có gì đó chột lóe rồi biến mất, bước đến phía trước một bước, giọng nói thanh nhuận mang theo một tia mềm mại cùng những nụ thích thú.

Nghe được giọng nói mềm mại của Vân Cẩm, Phụng Hồng Loan lập tức cảm giác toàn thân nổi lên một tầng da gà, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nhợt, mạnh mẽ lui về phía sau một bước.

"Loan nhi. . ." Bước chân Vân Cẩm không ngừng lại. Trong mắt Phụng Hồng Loan hiện lên một tia u quang, giọng nói còn mềm mại hơn vài phần.

Trên người nổi lên vô số tầng da gà. Gương mặt Phụng Hồng Loan vốn đã trắng bạch lại càng trắng hơn, lại lần nữa lui về sau hai bước, cả giận nói: "Đừng có sang đây, không được phép gọi bậy!"

"Loan nhi. . ." Vân Cẩm nhìn Phụng Hồng Loan vừa lui từng bước một mà khuôn mặt nàng lại không ngừng biến đổi, bỗng nhiên giống như là tìm được chuyện tình gì để vui đùa rất tốt, bước chân cũng không ngừng lại mà liên tục đi về phía trước, lời nói trong miệng càng kéo dài nhu hòa, giống như mưa bụi Giang Nam, dây dưa du dương mà mềm mại.

"Ta nói cho ngươi biết không được tới gần đây. Không được nói nữa, còn nói nữa ta sẽ. . ." Phụng Hồng Loan nhìn Vân Cẩm không có ý dừng lại, khuôn mặt lập tức phát lạnh, lại chợt nhớ tới cái gì, thân thể lấy tốc độ bất khả tư nghị* thối lui đến một góc ven hà hoa tri**, cả giận nói: "Ngươi mà con gọi nữa ta sẽ nhảy xuống ngay lập tức!"

*Bất khả tư nghị: Không thể tin được, không thể tưởng tượng được.

**Hà hoa tri: hồ sen (Lần trước ta để là ao hoa sen rồi lại hà hoa tri lộn xộn quá, sau này sẽ để là hòa hoa tri luôn nhé).

Nói ra những lời này, Phụng Hồng Loan quả thực đang có suy nghĩ muốn xuất hiện một cây súng lục trực tiếp giải quyết bản thân tại đây luôn cho rồi. Trong lòng khỏi phải nói có bao nhiêu là biệt khuất. Tám trăm năm cuộc đời nàng còn chưa từng lấy chính bản thân mình ra để uy hiếp người khác. Nay đến cả mặt mũi của gia gia cùng với tổ chức của nàng thoảng cái đều bị mất sạch.

Thế nhưng có vẻ như dùng cách này rất tốt. Vân Cẩm quả nhiên biến sắc, dừng bước. Không tiếp tục bước sang đây, cũng không gọi nữa. Chẳng qua là ánh mắt vẫn từ từ nhìn nàng.

Phụng Hồng Loan lập tức thở dài một hơi, nhanh chóng kéo tay áo lên xem, quả nhiên nhìn thấy trên cánh tay mình nổi lên một lớp chấm đỏ nhỏ li ti chi chít, có thể tưởng tượng, có lẽ hiện tại toàn thân nàng đều như vậy.

Vân Cẩm nhìn thấy mấy điểm đỏ trên cánh tay Phụng Hồng Loan, lập tức nháy nháy mắt, lại nháy nháy mắt thêm vài cái, mâu quang hiện lên một tầng mây mù, dường như gặp phải nghi hoặc không giải thích được.

Hắn chỉ gọi nàng Loan nhi thế thôi, có đến mức như thế này sao. . .

Một lúc lâu, Phụng Hồng Loan hạ tay áo xuống, che kín cánh tay, nhìn sang người khỏi xương, cắn răng nói: "Không có chuyện gì thì lần!"

"Ta cứ như vậy không được nàng chào đón sao?" Vân Cẩm nhìn Phụng Hồng Loan. Ánh mắt không khỏi lóe ra vẻ ai oán, nửa thật nửa giả.

"Rốt cuộc là cút hay không cút!" Chân Phụng Hồng Loan lùi về phía sau một bước, đập lên ven bờ hà hoa tri.

"Nàng vẫn cứ muốn chết như vậy sao?" Sắc mặt Vân Cẩm tối sầm lại, nhìn xem ánh mắt của Phụng Hồng Loan, đáy mắt tựa như hồ sâu không thể nhìn thấy đáy, đen thui thâm thúy: "Là bởi vì hôm nay nhìn thấy Quân Tử Ly, cho nên nàng muốn lần nữa nhảy xuống tự tử vì hắn ta?"

Nhất thời nét mặt Phụng Hồng Loan tối sầm lại, cả giận nói: "Ngươi đang tính cái quái gì vậy? Dựa vào cái gì mà ta phải tự tử vì hắn?"

"Chẳng lẽ không phải?" Vân Cẩm ngăn ra, hiển nhiên không ngờ tới Phụng Hồng Loan sẽ nói như vậy, nhìn nàng đang đứng ở một góc hà hoa tri, cần thận thử dò xét nói: "Nếu như không phải, vậy tại sao nàng lại muốn nhảy xuống chỗ này?"

Phụng Hồng Loan bỗng nhiên hiểu được vì cái gì mà người kia lại mặc danh kỳ diệu* chạy đến ngăn cản nàng, hóa ra là hắn cho rằng nàng muốn nhảy nước tự sát. Khóe miệng cứng nhắc kéo kéo, lạnh lùng nói: "Ngươi hiểu lầm, ta chỉ muốn xuống phía dưới tắm."

* mặc danh kỳ diệu: ừ ừ cạc cạc, không hiểu ra sao cả.

Tắm? Vân Cẩm lại ngăn ra lần nữa. Tí mi nhìn Phụng Hồng Loan, lại phát hiện nàng không có tí ti ý tứ nói đùa nào, ánh mắt rơi vào trên lan can một thạch bên cạnh, quần áo sạch sẽ đang nằm lẳng lẳng, sau đó lại nhìn tới quần áo dính bẩn trên người nàng. . .

Quả thực đáng vẻ này giống như là muốn đi tắm. . .

Lẽ nào thực sự là do hiểu lầm? Lập tức nhớ tới hành động mạo muội vừa rồi, sắc mặt Vân Cẩm nháy mắt nhiễm lên một tia ửng hồng, có chút ngượng ngùng nói: "Ta cho là nàng lại muốn. . ."

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 27: Không Có Việc Gì Thì Cút (Tt)

"Tự cho là đúng!" Phụng Hồng Loan lạnh nhạt mắng hấn một tiếng, cắt đứt lời của hấn: "Nếu chuyện muốn nói cũng đã nói, không còn chuyện gì nữa thì rút đi!"

Lại bảo hấn rút? Ngẫm lại hấn là thiên hạ đệ nhất công tử, từ trước đến nay nữ nhân đều xu chi nhục độc* hấn không thể chen lấn đánh vỡ đầu tường chỉ để được gặp hấn một lần. Hiện tại lại khen ngược, hấn thật không biết từ lúc nào mà trong mắt người khác mình đã trở nên thối như phân chó rồi.

* xu chi nhục độc: đại khái là toàn bộ đều vron trắng cổ để ... làm cái gì đó. (Linh: ở nguyên cây này đại khái là có ý chỉ: Từ xưa đến nay các cô gái đều rướn cao cổ nhìn về phía anh chỉ mong được thấy mặt anh 1 lần mà bất chấp chen lấn đánh nhau chảy máu. => hãy tưởng tượng cảnh mà bạn đi gặp thần tượng trong buổi họp mặt fan hay concert của mình là ra.)

Vân Cẩm cười khò, vô cùng buồn bực nhìn lên không trung.

Phụng Hồng Loan mở miệng là một tiếng lại một tiếng rút, làm cho hấn hoàn toàn hiểu rõ hấn thực sự không được nàng chào đón. Nhưng hết lần này tới lần khác hấn lại hết sức hoan nghênh nàng. Nghĩ tới hấn cũng không có làm nên chuyện gì tội ác tày trời nha, cũng đâu có đắc tội với nàng?

Tuy rằng đã thấy được bụng dạ đen tối của nàng cùng với toàn bộ quá trình nàng đánh những vị phu nhân trong phủ Thừa tướng này, nhưng chuyện này hấn cũng là vô ý bất gặp, mà hấn cũng không nói ra, lại còn hảo tâm giúp đỡ nàng làm nhân chứng cho nàng và Ly Vương. Thật sự là không nghĩ ra, nữ nhân này vì sao lại không muốn lưu hấn ở lại.

Bất quá những thứ này đều là chuyện nhỏ, mấu chốt là hấn có hứng thú với nàng, hơn nữa nàng còn là nữ nhân đầu tiên gần gũi thân thể hấn mà không làm cho hấn cảm thấy ghét, ngược lại càng có hứng thú hơn.

Bởi vậy. . . hấn không muốn rút.

"Muốn rút thì rút nhanh một chút. Còn nữa sau này người tốt nhất không có việc gì thì đừng xuất hiện ở trước mặt của ta." Phụng Hồng Loan nhìn Vân Cẩm đang nhìn bầu trời bất động, đứng sững ở đó chẳng khác nào cây cột. Nhíu mày lạnh lùng nói.

Nói xong gặp Vân Cẩm không nói gì. Phụng Hồng Loan cũng lười phản ứng lại hấn, đưa tay cởi áo khoác của mình, 'Ba' thoáng cái ném nó đi xa. Trên người chỉ còn lại cái yếm màu đỏ và tiết khổ. Nhìn hà hoa trĩ trước mắt, trực tiếp nhảy xuống phía dưới. (Linh: chị quá lộ liễu và phóng khoáng rồi a.)

Vân Cẩm nghe được động tĩnh, quay lại liền nhìn thấy Phụng Hồng Loan đang muốn nhảy xuống hà hoa trĩ, sắc mặt nhất thời biến đổi, bóng dáng chợt lóe, không chút nghĩ ngợi chặn ngang lại ôm Phụng Hồng Loan về chỗ cũ.

"Người vẫn còn chưa xong?" Lúc này Phụng Hồng Loan quả thực là hoàn toàn tức giận. Đôi lông mày thanh tú nhướng lên trợn trừng mắt nhìn chăm chăm Vân Cẩm còn đang ôm nàng thật chặt.

"Nàng còn tiếp tục nhảy? Mới ban nãy nàng đã đồng ý với ta sẽ không nhảy xuống nữa, quân tử nhất ngôn, từ mã nan truy. Lẽ nào nàng lại quên nhanh như vậy?" Vân Cẩm chăm chú nhìn Phụng Hồng Loan.

"Ta là nữ nhân, không phải là quân tử gì cả. Nếu đã là hiểu lầm, ta muốn tắm rửa, dựa vào cái gì mà không cho phép ta nhảy xuống?" Phụng Hồng Loan hít một hơi thật sâu, nhìn xem Vân Cẩm, nghĩ tới nếu không phải là hấn có bệnh thì chính là não tàn, thiên hạ đệ nhất công tử phỏng chừng cũng chỉ là vì hấn lớn lên có một bộ túi da tốt mà thôi.

Vân Cẩm căn bản không nghe thấy Phụng Hồng Loan nói cái gì, chỉ cảm giác thiên hạ trong ngực tựa như một thất gấm vóc, xúc cảm co dãn mềm mại, cơ thể có một mùi hương hoa đào nhàn nhạt, một trận gió nhẹ thổi qua, tóc đen xinh đẹp bay lên phát qua khuôn mặt của hấn, tâm thần lập tức rung động.

Toàn thân toàn ý lúc này đều đắm chìm trong cảm giác vô hình. Cảm giác trái tim đang nhảy lên thành thịch, hấn một lần nữa nghi ngờ quả tim của mình suýt chút nữa đã nhảy ra khỏi lồng ngực.

Khiến cho hấn trong lúc nhất thời liền quên tất cả trả lời.

"Vân Cẩm!" Phụng Hồng Loan cảm nhận được người đang ôm nàng hình như có chút khác thường, giọng nói lạnh lẽo dường như từ 0 độ giảm xuống thành cái lạnh dưới - 70 độ ở bắc cực.

Thân thể Vân Cẩm không khỏi run lên, nhất thời bưng tỉnh. Cúi đầu nhìn xem người trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 28: Giúp Người Rửa Sạch Đầu Óc.

Nữ tử chỉ mặc một chiếc yếm nhỏ cùng tiết lộ, chất vải lụa mỏng manh như có như không phát họa ra đường cong mềm mại uyển chuyển, linh lung hấp dẫn. Những vết sẹo thật sâu đã nhạt màu kia dường như cũng biến thành hoa văn lộ trên da thịt, chẳng những không xấu xí, mà ngược lại càng có thể khuấy nhiễu tâm trạng của người khác.

Mâu quang mê ly Vân Cẩm rất nhanh nhiễm lên một tầng mây mù, nhìn Phụng Hồng Loan, chỉ cảm thấy trong lòng một hồi nhộn nhạo vô cùng, không thể tự nhiên.

"Buông tay!" Bàn tay đặt ở bên hông nàng tựa như bàn ủi, làm cho cả người nàng giống như bị hỏa thiêu. Khó chịu cực kỳ. Có thể hình dung bộ dáng Phụng Hồng Loan lúc này không chỉ là nghiêng răng mở miệng rồi.

Nhìn theo ánh mắt của Phụng Hồng Loan, ánh mắt Vân Cẩm cũng dừng lại trên cánh tay mà hắn ôm lấy thân mình của nàng. Lập tức cảm giác được một cỗ hỏa diễm trực tiếp truyền từ trong lòng bàn tay lên đến ngực hắn, làm cho cả người đều muốn bốc cháy rồi.

Lòng bàn tay nhẹ nhàng phát ra rung động.

"Buông tay!" Phụng Hồng Loan lần nữa lạnh lùng cắn răng.

Vân Cẩm bỗng nhiên ngừng đầu nhìn Phụng Hồng Loan, sau đó lại cúi đầu xem bàn tay còn đặt trên eo nàng, xúc cảm dưới tay là da thịt ấm áp trong mịm như mỡ đông của nàng...

Trong lòng nhất thời như bị lửa thiêu.

Chốc lát, sắc mặt Vân Cẩm biến trắng, tức khắc buông tay, mạnh mẽ lui về phía sau hai bước, nhìn Phụng Hồng Loan, giống như là nhìn thấy ôn dịch gì vậy: "Nàng... Nàng làm gì thế ... Cởi quần áo... Nàng..."

Nàng hơn nửa ngày, cũng không nói ra được một câu đầy đủ, chính là tuần nhan thoát đồ lại thoát trắng mà nhìn Phụng Hồng Loan.

Phụng Hồng Loan cúi đầu, nhìn lại chính mình, không cảm thấy có gì khác thường, nàng chỉ cởi áo khoác ngoài ra thôi mà, quần áo bên trong so với đồ bơi lội ở hiện đại còn bảo thủ hơn rất nhiều.

Ngẩng đầu nhìn Vân Cẩm, gặp hắn một bộ dạng bị dọa chấn kinh, lập tức xem thường, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Quả nhiên là nam nhân cổ đại, cổ hủ!

Vân Cẩm nhận lấy thần sắc khinh bỉ của Phụng Hồng Loan, lập tức phiên muện: "Nàng..."

"Ta như thế nào?" Phụng Hồng Loan cắt ngang lời của hắn, không có quên mới ban nãy bàn tay của hắn còn đặt trên eo nàng, nét mặt âm trầm nhìn hắn: "Người tốt nhất lại cho ta một lời giải thích?"

"Ta..." Vân Cẩm không dám nhìn thân thể Phụng Hồng Loan, thế nhưng ánh mắt hắn lại không tự chủ được muốn nhìn đến đường cong linh lung mặn diễm kia.

Trong lòng lửa nóng cuộn cuộn từng đợt.

Muốn nói nàng không biết xấu hổ, nhưng vô luận như thế nào cũng không nói nên lời. Nàng trong trẻo tinh thuần như thiên sứ, thoát ly hết thảy dơ bẩn hỗn tạp trên thế gian, cảm giác thật là đẹp.

Từ bụng dưới tuôn ra một trận nhiệt lưu xa lạ, Vân Cẩm chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, nửa ngày sau, khó khăn mở miệng nói: "Nàng... Nàng... Nàng là một nữ tử, làm sao có thể cởi quần áo trước mặt nam nhân..."

"Người là nam nhân sao?" Phụng Hồng Loan âm hiểm nhìn Vân Cẩm: "Hiện tại nhanh chóng rút đi, nếu không ta lập tức làm cho người thành kẻ không phải nam nhân."

Sắc mặt Vân Cẩm thoát trắng, lắc đầu: "Nàng đã đồng ý với ta sẽ không nhảy xuống đáy nữa ... Nàng... Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Nàng... Nàng lại vẫn nhảy..."

"Ta là nữ nhân, không phải quân tử!" Phụng Hồng Loan lại cắn răng cường điệu. Chuyện nàng muốn làm dù có tám con ngựa cũng không kéo lại được, việc không muốn làm ai cũng không cưỡng cầu nàng được.

Vân Cẩm đưa tay chỉ vào nàng, phát hiện từ trước đến nay bản thân mình chưa từng có thời điểm nào nghèo từ ngữ đến vậy. Là nữ nhân thì có thể tùy tiện đối ý, nói không giữ lời sao?

Đột nhiên nhớ tới nữ nhân này lòng dạ hiểm độc, nhất thời không biết nói gì nữa.

Nàng xác thực không phải là quân tử, nói mà không giữ lời cũng thực bình thường.

Phượng Hồng Loan lạnh mặt nhìn Vân Cẩm. Khuôn mặt nhỏ nhắn có thể có thể so với hàn băng ngàn năm, một đôi mắt biến thành hồ sâu đen tối, dường như có điểm báo bão sắp kéo đến.

"Ta..." Vân Cẩm chưa từng sợ người nào, lại càng không sợ nữ nhân. Hôm nay nhìn bộ dáng Phượng Hồng Loan, đáy lòng hấn vậy mà phát lạnh, cước bộ không tự chủ được mà lui về sau hai bước.

Phượng mâu trong tròng mắt lạnh lùng của Phượng Hồng Loan hơi hơi nheo lại, nhìn Vân Cẩm, bước chân lên phía trước hai bước.

Nhìn Phượng Hồng Loan bước dần về phía trước, Vân Cẩm lại không tự chủ được lui về sau, trên người cũng toát ra một tầng mồ hôi lạnh, xúc động muốn chạy trốn chết có dã cớ.

Hai người một tiến một lùi, trong nháy mắt, Vân Cẩm đã bị bức bách đến sát ven bờ hà hoa tri, bước chân suýt nữa đã giẫm lên khoảng không, lập tức nâng khuôn mặt thâm đậm lên nhìn Phượng Hồng Loan.

Nét mặt Phượng Hồng Loan vẫn như cũ âm trầm nhìn hấn, bước chân cũng không ngừng, từng bước một đến gần.

Mắt thấy nàng sắp đi đến trước mặt, Vân Cẩm sợ hãi nhìn nàng, bất thành linh phi thân mạnh mẽ bay lên.

Còn muốn chạy? Mâu quang Phượng Hồng Loan lạnh lùng, cơ hồ trong cùng một lúc, đưa tay nắm lấy quần áo quần áo trên lan can mộc thạch, lấy tư thế du cuốn long xà quái dị nhắm vào bên hông Vân Cẩm mà quần vào.

Nhanh như chớp!

Vân Cẩm không dự đoán được Phượng Hồng Loan sẽ ra tay, trong chốc lát, quần áo quần lấy thân người hấn, còn chưa kịp hiện ra thần sắc kinh hãi, toàn bộ cơ thể đã bị kéo trở về tại chỗ.

Ngay sau đó, Phượng Hồng Loan âm trầm nhìn hấn, cổ tay hung hăng giật lên, một đạo ánh sáng trắng vẽ nên đường cong duyên dáng theo đó rơi thẳng vào hà hoa tri.

‘Bịch’ một tiếng vang lên trong hà hoa tri bắn lên một mảnh nước lớn, hù dọa đến cả bầy cá chép đang buồn ngủ kia.

Vân Cẩm vô cùng vinh dự bị ném vào trong hà hoa tri.

Phượng Hồng Loan bỗng nhiên buông lỏng quần áo trong tay, làm cho bộ quần áo sạch sẽ chưa kịp thay kia cũng đi theo xuống làm bạn với Vân Cẩm và bầy cá chép.

Sau khi tiếng động này vang lên, thiên địa yên tĩnh, chung quanh một mảnh tĩnh mịch.

Vân Cẩm chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển một trận, sau đó cái mũi, ánh mắt, lỗ tai, miệng... Toàn thân đều bị dòng nước bao phủ, trong chớp mắt cả người hấn đã bị chìm ngập.

Phượng Hồng Loan nhìn Vân Cẩm đang giãy giụa trong hồ sen, vẻ mặt âm trầm trầm mặc vài giây, lạnh lùng nói: "Nếu như đầu óc không dùng được, hôm nay thuận tiện cho người ở trong này tẩy rửa đầu óc thật tốt."

Nói xong, tắm cũng không tắm, bơi cũng không bơi nữa, đưa tay cầm lấy quần áo bẩn mới vừa rồi bị nàng cởi ném tới một bên mặc lên người, đen mặt xoay người rồi đi.

Vân Cẩm nghĩ muốn lên tiếng la lên, nhưng là vừa há miệng ra, nước hồ theo đó nhanh chóng chảy vào trong miệng của hấn, sau đó thị giác, khứu giác, thính giác tất cả dường như đều không thể dùng được.

Đầu óc ngừng hoạt động, hết thảy đều là một mảnh trống không.

Chốc lát, quấy đập thêm hai cái, đã muốn chìm xuống.

Bỗng một đạo bóng dáng màu đen như sương mù nhanh như chớp bay ra, lướt qua mặt hồ sen, trong nháy mắt, cứu Vân Cẩm đang muốn chìm xuống ra khỏi hồ sen tri, ôm hấn đặt ở trên mặt đất.

"Thiếu chủ!" Giọng nói thanh lãnh kèm chút lo lắng vội vàng hô lên một tiếng. Nghe giọng nói hấn là một nam tử trẻ tuổi.

"Ừm..." Vân Cẩm nhắm mắt lại, mạnh mẽ phun ra vài ngụm nước.

"Thiếu chủ!" Nam tử lập tức dùng sức vỗ xuống lưng hấn hai cái. Nét mặt lo lắng.

"Khụ khụ..." Vân Cẩm lại hung hăng hộc ra mấy ngụm nước nữa, mới suy yếu mở mắt ra.

"Thiếu chủ ngài thế nào?" Nam tử nhìn thấy Vân Cẩm mở mắt ra, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Vân Cẩm sắc mặt tái nhợt lác đầu, ánh mắt nhìn lướt qua bốn phía, phát hiện người kia vậy mà đã rời đi rồi, vô lực khoát tay: "Không chết được!"

Nam tử lo lắng nhìn hấn. Thiếu chủ lại có thể bị một nữ nhân ném vào trong nước, chuyện này nói ra sợ chẳng có ai tin tưởng.

Vân Cẩm cúi đầu, nhìn toàn thân đều đã ướt đầm, từ đầu đến chân, không có chỗ nào khô ráo, nhớ tới lời Phụng Hồng Loan nói muốn rửa sạch đầu óc cho hấn, khóe miệng liền kéo ra một nụ cười khổ.

Hiện tại chẳng những là rửa sạch đầu óc, ngay cả người cũng bị rửa sạch rồi.

Bất quá trông hấn giống như người có bệnh về đầu óc như vậy sao? Vân Cẩm ngẩng đầu nhìn người vừa cứu hấn lên, nhũn mày nói: "Vụ Ảnh, người nói đầu óc có bệnh ta sao?" (Linh: dạ đến anh hỏi đây thì anh có bệnh rồi đó.)

Vụ Ảnh sùng sốt, nhìn Vân Cẩm, khẩn trương nói: "Đầu của Thiếu chủ bị hàn khí trong nước xâm nhập sao? Vậy phải nhanh chóng dùng được vật trừ hàn khí mới được. Nếu không sẽ để lại hậu quả khó lường."

Khóe miệng Vân Cẩm nhất thời co rút, không nói gì mà nhìn thẳng lên trời.

Hấn nghĩ người nên rửa sạch đầu óc không phải hấn, mà phải là Vụ Ảnh.

Cơ thể đang ngồi đứng lên, nhìn thoáng qua tiểu viện rách nát kia của Phụng Hồng Loan, khóe miệng nâng lên chút ý cười sung sướng, trong nháy mắt mặt mày nhiễm lên vàng sáng mệnh môn rực rỡ.

Vụ Ảnh giật mình nhìn nụ cười khoan khoái của Vân Cẩm, không rõ thiếu chủ đã bị ướt sũng thành bộ dạng này rồi, không phải nên tức giận hay sao? Làm sao lại trông giống như rất vui vẻ?

Còn đang ngây người, Vân Cẩm quơ quơ tay áo ướt đầm với hấn, vui sướng nói: "Đi! Trở về sắc thuốc."

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Phát Hiện Đáng Ngạc Nhiên

Phụng Hồng Loan tắm cũng không tắm được, bơi lội cũng không thể nào bơi lội được, vẫn khoắc vào quần áo bẩn ban đầu, một đường đen mặt quay trở lại tiểu viện.

Vừa tới cửa, đã thấy Xảo nhi vẻ mặt hốt hoảng từ bên trong chạy ra, suýt nữa đã đụng vào người nàng. Phụng Hồng Loan nhũn mày, đưa tay ngăn lại thân thể nhỏ bé suýt chút nữa đã va chạm vào người nàng, nét mặt bình tĩnh hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Tiểu thư?" Xảo nhi nhìn thấy Phụng Hồng Loan lập tức vui mừng, vẻ lo lắng hốt hoảng trên khuôn mặt còn chưa trút bỏ: "Tiểu thư, người đã về rồi? Xảo nhi đợi người hồi lâu cũng không thấy người trở về, em sợ người. . ."

Nói nói, vành mắt Xảo nhi lập tức hồng hồng nhìn đến Phụng Hồng Loan, tựa hồ sẽ có giọt nước mắt to như hạt đậu chảy xuống.

"Không có chuyện gì, không phải ta đây đã trở lại rồi sao?" Phụng Hồng Loan cắt đứt lời của Xảo nhi, đưa tay vỗ vỗ bàn tay của nàng, an ủi một chút, lại vòng qua nàng đi vào trong viện.

"Tiểu thư, người vừa đi nơi nào, nước tắm sợ là đã lạnh hết rồi." Xảo nhi xoay người đi theo phía sau Phụng Hồng Loan. Nàng nhạy cảm phát hiện hình như tiểu thư đang mất hứng.

"Không có chuyện gì. Ngươi cũng vừa lúc tắm nước lạnh một chút." Phụng Hồng Loan lắc đầu, trực tiếp bước vào phòng, nhìn thùng nước tắm thật lớn, thân thủ quăng quần áo dơ trên người đi, thân mình nhẹ nhàng tung lên, nhảy vào.

"Tiểu thư. . ."

Xảo nhi cùng vào phòng, nhìn Phụng Hồng Loan nhảy vào trong thùng nước tắm, muốn nói cái gì, Phụng Hồng Loan phì cười mở miệng: "Ta nói không có chuyện gì là không có chuyện gì, đừng nói gì cả!"

Xảo nhi lập tức ngừng nói, áp ứng đứng ở cửa nhìn người trong thùng nước tắm.

Tiểu viện tĩnh lặng, nơi chân trời xa xôi tia nắng chiều cuối cùng chiếu xuống, sắc trời tối dần.

Hồi lâu, Phụng Hồng Loan mới lộ ra đầu khỏi mặt nước, giọng nói khôi phục trước sau như một thanh lạnh nhạt bạc: "Em đi lấy bộ quần áo sạch sẽ

đưa tới cho ta."

"Dạ!" Xảo nhi gật đầu, vội vàng chạy ra ngoài. Mặc dù nàng nhớ rõ rằng tiểu thư đã cầm quần áo đi.

Đầu ngón tay Phụng Hồng Loan gõ vào một góc thùng tắm, trong đầu chưa từng có chút suy nghĩ.

Bỗng nhiên bóng dáng Vân Cẩm quấy đạp ở trong nước chột lóe rồi biến mất. Sắc mặt của nàng lần nữa trở nên khó coi.

Dường như Vân Cẩm không biết bơi!

Nghe đến Xảo nhi từ từ chạy vào, nét mặt Phụng Hồng Loan bình tĩnh đứng dậy ra khỏi thùng nước tắm.

"Tiểu thư, cái này được chứ?" Xảo nhi rào bước tiến vào ngưỡng cửa, trong tay cầm một bộ quần áo bằng gấm màu xanh da trời, tao nhã mà không tươi đẹp. Nhìn Phụng Hồng Loan vui mừng nói: "Đây là do Đổng tổng quản đưa tới cho người, vẫn còn mới lắm! Tiểu thư cũng đã một năm không có mặc quần áo mới rồi đây!"

"Ừ!" Phụng Hồng Loan không yên lòng nhìn lướt qua quần áo trong tay Xảo nhi, gật đầu.

Xảo nhi lập tức để quần áo xuống, cầm lấy quyên bố đi qua lau người cho Phụng Hồng Loan.

Vừa mới lau hai cái, Phụng Hồng Loan khoát khoát tay, có chút lo lắng nói: "Đừng lau, em đi qua hà hoa trì nhìn xem một chút, chỗ đó còn có người hay không."

"Tiểu thư?" Xảo nhi vừa nghe tới hà hoa trì, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng nhợt.

"Ta không sao, bảo em đi thì em cứ đi đi, mau lên." Phụng Hồng Loan đang nghĩ nếu như Vân Cẩm chết, mà Quân Từ Ly thật sự muốn đổi ý, không có hấn làm chứng, vậy nàng quả thực là cái được không bù nổi cái mất rồi.

Tuy rằng nàng căm ghét tên khốn kia, thế nhưng không thể không nói, thân phận hiện tại của hấn thật sự hết sức hữu dụng với nàng.

Xảo nhi gật đầu, chạy ra khỏi cửa đi tới hà hoa trì.

Phụng Hồng Loan đưa tay cầm lấy quần áo, xúc cảm mềm mại, tơ tằm trơn nhẵn, hiển nhiên là loại tơ lụa tốt nhất, hơn nữa còn là màu xanh da trời, làm cho nàng nghĩ đến bầu trời trong trẻo, trên bầu trời một vầng ánh sáng mặt trời.

Vân Cẩm nói mặt trời ở trên bầu trời, chỉ cần nàng ngẩng đầu lên, là có thể thấy.

Không tự chủ được nâng mắt nhìn thoáng qua bầu trời, nơi nào thấy được ánh sáng mặt trời, chỉ thấy sắc trời mờ tối, bầu trời phía tây còn điểm một chút màu trắng hồng.

Tâm thần nháo lên, làm thế nào lại nhớ tới tên khốn kia, Phụng Hồng Loan lập tức chán ghét nhũn mảy một cái, lấy quần áo ra mặc vào người.

Đeo dây thắt lưng tơ tằm, cúc áo ngọc bội, mặc mặc một lúc lâu, Phụng Hồng Loan mới miễn cưỡng đem la quần rườm rà kia mặc ra đúng hình dạng. Đưa tay xoa xoa giọt mồ hôi nhỏ trên trán, cất bước đi ra khỏi cửa.

Lúc này Xảo nhi cũng chạy trở về, mới vừa vào đến viện tử, nhìn Phụng Hồng Loan thờ hớn hên nói: "Tiểu thư, hà hoa trì không có người nào cả. . ."

"Trong nước nữa? Đã xem rồi sao?" Phụng Hồng Loan dừng bước nhìn đến Xảo nhi.

"Xem rồi. Em mới ra ngoài viện tử, đã đụng được Đổng tổng quản, đem ý tứ của tiểu thư nói ra, Đổng tổng quản liền phái người xuống nước, nhưng không thấy người nào." Xảo nhi thò tay lau mồ hôi, lập tức nói.

"Ừ!" Phụng Hồng Loan gật đầu. Nghĩ tới tên khốn kia bụng dạ đen tối, tự nhiên sẽ không dễ dàng chết như vậy.

"Tiểu thư?" Xảo nhi nhìn Phụng Hồng Loan, không biết tiểu thư tìm người nào.

"Không có chuyện gì, em cũng đi tắm rửa thay đổi y phục đi!" Phụng Hồng Loan nhìn thoáng qua bộ quần áo vẫn còn dính máu trên người Xảo nhi, quay sang khoát khoát tay với nàng.

"Dạ!" Xảo nhi nhìn tiểu thư không nói, cũng không hỏi lại, gật đầu, cầm quần áo vào phòng.

Cont...

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Phát Hiện Đáng Ngạc Nhiên(Tt)

Phượng Hồng Loan quay đầu nhìn về phía cái giường đặt dưới tàng cây hoa đào mà Đỗ Hải đã chuẩn bị xong, cất bước đi tới. Nằm ở trên giường, nhìn bầu trời, đôi con ngươi trong vắt như nước nhiễm lên một tầng vân vụ không rõ màu. Nghĩ tới ông nội cùng Á Lâm còn có Lam Dạ, không biết như thế nào. . .

Giấy lát, lác đầu một cái, bọn họ cùng nàng, hôm nay đã là hai thế giới. Dĩ vãng này đều là mây khói, những việc đã qua cũng chỉ là một giấc mơ. Thế giới này, mới là nơi nàng cần phải sinh hoạt.

Thu hồi tầm nhìn, nhắm hai mắt lại.

Lần nữa mở mắt ra, trời đã tờ mờ sáng lên. Xuyên qua khe hở cành lá cây hoa đào trên đỉnh đầu mình, mơ hồ có thể thấy ở phía đông bầu trời có một luồng ánh sáng trắng.

Ánh mắt mê ly nhìn bầu trời một lúc lâu. Mới chậm rãi quay đầu, mọi thứ vẫn như cũ vẫn giống ngày hôm qua.

Tìm Phượng Hồng Loan đập mạnh và loạn nhịp hồi lâu. Khóe miệng khẽ động, khó sở cười một tiếng.

Vốn cho là sẽ không lo lắng, nhưng mà ở sâu trong nội tâm của nàng rõ ràng vẫn còn mong muốn mở mắt đã trở lại thế giới kia, có thể nhìn thấy ông nội, còn có căn phòng thoải mái dễ chịu mà nàng thích, còn có tất cả những thứ thuộc về nàng ở thế giới quen thuộc kia.

Á Lâm, còn cả Lam Dạ. . .

Thế nhưng tất cả cũng chỉ là một giấc mơ về những việc đã qua mà thôi. Hiện tại nàng đã không phải là Bạch Thiên Thiên, nàng là Phượng Hồng Loan.

Cơ thể đang nằm ngồi dậy, lấy tay vuốt ve y phục bị đè ra nếp uốn, xuống giường. Giang rộng cánh tay, đá đá chân, nhẹ nhàng thở ra một hơi trọc khí, liếc mắt nhìn Xảo nhi, cũng không kinh động nàng, dạo bước đi ra khỏi tiểu viện.

Tia nắng ban mai rọi lên phủ Thừa tướng mọi thứ thực an bình.

Phượng Hồng Loan dựa theo trí nhớ mà đi đến chỗ rừng trúc trong phủ. Dọc theo đường đi yên tĩnh không người. Loáng thoáng có thể thấy phía trước các chủ viện đều đèn đuốc sáng trưng.

Không cần nghĩ cũng biết hôm qua nhất định là đem đại phu tất cả kinh thành mời hết tới phủ Thừa tướng rồi.

Ánh mắt hiện lên một tia cười đông lạnh, khó sở những năm này mà Phượng Hồng Loan phải chịu, hôm qua bọn họ chỉ mới hoàn trả có một chút tí ti thôi, còn xa xa mới đủ. Nếu từ nay về sau bọn họ an phận thủ thường lại vậy cũng được, nếu là còn không biết điều, thì nàng không ngại cùng các nàng chơi đùa tiết mục như vậy thêm nhiều lần.

Đi tới rừng trúc, Phượng Hồng Loan căn cứ vào ở kiếp trước như vậy, sớm tỉnh mơ thức dậy bắt đầu làm huấn luyện đặc biệt.

Trước đây nàng bởi vì chịu những huấn luyện này mà phát khóc đau nhức quá mức tới nỗi không chịu nổi mà dâng lên tự sát ý niệm, bây giờ những thứ này đã ăn vào trong đáy lòng của nàng, trở thành một phần sinh mạng nàng. Mặc dù cơ thể đã thay đổi, nhưng những thứ đã nhập vào linh hồn, sợ là đời kiếp kiếp, chỉ cần nàng còn có trí nhớ của kiếp trước, thì sẽ không biến mất.

Dựa theo chỉ tiêu mỗi ngày huấn luyện ban đầu, Phượng Hồng Loan vượt mức hoàn thành hai chỉ tiêu, đã là hai tiếng đồng hồ sau đó.

Thu công, Phượng Hồng Loan nhìn xem thân thể của chính mình, một đôi con ngươi hiện lên thần sắc kinh ngạc.

Thân thể này tuy rằng nhu nhược, thế nhưng nàng phát hiện đây chỉ là mặt ngoài. Căn bản cũng không như giống như một tiểu nữ tử tay trái gà không chặt, độ dẻo dai của thân thể nàng tốt vô cùng. Thậm chí so với thân thể kiếp trước của nàng chỉ có hơn chứ không kém.

Một phen huấn luyện đặc biệt vượt mức xong, người bình thường căn bản đều sẽ không chịu nổi, càng không nói đến một vị tiểu thư đại môn không ra nhị môn không bước. Thế nhưng nàng không chỉ không cảm thấy có chút mệt mỏi nào, trái lại chỉ cảm giác tinh thần sáng khoái, ngay cả một giọt mồ hôi cũng không chảy xuống. Đúng là hiếm thấy.

Thật không ngờ thân thể này của Phượng Hồng Loan cũng không tệ lắm. Có một cơ thể tốt, mới có gốc rễ mà đứng. Phượng Hồng Loan nhìn xem thân thể của chính mình, tâm tình khoan khoái trước nay chưa có.

Tia nắng ban mai sáng rỡ xuyên qua rừng trúc loáng thoáng chiếu tới, tỏa xuống loang lổ bóng râm. Chiếu lên trông như sóng nước trên áo lam Phượng Hồng Loan, tỏa ra từng đốm sáng nhỏ.

Xuyên qua rừng trúc, Phượng Hồng Loan nhìn ánh mặt trời loáng thoáng, đưa tay bẽ một cây gậy trúc to bằng ngón tay cái, cổ tay dùng sức, gậy trúc

cong lên một độ cong nhất định, dưới chân dùng sức một chút, thân thể mượn lực bay lên, thân mình nhẹ nhàng phi lên trên đỉnh cây trúc.

Cây trúc yếu ớt lung lay hai cái, Phụng Hồng Loan không quan tâm nắm chặt trúc, vững vàng ngồi xuống.

Ánh nắng từ trên cao chiếu xuống hoàn toàn bao phủ khắp người của nàng, cảm thấy toàn thân ấm áp. Bốn phía yên tĩnh, trong rừng trúc chỉ có tiếng chim hót, thanh thúy vui tai.

Phụng Hồng Loan chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu tắm nắng hưởng thụ.

Vừa mới nhắm mắt lại, đã nghe được một trận tiếng bước chân quen thuộc vội vã chạy vào rừng trúc.

Sắc mặt Phụng Hồng Loan lập tức lạnh lẽo. Nàng hận nhất là người khác làm phiền nàng vào thời điểm nàng đang hưởng thụ ánh mặt trời. Bất kể là ai!

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chương 30: Lại Gặp Ly Vương

Nghe tiếng bước chân, người đến là Đỗ Hải. Phụng Hồng Loan lạnh mặt, nhắm mắt lại không mở ra, vẫn như cũ lẳng lặng nghiêng người dựa vào đầu cây trúc khô. "Tiểu thư, tiểu thư. . ." Đỗ Hải một bên kêu gọi, một bên vội vã tiến vào rừng trúc, về mặt lo lắng bắt đầu tìm kiếm bốn phía, vội vội vàng vàng mà chạy qua khỏi cây trúc Phụng Hồng Loan đang nằm.

Phụng Hồng Loan lại cứ như không có nghe thấy, hương vị lá trúc tươi mát hòa vào trong hơi thở, nàng gần như hòa thành một thể với rừng trúc.

Đem trúc làm nhỏ nhỏ dạo qua một vòng, Đỗ Hải nghi hoặc, vừa rồi rõ ràng hẳn trông thấy tiểu thư đi vào rừng trúc đấy, làm sao lại có thể không có người? Vận công tìm kiếm khí tức mọi nơi, một phen tìm kiếm, trong rừng trúc căn bản không có người nào cả.

Xoa xoa mồ hôi trên mặt, về mặt Đỗ Hải lo lắng lại ra khỏi rừng trúc.

Phụng Hồng Loan nhắm mắt lại từ đầu đến cuối không có mở ra.

"Tam tiểu thư. . ."

"Tam tiểu thư. . ."

". . ."

Đỗ Hải vừa rồi đi không lâu, đã nghe thấy một mảnh tiếng gọi âm ỉ liên tục vang lên trong phủ Thừa tướng. Phá vỡ cả khoảng không bình yên yên lặng này.

Hai mắt đang nhắm lại của Phụng Hồng Loan mở ra, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía đại viện phủ Thừa Tướng. Loáng thoáng có thể thấy người trước mặt tiếng bắt đầu khỏi động, còn có tiếng bước chân tìm nàng ở khắp nơi, nha hoàn nô bộc kêu gọi âm ỉ, làm cho nàng muốn giả bộ như không nghe cũng không được.

Sắc mặt lại u ám vài phần. Phụng Hồng Loan nhìn những người kia, xem ra đã xảy ra chuyện gì rồi. Nhưng mà tốt nhất là chuyện xảy ra có đủ lớn đủ phân lượng, nếu không hôm nay nàng sẽ làm cho những người trong phủ Thừa Tướng này biến thành gậy trúc.

Thân mình nhẹ nhàng nhảy xuống, khuôn mặt Phụng Hồng Loan lạnh lùng đi ra khỏi rừng trúc.

"Tiểu thư, tiểu thư, người đang ở đâu. . ." Tiếng gọi gấp gáp của Xảo nhi truyền đến, giọng nói lo lắng cứ như sắp muốn khóc lên rồi.

Nghe được giọng nói Xảo nhi, Phụng Hồng Loan hơi hơi nhăn mày, bước chân cũng nhanh hơn, ra khỏi rừng trúc.

Mới ra rừng trúc, liếc mắt đã thấy vành mắt Xảo nhi đỏ hồng bối rối tìm nàng khắp nơi, đầu tóc rối loạn thành một đoàn, hiển nhiên là vừa tỉnh ngủ.

"Đừng gọi nữa, ta ở chỗ này!" Phụng Hồng Loan lạnh giọng nói ra. Thanh âm không lớn, nhưng lập tức đem tiếng la bốn phía ép xuống.

"Tiểu thư?" Nhìn thấy Phụng Hồng Loan, Xảo nhi lập tức vui vẻ, nhìn hướng nàng chạy tới, nước mắt vốn vẫn đọng đầy trong vành mắt rồi cuộc rơi xuống: "Tiểu thư, em vừa tỉnh lại đã không thấy tấm hơi của người, làm Xảo nhi sợ chết rồi, còn tưởng rằng tiểu thư. . ."

"Ta tỉnh ngủ ra ngoài đi dạo, không ngờ lại ngủ quên trên núi giả." Phụng Hồng Loan cắt ngang lời Xảo nhi mà nói, ánh mắt quét một vòng quanh đám

nha hoàn nô bộc thấy nàng ra ngoài đã ngưng gọi lại, lạnh lùng nói: "Có chuyện gì xảy ra? Mới sáng sớm đều hô to gọi nhỏ cái gì?"

Nhận lấy sắc mặt lạnh lẽo của Phụng Hồng Loan, mọi người đều ngậm miệng không dám lên tiếng, sợ hãi nhìn nàng.

"Tiểu thư, là... là Ly Vương điện hạ lại tới nữa..." Xảo Nhi lau nước mắt, lập tức mở miệng.

"A?" Nghe vậy, Phụng Hồng Loan nhú mày, nhìn sang Xảo Nhi: "Hắn tới làm gì?"

Xảo Nhi cẩn thận nhìn thoáng qua sắc mặt Phụng Hồng Loan, khẩn trương nói: "Ly Vương điện hạ nói muốn gặp tiểu thư..."

"Em nói hắn muốn gặp ta?" Giọng nói Phụng Hồng Loan thanh lãnh như băng: "Hắn muốn gặp ta làm gì?"

Xảo Nhi nhìn sắc mặt Phụng Hồng Loan âm hàn, nhạy cảm nhận thấy được hình như tiểu thư lại mất hứng. Lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Xảo Nhi cũng không biết, chỉ biết Ly Vương điện hạ tới, nói muốn gặp tiểu thư."

"Ừ?" Phụng Hồng Loan liếc mắt nhìn Xảo Nhi, đôi con ngươi như nước nheo lại, nghĩ tới mục đích Quân Tử Ly đến đây.

Cái gọi là vô sự bất đẳng điện tam bảo*, hắn vừa rời khỏi đây hôm qua, hôm nay lại tới nữa. Hôm nay mới là ngày đầu tiên, còn có hai ngày mới đến ngày ước định ba ngày. Chẳng lẽ Quân Tử Ly không muốn chờ đến ba ngày sau đó, hôm nay lại tới đây đưa tiền cho nàng rồi hả?

* vô sự bất đẳng điện tam bảo: không có chuyện gì sẽ không đến cửa.

Đánh chết nàng cũng không tin có ai đưa tiền cho người khác lại có thể tích cực như vậy đấy (Lin: chắc đc thể đi em cũng mừng, có ai muốn cho tui tiền k mau cho đi). Nói như vậy hôm nay Quân Tử Ly tới đây là có mục đích khác rồi hả?

Bất kể là vì cái gì, hôm nay hắn quấy rầy khoảng thời gian thanh tịnh khó được để tắm nắng của nàng, cái này cũng có thể coi là một khoản nợ đấy.

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt vốn trong trẻo lạnh lùng của Phụng Hồng Loan lại lạnh thêm vài phần!

"Tiểu thư?" Xảo Nhi cẩn thận khẩn trương nhìn sắc mặt âm hàn của Phụng Hồng Loan, thử mở miệng.

"Bây giờ hắn đang ở đâu?" Phụng Hồng Loan lạnh giọng hỏi.

"Đỗ tổng quản đã mời Ly Vương điện hạ tới tiền thính, chỉ còn chờ tìm được tiểu thư thì mời người tới đấy!" Xảo Nhi lập tức nói.

"Ừ!" Phụng Hồng Loan gật gù đầu, hướng những nha hoàn nô bộc kia vẫy vẫy tay, lạnh nhạt mà nói: "Tất cả giải tán đi!"

"Vâng. Tam tiểu thư!" Những người kia lập tức sợ hãi cúi người.

Cont...

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 30: Lại Gặp Ly Vương (Tt)

Hôm nay trái lại là Tam tiểu thư rồi! Sao trước kia không có nhìn thấy bọn họ cung kính như vậy với Phụng Hồng Loan?

Một đám nô tài nâng cao đạp thấp, bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng! Phụng Hồng Loan lạnh lùng quét mắt nhìn bọn họ một cái, chỉ có rất ít người không có thương tích trên mình, những người khác hoặc nhiều hoặc ít đều bị thương. Tự nhiên đều là những kẻ hôm qua có ở trong tiểu viện của nàng kéo bè kéo lũ đánh nhau.

Nhìn thấy những thứ này, ánh mắt lại càng lạnh hơn một chút.

Một ánh mắt, thân thể những người kia đứng đấy đều bắt đầu run rẩy, người người sợ hãi không dám ngẩng đầu nhìn Phụng Hồng Loan. Trải qua sự tình ngày hôm qua, ai cũng biết Tam tiểu thư đã không còn là Tam tiểu thư trước kia nữa rồi.

Phụng Hồng Loan thu hồi ánh mắt, cất bước đi đến tiền thính chủ viện đằng trước.

Xảo Nhi giật mình nhìn những nha hoàn gia nô kia, lại thấy người người sợ hãi khom người, đầu gần như là hận không thể giấu vào trong ngực, chứng minh bọn hắn bây giờ rất sợ tiểu thư. Thái độ đối xử với tiểu thư nhà nàng của ngày hôm qua và trước kia quả thực chính là trên trời dưới đất.

Không chỉ riêng bọn hắc sớ tiểu thư, thậm chí có chút ít thời điểm, nàng cũng rất sợ tiểu thư, một ánh mắt của tiểu thư, nàng cũng sợ vô cùng. Nhưng mà tiểu thư vẫn còn là tiểu thư, tiểu thư vẫn đối đãi với nàng tốt như cũ, thậm chí có thể bảo vệ nàng, tiểu thư như vậy lại làm cho nàng thích hơn.

Nhìn những người đang khom người sợ hãi kia, nghĩ đến lời tiểu thư nói từ nay về sau sẽ bảo vệ nàng, Xảo nhi lập tức cảm thấy kiêu ngạo cùng thỏa mãn chưa từng có trước đó, tiểu thân thể lập tức đứng thẳng tắp.

"Xảo nhi, em còn đứng ở đó làm gì? Còn không đi!" Phụng Hồng Loan không quay đầu lại, cũng biết rõ Xảo nhi không theo kịp, nhú mào thúc giục nói.

"Dạ, tiểu thư!" Xảo nhi lập tức bước nhanh đuổi kịp Phụng Hồng Loan, lúc đi ngang qua trước mặt những người kia, nâng cao toàn bộ ngực nhỏ còn không có trở mã kiêu ngạo đi qua. Giống như chú gà rừng kiêu ngạo!

Phụng Hồng Loan quay đầu lại, buồn cười liếc mắt nhìn Xảo nhi. Bước chân chậm lại.

"Tiểu thư, có phải là Ly Vương điện hạ đổi ý rồi hay không, cho nên mới tìm tiểu thư. . ." Xảo nhi nhìn nụ cười Phụng Hồng Loan trên mặt, thẹn thùng cười cười, đem bộ ngực nhỏ thu đem về, lá gan cũng lớn hơn vài phần, căng thẳng nhìn nàng hỏi.

"Đổi ý?" Phụng Hồng Loan lạnh lùng cười cười: "Hắn không có quyền đổi ý!"

Tiểu thân thể của Xảo nhi lập tức khẽ run rẩy: "Tiểu thư, có phải là Ly Vương điện hạ đã biết tiểu thư là người tốt, muốn đón tiểu thư sang Ly Vương Phủ hay không. . ."

"Sẽ không!" Phụng Hồng Loan quả quyết lắc đầu.

"Vậy cái kia, Ly Vương điện hạ tới làm gì? Có phải hôm qua chuyện. . . không." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo nhi trắng bệch nhìn Phụng Hồng Loan, lo lắng nói: "Tiểu thư, có phải Ly Vương điện hạ đã biết được là chúng ta đánh những vị phu nhân kia. . . Vì vậy. . ."

Ánh mắt Phụng Hồng Loan lạnh lẽo, im lặng không nói gì.

"Tiểu thư, nếu Ly Vương điện hạ biết, tiểu thư. . ."

"Biết rõ thì đã sao?" Phụng Hồng Loan cắt ngang lời nói của Xảo nhi, lạnh lùng cười một tiếng, khinh thường nói: "Cho dù hắn có biết rồi, sự tình hôm qua cũng đã qua, ai có thể làm gì được chúng ta?"

"Tiểu thư. . ." Xảo nhi hoang mang nhìn xem cô.

"Sợ cái gì! Đến đó chẳng phải sẽ biết!" Phụng Hồng Loan trợn nhìn Xảo nhi một cái, cả giận nói: "Trời sập xuống còn có ta đỡ đòn. Từ nay về sau không cho phép em không có cốt khí như vậy! Em là người của ta, không những phải đứng thẳng sống lưng, mà ngay cả tâm cũng phải cứng rắn lên cho ta! Nếu không, em đừng đi theo ta nữa."

Xảo nhi nghe xong, vành mắt lập tức đỏ lên, vội vàng kéo cánh tay Phụng Hồng Loan cầu xin nói: "Xảo nhi đều nghe theo lời tiểu thư, tiểu thư đừng đuổi Xảo nhi đi. . ."

Phụng Hồng Loan gật gật đầu: "Chỉ cần em nghe lời, ta sẽ không đuổi em đi."

"Xảo nhi nhất định sẽ nghe lời!" Xảo nhi gật đầu liên tục, thấy Phụng Hồng Loan không nói thêm gì nữa, nàng cũng không dám nói tiếp, đi theo sau lưng Phụng Hồng Loan cách xa nàng nửa bước, nhắm mắt theo đuôi, cẩn thận từng li từng tí.

Ánh mắt Phụng Hồng Loan thoáng nhìn qua vẻ mặt cẩn thận từng li từng tí của Xảo nhi, đáy lòng thở dài một tiếng. Không phải là nàng muốn thay đổi Xảo nhi, chẳng qua là đây là một thể giới mạnh được yếu thua, người không mạnh, người khác lập tức sẽ khi dễ người, chết rồi sợ là ngay cả quan tài cũng không có. Chỉ khi nào người mạnh mẽ hơn những người khác, so với người khác còn hung ác hơn, người mới có thể sống yên ổn.

Những thứ này căn bản cũng không phải là thứ mà người có tính cách ngây thơ thuần túy như Xảo nhi có thể hiểu được. Nhưng nàng nhất định phải dạy cho nàng ấy những thứ này, vậy mới có thể sinh tồn. Nàng không dám cam đoan nàng có thể một mực bảo vệ nàng ấy cả đời.

Giày thêu đạp lên mặt đường đá cuội, một đường đi tới. Đá cuội rất ẩm, giẫm chân lên vô cùng thoải mái, Phụng Hồng Loan không khỏi thả chậm bước chân.

Đổi qua hành lang khác, ra khỏi nội viện, liền đi tới chủ viện. Xa xa đã nhìn thấy Quân Tử Ly đang đứng ngay cánh cửa đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 31: Không Biết Lễ Nghi

“Tiểu thư, người còn chưa rửa mặt thay quần áo mà!” Xảo nhi nhìn thấy Quân Tử Ly, lia chột nhớ ra tiểu thư nhà nàng còn chưa mặc đồ đảng hoàng, tóc còn buông xõa rối tung, lập tức hốt hoảng nhìn Phụng Hồng Loan.

“Không sao cả!” Phụng Hồng Loan lắc đầu, nhìn Quân Tử Ly đáng vẻ trác việt đang đứng ở phía xa, con người trong treo lạnh lùng của nàng hơi hơi híp lại một chút.

Chỉ thấy hắn vẫn mặc một bộ cẩm bào màu tím như ngày hôm qua, trên toàn thân và ống tay áo đều thêu đóa đóa hoa mạn đà la thật lớn, cảnh hoa điểm điểm.

Mái hiên chắn đi ánh sáng mặt trời, chiếu xuống gương mặt hắn một bóng râm, thân thể thon dài như ngọc của hắn đứng ở đó, không thể thấy rõ biểu tình trên khuôn mặt hắn. Chỉ thấy rõ ràng từ kim quan trên đầu hắn lóe lên ánh sáng của ngọc lưu ly, quanh người bao phủ bởi ánh quang rực rỡ. Gần như đoạt đi hào quang của ánh mặt trời lúc bình minh, có thể tranh huy với ánh dương ban ngày.

So với ngày hôm qua, thì hôm nay trên người Quân Tử Ly lại nhiều hơn một lớp mây mù.

Quang hoa lượn lờ chung quanh, cũng bởi vì quang mạng bên ngoài quá mãnh liệt, trái lại lại làm người khác không thể thấy rõ bên trong sâu cận thế nào.

“Tiểu thư, người cứ thế này mà đi gặp Ly Vương sẽ bị xem là thất lễ, người . . .” Xảo nhi kéo Phụng Hồng Loan, còn muốn nói lời khuyên giải.

Phụng Hồng Loan bỗng nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Xảo nhi. Xảo nhi lập tức ngừng lại không nói nữa.

Chốt lát, Phụng Hồng Loan quay đầu, thản nhiên nhìn lướt qua Quân Tử Ly đang đứng chờ nơi đó, bước chân không ngừng lại, không nhanh không chậm đi tới chỗ hắn.

Nàng cũng muốn xem một chút hôm nay hắn tới đây làm gì!

Quân tử ly đứng trước cửa đại sảnh, nhìn Phụng Hồng Loan từ phía xa chậm rãi tới gần, trong đôi mắt phụng bị bóng tối che khuất hiện lên một tia kinh diễm.

Ngày hôm qua người kia toàn thân bần thiêu yếu ớt không thể tả, trên mặt dính đầy máu tươi, hắn cũng không thể nhìn thấy diện mạo của nàng, chỉ thấy một đôi con người trong treo lạnh lùng. Hôm nay vứt đi bề ngoài không sạch sẽ, hắn mới nhìn thấy khuôn mặt của nàng.

Không thể không kinh ngạc tán thán, đó là dung nhan như thế nào, đó là một người thanh hoa như nước.

Đại mi tần túc, mắt ngọc mây ngài, má hương như tuyết, ngọc dung quỳnh tư. . .

Không thoa son phấn, lại ngại son phấn vậy bản nhan sắc. Không điểm son môi, lại ngại đan chu không hồng thấm bằng môi nàng.

Một bộ la quần (là một loại quần từ lụa mỏng) màu xanh lam, không hoa lệ, không trang điểm, không phối sức, chỉ có hai bề tà quần nhẹ nhàng bay theo con gió, ba nghìn tóc đen chưa vấn lên tựa như một thốt gấm vóc, theo gió nhẹ bay bay.

Nàng cứ thế nhẹ nhàng chậm rãi mà đi đến, ánh dương lúc bình minh chiếu lên từng bước đi thong thả trên người nàng, một bộ áo lam được mạ lên rực rỡ như ánh sao. Nàng đạp lên ánh mặt trời chậm rãi đi tới, dường như nghìn vạn cánh sắc chung quanh đều trở thành nền cho vẻ đẹp của nàng.

Cả người lười nhác lạnh nhạt, lại không che giấu được nhân nhạt quang hoa trên người nàng.

Ánh quang không quá mạnh mẽ, nhưng lại khiến cho bất luận kẻ nào cũng không xem nhẹ được.

Nàng của ngày hôm nay và hôm qua có thể nói là khác nhau một trời một vực, nhưng chỉ liếc mắt hắn lại có thể nhận ra người này chính là nàng.

Vẫn cho là nữ tử xinh đẹp chẳng qua là bề liễu chi tư, không có kỳ biểu (điều bộ yếu đuối, trống rỗng không gì ngoài bề ngoài). Không nghĩ tới hôm nay vừa nhìn, Quân Tử Ly không thể không thừa nhận, dung mạo như phù dung hoa, quốc sắc thiên hương, vừa có tài cán kinh người bên trong, vừa có vẻ đẹp kinh hoa bề ngoài.

Vẻ đẹp của nàng, là phát từ trong ra ngoài, toàn thân tràn đầy ánh sáng, làm con người ta không thể dời mắt.

Quả đúng là đệ nhất mỹ nhân Đông Ly Quốc, cho dù hắn có nói nàng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng không có gì gọi là quá, ngay cả đệ nhất mỹ nhân Tây Lương quốc là Quỳnh Hoa công chúa cũng không thể sánh bằng.

Quỳnh Hoa Công chúa. . .

Một bóng dáng chột hiện lên trong đầu, Quân Tử Ly nhìn Phụng Hồng Loan, mâu quang lại nhiễm thêm một tầng sương mù mờ ảo.

Ở phía sau Quân Tử Ly, Trục Phong và Truy Nguyệt vốn vẫn lẳng lẳng đứng yên vừa nhìn thấy Phượng Hồng Loan đang chậm rãi đi tới, ánh mắt cả hai cùng lúc hiện lên vẻ kinh diễm. Bất kể thế nào bọn họ cũng không thể đem cái nữ nhân lôi thôi nhếch nhác toàn thân đầy máu ngày hôm qua và nữ tử hết như tiên tử không nhuốm hồng trần đang nhẹ nhàng đi tới trước mặt kia là cùng một người cả.

Nữ tử như vậy, vừa giống như đóa hoa sen mới nở, lại tựa như Thiên Sơn Tuyết Liên. Lạc xuống giữa chốn hồng trần, dường như nhìn nàng nhiều thêm một chút, đã là bất kính với nàng, nhưng hết lần này tới lần khác lại không quản được ánh mắt của mình.

Cách đó không xa Đỗ Hải đang khom người đứng ở bên cạnh Quân Tử Ly, cũng nhìn Phượng Hồng Loan chậm rãi đi tới, nét mặt bình tĩnh không gợn sóng. Tựa hồ Phượng Hồng Loan trời sinh đã nên như vậy.

Giây lát, Truy Nguyệt bùng tỉnh, chuyển mắt nhìn về phía Quân Tử Ly, khi thấy thần sắc mà Quân Tử Ly nhìn Phượng Hồng Loan, trong lòng nhất thời lộp bộp một tiếng, nhin không được mà mở miệng: "Chủ tử. . ."

Quân Tử Ly không nói gì, chỉ nhìn Phượng Hồng Loan, dường như không có nghe thấy.

Ánh mắt Đỗ Hải nhìn sang Truy Nguyệt, sau đó nhìn về phía Quân Tử Ly, đôi mắt giao nua thoáng qua u quang sâu xa thâm thúy.

"Chủ tử!" trong lòng Truy Nguyệt căng thẳng, vội mở miệng lần nữa, giọng nói không kềm được mà cao hơn một chút, ở trong tiểu viện vắng vẻ lại lộ ra cực kỳ rõ ràng.

Trục Phong cũng bất thành linh bùng tỉnh, xoay mắt nhìn sang Truy Nguyệt, thuận theo ánh mắt của Truy Nguyệt, tự nhiên thấy được vẻ mặt mờ mịt như sương của Quân Tử Ly, hơi ngẩn ra. Chủ tử người. . .

"Ừ!" giọng nói trầm thấp hơi khàn khàn của Quân Tử Ly cất lên. Ánh mắt lại vẫn không rời khỏi Phượng Hồng Loan.

"Chủ tử, nàng là. . ." Truy Nguyệt vẫn như cũ không thể tin được nữ tử đang đi tới lại chính là cái người chật vật mà tham lam yêu thích tiền tài Phượng Hồng Loan, càng không tin hơn nữa đó là nàng ta chính là vị Vương Phi chưa gả qua cửa đã bị chủ tử bọn họ trước hưu khi.

Nàng so với lời đồn đãi sai kém khác xa nhau quá nhiều. Căn bản không phải là bao cớ phé vật không chút năng lực gì ngoài vẻ ngoài nào.

"Nàng là Tam tiểu thư Phượng phủ!" Quân Tử Ly chậm rãi mở miệng. Trong giọng nói lại lộ ra chút ý tứ hàm xúc không rõ ràng. "Nàng không phải, nàng ta làm sao có thể. . . Nàng. . ." Nhận được câu trả lời chắc chắn, Truy Nguyệt muốn phản bác. Nhưng nhìn đến Phượng Hồng Loan, lời này nói ra ngay cả mình cũng không thể tin phục.

Chỉ cần nhìn vào đôi con ngươi thanh lãnh khinh thường nhìn nàng rút kiếm ra đâm hôm qua, vô luận là nàng ấy bản thiêu hay tẩy sạch bụi trần như hiện tại, ánh mắt của nàng vẫn luôn rực rỡ không che giấu được. Khinh thường ti nghệ, mọi việc mọi vật trên thế gian đều không thể đặt vào mắt nàng, khí chất lại hơn hàng nghìn hàng vạn người. Ở trước mặt nàng ấy, dường như nàng chỉ có yểm nhập trần ai.

Truy Nguyệt nhìn Phượng Hồng Loan, bàn tay giấu trong ống tay áo không tự chủ được mà nắm chặt lại.

"Truy Nguyệt, người đang ở đây nghi ngờ chất vấn lời của ta sao?" Quân Tử Ly đột ngột quay đầu, thần nhiên nhìn lướt qua Truy Nguyệt.

Khuôn mặt nhỏ của Truy Nguyệt thoáng cái trắng nhợt, lập tức khom người: "Nô tỳ không dám!"

Quân Tử Ly không nói nữa, quay đầu, nhìn Phượng Hồng Loan, đôi mắt phượng từ mờ sương trở nên thâm thúy, sau đó lại biến thành hồ nước sâu thẳm, đưa mắt nhìn cũng không thể thấy đáy.

Giây lát, hần thần nhiên mở miệng, giọng nói trầm thấp: "Kinh châu bất động ngưng lưỡng mi, duyên hoa tiêu tẩn kiến thiên chân. Phượng Hồng Loan. . . Thật là làm cho người khác ngoài ý muốn. . ."

Nghe vậy, Truy Nguyệt thân thể chợt run lên, cánh môi cũng mím chặt, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào Phượng Hồng Loan. Trong lòng không cam lòng có, phần hận có, còn có hăm mộ cùng mấy loại tâm tình khác, không thể đếm hết.

Trục Phong nhìn thoáng qua Truy Nguyệt, ánh mắt lại nhìn qua Quân Tử Ly, giây lát, chuyển sang Phượng Hồng Loan, môi mỏng không tự chủ được mà nân thành một vòng cung.

Nét mặt Đỗ Hải vẫn như cũ không chút thay đổi, chẳng qua là nhìn thoáng qua Quân Tử Ly, đáy mắt sâu xa của lão cũng sâu thêm. Ly Vương thế nhưng lại hối hận? Chỉ có điều sợ là đã muộn.

Cười lạnh trong lòng một tiếng, nhìn Phượng Hồng Loan đến gần, Đỗ Hải khom người tiến lên đón: "Tam tiểu thư!"

"Đỗ bá miễn lễ!" Phượng Hồng Loan dừng bước, quay sang Đỗ Hải gật đầu, mắt nhìn về phía Quân Tử Ly, mở miệng nhẹ giọng nói: "Ly Vương điện hạ!"

Không khom người, gấp không hành lễ, không có rửa mặt chải đầu trang điểm, chỉ mặc một bộ quần áo tổ diện triều thiên (Linh: -_- k biết dịch sao nên để nguyên văn thế luôn), nhưng lại không lộ ra đột ngột cùng thất lễ. Duyên dáng yêu kiều, cao quý thanh hoa, đến gần, quang hoa quanh người Phượng Hồng Loan không nhạt đi mà trái ngược lại càng rõ ràng hơn.

"Nhìn thấy điện hạ, Phụng tam tiểu thư không biết phải hành lễ sao?" Quân Tử Ly còn chưa mở miệng, Truy Nguyệt đã lập tức tiến lên, nhìn Phụng Hồng Loan, cả giận nói: "Tiểu thư trong phủ Thừa tướng lại có thể không biết cấp bậc lễ nghĩa như vậy sao?"

Quân Tử Ly hơi nhú mày, nhưng không có ngăn cản, mà chỉ im lặng nhìn Phụng Hồng Loan. Tựa hồ đang chờ xem nàng sẽ làm sao.

"Có cái gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn, một con chó ở Ly Vương phủ cũng không biết cấp bậc lễ nghĩa, tác phong của Đông Ly quốc chúng ta từ trên xuống dưới vẫn luôn như vậy, tiểu thư phủ Thừa tướng không biết lễ nghi thì có gì kỳ quái!" Ánh mắt thanh lãnh của Phụng Hồng Loan quét sang Truy Nguyệt một cái, ngăm ngăm hại người, thần nhiên nói.

Nghe vậy, khuôn mặt lạnh lùng chết lặng của Trục Phong cũng biến sắc.

Về bình tĩnh trên khuôn mặt già nua của Đỗ Hải rốt cục bị đập nát. Có làm thế nào hắn cũng không nghĩ tới tiểu thư lại có thể ngang nhiên mắng Ly Vương như vậy.

"Người. . ." Khuôn mặt Truy Nguyệt lập tức trắng nhợt, giằng giữ chỉ vào Phụng Hồng Loan: "Phụng Hồng Loan, người lớn mặt! Lại dám mắng. . . Mắng. . ." Câu nói kể tiếp vô luận như thế nào nàng cũng không dám nói ra, chỉ quay đầu nhìn Quân Tử Ly.

Khuôn mặt anh tuấn của Quân Tử Ly lập tức sa sầm xuống, mắt phượng sắc bén nhìn Phụng Hồng Loan.

Mâu quang thanh lãnh của Phụng Hồng Loan đối diện Quân Tử Ly, so với hắn lại càng mạnh hơn, dứt lời, nhướng mi tà nghệ liếc gương mặt anh tuấn âm trầm của hắn, không từ chối chút nào, thanh âm lạnh lẽo mà hồ hững, chậm chậm nói ra: "Ly Vương điện hạ, người nói đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Không Ai Nhường Ai

Khuôn mặt Quân Tử Ly âm trầm nhìn Phụng Hồng Loan, mắt phượng sắc bén, giống như có hàng vạn hàng nghìn lợi kiếm, lạnh lẽo thấu xương. Trong nháy mắt hàn khí trên người hắn có thể đóng băng dày ba thước.

Trong vòng ba trượng quanh nơi hắn đứng, cũng có thể cảm nhận được không khí lạnh lẽo và áp suất thấp nồng nặc.

Trong lòng Đỗ Hải lập tức căng thẳng, đôi mắt hắn không nháy một cái mà nhìn vào Quân Tử Ly, bàn tay trong tay áo nắm chặt lại. Bất động thanh sắc di chuyển bước chân tới chỗ Phụng Hồng Loan đang đứng, để phòng ngừa nếu có biến cố phát sinh sẽ cứu nàng trước tiên.

Băng hàn trên người Phụng Hồng Loan so với Quân Tử Ly cũng không ít hơn chút nào, đôi con ngươi trong trẻo lạnh lùng trở nên rét lạnh, quanh thân bao phủ khí tức lạnh lẽo lương bạc, phía sau lưng của nàng, đã không còn là ánh nắng tươi sáng, quang hoa rực rỡ, mà đã thành ba thước đất âm u một màu.

Bốn mắt nhìn nhau, không ai nhường ai.

Bầu trời của phủ Thừa tướng tựa hồ cũng bị vây lại trong một mảnh khí lạnh u ám, vạn vật im lặng, những người còn lại người người đều căng thẳng, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

Giây lát, ác liệt nơi đáy mắt của Quân Tử Ly rút đi, khóe miệng nhếch lên một vòng cung thật nhẹ, hốt nhiên lại nở nụ cười.

Dường như chỉ trong nháy mắt, hàng vạn hàng nghìn đoá mạn đà la nở rộ, điểm điểm phương hoa (bông hoa thơm ngát, rực rỡ, tươi đẹp).

Phụng Hồng Loan hồ hững nhìn Quân Tử Ly nở nụ cười, gương mặt không thay đổi chút nào.

Quân Tử Ly nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Phụng Hồng Loan lạnh nhạt không có biểu cảm, đáy mắt hiện lên u quang, sau một lúc lâu, thu lại ý cười, chậm rãi mở miệng: "Đông Ly quốc chúng ta tác phong làm việc từ trên xuống dưới vẫn luôn như vậy sao? Thượng bất chính hạ tắc loạn? Vậy mà ta lại không biết. May mắn thay hôm nay có Tam tiểu thư nhắc nhở, Tử Ly nhất định bẩm báo rõ ràng với Ngô hoàng, chấn chỉnh lại triều cương, biết lễ nghi cao thấp là như thế nào?"

Đáy mắt nàng trầm xuống, thoáng qua một tia hắc ám quang mang, Phụng Hồng Loan nhìn Quân Tử Ly, vẫn như cũ hồ hững mở miệng: "Đó là chuyện của Ly Vương điện hạ, hình như không có quan hệ gì với ta cả."

"Không quan hệ?" Quân Tử Ly nhướng mi, tự tiểu phi tiểu (cười như không cười): "Làm sao lại không? Nếu như không có Phụng tam tiểu thư nhắc nhở, làm sao Tử Ly có thể biết được tác phong từ trên xuống dưới của Đông Ly quốc chúng ta vẫn luôn như vậy? Nhất định phải bẩm báo rõ với Ngô hoàng, ghi nhớ công lao này cho Tam tiểu thư."

Đáy lòng lại tiếp tục trầm xuống, ánh mắt Phụng Hồng Loan nhìn tới Truy Nguyệt đang đứng đằng sau lưng Quân Tử Ly, nhạt nhẽo cười: "Muốn nói lập công vậy sợ cũng không thể ghi lên đầu ta được, Ly Vương điện hạ vẫn nên nhắc nhở người trong phủ mình trước!"

"Là người sao? Không phải Tam tiểu thư đã nói là cậu sao?" Quân Tử Ly lần nữa nhướn mi, trong mắt chợt lóe lên tia hắc ám rồi biến mất, giọng nói trầm thấp: "Nếu đã là cậu, lời của nàng ta làm sao có thể là xem nói?"

Nghe thấy vậy, thân thể lập tức Truy Nguyệt run lên, sắc mặt trắng bệch, không dám tin mà nhìn Quân Tử Ly. Phụng Hồng Loan mắng nàng là cậu cũng không sao, thế nhưng chủ tử mà nàng đi theo từ nhỏ cứ nhiên lại nói như vậy.

"Chủ tử. . ." Truy Nguyệt mới vừa mở miệng, ánh mắt lướt qua gò má Quân Tử Ly, trên trán nhan lại lộ ra nét âm trầm cùng lương bạc hiếm thấy, trong lòng nàng chợt lạnh, tự hiểu đây là do bản thân mình trêu chọc Phụng Hồng Loan trước mới gây ra rắc rối, hiện tại chủ tử đang tức giận. Lập tức ngừng nói.

"A. . ." Phụng Hồng Loan bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, giống như đóa hoa phù dung mới nở, trong lành lạnh lẽo ra mị hoặc diễm lệ vô cùng, nàng nhìn lướt qua khuôn mặt trắng bệch của Truy Nguyệt, quay sang Quân Tử Ly chậm rãi gật đầu: "Không sai. Nếu không phải do người mà là do cậu nói, như vậy lời của nàng quả thực không thể tính là nói."

Gương mặt Truy Nguyệt càng lúc càng trắng như tờ giấy, đôi mắt phẫn hận nhìn Phụng Hồng Loan.

Quân Tử Ly nhìn Phụng Hồng Loan cười, trong lòng lập tức khê động. Tựa hồ lớp lớp sương mù tan đi, nét mặt tươi cười lộ ra không hề báo trước nhập vào sâu trong đôi mắt của hắn.

Thấy vẻ căm hận trong mắt Truy Nguyệt, Phụng Hồng Loan lạnh lùng nhướn đôi chân mày, ngừng một chút, mát lạnh cười yếu ớt mở miệng nói: "Nếu đã như vậy, vậy phải làm phiền Ly Vương bẩm báo rõ ràng với hoàng thượng, nhớ ghi lại công lao này cho Hồng Loan!"

Quân Tử Ly trầm mặc, mắt phụng thâm sâu nhìn Phụng Hồng Loan.

Bàn tay dưới tay áo Truy Nguyệt gắt gao siết lại, cắn răng nghiêng lợi nhìn tới khuôn mặt tươi cười của Phụng Hồng Loan. Chưa bao giờ biết thiên hạ còn có nữ nhân không biết xấu hổ như vậy, mắng nàng không nói, càng đáng nói hơn đó là lời nói kia mang ý ngầm ngầm hại người mắng Ly Vương phủ, cũng chính là mắng chủ tử, càng sâu hơn là liên lụy tới tác phong hành xử của toàn thể Đông Ly quốc, cũng lại là đại nghịch bất đạo mắng Hoàng thượng.

Tội lỗi trời tru như vậy, nàng lại còn muốn được ghi nhớ công lao. Quả đúng là kẻ không biết xấu hổ.

Truy Nguyệt nhìn Quân Tử Ly không nói gì, nghiêng răng lớn tiếng nói: "Phụng Hồng Loan, hôm nay ngươi nhục mạ Ly Vương điện hạ, nhục mạ hoàng thượng, lại còn dám mơ mộng hão huyền lập công? Chờ hoàng thượng sao trừng xử trí toàn gia ngươi, chính là tội mất đầu!"

*Sao trảm: tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội.

"Nga?" mắt phụng của Phụng Hồng Loan dần đông lạnh, quay đầu nhìn về phía Truy Nguyệt, vẻ mặt lạnh như băng, ánh mắt như mũi tên nhọn: "Thế nhưng mới vừa rồi rõ ràng nói Ly Vương điện hạ là ta nói rất đúng, là ta lập công. Làm thế nào mà, một con chó trong phủ Ly Vương phủ so với Ly Vương điện hạ lại còn lớn hơn chứ? Dám nghi ngờ chất vấn lời nói của Ly Vương điện hạ?"

Hai mắt vốn đầy vẻ căm thù của Truy Nguyệt nhiễm thần sắc khủng hoảng, lập tức nhìn sang Quân Tử Ly.

Quân Tử Ly mặt không đổi sắc, vẻ u ám khó chịu trong đáy mắt càng nhiều hơn.

"A. . . Thứ cho tiểu nữ tử kiến thức nông cạn, quả thực là không biết đến. Chỉ có điều ta sợ rằng không chỉ riêng mình ta không biết, e là người trong thiên hạ, toàn bộ đều không biết được con chó trong phủ Ly Vương phủ so với Ly Vương điện hạ hãy còn lớn quyền hơn, rõ thật là chuyện cười!" Phụng Hồng Loan cười lạnh, tiếp tục nói.

"Phụng Hồng Loan, ngươi. . . Ngươi nói vậy!" Truy Nguyệt tức giận trừng mắt Phụng Hồng Loan.

"Ta nói vậy sao?" Ánh mắt Phụng Hồng Loan hơi nheo lại, lộ ra hàn quang rét lạnh: "Lẽ nào ta nói sai? Ngươi đang nói Ly Vương điện hạ tự mình chửi mình? Hay là nói Ly Vương điện hạ đang mắng hoàng thượng? Ly Vương điện hạ đại nghịch bất đạo?"

"Ngươi. . ." Bức ép truy vấn liên tục, sắc mặt của Truy Nguyệt lại tiếp tục biến đổi, thân thể cũng không tự chủ được mà lui về sau từng bước một.

"Nói như vậy, nếu như phải sao trảm toàn gia, chịu tội mất đầu, thì người đó chính là Ly Vương điện hạ làm việc nhân đức không nhường ai chứ!" Dừng một chút, Phụng Hồng Loan lại tiếp tục sáng giọng mở miệng: "Hơn nữa trong phủ Ly Vương có hơn trăm người, sợ là ngay cả vị trí thứ hai Phụng Hồng Loan ta cũng không có chỗ mà lên được đâu!"

"Ngươi. . . Ngươi. . ." Sắc mặt Truy Nguyệt trắng xanh lẫn lộn nhìn Phụng Hồng Loan, thân thủ run rẩy chỉ về phía nàng, một lần nữa lùi lại mấy bước. Không thể nói gì để phản bác lại.

Giây lát, chỉ thấy nàng dừng bước, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp trở nên âm ngoan vặn vẹo nhìn Phụng Hồng Loan, trong mắt xuất ra sát khí rét lạnh.

‘Xoẹt’ một tiếng, bảo kiếm xuất vỏ, một trận hàn quang lóe lên, bóng dáng Truy Nguyệt chợt lóe, giờ kiếm, mang theo sát khí dày đặc lạnh thấu xương,

nhắm vào mi tâm Phụng Hồng Loan mà đâm tới.

Hàn quang rét căm căm, nhất kích tất sát, quả nhiên là nhanh như chớp!

Cơ thể Phụng Hồng Loan vẫn yên lặng đứng cách đó bất động, khóe miệng nhếch lên ý cười lạnh lùng, kinh thường nhìn kiếm trong tay Truy Nguyệt đang nhắm vào mi tâm của nàng đâm tới.

Loại tốc độ này, vào thời điểm nàng mười tuổi đã làm được!

Người bên cạnh Quân Tử Ly cũng chỉ như thế này không có gì hơn sao.

"Tiểu thư. . ." Nét mặt già nua của Đỗ Hải biến đổi, cả người vọt tới trước tiên.

"Tiểu thư. . ." Xảo nhi vẫn đang ngu ngốc đứng ở sau lưng Phụng Hồng Loan chợt bừng tỉnh, nhìn đến thanh kiếm hàng quang lờ lờ đâm tới Phụng Hồng Loan, kinh hô một tiếng, ôm lấy thân thể Phụng Hồng Loan, đứng chắn trước mặt nàng.

Phụng Hồng Loan căn bản không có nghĩ tới Xảo nhi sẽ ngăn ở trước mặt của nàng, chợt nâng tay lên định đẩy nàng ra.

Cũng cùng lúc đó, Đỗ Hải chạy tới, kéo toàn thân Phụng Hồng Loan qua, vừa vặn ngăn trở bàn tay đang định đẩy Xảo nhi ra của Phụng Hồng Loan.

"Truy Nguyệt dừng tay!" Sắc mặt Quân Tử Ly trầm xuống, quát lạnh một tiếng.

Lôi lôi kéo kéo một cái, chỉ trong chớp mắt, "sur" một tiếng, kèm theo tiếng quát lạnh của Quân Tử Ly, là thanh âm bảo kiếm đâm xuyên qua thân thể. Sau lưng Xảo nhi quả thực đã bị đâm một kiếm.

"Xảo nhi!" Sắc mặt Phụng Hồng Loan đại biến, hô to một tiếng, đưa tay ôm lấy cơ thể Xảo nhi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Chôn Cùng Với Nàng

Cùng với tiếng hô to của Phụng Hồng Loan, sắc mặt Quân Tử Ly trầm xuống, xuất thủ trong nháy mắt, một chiếc bạch ngọc ban chỉ nhắm theo hướng thanh bảo kiếm trong tay Truy Nguyệt mà đánh tới.

'Đinh' thanh âm trong trẻo vang lên, bảo kiếm trong tay Truy Nguyệt cũng gãy thành hai đoạn, nhưng cũng đã muộn, nửa đoạn kiếm còn lại đã đâm vào cơ thể Xảo nhi.

Quân Tử Ly nhìn nửa thanh kiếm gãy ở sau lưng Xảo nhi, mâu quang dần lạnh lẽo, vung tay áo lên, một trận gió lạnh quét mạnh sang phía Truy Nguyệt.

"A. . ." Truy Nguyệt kêu thảm một tiếng, cơ thể nháy mắt bị đánh bay ra ngoài.

'Bịch' tiếng động nặng nề vang lên, mạnh mẽ rơi xuống ở xa hơn mấy trượng. Truy Nguyệt lập tức phun ra một ngụm máu tươi. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt không còn chút máu nhìn Quân Tử Ly.

Quân Tử Ly nhìn cũng không nhìn Truy Nguyệt, ánh mắt vẫn đang nhìn tới Phụng Hồng Loan.

Phụng Hồng Loan ngẩng đầu, lạnh lẽo nhìn thoáng qua Truy Nguyệt vừa bị đánh bay ra ngoài, chuyển tầm mắt sang Quân Tử Ly, ánh mắt âm trầm như bầu trời trước lúc mưa bão, u ám, tối tăm và rét lạnh.

Chỉ liếc mắt nhìn một cái, Phụng Hồng Loan lại cúi đầu nhìn vào sau lưng của Xảo nhi. Nhìn thấy nửa đoạn kiếm đâm vào sâu lưng nàng, ở chỗ đó máu tươi không ngừng tuôn ra, nháy mắt đã làm cho mặt đất dưới chân nàng nhuộm đỏ một mảng lớn.

Sắc mặt lại tiếp tục biến lạnh, xuất thủ điểm mấy huyệt đạo vài nơi trên lưng Xảo nhi. Thủ pháp đặc thù, lão luyện lưu loát, không có chút nào là không dứt khoát.

Chạm phải ánh mắt âm u lạnh lẽo của Phụng Hồng Loan, nội tâm Quân Tử Ly hơi hơi tối sầm lại, mím môi mà nhìn nàng, đến khi thấy thủ pháp điểm huyệt của nàng, mâu quang không khỏi hiện lên tia kinh dị.

Thủ pháp điểm huyệt quái dị, hẳn chưa từng nhìn thấy trước đây, nhưng thật sự rất có hiệu quả. Nơi đã điểm qua, máu đang chảy cũng lập tức dừng lại.

Từ trước đến nay Quân Tử Ly chưa hề thấy qua thủ pháp điểm huyết như vậy, ánh mắt hần nhìn Phượng Hồng Loan, đáy mắt lại càng thâm sâu thêm một phần.

Trục Phong nhìn thủ pháp điểm huyết Phượng Hồng Loan, đôi con ngươi lạnh lùng chết lặng cũng hiện lên vẻ kinh dị. Phương pháp điểm huyết kỳ diệu như vậy, cho dù là đương thời Tam công tử trong thiên hạ cũng không thể làm cho máu đang chảy ra ngừng lại nhanh như vậy.

Đỗ Hải cũng nhìn thấy thủ pháp điểm huyết Phượng Hồng Loan, thầm nghĩ chẳng lẽ cái này cũng là do Vân công tử dạy? Nhưng mà không giống. Cho dù là Vân công tử dạy, nhưng lấy thủ pháp điểm huyết này, sợ là tiểu thư và Vân Cẩm công tử không thể nào mới nhận biết nhau một sớm một chiều mà học được.

Nhớ tới thân phận của Vân Cẩm, trong đôi mắt già nua của Đỗ Hải không khỏi thoáng qua phần nào lo lắng. Ánh mắt dừng lại ngay ở chiếc vòng xanh biếc trên cổ tay Phượng Hồng Loan. Yên vân thủy vũ, chí bảo Vân tộc. Hiện tại Vân Cẩm công tử lại đeo lên cho tiểu thư, hy vọng cái nó mang tới không phải là tai họa.

Nhưng có là tai họa. Thì lấy thân thể của tiểu thư cũng không cần phải sợ Vân tộc.

Huống chi giờ đây tiểu thư đánh các vị phu nhân, giam giữ những tiểu thư khác, lại đòi Ly Vương bồi thường với cái giá trên trời, càng nhiều hơn nữa là có Vân Cẩm công tử làm nhân chứng. Những chuyện xảy ra trong Tướng phủ sớm đã thành nhiều phiên bản khác nhau mà truyền khắp thiên hạ.

Càng thêm nữa chính là chuyện ngày hôm nay. Mặc kệ là vì cái gì mà Ly Vương điện hạ lại đến phủ tìm tiểu thư, chỉ chiếu theo mức độ bảo vệ của tiểu thư dành cho Xảo nhi, người của Ly Vương điện hạ lại đã thương Xảo nhi, hậu quả của một màn này, sợ là không dễ thu dọn.

Mặc kệ trước kia như thế nào, sau chuyện hôm nay, giữa tiểu thư và Ly Vương sợ thực sự sẽ thành nút chết.

Còn ba ngày nữa tướng gia sẽ trở về, đến lúc đó có lẽ tiểu thư cũng sẽ không bỏ qua cho tướng gia.

Nhiều chuyện như vậy lại gộp chung vào một chỗ, quang hoa của tiểu thư quá mạnh mẽ, bây giờ một tướng phủ nhỏ tự nhiên sẽ không che giấu được.

Xem ra hần nhất định phải liên lạc với tứ đại hộ pháp rồi. Tiểu thư cần phải có hậu thuẫn. Nhưng chỉ sợ hậu thuẫn này. . . Ai, bây giờ hần cũng không quản được nhiều như vậy!

Chỉ trong nháy mắt Đỗ Hải đã định giá mọi chuyện một phen, lại nhìn tới Xảo nhi đang nằm trong lòng Phượng Hồng Loan.

Vị trí thanh kiếm kia đâm tới lại đứng ngay hậu tâm của cô hậu tâm. Toàn bộ nửa thanh kiếm đều đâm vào trong cơ thể, vị trí ngay chính giữa tâm tạng, sợ rằng không thể cứu được. Đôi mắt lão luyện của ông nhìn lướt qua Quân Tử Ly, chỉ thấy vẻ mặt của hần không rõ ràng mà nhìn Phượng Hồng Loan.

Nếu Ly Vương điện hạ muốn cứu một người, thì một sợi tóc tơ của người kia cũng sẽ không thể nào bị thương tổn được. Mà ban này hần xuất thủ, lại chỉ đánh gãy bảo kiếm của Truy Nguyệt mà thôi.

Điều này cũng chứng minh rõ ràng rằng Ly Vương điện hạ căn bản là cố ý muốn duy trì.

Hoặc nên nói là. . . Trải qua chuyện ngày hôm qua, hần muốn thử dò xét tiểu thư?

Thế nhưng hiện tại người bị thương lại là Xảo nhi, nhưng nếu người bị thương là tiểu thư mà nói. . . Đỗ Hải nhìn Quân Tử Ly, đáy mắt thoáng qua một tia mờ ám.

Quân Tử Ly cũng không có chú ý tới một phen thần sắc biến hóa của Đỗ Hải, ánh mắt vẫn nhìn Phượng Hồng Loan. Tự nhiên cũng nhìn thấy vòng Yên vân thủy vũ trên cổ tay Phượng Hồng Loan.

Nhớ tới hành động thân mật của nàng và Vân Cẩm ngày hôm qua, còn có lời nói của Vân Cẩm, nói cách khác nàng đã biết Vân Cẩm từ trước đó.

Sâu trong đôi mắt thâm thúy sinh ra nồng nặc hắc sắc. Trong lòng như bị một đoàn dịch thể đen đặc cuộn cuộn quấy phá. Nàng và Vân Cẩm. . .

Bàn tay dưới tay áo không tự chủ được mà gắt gao nắm chặt lại. Nhìn Phượng Hồng Loan.

Nữ tử này, đính hôn với hần ngay từ khi còn nhỏ, hiện tại cũng đã qua mười sáu năm. Lại chỉ mới gặp gỡ vào ngày hôm qua, nàng cũng không có bất kỳ tâm tình gì khác mà tìm hần muốn bồi thường, mười vạn lượng hoàng kim và ba điều kiện, nàng làm việc không chút mập mờ, cứ cho rằng đó là chuyện đương nhiên. Sau đó lại nhờ thiên hạ đệ nhất công tử Vân Cẩm làm chứng, đối mặt với hần và Vân Cẩm, cũng không có tí tí câu nệ hèn mọn nào. Về sau một tay thể chữ kia không hề thua kém gì hần và Vân Cẩm, còn có một màn diễn kịch ngoạn mục kia, thành công đem tất cả những chuyện phát sinh ở trong viện tử của mình đều chối bay không còn một mảnh. . .

Nếu như nói ngày hôm qua điều nàng cho hần là kinh ngạc, như vậy hôm nay chính là kinh dị.

Trên người của nàng dường như bị vân vụ bao phủ, thanh lãnh, cô tuyệt, đậm đặc, lương bạc, quang minh và hắc ám, âm hàn và lãnh lệ, cao quý cùng thanh hoa, thấp hèn bé nhỏ và coi rẻ. . . Tự tại hồ mọi thứ trên thế gian đều có thể tìm thấy từ trên người nàng. Thế nhưng cũng vì quá nhiều, mà trái lại lại càng thấy không rõ bên trong của nàng. (Lir: ảo, quá ảo, ảo tung chảo, méo tin đc -_-)

Nhiều mặt đối lập với nhau như vậy lại tổng hợp vào trên cùng một người, làm cho hẳn càng muốn biết nhiều hơn. Chỉ là hiện tại. . .

Tâm tư Quân Tử Ly chỉ thoáng qua, ánh mắt dò từ trên cổ tay Phụng Hồng Loan, nhìn sang Xảo nhi trong ngực nàng, dừng lại ở phía sau lưng nàng nơi đang bị một nửa thanh kiếm đâm vào, mắt phụng đen tuyền lại sâu hơn.

"Xảo nhi!" Phụng Hồng Loan điểm hết mấy huyết đạo, đỡ lấy người Xảo nhi, nhìn nàng, gọi hai tiếng.

"Tiểu thư. . ." Thân thể Xảo nhi bị Phụng Hồng Loan ôm lấy, vừa mở miệng, một ngụm máu tươi lập tức chảy ra. Làm cho chiếc áo màu thủy lam của Phụng Hồng Loan nhuộm đầy máu.

"Đừng nói chuyện!" Phụng Hồng Loan ôm chặt lấy thân thể hư nhược mềm yếu đang muốn trượt xuống của Xảo nhi, cả giận nói: "Em ngu ngốc sao? Sao lại đi đỡ một kiếm đó cho ta?"

"Tiểu thư. . . Thật may là không làm người bị thương. . ." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo nhi tái nhợt không chút huyết sắc, vừa mở miệng, máu tươi càng chảy ra hung mãnh hơn: "Xảo nhi không muốn tiểu thư chết. . . Muốn tiểu thư sống thật tốt. . ."

"Ai nói ta sẽ chết?" Phụng Hồng Loan nhìn Xảo nhi, đưa tay lau đi máu chảy ra từ trong miệng nàng: "Chớ nói lời nào nữa, ta sẽ cứu em!"

"Tiểu thư. . . Xảo nhi. . . Xảo nhi. . ." Xảo nhi nhìn Phụng Hồng Loan, khó khăn yếu ớt mở miệng: "Xảo nhi. . . Xảo nhi sợ là không được rồi. . . Tiểu. . . Tiểu thư. . ."

"Ta nói đừng nói chuyện nữa thì đừng có nói nữa! Em không nghe được sao? Câm miệng!" Phụng Hồng Loan giận dữ gầm lên một tiếng.

"Tiểu thư, nếu không nói. . . Em sợ sẽ không kịp nữa. . ." Xảo nhi lưu luyến nhìn Phụng Hồng Loan, lắc đầu.

Phụng Hồng Loan nhú mày, nhìn nàng: "Ta nói rồi ta sẽ bảo vệ em, sẽ không để cho em chết!"

"Tiểu thư. . . Xảo nhi rất tốt. . . vui vẻ, may mà người bị thương. . . Không phải là tiểu thư, Xảo nhi. . . Xảo nhi hảo. . . luyến tiếc tiểu thư. . ." Xảo nhi dường như muốn cười với Phụng Hồng Loan một cái, khóe miệng mới vừa khẽ động, đầu đã quay sang một bên, mềm mại ở trong lòng Phụng Hồng Loan.

"Xảo nhi!" Phụng Hồng Loan biến sắc, hô to một tiếng.

"Xảo nhi. . ." Nét mặt già nua của Đỗ Hải cũng biến đổi, lớn tiếng gọi.

Quân Tử Ly nhìn cánh tay Xảo nhi rũ xuống dưới, môi mím chặt lại.

Trục Phong đồng dạng mím chặt môi nhìn một màn trước mắt, trong lòng như có nhè nhẹ chấn động.

Về mặt Truy Nguyệt nhợt nhạt suy yếu như tờ giấy mỏng nằm trên mặt đất cách đó mấy trượng, ánh mắt vẫn không rời khỏi Quân Tử Ly, từ trên mặt của Quân Tử Ly cảm nhận được một loại tĩnh mịch như chết vậy, thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

Toàn bộ chủ viện bị bao phủ bởi lớp máu tanh và âm u. Yên tĩnh không chút tiếng động, dường như đến cả gió cũng ngưng thối.

Một lúc lâu sau, Phụng Hồng Loan ngẩng đầu, ánh mắt âm u lãnh bạc, quanh thân ngập tràn sát khí, nhìn sang Quân Tử Ly.

"Nếu nàng ấy có chuyện gì bất trắc, Ly Vương phủ cũng chờ chôn theo nàng ấy đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Lập Lờ Thề Tại Đây

Nghe được lời của Phụng Hồng Loan, Quân Tử Ly ngược mắt, mắt phụng bình tĩnh nhìn nàng, như một hồ nước sâu không thấy đáy, tối tăm thâm thúy, không chút chấn động.

Phụng Hồng Loan cũng nhìn Quân Tử Ly, mâu quang tối tăm, u ám, lạnh lẽo, quanh thân bị luồng sát khí âm u bao phủ, tỏa ra dày đặc lạnh thấu xương, đủ để đóng băng ngoài đó mười trượng.

Bốn mắt nhìn nhau. Khí tràng của hai người, một chút cũng không nhún nhường.

Thời gian tựa hồ ngưng đọng lại vào giờ khắc này.

Giây lát, Quân Tử Ly thần nhiên mở miệng: "Truy Nguyệt đền mạng cho nàng!"

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú thanh lãnh cứng ngắc của Trục Phong biến đổi. Xa xa, sắc mặt Truy Nguyệt lập tức trở thành một mảnh tro tàn.

"Không đủ!" Phụng Hồng Loan lạnh giọng mở miệng.

Sắc mặt Quân Tử Ly nhuộm lên một tia âm trầm, nhìn vào đôi mắt Phụng Hồng Loan: "Một mạng đổi một mạng, làm sao lại không đủ?"

"Nàng là con chó, Xảo nhi của ta là người, mạng chó làm sao có thể so sánh với mạng người?" Phụng Hồng Loan nhướng mi, nhìn Quân Tử Ly: "Ở trong mắt của ta à ta đến cả con chó cũng không bằng, mà trong mắt của ta, một cái Ly Vương phủ của người cũng không có thể so với Xảo nhi."

"Vậy nàng muốn như thế nào? Bây giờ đã không thể cứu nàng ta được nữa!" Về âm u trên tuấn nhan của Quân Tử Ly lại càng sâu hơn. Nhìn Phụng Hồng Loan, mắt phụng nheo lại, Ly Vương phủ của hắn cũng không thể đền bù nổi cái mạng của một tiểu nha hoàn sao? Lần đầu tiên hắn nghe được những lời như vậy.

Đỗ Hải nhìn Phụng Hồng Loan, lời nói của nàng kiên quyết mà có khí thế, đôi mắt già nua thoáng qua một tia thanh quang. Có một câu nói như vậy của tiểu thư, Xảo nhi có chết cũng có ý nghĩa.

Tiểu thư như vậy, thật không uổng công hắn hao hết nửa cuộc đời ở phủ Thừa tướng bảo vệ. Đáng giá!

"Ta mới vừa nói, nếu nàng có chuyện gì bất trắc, Ly Vương phủ hãy chờ chôn cùng với nàng ấy đi!" Phụng Hồng Loan lạnh lẽo mở miệng. Thanh âm không lớn, nhưng không có ai cho rằng lời nói của nàng là đang nói đùa.

"Người nghĩ động tới Ly Vương phủ?" Mâu quang thâm thúy của Quân Tử Ly xuất hiện tia thanh lạnh, toàn bộ tuấn nhan gần như bị bao phủ ở trong tối tăm nặng nề: "Người cho rằng người có thể động tới Ly Vương phủ của ta sao?"

"Vậy người liền chờ xem!" Ánh mắt băng hàn của Phụng Hồng Loan không nhìn tới Quân Tử Ly, coi thường khí thế âm lệ quanh người hắn, đưa tay giơ lên trời, giọng nói lạnh như băng hàn: "Nếu như Xảo nhi chết, Ly Vương phủ nhất định phải diệt vong! Phụng Hồng Loan ở đây lập lời thề, trời tru đất diệt!"

Lời nói có khí phách, lời thề rung chuyển trời đất!

Từng câu từng chữ, giọng nói trong trẻo lạnh lùng như châu ngọc, tựa hồ gõ vào lòng của người ta khảm lên đó, mái hiên cong cong làm lời tuyên tó vang vọng trở lại hồi lâu, thật lâu không dứt.

Quân Tử Ly nhìn Phụng Hồng Loan, đáy lòng lập tức run lên, tuấn nhan ôn nhuận hoa lệ lần đầu tiên hiện ra vết nứt nhỏ. Hết sức kinh hãi, còn có chấn động, có cái gì đó đã kích động đến chỗ sâu trong đáy lòng hắn, quanh quẩn lắng đọng.

Thả tay xuống, Phụng Hồng Loan lạnh lùng liếc mắt nhìn Quân Tử Ly, ôm thân thể của Xảo nhi giao cho Đỗ Hải đang ngơ ngác một bên, giao phó nói: "Trước mang nàng vào gian phòng tốt nhất trong phủ an trí thật tốt."

"Vâng!" Đỗ Hải lập tức hồi thần, nhận lấy Xảo nhi. Sau đó nhìn Phụng Hồng Loan, lại liếc nhìn Quân Tử Ly, lo lắng mở miệng: "Tiểu thư. . ."

"Không cần phải đề ý đến hắn, người đi trước đi!" Phụng Hồng Loan khoát khoát tay.

"Vâng!" Đỗ Hải lên tiếng trả lời, không nói thêm nữa, ôm Xảo nhi lập tức xoay người rời đi.

Quân Tử Ly nhìn Đỗ Hải ôm Xảo nhi rời đi, mắt phụng hiện lên kì lạ.

Đại tổng quản phủ Thừa tướng gọi Phụng Hồng Loan là tiểu thư, mà không phải Tam tiểu thư. Kém đi một chữ, cũng đại biểu cách đối xử với Phụng Hồng Loan bất đồng. Hơn nữa nhìn Đỗ Hải cung kính với Phụng Hồng Loan. Làm thế nào cũng không giống thái độ nên có của một Đại tổng quản phủ Thừa tướng đối xử một thứ nữ không được cưng chiều hay bị ức hiếp.

Loại cung kính này là lộ ra từ trong xương. Đây là cái loại mà cho dù nàng có nói gì, cho dù là chết, hắn cũng sẽ tuân theo. Cùng với loại cung kính ngoài mặt trước Phụng thừa tướng chính là không giống nhau.

Trong này có câu đồ gì sao?

Đang lúc tâm niệm thay đổi thật nhanh, Quân Tử Ly chuyển mắt nhìn Phụng Hồng Loan, phát giác Phụng Hồng Loan cũng đang lạnh lùng nhìn hắn. Ánh mắt như vậy, có khả năng đông lạnh hết thảy, làm cho trái tim vốn âm u lương bạc của hắn cũng bị đông lạnh theo.

Đáy lòng ả ả phát lạnh, lạnh lẽo đến thấu xương. Quân Tử Ly nhìn Phụng Hồng Loan, chưa bao giờ biết ánh mắt một nữ tử cũng có thể làm cho hắn cảm nhận được hàn ý.

Loại hàn ý này, hắn cũng từng xuất hiện ở bao nhiêu năm trước kia. Về phần bao nhiêu năm, hắn đã không nhớ được. Dường như là vào lúc mẫu phi rời đi.

Cô tuyệt, lạnh lẽo, xu thế muốn tiêu hủy mọi thứ!

Hiện tại hẳn lại thấy được ánh mắt này từ trên người người khác, mà trái lại người nhận lấy ánh mắt này chính là bản thân.

"A. . ." Quân Tử Ly bỗng nhiên nở nụ cười, môi mông hơi mẩn lên thành đường cong, cười thanh lương trào phúng.

Phượng Hồng Loan ngẩn ra, nhìn Quân Tử Ly cười, hơi nhíu mày. Nụ cười lạnh như vậy, tựa hồ không nên xuất hiện ở trên người Ly Vương Đông Ly quốc trời sinh đã được chiều chuộng, quang vinh.

Có một chút mê hoặc, lập tức bị lãnh ý thay thế. Nam nhân này, gián tiếp giết chết Phượng Hồng Loan, hôm nay lại giết Xảo nhi. Bây giờ là hai khoản nợ, nàng không tính cho rõ ràng, nàng liền không trả lời được với nữ tử đáng thương đã rời bỏ thân thể kia, lại càng có lỗi với Xảo nhi một khắc trước còn ôm nàng đỡ kiếm thay nàng.

Nghĩ đến điều này, Phượng Hồng Loan càng băng lãnh mà nhìn Quân Tử Ly.

Giấy lát, Quân Tử Ly thu ý cười, u ám trong mắt phượng dần dần rút đi, dò đi tầm mắt, nhìn bầu trời phía tây, nhàn nhạt mở miệng: "Mười vạn lượng hoàng kim, ba điều kiện. Ta cũng đồng ý với ngươi. Hiện tại bất quá là một tiểu nha hoàn, ta cũng trả lại cho ngươi một cái mạng. Sao ngươi lại phải làm khó như vậy chứ?"

"Những thứ đầy đều là ngươi nợ ta! Tự nhiên là phải hoàn trả. Cùng với chuyện hôm nay không có quan hệ!" Phượng Hồng Loan lạnh lùng mở miệng.

"Không có quan hệ sao?" Quân Tử Ly chuyển mắt, thâm thúy nhìn Phượng Hồng Loan, đáy mắt bắt đầu dừng đọng ánh sáng không thể nhìn rõ: "Nàng khẳng định là không liên quan? Không phải là trả thù việc ta chưa cưới đã hưu nàng?"

"Chỉ có người quan tâm mới phải trả thù, ta không quan tâm, tại sao phải trả thù?" Phượng Hồng Loan cười nhạt.

Sắc mặt Quân Tử Ly trầm xuống, đáy lòng khẽ run lên, nhướng mày nhìn xem Phượng Hồng Loan: "Mười sáu năm định thân, nàng nói nàng không quan tâm ư?"

"Không sai!" Phượng Hồng Loan nhìn Quân Tử Ly, không ngừng lại mở miệng: "Ngươi chỉ biết ngươi không muốn cái cọc hôn sự này, làm sao người khác cũng mong muốn chuyện ấy? Hiện tại trả cho ta thân phận tự do, ngươi cũng bồi thường cho ta thương tổn ta phải chịu mười sáu năm, ăn oán thanh toán tự nhiên xong. Ta không quan tâm, tại sao ta phải trả thù? Làm cơm ăn? Làm nước uống sao?"

Nghe vậy, mắt phượng Quân Tử Ly xôn xao ý đầy đặc, đáy mắt thâm trầm rét lạnh nhìn Phượng Hồng Loan.

Phượng Hồng Loan sắc mặt thanh đạm chống lại tầm mắt của hắn. Hờ hững, giấu cột, coi rẻ. . . vân... vân tâm tình vừa xem đã không còn xót chút gì. Để cho hắn nhìn qua thoáng cái rõ ràng.

Một lúc lâu, con ngươi Quân Tử Ly lạnh lẽo nheo lại, giữa tử y hoa quang lại bao phủ một tia khí lạnh âm trầm, nhìn Phượng Hồng Loan: "Nàng cũng không nguyên ý? Vậy tại sao ta nghe nói nàng vì thế mà nhảy vào hà hoa trì tử tử?"

Cái gì gọi là giết người phải một kích tất sát, đâm thương người phải gài đúng chỗ ngứa, chính là câu nói này!

Đáy lòng xôn xao lên phần nộ ngập trời, Phượng Hồng Loan nhìn Quân Tử Ly, nam nhân này, quả nhiên là kẻ lương bạc vô tình đến mức nhân thân cộng phần!

Phượng Hồng Loan không có giả ta mới phải hậu đãi với người đã lên trời là nàng ấy. Cho dù nàng ấy có kinh tài tuội đẹp tuyệt điểm thì như thế nào? E rằng coi như giả qua đó, thì trong mắt của nam nhân này cũng không là cái gì.

Càng phần nộ, lại càng phát bình tĩnh. giọng nói Phượng Hồng Loan cũng nhạt tâm tình không có tí ti chấp chờn: "Ta ngồi ở một góc hà hoa trì ngắm phong cảnh, không cần thận roi xuống nước mà thôi." (Lin: vâng, em nghe là em thấy xạo rồi.)

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Không Có Nếu Như

Phượng Hồng Loan nhìn Quân Tử Ly, giọng nói bình tĩnh, giống như đang tuyên bố một sự thật. Lời như vậy từ trong miệng nàng nói ra, tâm tình không có nửa phần chấp chờn, khiến người ta không thể nào hoài nghi sự thực.

Chỉ cần có một phần chắc ăn, Phượng Hồng Loan cũng làm được tốt đẹp nhất, đừng nói là người đối diện không nhìn ra tâm tình trong đáy lòng của nàng, cho dù có dùng máy đo lường thăm dò tân tiến nhất của nước Mỹ, cũng không dò xét được tâm tình của nàng.

Bất kể trong lòng nàng đang có bất kỳ tâm tình gợn sóng gì, ở lúc cần thiết cũng sẽ biến thành một hồ nước tù yên ả. Bằng không nàng làm sao có thể có thể trở thành sát thủ toàn năng hạng nhất tung hoành ngang dọc, vang dội trên thế giới, giới hắc bạch trên quốc tế vừa nghe tiếng đã sợ mất mật.

Nhiệm vụ nàng làm, mười năm như một, chưa từng gặp phải thất bại.

Huống chi hôm nay chỉ là đối phó với một cổ nhân?

Phượng Hồng Loan nhìn Quân Tử Ly, đáy lòng cười nhạt. Nghĩ đến thật may là chủ nhân của khối thân thể này đã chết, lúc trước vẫn cảm thấy thiếu nữ kia chết đi thật đáng thương, bây giờ nàng đột nhiên cảm giác được có lẽ nàng ấy không đáng thương, mà là may mắn.

Ở cái thế giới lương bạc này, căn bản không thích hợp cho nữ tử thiện lương mềm mại như nàng ấy sinh sống. Chỉ thích hợp với những con người đen tối, lòng dạ hiểm độc, nguội lạnh như nàng sinh sống.

Ông trời sẽ an bài tốt hơn, nơi này mới là thế giới nàng nên ở. Có lẽ thiếu nữ kia cũng sẽ đi đến chỗ nàng ấy nên đi, tìm được thế giới thuộc về nàng để sống.

Nghe vậy, sắc mặt Quân Tử Ly lần thứ hai phát lạnh, nhìn Phượng Hồng Loan: "Không cần thận roi xuống nước?"

"Không sai! Ta nghĩ ta nói đủ rõ ràng, Ly Vương điện hạ ừ tai sao?" Phượng Hồng Loan không chút khách khí nhíu mày, giễu cợt nói: "Lẽ nào Ly Vương điện hạ thật sự cho rằng ta sẽ vì thứ hạnh phúc mình không muốn mà tự sát?"

Thấy Quân Tử Ly không nói lời nào, dừng một chút lại nói: "Ly Vương điện hạ cũng quá coi trọng bản thân mình rồi, mặc dù ngoại được coi là phu quân mơ ước của hết thảy nữ nhân trong thiên hạ, cũng không phải phu quân của Phượng Hồng Loan ta."

Hạnh phúc không mong muốn, không phải là phu quân của nàng sao. . .

Dường như Quân Tử Ly đã sớm quên mất nữ tử trước mắt là khí phụ bị hấn bỏ trước khi cưới. Bây giờ nghe thấy nàng chữ chữ như châu ngọc, khinh thường trào phúng nói ra, trong lòng bỗng nhiên bị đánh đến đau đớn, giống như xé rách tim phổi vậy, khiến hấn gần như không thể tự kiềm chế.

Dung nhan tuấn mỹ như ngọc lộ vẻ âm trầm đáng sợ, gắt gao nhìn Phượng Hồng Loan, đáy mắt quay cuồng ngoan cố.

Phượng Hồng Loan nhìn Quân Tử Ly, cười nhạt trong lòng, nam nhân đều như vậy, vẫn luôn cho rằng dù có hấn bạc tình, phụ người khác, cũng không cho phép người khác nói không. Hấn có địa vị tôn quý và cao ngạo, được sùng bái, gặp điều kiện may mắn, khiến hấn cho rằng nữ tử trên thế gian đều phải mến mộ hấn, tham luyến hấn. Cho dù hấn có phụ người ta, người khác vẫn phải như cũ thương hấn đến chết.

Đơn giản là tự đại và buồn cười!

Trong sân lại lần nữa lâm vào tĩnh lặng. Khí áp thấp xuống tựa như ngày tháng bảy nóng nực lại thấy bông tuyết nhẹ nhàng rơi.

Một lúc lâu sau, u ám quanh thân Quân Tử Ly dần dần rút đi, nhìn Phượng Hồng Loan: "Nếu như ngoại nghĩ muốn tiến vào Ly Vương, ta sẽ huỷ bỏ hưu thư, kiêu lớn tám người khiêng, mười dặm hồng gấm, đón ngoại vào cửa, như thế nào?"

Phượng Hồng Loan ngăn ra, không ngờ rằng mới vừa rồi còn là đối chọi gay gắt, chỉ trong chốc lát lại biến thành sấm lỏn giữa trời trong như vậy.

Nàng nhìn Quân Tử Ly, Quân Tử Ly cũng nàng, đáy mắt khởi động thần sắc không rõ. Đường như từ trong ánh mắt của hấn Phượng Hồng Loan thấy được hi ý (ý muốn hy vọng) và khát khao.

Hơi hơi nháy mắt một cái, suýt chút nữa Phượng Hồng Loan đã hoài nghi mình bị hoa mắt. Nhìn lại, đôi con người trong cặp mắt lưu ly kia đã biến thành vòng xoáy tràn đầy màu đen. Bất kỳ thần sắc gì cũng đều bị che giấu ở sâu trong đáy mắt, không thể thấy rõ.

Trục Phong không dám tin nhìn Quân Tử Ly, chủ tử lại muốn tiếp nàng quay về Ly Vương phủ lần nữa, vậy Quỳnh Hoa công chúa. . .

Truy Nguyệt nằm trên mặt đất ở phía xa, từ lúc Quân Tử Ly vung tay áo đánh nàng bay ra ngoài đến lúc muốn để cho nàng đền mạng, sắc mặt vẫn luôn như tro tàn.

"Nếu như ta muốn vào Ly Vương phủ, ngoại có thể bảo đảm suốt đời chỉ có một nữ nhân là ta, Ly Vương phủ chỉ có ta một nữ chủ nhân sao?" Chốc lát, Phượng Hồng Loan nhíu mày nhìn Quân Tử Ly, chậm rãi mở miệng.

Quân Tử Ly ngăn ra, chấn động nhìn Phượng Hồng Loan.

"À, không thể nào!!" Phượng Hồng Loan nhàn nhạt cười, giọng nói thanh lãnh như gió: "Đã như vậy, Ly Vương điện hạ cần gì phải tự hạ nhục chính mình thế chứ!"

Quân Tử Ly mím môi không nói gì, đáy mắt hiện lên chút mặc sắc và vân vụ mờ lung.

Giấy lát, mây mù tán đi, hần nhìn Phụng Hồng Loan, chỉ thấy nàng mặc bộ quần áo màu lam, thân thể đơn bạc mảnh mai duyên dáng lại đứng thẳng tắp, vốn là nhu nhược không xương, thế nhưng lại có thể khiến cho người ta thấy được linh hồn thông tuệ, cứng cỏi, mạnh mẽ của nàng.

Như điều gặp gió bay thẳng lên vạn dặm!

Ở trên người của nàng, dung nhan khuynh thành tuyệt sắc đã trở thành vật làm nền, vẻ thanh lãnh lương bạc, đậm mặc thanh hoa, thoát nhìn cùng cái thế giới rét lạnh này quả là rất xứng đôi.

Ở trước mặt của nàng, hình như lúc nào hần cũng có thể bị yểm nhập bụi trần.

Có cái gì đó trong nháy mắt đã bắt đầu khởi động nơi đáy lòng, Quân Tử Ly nhìn Phụng Hồng Loan, giọng nói trầm thấp ôn nhuận, mang theo vẻ nghiêm nghị trước nay chưa từng có: "Nếu như ta đây có thể!"

Nghe vậy, Trục Phong không dám tin nhìn Quân Tử Ly.

Sắc mặt Truy Nguyệt hoàn toàn giống như tro tàn, hai mắt nhắm lại. Chủ tử chưa từng đối xử khác biệt với nữ nhân nào như vậy? Cho dù là Quỳnh Hoa công chúa, chủ tử cũng không nói ra lời hứa hần suốt đời chỉ cần một nữ nhân là nàng. Ly Vương chỉ có một nữ chủ nhân.

Phụng Hồng Loan nhìn Quân Tử Ly, hờ hững cười, cũng không có bởi vì những lời này mà có chút gợn sóng nào, kiên quyết mà lãnh lạnh mở miệng: "Không có nếu như!"

Sắc mặt Quân Tử Ly trầm xuống.

Phụng Hồng Loan thu tầm mắt lại, không nhìn hần nữa, khom người nhặt nửa đoạn kiếm trên đất lên, chậm rãi cất bước hướng tới chỗ Truy Nguyệt nơi xa xa mà đi đến.

Lam y tỏa ra ánh sáng lờ mờ, bảo kiếm lờ lờ hàn quang. Từng bước một, bước đi trầm ổn lạnh lẽo không chút tình cảm.

Mắt phụng của Quân Tử Ly dõi theo bóng lưng Phụng Hồng Loan, ánh sáng tử sắc lưu ly quanh thân như bao phủ lên một tầng mây mù.

Kiểu lớn tám người khiêng, mười dặm hồng trang, hơn nữa là nữ nhân duy nhất suốt đời này của hần, nữ chủ nhân duy nhất của Ly Vương, nàng cũng không động lòng sao?

Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng vào ngày hôm qua, hần chỉ biết nàng là người vô tình lạnh bạc. Bây giờ mới biết hôm qua chẳng qua là nhìn thấu một góc băng sơn.

Lòng của nàng nào chỉ có vô tình lương bạc, mà còn hờ hững đen tối, vô tâm đến mức đáng sợ.

Tuần nhan chờ dẫn băng lãnh của Trục Phong hôm nay đây lần nữa bị công phá. Nếu nói những lời chủ tử nói hôm nay đúng là hiếm thấy, như vậy Phụng Hồng Loan kiên quyết từ chối chủ tử, lại càng làm cho hần chấn động.

Nữ nhân chen nhau muốn vào Ly Vương phủ sợ là đều có thể chen đến nổi đầu rơi máu chảy. Thế gian còn có nữ tử không hề bị lay động như vậy. Nhưng nhìn bóng lưng nàng, lãnh lạnh cô tuyệt, đậm mặc rét buốt, tính tình so với chủ tử lại càng lạnh bạc hơn, liền thực sự hiểu, nàng xác thực không quan tâm đến chủ tử.

Truy Nguyệt nhìn Phụng Hồng Loan từng bước một đi tới chỗ nàng, vẻ tro nguội trên mặt dần dần rút đi, nữ tử thanh hoa vô song như vậy, nàng quả thực không thể so sánh được.

Cũng càng hối hận, nàng căn bản không nên trêu chọc nàng ấy. Vẫn cho là chủ tử sẽ bảo vệ cho nàng, thế nhưng hôm nay nàng rút cuộc hiểu rõ, không có chủ tử bảo vệ, nàng chẳng là cái thứ gì. Ngay cả một con chó cũng không phải.

Phụng Hồng Loan đi tới trước mặt Truy Nguyệt thì dừng bước, nhìn sắc mặt nàng liên tục biến đổi, tựa hồ có thể thấy được tất cả ý nghĩ trong đáy lòng nàng.

Thấu triệt, tỉnh ngộ, hối hận, quyết tuyệt, thâm lương, bi ai. . . Tất cả đều hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch kia, cùng đôi mắt tham luyến không thôi đối với Quân Tử Ly.

Lặng lặng nhìn nửa ngày, khóe miệng Phụng Hồng Loan hơi cong lên, nhìn sang phía nàng nở nụ cười mờ nhạt, ánh mắt nhìn lướt qua Quân Tử Ly đang yên tĩnh bất động, chậm rãi mở miệng: "Là người tự sát, hay để ta tiễn người một đoạn đường?"

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Linh Chi Nghìn Năm

Truy Nguyệt nhìn Phượng Hồng Loan, thân thể hư nhược không ngừng run rẩy đứng lên. Sau đó nàng cấp bách chuyển mắt nhìn sang phía Quân Tử Ly.

Phượng Hồng Loan cũng cười yếu ớt thuận theo hướng mắt của nàng, tương tự nhìn sang phía Quân Tử Ly.

Chỉ thấy Quân Tử Ly vẫn đứng ở chỗ cũ, từ y điểm sắc, sừng sững bất động, dung mạo kia vì đứng dưới mái hiên mà bị bóng râm che mắt cũng rút đi về tối tăm lạnh lẽo âm trầm trước kia, nét mặt bây giờ đã không thấy rõ.

Tuy rằng không thấy rõ biểu cảm trên mặt hắn, thế nhưng Phượng Hồng Loan có thể đoán ra, trên mặt của hắn giờ đây nhất định là cái loại biểu cảm lạnh nhạt lương bạc.

Chỉ liếc mắt một cái, Phượng Hồng Loan thu tầm mắt lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Truy Nguyệt trắng bệch không có chút máu nào, nhũn mảy: "Như thế nào? Ta có thể cho ngươi thời gian một nén nhang để cân nhắc! Là ngươi tự sát, hay là ta tiễn ngươi một đoạn đường?"

"Ta. . ." Truy Nguyệt thu tầm mắt lại, trông mắt hiện ra vẻ sợ hãi sâu sắc, thân thể lại càng run rẩy lợi hại hơn.

Phượng Hồng Loan cười nhạt trong lòng nhìn Truy Nguyệt, không biết cái loại nữ nhân như thế này làm sao Quân Tử Ly cho theo bên người ngàn ấy năm thế chứ.

Trục Phong và Truy Nguyệt, nếu bàn về cách Quân Tử Ly dùng người mà nói, Trục Phong trầm ổn, lạnh nhạt, vô tình, hiển nhiên có năng lực đi theo bên người Quân Tử Ly. Mà Truy Nguyệt thì vừa vặn ngược lại, nói năng tùy tiện, lỗ mồm, tính tình gian xảo, về ngoài có xinh đẹp cũng chỉ đến bậc trung, hiển nhiên là không phù hợp.

"Xem ra ngươi cần ta tiễn ngươi một đoạn đường rồi! Như vậy cũng không cần phải chờ thêm một nén nhang nữa." Năm ngón tay Phượng Hồng Loan quay nửa đoạn bảo kiếm trong tay một vòng, lạnh lùng mở miệng, lưỡi còn chưa dứt, đoạn kiếm đã hướng về phía ngực Truy Nguyệt đâm tới.

Vị trí không sai biệt một ly, chính là chỗ vết thương mà Xảo nhi bị nàng đâm.

"Chủ tử!" Trục Phong nhìn kiếm trong tay Phượng Hồng Loan, bỗng nhiên quý sụp xuống đất. Sắc mặt trắng bệch mà nhìn Quân Tử Ly: "Cầu chủ tử cứu Truy Nguyệt một mạng!"

Quân Tử Ly hờ hững mà nhìn nửa đoạn kiếm trong tay Phượng Hồng Loan, giống như không nghe thấy lời Trục Phong nói, cũng không thèm nhìn hắn một cái.

Phượng Hồng Loan dường như cũng không có nghe được lời của Trục Phong, động tác trong tay không dừng lại chút nào, từng tắc từng tắc tới gần trái tim Truy Nguyệt.

"Chủ tử!" Trục Phong lần nữa mở miệng.

"Gây tội thì phải chịu tội. Ngươi cho là ta nên cứu nàng?" Quân Tử Ly thu tầm mắt lại, nhìn Trục Phong, giọng nói lạnh nhạt thanh hàn: "Hay là ngươi muốn ta dùng toàn bộ Ly Vương phủ để đổi lại tính mạng của nàng?"

Sắc mặt Trục Phong lập tức ảm đạm, mắt thấy mũi kiến của Phượng Hồng Loan sẽ đâm vào ngực Truy Nguyệt, nóng lòng mở miệng nói: "Chủ tử không quan tâm tới tình cảm Truy Nguyệt nhiều năm hầu hạ, thế nhưng nàng ấy là người Quỳnh Hoa công chúa đưa cho chủ tử, chủ tử làm sao giao phó với Quỳnh Hoa công chúa. . ."

Lời còn chưa dứt, đã thấy Quân Tử Ly chợt trầm mặt xuống, Trục Phong lập tức ngừng nói.

Quỳnh Hoa công chúa? Con người trong trời như nước của Phượng Hồng Loan hiện lên một tia ánh sáng lạnh. Nguyên lai người Quân Tử Ly thích là Quỳnh Hoa công chúa. Đây cũng là nguyên nhân hắn bỏ Phượng Hồng Loan trước khi cưới về sao?

Là cái nữ nhân mà có người nào đó nói năm năm trước suýt nữa bị Vân Cẩm chém đứt một tay, là đệ nhất mỹ nhân tài mạo song toàn, được sủng ái nhất Tây Lương quốc?

Quỳnh Hoa công chúa? Truy Nguyệt là người của nàng?

'Xoẹt' một tiếng, âm thanh đao kiếm đâm qua thân thể vang lên, khoe miệng Phượng Hồng Loan kéo ra một vòng cung lạnh như băng. Bất luận nàng ta là người của ai, người của Quân Tử Ly cũng tốt, của nữ nhân gọi là Quỳnh Hoa công chúa kia cũng vậy. Hôm nay nàng đều phải đền mạng cho Xảo nhi.

Mắt thấy bảo kiếm đâm vào thân thể Truy Nguyệt, sắc mặt Trục Phong đại biến. Thân ảnh đang quý của hắn chợt lóe, một tiếng thanh lãnh vang lên, bảo kiếm xuất vỏ. (Lin: bảo kiếm đầu làm thế chứ.)

Bảo kiếm hàn quang lập lòe mang theo sát khí lạnh lẽo âm trầm thấu xương, hướng vào phía sau lưng Phượng Hồng Loan đâm tới.

Kiểm pháp của hắn so với Truy Nguyệt nhanh hơn không chỉ gấp mười lần!

Đây mới là người của Quân Tử Ly! Phượng Hồng Loan nhìn cũng không nhìn phía sau, vẫn như cũ đem đoạn kiếm trong tay cầm vững vàng hơi dùng lực một chút đâm dần từng tấc từng tấc vào trong thân thể Truy Nguyệt.

Lập tức trước ngực Truy Nguyệt tràn ra một đóa hoa huyết liên lớn.

Ánh mắt Quân Tử Ly căng thẳng. Thế nhưng vẫn không có động thủ.

Mũi kiếm của Trục Phong đến vị trí cách tâm ở sau lưng của Phượng Hồng Loan một tấc thì dừng lại, tuấn nhan trắng bệch nhìn vị trước mắt vậy mà không hề di chuyển. Nàng còn đang chuyển tâm làm một việc —— giết người!

Mà kiếm của hắn cũng không thể tiến lên thêm một tấc nào nữa.

"Cảm giác như thế nào? Có phải rất kích thích không?" Phượng Hồng Loan không quay đầu lại, hai mắt không chớp mà nhìn Truy Nguyệt.

"Người. . ." Khóe miệng Truy Nguyệt chảy ra dòng máu đỏ tươi, sự sợ hãi ở sâu trong tròng mắt không giảm mà lại tăng. Nhìn về mặt tự tiếu phi tiếu của Phượng Hồng Loan, nàng ta cảm thấy giống như nhìn thấy sứ giả Câu Hồn đến từ địa ngục.

"Khi người cầm kiếm đâm về phía ta, có phải cũng có cảm giác này không?" Đuôi lông mày Phượng Hồng Loan nhướng cao lên, tiếp tục nhìn chăm chăm ánh mắt của Truy Nguyệt.

Truy Nguyệt dường như ngay cả rầy cũng không còn sức. Chỉ sợ hãi mà nhìn nàng.

"Muốn khoa trương cũng phải có tiền vốn. Giết người cũng phải có năng lực. Nếu như người không có, tốt nhất kiếp sau đừng tiếp tục gặp lại ta!" Cổ tay Phượng Hồng Loan hơi dùng lực một chút, chuôi kiếm lần nữa đâm về phía thân thể nàng ta.

Ngay trong nháy mắt Phượng Hồng Loan lắc cổ tay, một tia sáng trắng thoáng qua, 'Keng' một tiếng trong trẻo vang lên, đánh vào trên chuôi kiếm. Chuôi kiếm lập tức vỡ thành hai đoạn.

Cổ tay Phượng Hồng Loan tê rần, không chịu nổi nội lực mà tuột tay, 'Leng keng' một tiếng, thanh kiếm rơi xuống đất.

Ánh mắt Phượng Hồng Loan hơi nheo lại, nhìn thanh kiếm đã rơi xuống đất, xoay mắt nhìn sang Quân Tử Ly, ánh mắt tối tăm nguội lạnh: "Ly Vương điện hạ đây là có ý gì?"

Quân Tử Ly không nhìn Truy Nguyệt, khẽ mím đôi môi mỏng nhìn Phượng Hồng Loan, đáy mắt như ao nước đen. Một lúc lâu, chậm rãi mở miệng: "Biết đầu nha đầu của ngươi bây giờ còn có thể cứu được. Lúc này ngươi cứ kết luận muốn giết nàng như thế. Có phải là quá sớm hay không?"

"Ly Vương điện hạ cho rằng vẫn còn sớm sao?" Phượng Hồng Loan lạnh lùng nhún mày: "Như vậy ngươi cứu Xảo nhi sống lại cho ta, như thế nào? Ta lập tức tha cho nàng ta một mạng!"

Quân Tử Ly không nói gì, ngưng mắt sâu xa nhìn Phượng Hồng Loan.

"Không thể sao? Như vậy thì đừng trách ta không khách khí!" Ánh mắt Phượng Hồng Loan lạnh lẽo, bàn tay nhanh chóng bóp lấy cổ của Truy Nguyệt, chính xác, nhanh như tia chớp.

Trục Phong ngẩn ra, hắn căn bản không thấy được Phượng Hồng Loan ra tay như thế nào. Mũi kiếm chỉ vào tim nàng từ phía sau lưng khẽ run lên.

"Chủ. . . từ. . ." Truy Nguyệt cố sức nói ra một câu, căn bản không có chút đường sống mà phản kháng, khóe miệng trào ra máu tươi, máu tươi trước ngực cũng chảy như trút. Mạng sống đã bắt đầu đếm ngược.

Thời gian dường như ngừng lại vào giờ khắc này vậy, không khí cũng theo đó đóng băng lại.

"Chủ. . . Chủ từ. . ." Đồng tử đã bắt đầu tan rã, Truy Nguyệt lưu luyến nhìn Quân Tử Ly, hơi thở thoi thóp mà nhắm hai mắt lại.

"Trục Phong! Hồi phủ đi lấy linh chi nghìn năm!" Quân Tử Ly bỗng nhiên mở miệng.

Trục Phong lập tức cả kinh, xoay người lại mà nhìn Quân Tử Ly: "Chủ tử?"

"Lập tức đi trở về phủ lấy!" Quân Tử Ly trầm giọng mở miệng.

". . . Vâng!" Trục Phong nhìn thoáng qua Phượng Hồng Loan đứng ở trước mắt không có chút xú ý muốn buông tay nào, chậm rãi rút kiếm trong tay lại, bóng dáng chợt lóe, biến mất ngay tại chỗ.

Ánh mắt Quân Tử Ly dừng lại trên tay của Phượng Hồng Loan, ở dưới ánh mặt trời vòng tay xanh biếc trên cổ tay nàng đang tản ra quang hoa nhàn nhạt, thật xứng đôi với ánh sáng tỏa ra quanh thân nàng như vậy.

Con người như ngọc lưu ly hơi nheo lại, tròng mắt như vách núi vực sâu, liếc mắt cũng không thể nhìn thấy đáy.

Giấy lát, tằm mắt của hần dòi từ trên tay Phụng Hồng Loan, sang gò má hờ hững của nàng, trầm giọng nói: "Ta dùng linh chi nghìn năm cứu nha đầu của ngươi, ngươi có thể buông lòng tay được rồi chứ?"

Quỳnh Hoa công chúa có ảnh hưởng to lớn tới Quân Tử Ly như thế sao? Khiến cho hần cam lòng sử dụng linh chi nghìn năm chỉ để đổi lấy một mạng người của nàng?

Khỏe miệng Phụng Hồng Loan kéo ra một tia cười lạnh, chuyển mắt nhìn sang Quân Tử Ly, giọng nói băng lãnh: "Ngươi tốt nhất trông đợi linh chi nghìn năm của ngươi thực sự có tác dụng! Bằng không. . . Mạng của nàng ta và Ly Vương phủ đều phải chôn cùng!"

Dứt lời, đột nhiên chán ghét buông tay. Thân thể mềm nhũn đang nửa nằm của Truy Nguyệt ngã xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Thâm Tình Như Vậy

Buông lòng tay, Phụng Hồng Loan nhìn cũng không nhìn Truy Nguyệt một chút nữa, đưa tay vào ngực, lấy ra chiếc khăn quỳen màu trắng có thêu một đóa một đóa bạch mai, cẩn thận lau tay.

Đóa mai trắng thanh cao kiêu ngạo, tú công có thể nói là tuyệt vời. Cũng mơ hồ thấy được nữ tử thêu lên nó là người đơn thuần mà cứng cỏi.

Phụng Hồng Loan mượn bắt kinh tâm lau sạch tay, động tác ưu nhã, cao quý thanh hoa. Một bộ lam y ở dưới ánh mặt trời sáng rỡ điểm điểm quang hoa, đặc biệt ở trước ngực bị một mảng lớn máu tươi trên người Xảo nhi lúc trước nhuộm đỏ trông cực kỳ bắt mắt, nhưng cũng không làm cho người ta cảm giác lộ ra vẻ không sạch sẽ, mà lại tựa đóa phù dung trong nước, trong trẻo mà thánh khiết.

Quân Tử Ly nhìn sang Phụng Hồng Loan, ánh sáng đen tối trong đôi mắt từ sắc lưu ly lại càng sâu sắc. Như bị lớp mây mù chạm qua, lờ lờ không tan.

"Khụ khụ. . . Khụ khụ. . ." Truy Nguyệt đưa tay ôm lấy cổ, yếu ớt ho khan. Toàn bộ phù Thừa Tướng tĩnh lặng không tiếng động, chỉ nghe được tiếng ho khan khàn khàn của nàng đặc biệt rõ ràng.

Một lúc lâu sau, Phụng Hồng Loan lau tay xong, đem khăn quỳen trong tay vứt xuống mặt đất. Vừa lúc rơi vào trong vũng máu ngay trước mặt Truy Nguyệt.

Nhìn thấy khăn quỳen màu trắng ném tới trước mặt mình, Truy Nguyệt bỗng chốc dừng ho khan lại, sắc mặt tái nhợt nhìn Phụng Hồng Loan, gần nửa đoạn kiếm gãy vẫn như cũ cắm ở trước ngực của nàng, đóa bạch mai kia dường như đang cười nhạo nàng không biết tự lượng sức mình.

Nhớ tới Phụng Hồng Loan lúc trước hung ác như ma quỷ đến từ địa ngục, thân thể Truy Nguyệt không ngừng run lên.

Khỏe miệng Phụng Hồng Loan khẽ động, cười lạnh. Khán kỳ phó, quan kỳ chủ (nhìn mặt chó, ngó ra mặt chủ; đơn giản trong tiếng việt mình là "chủ nào tớ nấy"), Quỳnh Hoa công chúa chưa chắc đã tốt như những gì mà lời đồn đã nói. Những lời đồn đãi này, vốn là thứ không thể tin được nhất.

Cảm nhận được ánh mắt tinh mịch của Quân Tử Ly vẫn cố định trên người mình, Phụng Hồng Loan hờ hững quay đầu, cũng nhìn sang Quân Tử Ly.

Gió nhẹ thổi qua, cầm bào lông lấy màu tím của Quân Tử Ly theo đó thổi bay, đóa đóa Mạn Đà La to lớn nở rộ điểm điểm. Từ kim quan trên đầu tản mát ra hào quang lưu ly, tóc đen tùy gió mát tung bay.

Quân tử như ngọc, đẹp như lưu ly. Cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi!

Chả trách được coi là một người trong Thiên hạ tam công tử! Là người trong mộng của nghìn vạn nữ tử chốn khuê phòng.

Nhưng đó chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài, kì thực lại là người lòng dạ bên trong âm trầm bạc bẽo. Nhìn Quân Tử Ly, Phụng Hồng Loan cực kỳ hoài nghi, hần thực sự hiểu được yêu là gì sao?

Quân Tử Ly cũng nhìn Phụng Hồng Loan, thể gian lại có nữ tử như vậy, nữ tử thế này. . . Nên hình dung như thế nào đây! Là Thiên Sơn Tuyết Liên, Phù Dung Lạc Thủy, hải đường mùa xuân, hay hàn mai về đông.

Nữ tử như vậy khiến người ta phải suy nghĩ. . .

"Chủ tử!" Bóng dáng màu đen chột lóc, mang theo chút ít thanh lương u ám, cả người Trục Phong nhẹ nhàng mà rơi xuống trước mặt của Quân Tử Ly,

cắt đứt tâm tư hần.

Quân Tử Ly hơi hơi nhú mày, quay đầu nhìn Trục Phong, vẻ mặt hiện lên một chút không vui: "Thực sự đã mang tới?"

"Vâng!" Trục Phong khom người hai tay đưa hộp gấm ra trước. Tự mình xác nhận.

Hộp gấm này dùng hồng ngọc thượng hạng hiếm thấy mà điêu khắc thành, trên bề mặt ngọc điêu khắc thất thái kim phượng (Lin: bạn thắc mắc tại sao đã là thất thái (bảy màu) rồi lại có kim (màu vàng) ở riêng nữa??). Mắt của kim phượng làm từ hồng hòa thạch ít có, đuôi kim phượng khảm ngọc mấy viên dạ minh châu lớn bằng ngón tay cái.

Chẳng qua chỉ là một cái hộp mà lại cần nâng lên bằng hai tay như thế. Khéo léo xinh đẹp, vừa lấy ra đã chiếu ra kim quang chói lọi, vừa nhìn đã chắc chắn đây là vật phẩm so với trân phẩm quý nhất còn tốt hơn.

Dùng chiếc hộp như vậy để đặt linh chi nghìn năm đích xác là sử dụng đúng giá trị của nó. Phượng Hồng Loan nhìn chiếc hộp trong tay Trục Phong. Thầm nghĩ cái này thật sự có thể cứu được Xảo nhi không?

Quân Tử Ly nhìn hộp gấm trong tay Trục Phong, cũng không đưa tay nhận lấy, mà chỉ lẳng lặng nhìn, đáy mắt hiện lên chút cảm giác đau thương, ánh sáng rực rỡ quanh thân cũng tối tăm ai lạnh vài phần.

"Chủ tử?" Trục Phong xem vẻ mặt của Quân Tử Ly, nhẹ giọng mở miệng.

Quân Tử Ly không nói, vẫn nhìn chiếc hộp như cũ. Giống như đắm chìm vào trong suy nghĩ nào đó, không thể tự thoát ra được.

Phượng Hồng Loan nhìn vẻ mặt Quân Tử Ly, hiển nhiên cái hộp này đối với hắn rất trọng yếu. Đã là vật quan trọng như vậy vẫn muốn lấy ra, thế này lại càng nói rõ ở trong lòng hắn Quỳnh Hoa công chúa còn quan trọng hơn.

Một là công chúa được sủng ái nhất Tây Lương quốc, một là Ly Vương tôn quý nhất Đông Ly. Hai người đều là thiên sinh kiêu sủng (sinh ra đã được ông trời nghìn cung vạn chiều). Hoa lửa tình yêu bén lên quả thật rất bình thường.

Thế nhưng có vài người lại không biết đến, thứ gì càng sáng chói rực rỡ, lại càng ngăn ngại, thậm chí là yêu cầu xa xỉ.

Vẫn thường hay nói người lãnh cảm một khi động tình, lại là người thâm tình nhất, Quân Tử Ly vì Quỳnh Hoa công chúa mà cam lòng lấy ra linh chi nghìn năm trân quý, linh chi vốn là thứ hiếm có, mà gốc linh chi này còn là vật rất quan trọng đối với hắn. Nhưng mà không biết Quỳnh Hoa công chúa kia có thâm tình với Quân Tử Ly như vậy hay không?

Khóe miệng kinh thường khẽ lên nụ cười lạnh. Tình thâm thứ này, không đáng tin nhất. Giống như nàng và Á Lâm. . .

Nhớ tới Á Lâm, trong lòng lập tức chìm xuống. Sắc mặt lạnh nhạt càng thanh lương hơn vài phần.

Hồi lâu sau, Quân Tử Ly ngẩng đầu nhìn Phượng Hồng Loan. Ánh mắt thâm thúy giống như muốn hút nàng vào. Quay sang Trục Phong chậm rãi mở miệng: "Đưa nó qua cho Tam tiểu thư!"

"Chủ tử, Truy Nguyệt gây tội thì phải tự chịu tội. . . gốc linh chi này. . ." Trục Phong cắn chặt môi, nhìn Quân Tử Ly, bỗng chốc quỳ xuống đất: "Chủ tử vẫn nên thu hồi lại! Thuộc hạ cho rằng Quỳnh Hoa công chúa nhất định sẽ thông cảm với người. . ."

"Đưa đi!" Sắc mặt Quân Tử Ly trầm xuống, thấp giọng cắt ngang lời nói của Trục Phong. Giọng nói mang theo bén nhọn thấu xương.

"Chủ tử?" Trục Phong quỳ trên mặt đất không động đậy.

"Người cũng muốn làm phản rồi sao?" Mặt Quân Tử Ly u ám nhìn Trục Phong, mắt phượng giãn tái đi hiện vẻ âm hàn: "Xem ra ta đây ngày thường quá dung túng buông tha cho các người rồi. Là Ly Vương phủ nhỏ không chứa nổi các người sao? Thật cho là con chó trong Ly Vương phủ so với chủ nhân còn lớn hơn sao?"

"Chủ tử thứ tội! Thuộc hạ không dám!" Sắc mặt Trục Phong nhất thời trắng bệch, lập tức cúi đầu.

"Đưa đi!" Quân Tử Ly tức giận quát lên.

"Vâng!" Trục Phong đứng dậy, cũng không dám nói thêm câu nào nữa, hướng tới chỗ Phượng Hồng Loan đi đến.

Phượng Hồng Loan nhìn Trục Phong nặng nề bước từng bước một đến gần, trong đôi mắt đẹp trong veo lạnh lẽo không chút nào lưu động.

Bước chân đi đến cách Phượng Hồng Loan ba bước, Trục Phong khom người, hai tay nâng hộp gấm lên, giọng nói cứng nhắc: "Thỉnh Tam tiểu thư nhận lấy!"

Phượng Hồng Loan đưa tay, đầu ngón tay vừa chạm vào chiếc hộp. Thân thể Trục Phong liền cứng đờ, con ngươi chết lặng băng lãnh hiện lên chút kỳ ý nhìn nàng.

Phượng Hồng Loan thân nhiên nhìn qua Trục Phong, không có chút ý tứ muốn dừng lại, cầm chiếc hộp vào trong tay. Ánh mắt quét qua Quân Tử Ly

nhìn thấy tuần nhan của hắn đang bình tĩnh nhìn chiếc hộp, giống như việc này không có gì hệ trọng.

Càng bình tĩnh, lại càng chứng tỏ quan tâm. Phụng Hồng Loan hiểu rất rõ đạo lý này. Khóe miệng hơi cong cong vui vẻ.

Trúc Phong gặp Phụng Hồng Loan đã nhận hộp gấm, nét mặt âm thầm lui về.

Thờ ơ cầm lấy cái hộp gấm trong tay, Phụng Hồng Loan xoay người lại, nhìn Truy Nguyệt nằm trên mặt đất vẻ mặt không dám tin tưởng mà nhìn hộp gấm trong tay nàng, lạnh nhạt mở miệng: "Nếu còn có lần sau, đừng nói một gốc linh chi nghìn năm, cho dù có mười gốc, không cứu mạng của người được!"

Giọng nói thanh lãnh, ngôn từ kiên quyết. Xem thường lạnh lùng, nghiêm nghị không ai có thể nghi ngờ. Hôm nay người tới ta đi so chiêu mấy hiệp, kể cả Quân Tử Ly, mấy người giữa sân, không có người nào hoài nghi lời Phụng Hồng Loan nói.

"Chủ tử, chủ tử. . . Nô tỳ nguyện ý lấy cái chết tạ tội! Xin chủ tử thu hồi hộp gấm lại. . ." Truy Nguyệt đột nhiên bừng tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như quý, đầy vẻ hối hận, nhìn Quân Tử Ly.

Quân Tử Ly không nói, tuần nhan u ám nhìn Truy Nguyệt.

"Chủ tử, mạng của nô tỳ không đáng bao nhiêu, cầu xin chủ tử, Truy Nguyệt sẽ tự lưu lại từ thư gửi cho công chúa, công chúa nhất định sẽ không trách chủ tử. . . Cầu chủ tử. . ." Ánh mắt Truy Nguyệt cầu khẩn nhìn Quân Tử Ly, cắn răng một cái, giờ tay lên, muốn đưa nửa đoạn kiếm kia đâm sâu vào người.

Phụng Hồng Loan giễu cợt nhìn Truy Nguyệt. Bây giờ mới tự sát, chẳng phải quá muộn rồi sao?

Sắc mặt Quân Tử Ly phát lạnh, vung tay áo, một luồng khí tức đánh thẳng tới tay của Truy Nguyệt.

Cổ tay Truy Nguyệt lập tức đau xót, buông lỏng tay nhìn Quân Tử Ly, bị thương kinh hô: "Chủ tử. . ."

"Trúc Phong! Đưa nàng ta về Tây Lương quốc giao cho Quỳnh Hoa công chúa! Không được để xảy ra sai sót nào!" Quân Tử Ly nhìn cũng không nhìn Truy Nguyệt lấy một cái, trầm giọng mở miệng lạnh nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Điều Giáo* Lễ Nghi

Đuổi về Tây Lương? Nghe vậy, khinh thường Phụng Hồng Loan chớp mắt, nhìn Quân Tử Ly.

Vẻ mặt như ngọc của Quân Tử Ly trông không rõ ràng. Nhưng không khó để nhìn ra đáy lòng hắn có chút mơ hồ u ám.

"Chủ tử, nô tỳ sẵn lòng chịu chết, cầu xin ngài. . . Cầu xin ngài đừng đuổi ta về Tây Lương. . . Chủ tử. . ." Truy Nguyệt vừa nghe vậy, lập tức bò tới chỗ Quân Tử Ly. Khuôn mặt nhỏ nhắn phờ phạc máu tươi hòa cùng nước mắt giàn giụa, chặt vật không nhìn ra đáng về ban đầu.

"Trúc Phong, người không nghe được lời ta nói hay sao?" Quân Tử Ly lạnh lùng mở miệng.

"Vâng! Thuộc hạ nhất định đưa nàng ấy về phủ công chúa vẹn toàn." Trúc Phong lập tức cúi người đáp ứng.

"Ba ngày, nhất định phải đưa đến Tây Lương!" Giọng nói Quân Tử Ly vẫn lạnh nhạt như cũ.

". . . Vâng!" Sắc mặt Trúc Phong trắng nhợt, lên tiếng trả lời lần nữa, tiến lên vài bước ôm lấy Truy Nguyệt đang khóc lóc khổ sở van xin trên mặt đất, bóng dáng lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất khỏi phủ Thừa Tướng.

Trong thời gian ba ngày phải đến thẳng Tây Lương? Dù là ngựa tốt nhất, ra roi thúc ngựa ngày đêm cũng phải tới sáu ngày. Rõ ràng là Quân Tử Ly không cho Truy Nguyệt thời gian để trị liệu vết thương. Sau khi về tới Tây Lương, đại nạn không chết thì cũng chỉ còn lại một lớp da mà thôi.

Quả nhiên là tác phong của người lãnh cảm! Không biết vị Quỳnh Hoa công chúa kia thấy người bị đưa về sẽ như thế nào?

Phụng Hồng Loan suy nghĩ, ngay sau đó cảm thấy nhàm chán. Như thế nào cũng không phải việc liên quan tới bản thân nàng, trước mắt nàng phải mau chóng đi cứu Xảo nhi.

Phụng Hồng Loan cầm lấy hộp gấm, hờ hững xoay người, cất bước sấp sửa rồi khỏi.

"Nàng không có lời gì muốn nói sao?" Quân Tử Ly nhìn Phụng Hồng Loan quay người, trầm giọng nói ra.

"Không có!" Phụng Hồng Loan cũng không quay đầu lại mà mở miệng, bước chân vẫn không ngừng lại.

"Giải quyết như vậy, nàng đã vừa ý chưa?" Quân Tử Ly nhìn bóng dáng thanh hoa của Phụng Hồng Loan, ánh mắt vẻ mặt không rõ.

"Nếu như Xảo nhi có thể sống, chuyện hôm nay lại đến đây thôi! Nếu như linh chi nghìn năm cũng không có tác dụng, như vậy ta vẫn là câu nói kia, cho dù đã đuổi nàng ta về Tây Lương quốc, ta cũng sẽ lấy tính mệnh nàng từ ngoài xa ngàn dặm. Ly Vương chôn cùng, tuyệt đối không phải là lời nói giả dối!" Bước chân Phụng Hồng Loan không ngừng, lạnh lạnh mở miệng. Bóng lưng thanh lịch tuyệt sắc.

"Nàng ta quan trọng với nàng đến như vậy sao?" Quân Tử Ly ý nghĩa sâu xa ngỡ vực mà nói. Nhìn chằm chằm bóng lưng của Phụng Hồng Loan, mắt phụng như mây như khói.

Phụng Hồng Loan tiếp tục đi về phía trước, lười trả lời hắn, vào lúc này nói những lời như vậy chẳng khác nào nói lời vô dụng. Hắn nên hỏi trước khi nàng lập lời thề.

"Quan trọng hơn tính mạng của nàng sao?" Quân Tử Ly tiếp tục nói.

Phụng Hồng Loan vẫn như cũ không nói gì. Tính mạng của nàng người khác muốn lấy không phải dễ dàng như vậy. Á Lâm là một trường hợp ngoại lệ.
..

"Quan trọng hơn phủ Thừa Tướng?" Quân Tử Ly tiếp tục nói, giọng nói hơi lạnh xuống: "Nếu như ngày mai tình cảnh trong phủ Thừa Tướng thay đổi, nàng sẽ làm sao?"

Bước chân không ngừng, vẫn tiếp tục hướng về phía trước, giọng nói của Phụng Hồng Loan hờ hững trong trẻo lạnh lùng: "Nếu như người giúp ta phá hủy nơi này, phỏng chừng ta sẽ rất vui vẻ!"

Con người từ sắc lưu ly hơi ngẩn ra, tuần nhan như ngọc biến hoá thất thường, Quân Tử Ly lại nói tiếp: "Một tháng sau là ngày mừng thọ của Thái Hoàng thái hậu, hoàng thượng sớm đã nghe nói trong phủ Thừa Tướng Ngũ tiểu thư thiện** cầm, Lục tiểu thư thiện tiêu, và lại cầm tiêu hợp tấu, tạo nên tiên âm diệu khúc, có thể chiêu phong dẫn điện***. Hoàng thượng đặc biệt cho phép hiển nghệ trong thịnh yến."

Hiện nghệ trong thịnh yến? Bước chân Phụng Hồng Loan đột nhiên dừng lại, nàng xoay người lại nhìn Quân Tử Ly. Đây chính là mục đích mà hôm nay hắn đến phủ Thừa Tướng sao? Nói như vậy là hắn biết chuyện hôm qua nàng giam giữ Phụng Thanh Linh và Phụng Ngân Linh vào từ đường rồi sao?

Là tới đây để nhắc nhở nàng? Hay là hắn muốn cứu Phụng Thanh Linh và Phụng Ngân Linh?

Nhớ tới Phụng Thanh Linh cướp cổ cầm của Phụng Hồng Loan, Phụng Ngân Linh cũng cướp cây tiêu của nàng, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, đóng băng lạnh thấu xương. Nhưng chỉ trong nháy mắt, lông mi rũ xuống, che khuất băng lạnh trong mắt, Phụng Hồng Loan lạnh lùng mở miệng: "Đừng là phúc khí của Ngũ muội muội và Lục muội muội!"

"Đúng vậy, ngày mừng thọ Thái Hoàng thái hậu sáu mươi tuổi, đến lúc đó sứ giả các quốc gia đến chúc mừng, có thể hiển nghệ ở kim điện, phúc khí cũng không nhỏ." Quân Tử Ly gật đầu, đôi con người từ sắc kia vào ánh mắt của Phụng Hồng Loan, nhìn như muốn tiến vào đáy mắt của nàng, muốn xem rõ thông suốt cả nội tâm nàng.

Sứ giả của các quốc gia sẽ đến chúc mừng? Ánh mắt Phụng Hồng Loan híp lại?

Nói cách khác ngoại trừ sứ giả các tiểu quốc và phiên vương phụ thuộc vào Đông Ly quốc ra, hai nước Tây Lương quốc và Lam Tuyết quốc được liệt vào đại quốc với Đông Ly cũng sẽ cho người tới?

Nếu như chúc mừng Thái Hoàng thái hậu, vậy thân phận của người đến sẽ không quá thấp.

Nàng sẽ gặp được thái tử Ngọc Ngân của Tây Lương quốc, người được gọi là thiên hạ Tam công tử cùng với Quân Tử Ly và Vân Cẩm sao?

Liếc mắt nhìn Quân Tử Ly, chỉ thấy hắn từ đầu đến cuối đứng ở dưới mái nhà cong, cầm bảo màu tím, ánh sáng cả người rực rỡ. Mắt phụng bình tĩnh không chút lay động nhìn nàng, mây mù lượn quanh khắp người, suy cho cùng vẫn không nhìn ra sâu cạn bao nhiêu.

Trong lòng thoáng qua chút chán ghét, Phụng Hồng Loan thu tầm mắt lại, xoay người, tiếp tục cất bước đi trở về.

Thiên hạ Tam công tử, hôm nay đã thấy được hai, cũng chỉ có như thế. Ngọc Ngân kia phỏng chừng cũng không phải kẻ tốt lành gì, không gặp cũng được!

"Nàng cứ như vậy mà đi sao?" Quân Tử Ly thấy Phụng Hồng Loan không nói một lời mà rời đi, nhú mày.

"Ta sẽ nhớ kỹ thông báo cho Ngũ muội muội và Lục muội muội chuẩn bị thật tốt!" Giọng nói nhàn nhạt của Phụng Hồng Loan truyền tới, lộ ra luồng khí tức không muốn tiếp tục nói với hắn.

"Thịnh yến của Thái Hoàng thái hậu, nếu có chút khuyết điểm nhỏ nhất nào, đó cũng là tội bất kính. Nàng có biết không?" Ánh mắt Quân Tử Ly hơi nheo

lại, dường như có ý định nhắc nhở điều gì đó.

"Ta lại không đi, đó là chuyện của Ngũ muội muội và Lục muội muội mà." Phụng Hồng Loan không quay đầu lại, bước chân không nhanh không chậm, giống như mọi việc không liên quan tới mình.

"Nàng chắc chắn chứ?" Quân Tử Ly nhíu mày, nhìn bóng lưng Phụng Hồng Loan, cảm thấy chỉ một bóng lưng của nữ tử này vậy mà lại xinh đẹp tao nhã như vậy.

Khóe miệng Phụng Hồng Loan lạnh lùng khẽ nhếch, bước chân không ngừng, không hề để ý tới.

"Nghe nói trong số các vị tiểu thư của phủ Thừa Tướng, Ngũ tiểu thư và Lục tiểu thư là người có tài năng xuất chúng. Dáng vẻ dung mạo đều là hạng nhất! Hoàng thượng đã sớm nghe nói." Giữa đôi lông mày Quân Tử Ly chau lại thật chặt, tiếp tục nói: "Nếu có gì ngoài dự liệu, hoặc làm bản thánh nhân, đó là tội lớn!"

Phụng Hồng Loan dừng bước, quay đầu lại nhìn Quân Tử Ly, có làm bản thánh sao? Nhớ tới Phụng Thanh Linh bị rụng một chiếc răng cửa, trên mặt Phụng Ngân Linh có vài vết máu, cười nhạt trong lòng. Xem ra trong phủ Thừa Tướng có cơ sở ngầm của Ly Vương phủ?

Hơi nhíu mày: "Hình như Ly Vương điện hạ rất quan tâm đến hai người muội muội của ta đây?"

"Ngũ muội muội và Lục muội muội của ta rất tốt, đương nhiên sẽ không có chuyện gì xảy ra." Phụng Hồng Loan cười nhạt, cười đến lãnh cảm: "Lời đồn dù có thể nào thì cũng chỉ là lời đồn. Một tháng sau hoàng thượng gặp mặt chẳng phải sẽ biết sao."

Quân Tử Ly nhìn Phụng Hồng Loan, thật không hiểu là nữ nhân này thật sự không rõ, hay là ngay cả hoàng thượng cũng không sợ. Nàng cho rằng mọi người đều là người mù kẻ ngu si sao? Chỉ là ngắn ngủi một ngày, nàng đã làm rối tung cả phủ Thừa Tướng lên tận trời, bây giờ đủ loại đồn đãi về nàng và phủ Thừa Tướng đã trải rộng thiên hạ.

Tất cả những thứ phát sinh trong phủ Thừa Tướng này, nàng thật sự cho rằng người khác không biết? Ba ngày sau Thừa tướng trở về nàng thật sự cho rằng chính mình có thể bình yên vô sự sao?

Nhìn một lúc lâu, Quân Tử Ly vẫn không thể nhìn ra bất kỳ điều gì trên gương mặt của Phụng Hồng Loan, thân nhiên mở miệng: "Nếu khi hiến nghệ vào một tháng sau, hiển nhiên không thể để mất mặt trước mặt sứ giả các quốc gia, ngày hôm nay Bản vương sẽ dẫn các nàng đi dạy dỗ lễ nghi."

Nghe vậy, đáy mắt Phụng Hồng Loan hiện lên một tia băng giá, nhìn Quân Tử Ly.

Rút cuộc là hấn tới để cứu Phụng Thanh Linh và Phụng Ngân Linh? Hay là tới để cảnh cáo nàng đừng quá hung hăng can quấy?

Cười lạnh trong lòng, bất kể là cái quái gì, nàng đều không cho phép người khác phá hư chuyện của nàng, Phụng Thanh Linh và Phụng Ngân Linh không nửa chết nửa sống nửa chết nửa sống, thì nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các nàng.

"Ly Vương điện hạ thực sự là một lòng trung thành với quân vương. Ngay cả việc nhỏ bực này cũng muốn tự thân làm." Phụng Hồng Loan giễu cợt nói.

Sắc mặt Quân Tử Ly trầm xuống.

Dừng một chút, Phụng Hồng Loan tiếp tục nói: "Ngũ muội muội và Lục muội muội của ta cũng rất yêu thích Ly Vương điện hạ, đang muốn đi hầu hạ điện hạ. Đúng lúc, hôm nay Ly Vương điện hạ tới. Chỉ có điều các nàng vẫn còn chưa chuẩn bị xong, ba ngày sau, chuẩn bị xong, sẽ tự mình sang Ly Vương phủ."

Ba ngày sau? Quân Tử Ly nheo mắt lại.

"Không phải còn có thời gian một tháng sao? Không phải là chỉ có hai ngày này mà Ly Vương điện hạ cũng không đợi nổi chứ?" Phụng Hồng Loan nhíu mày nhìn Quân Tử Ly: "Hay là Ly Vương điện hạ mượn cơ thịnh yến của Thái Hoàng thái hậu, kỳ thực tìm Ngũ muội muội và Lục muội muội của ta là còn có mục đích gì khác không thể cho ai biết được?"

Nghe vậy, tuấn nhan của Quân Tử Ly lần nữa sa sầm xuống, u ám nhìn Phụng Hồng Loan, lãnh lẽo sắc bén như đao.

Phụng Hồng Loan khinh thường nhướng mày.

Bốn mắt nhìn nhau, hai đạo băng phong.

Một lúc lâu sau, Quân Tử Ly sắc sắc liếc mắt nhìn Phụng Hồng Loan. Chợt xoay người, cất bước đi ra ngoài phủ Thừa Tướng.

Phụng Hồng Loan cười lạnh, cũng quay mình, tiếp tục đi về. Mới vừa đi hai bước, nghe được giọng nói âm u của Quân Tử Ly truyền đến: "Đã như thế, vậy liền ba ngày sau!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Vô Cùng Quan Trọng

"Cung tiền Ly Vương điện hạ!" Cửa lớn Phủ Thừa Tướng một mảnh tung hô.

Nghe được giọng nói, Phụng Hồng Loan quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy mấy trăm người quỳ trước cửa lớn phủ Thừa Tướng. Người người cúi đầu quỳ dưới đất.

Cười lạnh trong lòng, phủ Thừa Tướng này, cũng chỉ có nàng dám không cho Ly Vương điện hạ mặt mũi rồi đây? Hoặc là toàn bộ Đông Ly Đông Ly quốc, e rằng cũng chỉ có riêng bản thân nàng.

Giống như cảm ứng được tầm mắt của Phụng Hồng Loan, Quân Tử Ly quay đầu lại liếc mắt nhìn, thấy bóng dáng rõ ràng thanh hoa kia mắt hút ở một góc hành lang gấp khúc, chỉ im lặng trong chốc lát, cũng cất bước, kim quang từ sắc lưu ly biến mất ở cửa.

Vừa mới đi qua hai đường hành lang uốn khúc, đã nhìn thấy Đại tổng quản phủ Thừa Tướng là Đỗ Hải vội vã chạy đến trước mặt. Trên trán có mồ hôi lặn xuống, vừa thấy Phụng Hồng Loan trở về vẹn toàn, sắc mặt lập tức buông lỏng, dùng bước cúi người: "Tiểu thư!"

"Ừm!" Phụng Hồng Loan gật đầu, nhìn Đỗ Hải: "Đã sắp xếp tốt cho Xảo nhi rồi?"

"Bẩm tiểu thư, đã sắp xếp tốt rồi ạ!" Đỗ Hải lau lớp mồ hôi trên trán, lập tức nói: "Đã mới đại phu tốt nhất trong kinh, thế nhưng họ đều nói. . . không thể cứu chữa!"

"Bây giờ đang ở nơi nào?" Phụng Hồng Loan hỏi.

"Ở tại Thanh Tâm các. Nơi đó là chỗ tốt nhất trong toàn bộ phủ Thừa Tướng." Đỗ Hải lập tức đáp lời.

"Chỗ ở trước đây của nương ta?" Nghe được là Thanh Tâm các, Phụng Hồng Loan hơi ngần ra, trong đầu hiện ra ký ức khi còn bé của Phụng Hồng Loan, loáng thoáng hiện lên hình ảnh của một nữ tử mỹ mạo tuyệt sắc mỗi ngày đều hướng ra ngoài cửa sổ đánh đàn.

"Vâng!" Đỗ Hải lần nữa cúi người gật đầu.

"Đi thôi! Ta đi nhìn xem." Phụng Hồng Loan nhắc chân, cầm lấy hộp gắm đi tới Thanh Tâm các.

Đỗ Hải đuổi theo phía sau, mới vừa đi hai bước, nhìn thấy hộp gắm trong tay Phụng Hồng Loan, đột nhiên dừng chân, đôi mắt già nua tràn đầy vẻ không dám tin: "Tiểu. . . Tiểu thư. . ."

"Làm sao vậy?" Nhận ra được Đỗ Hải đi theo phía sau mình không thích hợp, Phụng Hồng Loan dùng bước quay đầu.

"Tiểu thư, người. . . người lấy được cái hộp này từ đâu vậy?" Hai mắt Đỗ Hải không rời khỏi hộp gắm trong tay Phụng Hồng Loan, nhìn chăm chăm, toàn thân không ngừng run rẩy, hiển nhiên là do trong lòng quá kích động.

"Bên trong cái hộp này để linh chi nghìn năm. Đây là Quân Tử Ly đưa tới để cứu mạng Xảo nhi." Phụng Hồng Loan nhìn Đỗ Hải, thản nhiên nói: "Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?"

"Đây là. . . Đây là. . ." Đỗ Hải run rẩy mở miệng, trong lòng kích động khó có thể áp chế, nhìn hộp gắm, chậm chạp mở miệng: "Đây là đồ vật của phu nhân."

"Hả? Nương ta?" Phụng Hồng Loan ngần ra.

"Vâng!" Đỗ Hải gật đầu, nhìn chiếc hộp, một lúc lâu sau mới áp chế được tâm trạng kích động, chậm rãi mở miệng, khẳng định nói: "Đúng là đồ của phu nhân."

Phụng Hồng Loan cúi đầu nhìn chiếc hộp, viên hồng ngọc ngọc chất ấm áp tron nhãn, là vật thể gian hiểm thấy. Thất thái kim phụng ở trên mặt hộp trông rất sống động, giương cánh bay lượn, giống như mặc kệ mọi thứ trong thiên địa mà ngao du, cửu châu chiếu rọi quang hoa, lấp lánh rực rỡ.

Ban nãy vừa thấy được nó ở trong tay Trục Phong khi ấy nàng cũng biết là cực phẩm hiếm thấy. Không nghĩ tới vậy mà lại là đồ của nương nàng.

"Tiểu thư. . . khi Ly Vương điện hạ đưa hộp gắm này cho người, còn nói lời gì nữa không?" Đỗ Hải nhìn Phụng Hồng Loan thử dò xét hỏi.

"Không có!" Phụng Hồng Loan lắc đầu, nhớ tới vẻ mặt không muốn buông bỏ của Quân Tử Ly, hỏi: "Cái hộp gắm này, có ý nghĩa gì sao? Hoặc là đại biểu thứ gì?"

Đôi mắt già nua của Đỗ Hải kích động nhìn hộp gắm, thì thào nói: "Thảo nào. . . Chẳng trách phu nhân đồng ý gả tiểu thư cho Ly Vương, hoá ra hộp gắm này ở Ly Vương phủ. . ."

Chuyện đồng ý gả nàng cho Quân Tử Ly và cái hộp này có quan hệ gì sao? Phụng Hồng Loan cau mày bình tĩnh nhìn Đỗ Hải, chờ ông giải thích.

Một lúc lâu sau, Đỗ Hải nhìn Phụng Hồng Loan, nặng nề nói: "Tiểu thư, chuyện này nói ra rất dài dòng, trong lúc nhất thời lão nô cũng không thể nói xong, cũng không biết phải bắt đầu nói như thế nào, nói chung đối với phu nhân chiếc hộp gấm này rất quan trọng. Đồ vật trong hộp gấm. . . Cũng rất quan trọng với người."

"Trong này không phải chỉ là một gốc cây linh chi nghìn năm thôi hay sao?" Phụng Hồng Loan nhìn Đỗ Hải, nương nàng cũng đã mất rồi, gốc linh chi này còn có gì hữu dụng? Có thể làm cho bà ấy cải tử hồi sinh?

"Trong này không phải là loại linh chi thông thường, nếu lão nô đoán không sai, thứ đựng ở trong này chính là huyết linh chi nghìn năm. Thế gian này chỉ có một gốc duy nhất." Đỗ Hải nhìn hộp gấm, thấp giọng nói.

"Ồ?" Phụng Hồng Loan cúi đầu, nhìn hộp gấm, đưa tay nhấn một cái vào nút ngàm trên hộp, "Cạch" một tiếng, chiếc hộp bật mở, lập tức một luồng ánh sáng màu huyết hồng long lánh tỏa ra.

Phụng Hồng Loan phải nhắm mắt lại, sau đó mở ra, chỉ thấy trong hộp có một gốc huyết linh chi lớn chừng bàn tay đặt nằm thẳng. Toàn thân đỏ rực như máu, tỏa ra tia sáng hồng sắc rực rỡ lóa mắt. Bốn vách hộp ở trong khảm nam viên đá hồng ngọc lớn bằng ngón cái, viên ngọc bên trong không còn hòa áp áp tron nhẵn như viên bên ngoài, mà lại mang theo một luồng khí lạnh lẽo, vắng lặng thấu xương.

Phụng Hồng Loan đưa ngón tay vào bên trong hộp gấm, ngón tay lập tức nhiễm lên một tầng băng sương. Nàng hơi ngẩn ra, không ngờ được nhiệt độ ở bên trong lại dưới hai mươi, ba mươi độ.

Cũng không chút quan tâm, ngón tay khẽ động, muốn lấy huyết linh chi bên trong ra, nàng muốn nhìn nó kỹ một chút. Xem xem gốc linh chi này và những loại linh chi khác có cái gì khác biệt. Thế gian thật có vật có thể cải tử hồi sinh sao.

Tay của Phụng Hồng Loan còn chưa chạm tới linh chi, Đỗ Hải dường như phát hiện ý muốn của nàng, lập tức kêu lên: "Tiểu thư ngừng tay!"

"Hả?" Phụng Hồng Loan lập tức ngừng động tác trên tay lại, nhìn Đỗ Hải.

Đỗ Hải sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, nét mặt già nua trắng bệch nhìn Phụng Hồng Loan, nhìn huyết linh chi hoàn hảo không chút tổn hại nào bên trong, mới thở dài một hơi, vội nói: "Tiểu thư nghìn lần không thể lấy nó ra ngoài, gốc huyết linh chi này phải đặt trong chiếc hộp phụng ngọc. Nếu lấy ra thì phải dùng ngay, bằng không sẽ lập tức hóa thành vô hình."

Nghe vậy, Phụng Hồng Loan chậm rãi rút về bầy tay mình về, nhú mày nhìn huyết linh chi trong hộp, đồ chơi này cũng rất thần kỳ. Đưa tay đẩy nắp hộp lại, nhìn Đỗ Hải: "Nếu thứ này là của nương ta, vậy vì sao nó lại ở trong tay Quân Tử Ly? Là nương ta cho hắn?"

Về mặt Đỗ Hải nghiêm túc lắc đầu: "Chuyện này Người lão nô thực cũng không biết. Chỉ biết rằng năm đó phu nhân đưa hộp phụng ngọc giao cho một người giữ."

"Hả?" Phụng Hồng Loan nhú mày.

"Khi phu nhân qua đời cũng chưa từng nhắc tới người kia, chỉ nói là chờ thời cơ đến, sẽ có người giao hộp phụng ngọc này cho tiểu thư." Đỗ Hải nhìn hộp gấm, dừng một chút lại nói: "Hôm nay nếu hộp phụng ngọc và huyết linh từ trong tay Ly Vương điện hạ giao cho tiểu thư, có lẽ người kia là Trần Quý phi. Chính là mẫu phi thân sinh của Ly Vương điện hạ."

"Trần Quý phi?" Phụng Hồng Loan nhớ tới vẻ mặt của Quân Tử Ly khi nhìn cái hộp này, chân mày lại càng cau chặt lại. Theo nàng biết Trần Quý phi mất cùng một năm với mẫu thân nàng. Nương nàng đi trước, sau đó Trần Quý phi cũng đi.

"Trước kia vì có một lần cơ duyên mà phu nhân và Trần Quý phi quen biết nhau. Quan hệ vô cùng thân thiết. Sau đó Trần Quý phi vào. Phu nhân cũng gả vào tướng phủ, nên cắt đứt qua lại. Chỉ là khi tiểu thư được sinh ra, phu nhân có vào cung một lần, sau khi trở về thì thánh chỉ đã được hạ, đính hôn cho tiểu thư với Ly Vương điện hạ, khi đó ngài ấy cũng đã bốn tuổi rồi."

Đỗ Hải nói nói, dừng một chút lại nói tiếp: "Sau này mãi cho đến khi phu nhân qua đời, Trần Quý phi cũng ra đi ngay trong năm ấy. Việc đến đây cũng không biết nữa. Có một số việc lão nô cũng không rõ ràng lắm."

"Ừm!" Phụng Hồng Loan gật đầu.

"Nhưng mà trước lúc lâm chung phu nhân có dặn dò lão nô giao phó với tiểu thư một câu, nói nếu tiểu thư lấy lại hộp phụng ngọc và huyết linh chi nghìn năm trong đó, ắt phải giao nó cho một người, cũng coi như báo đáp ân sinh dưỡng của người với người kia." Đỗ Hải nặng nề nói.

"Ồ? Người kia là ai?" Phụng Hồng Loan ngẩn ra.

"Người kia chính là. . ." Đỗ Hải nhìn Phụng Hồng Loan, vừa muốn nói.

Mắt phụng của Phụng Hồng Loan chợt nhìn về phía khác, ngắt lời Đỗ Hải, sắc mặt phát lạnh, lạnh lùng nói: "Ai đó ở nơi đó?"

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Khó Chọn Cả Đôi Đường* (1)

*Nguyên văn: Lựa chọn lưỡng nan

Lời còn chưa dứt, đi đôi với tiếng quát chói tai của Phụng Hồng Loan, viên đá dưới chân đã bay ra nhanh như tia chớp, bắn về một góc núi già phía xa xa.

Lúc này Đỗ Hải cũng đột nhiên phát giác, phi thân về hướng núi già.

Sau khi viên đá rơi vào núi già, va chạm mạnh với núi đá sinh ra tiếng vang thanh thúy, ánh mắt Phụng Hồng Loan lạnh lẽo, biết rõ đã không đánh trúng người núp ở đó.

Xa xa hiện lên một bóng dáng màu đen, nét mặt già nua của Đỗ Hải phát lạnh, cũng đuổi theo đuôi bóng dáng kia. Thế nhưng bóng người kia nhanh như tia chớp biến mất bên ngoài bức tường cao của phủ Thừa Tướng.

"Đừng đuổi theo!" Phụng Hồng Loan nhìn phương hướng người nọ biến mất, lạnh lạnh quát một tiếng.

Chỉ liếc mắt một cái, nàng đã biết khinh công người kia cao hơn Đỗ Hải, có đuổi cũng hoàn toàn không đuổi kịp.

Đỗ Hải vốn dĩ đang tập trung toàn bộ sức lực đuổi theo, chỉ lát nữa là đã bám theo bay ra khỏi tường, nghe thấy tiếng gọi của Phụng Hồng Loan, thân hình mạnh mẽ ngừng lại, xoay người nhìn Phụng Hồng Loan.

Phụng Hồng Loan cũng nhìn sang Đỗ Hải, lần nữa nhấn mạnh: "Đừng đuổi theo!"

Tự biết mình có đuổi cũng không đuổi kịp, Đỗ Hải liếc mắt nhìn tới phương hướng mà người nọ biến mất, rút lui về, quan sát Phụng Hồng Loan, nhìn lướt qua chiếc hộp trong tay nàng, vẻ mặt nghiêm túc: "Tiểu thư. . ."

Phụng Hồng Loan cũng cúi đầu nhìn chiếc hộp trong tay, ánh mắt hơi hơi nheo lại.

"Tiểu thư, liệu có phải là người của Ly Vương điện hạ đến thám thính tin tức hay không?" Đỗ Hải thử dò xét hỏi.

"Không giống!" Phụng Hồng Loan lắc đầu. Lúc trước lúc trước nàng đã công khai nói rõ ràng với Quân Tử Ly, nếu có chuyện gì xảy ra với Xảo Nhi, Ly Vương phủ chờ chôn theo đi, giả như hẳn muốn biết tin tức, đương nhiên không cần phải rời đi, có thể ở đây với nàng chờ xem gốc cây linh chi nghìn năm này rốt cuộc có thể cứu được tính mệnh của Xảo Nhi hay không.

"Vây. . ." Nghe được đây không phải là người của Quân Tử Ly, vẻ mặt Đỗ Hải lại càng nghiêm trọng hơn vài phần: "Lời ta và tiểu thư nói ban nãy, sợ là người kia đã nghe được rồi."

"Không! Hẳn vừa tới đây, ta đã lập tức phát hiện ra rồi." Phụng Hồng Loan lắc đầu, chút tự tin này nàng vẫn có, trong vòng trăm mét, bất kể là người hay là đồ vật gì, nàng đều có thể phát hiện ngay lập tức.

Chỗ người kia đứng vừa đúng là trong vòng trăm mét, nếu như xa hơn chút nữa, lấy võ công của hắn, dù có là nàng cũng không thể phát hiện ra.

"May mắn!" Đỗ Hải hết sức ngạc nhiên trước sự nhạy cảm của Phụng Hồng Loan, hẳn còn chưa phát hiện, tiểu thư lại có thể cảm giác được rồi, phản nhạy bén này thật khiến hắn hoài nghi rằng phong ấn trên người tiểu thư đã được giải trừ, nhưng nhìn giữa ấn đường của người vẫn không có tia thanh sắc, hẳn cực kỳ khẳng định phong ấn của nàng còn chưa có giải trừ.

Đỗ Hải nhìn Phụng Hồng Loan, nghi ngờ không hiểu. Thật không rõ đến nay tiểu thư vẫn không có nội lực cùng võ công, như thế nào lại có cảm giác nhạy cảm như vậy?

Không để ý tới nghi hoặc trong mắt Đỗ Hải, Phụng Hồng Loan cúi đầu nhìn hộp giấu trong tay: "Người nói nương ta muốn ta đưa hộp giấu này và linh chi nghìn năm trong đó giao cho một người?"

"Vâng! Lúc phu nhân lâm chung đã giao phó như vậy." Đỗ Hải hoàn hồn, lập tức lên tiếng trả lời. Nghi không hiểu vậy thì thôi hẳn cũng không muốn nghĩ, phu nhân năm đó có khí phách vậy, tiểu thư trời sinh nhạy bén cũng là chuyện bình thường. Nói chung đây là chuyện tốt không phải chuyện xấu.

Phụng Hồng Loan nhìn hộp giấu, tâm tư trên mặt không chừng: "Bà ấy có nói đưa vật này giao cho người nào?"

"Phu nhân nói trước lúc lâm chung có lưu lại cho tiểu thư một hộp vuông, bên trong hộp ấy có để lại thư và tín vật, trong đó có nói rõ ràng. Hôm nay phu nhân đã qua đời hơn mười năm, không biết tiểu thư có còn nhớ không?" Đỗ Hải quan sát Phụng Hồng Loan, không thấy rõ thần sắc trên mặt nàng, có chút lo lắng nhẹ giọng nói.

Phượng Hồng Loan ngẩn ra, tìm tòi ký ức trong đầu. Trí nhớ ngổn ngang phức tạp lũ lượt kéo đến. Đa số đều là cảnh tượng bị đám di nương và bọn tỳ muội ức hiếp.

Chán ghét nhũn mảy, Phượng Hồng Loan lướt qua những ký ức ấy, cố định ở chỗ nương nàng, tình hình thực tế khi nữ tử xinh đẹp gầy yếu kia rời đi, thế nhưng trí nhớ lại vô cùng không rõ ràng. Mơ mơ hồ hồ, như bị lớp lớp mây mù bao phủ, làm nàng không thể nhìn rõ.

Giữa đôi lông mày nhũn chặt, thử một lúc lâu, vẫn chỉ có chút ký ức nhỏ nhoi ấy. Hơn nữa đầu nàng cũng mơ hồ bị đau.

"Tiểu thư?" Đỗ Hải thấy Phượng Hồng Loan mãi một lúc lâu không lên tiếng, lo lắng mở miệng.

Đưa tay vỗ về cái trán, Phượng Hồng Loan lắc đầu: "Ta không sao, chỉ là không nhớ ra được."

"Tiểu thư không nhớ ra được?" Khuôn mặt già của Đỗ Hải lập tức không còn chút máu. Lo lắng nhìn Phượng Hồng Loan.

Phượng Hồng Loan không nói gì thêm nữa. Lại lần nữa thử bình ổn tâm trạng, chậm rãi tìm tòi xem sao. Bỗng nhiên trong đầu hiện lên hình ảnh tiểu Phượng Hồng Loan chôn đồ vật.

Hình như là dưới một thân cây trong sân. Vật được chôn kia chính là cái hộp vuông mà nương nàng lưu lại cho nàng. Dường như nàng còn có thể cảm nhận được cảm giác quý trọng và sự cẩn thận từng li từng tí một của Phượng Hồng Loan khi chôn chiếc hộp vuông đó.

Cây kia phải . . . Viện tử kia đúng là Thanh Tâm các. . .

Bất thành linh ngẩng đầu nhìn Đỗ Hải.

Đỗ Hải thấy Phượng Hồng Loan ngẩng đầu, lập tức khẩn trương mở miệng: "Tiểu thư, có phải người đã nghĩ ra hay không?"

Phượng Hồng Loan nhìn về mặt căng thẳng của Đỗ Hải, chợt nhớ tới chuyện Xảo nhi đã thay đỡ nàng một kiếm. Còn có nàng từng nói qua nhất định sẽ bảo vệ cho Xảo nhi không bị chút thương tổn nào. Tình huống Xảo nhi lúc này còn đang nguy hiểm, nếu như lấy gốc linh chi đưa cho người khác mà nói, như vậy tính mạng của nàng ấy cũng đến hồi kết thúc rồi. . .

Thế nhưng nếu không đưa cho người kia mà nói, vậy nàng sẽ có lỗi với nương nàng người đã cho nàng sinh mạng, nuôi dưỡng nàng. Tuy rằng Phượng Hồng Loan đã chết, thế nhưng thân thể này vẫn còn sống, bây giờ nàng chiếm dụng nó, như vậy nàng chính là Phượng Hồng Loan. Lẽ ra nên thay thế Phượng Hồng Loan tuân theo nguyện vọng của nương nàng. . .

Thực sự là một lựa chọn khó cả đôi đường!

"Tiểu thư?" Đỗ Hải mong mỏi nhìn Phượng Hồng Loan, lần nữa mở miệng thử dò xét.

Phượng Hồng Loan không nói gì, sắc mặt không tốt lắm.

Đỗ Hải cũng không dám mở miệng, chỉ là đôi mắt hần căng thẳng nhìn Phượng Hồng Loan.

Một lúc lâu sau, Phượng Hồng Loan cúi đầu nhìn về phía hộp gắm trong tay, đầu ngón tay tí mỉ vuốt ve, hồng ngọc ở bên ngoài ngọc chất ôn nhuận như nắng ấm, bên trong lại lạnh lẽo như ngày tháng chạp. Hộp gắm này vừa nhìn chính là chỉ bảo thể gian.

Có thể nắm giữ bảo vật như vậy, còn có người như Đỗ Hải bên cạnh, lại càng chứng minh suy đoán lúc trước của nàng là đúng, nương nàng nhất định không phải một nữ tử tầm thường, càng không phải là một nữ nhân bình thường đơn giản trong phủ Thừa Tướng như vậy.

Rốt cuộc thân phận của nương nàng là gì?

Nhưng mặc kệ có thân phận gì, bây giờ nàng ấy đã chết hơn mười năm, hết thảy quan hệ tới lui có lẽ đã sớm tan thành mây khói rồi đi? Nếu đã tan thành mây khói, như vậy hộp gắm này và linh chi nghìn năm còn có người kia nữa, cũng nên trôi qua theo năm tháng mới đúng chứ?

Tuy rằng nương Phượng Hồng Loan cho nàng mạng sống này. Thế nhưng mười mấy năm qua, vẫn là Xảo nhi đi cùng nàng từng năm tháng. Không có Xảo nhi, e rằng Phượng Hồng Loan đã chết không biết bao nhiêu lần rồi. Huống chi hôm nay Xảo nhi còn đỡ lấy kiếm của người khác thay cho nàng thế nhưng nàng. . .

Con người đều có tính ích kỷ, xem ra lúc này Phượng Hồng Loan chỉ đành có lỗi với nương nàng mà thôi.

Hồi lâu sau, Phượng Hồng Loan ngẩng đầu, dường như đã hạ quyết tâm, ánh mắt tràn ngập đau buồn nhìn Đỗ Hải: "Ta không nhớ ra được. Có thể nhớ ra cũng chỉ có hình ảnh ta bị những người kia ức hiếp, đều có Xảo nhi đi cùng ta hơn mười năm này. Bằng không ta đã sớm chết không biết mấy lần."

Lập tức nét mặt già nua của Đỗ Hải trắng xanh: "Tiểu thư. . ."

"Đừng nói nữa, chúng ta đi nhìn Xảo nhi một chút!" Phượng Hồng Loan khoát khoát tay, ngăn trở lời Đỗ Hải muốn nói, cất bước đi đến Thanh Tâm các: "Không chừng đến nay người kia sớm đã không thể dùng được linh chi nghìn năm rồi! Huống hồ ta thật không nghĩ ra. Hôm nay cũng vì Xảo nhi, Ly Vương mới chấp nhận đưa ra vật này. Cho nên, trước hết đưa cho Xảo nhi dùng đi, chuyện sau này thì sau này hãy nói."

"Tiểu thư. . ." Nghe vậy, khuôn mặt già của Đỗ Hải càng trắng hơn. Vừa muốn nói gì. Phụng Hồng Loan đã nhanh chân đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Không Như Mong Muốn (2)

Khuôn mặt già nua của Đỗ Hải trắng bệch nhìn Phụng Hồng Loan cầm lấy hộp gấm kia đi xa. Hộp gấm tỏa ra ánh sáng đỏ nhạt, hợp với tầng hào quang trên người nàng tỏa sáng.

Trong chốc lát, Phụng Hồng Loan liền biến mất ở một góc hành lang. Đi thẳng về phía Thanh Tâm các.

Lúc này Đỗ Hải mới bừng tỉnh, vội vã đuổi theo.

"Tiểu thư! Tuyệt đối không thể!" Đỗ Hải ba chân bốn cẳng đuổi theo Phụng Hồng Loan, "phịch, phịch" một tiếng quỵ xuống trước mặt nàng: "Vì hộp phụng ngọc và gốc linh chi nghìn năm này, mà phu nhân phải chịu khó khăn, nỗ lực không biết bao nhiêu lần. Người xem trọng nó gần như hơn cả tính mạng. Năm đó suýt chút nữa vì hộp phụng ngọc và linh chi nghìn năm mà đánh mất tính mạng. . ."

Phụng Hồng Loan bỗng nhiên dừng bước, nhìn Đỗ Hải.

"Tiểu thư, lão nô biết Xảo nhi theo người rất nhiều năm, thế nhưng đây là nguyện vọng duy nhất của phu nhân mà." Trong đôi mắt già dặn của Đỗ Hải hàm chứa nước mắt: "Lão nô cầu xin tiểu thư. Tuân theo nguyện vọng của phu nhân, để phu nhân ở trên trời có linh thiêng cũng có thể yên nghỉ."

Tức khắc trong lòng nàng căng thẳng, Phụng Hồng Loan cúi đầu nhìn hộp gấm. Xem ra cái hộp gấm và gốc linh chi nghìn năm này, còn có người kia nữa đều rất quan trọng với nương nàng.

"Tiểu thư, mạng của lão nô là do phu nhân cứu, sau lại một mực đi theo bên người phu nhân mấy năm. Về sau phu nhân vào phủ Thừa Tướng, lão nô cũng thay tên đổi họ theo vào phủ. Phu nhân rời khỏi đây, lão nô đã nghĩ muốn đi theo gót chân người. Nhưng phu nhân có lưu lại nguyện vọng, muốn lão nô bảo vệ tiểu thư trưởng thành. Nhìn thấy hộp phụng ngọc được giao cho người nọ. Đó là chí nguyện lớn nhất trong cuộc đời này của lão." Đỗ Hải nhìn Phụng Hồng Loan, than thở khóc lóc, dường như trong nháy mắt đã già đi rất nhiều.

"Cả đời Đỗ Hải cố thủ ở tướng phủ, đó là vì phu nhân. Trọn đời phu nhân lại chính là vì dành được chiếc hộp phụng ngọc và huyết linh chi nghìn năm này cho người nọ. Cả đời này của phu nhân. . . Thật sự rất đau khổ. . ."

"Tiểu thư. . . Lão nô cầu xin tiểu thư. Xảo nhi, đứa bé kia số khổ, lão nô sẽ an táng long trọng cho con bé. . . Người mất là lớn nhất, đây là ý nguyện lớn nhất cuộc đời phu nhân ah. . ." Đỗ Hải nói, nước mắt tuôn trào, nằm rạp trên mặt đất, dập đầu với Phụng Hồng Loan.

Phụng Hồng Loan nhìn lão nhân đang quỳ gối trước mặt mình, muốn nhấc chân rời khỏi, thế nhưng dưới chân lại nặng như chì, không thể nào nhúc nhích được.

"Tiểu thư. . . Lão nô van người. . ." Đỗ Hải vừa dập đầu vừa khóc.

Phụng Hồng Loan xem Đỗ Hải, ánh mắt hiện ra vẻ thê lương và bất đắc dĩ. Thân nương của nàng đã mất mười mấy năm, vậy mà vẫn còn có người nhớ đến trung thành như vậy. Đời này được như vậy đã đủ rồi. Không biết ở thế kỷ hai mươi mốt, qua mười mấy năm sau, liệu còn có người nhớ tới nàng như vậy không?

Im lặng một lúc lâu, không khí bốn phía cứ như đã bị đông cứng lại, nặng nề mà đau thương.

"Tiểu thư, cuộc đời này của phu nhân không có bất kỳ nguyện vọng gì khác, chỉ có một mong muốn này. Lão nô cầu xin tiểu thư. . ." Đỗ Hải một câu lại một câu, tiếng khóc nghe tới đứt ruột đứt gan. Cả phần trán dập đầu trên tảng đá xanh đến chảy máu. Máu tươi nhuộm đỏ phiến đá bên dưới.

"Đừng dập đầu nữa, ta đồng ý!" Rất lâu sau, Phụng Hồng Loan nhìn về phía Thanh Tâm các, yên lặng mở miệng.

"Tiểu thư?" Mặt già của Đỗ Hải lập tức trở nên vui vẻ, ngẩng đầu không chút để ý máu tươi và nước mắt trộn lẫn vào nhau chảy đầy trên mặt, hai tròng mắt ngạc nhiên nhìn Phụng Hồng Loan.

"Chỉ một lần này thôi!" Phụng Hồng Loan nhìn vào ánh mắt của Đỗ Hải, đôi mắt đẹp lạnh lẽo không chút độ ấm: "Nghĩ tới ân sinh đẻ và nuôi nấng của nương ta, niệm ân tình người đã bảo vệ ta, người chỉ có thể khiến ta khó xử một lần này, từ nay về sau chủ nhân của người không còn là nương ta, mà là ta. Phải vâng theo mệnh lệnh của riêng ta."

Đỗ Hải ngẩn ra, đôi mắt lão lập tức nhìn sâu vào trong đáy mắt Phụng Hồng Loan. Trong con người xinh đẹp kia ngoại trừ lạnh lẽo cũng chỉ có lạnh lẽo. Rét lạnh không chút nhiệt độ nào. Thân thể lập tức run lên, cảm giác như có một luồng khí rét lạnh thấu xương đánh úp vào tim phổi.

Giờ phút này Phụng Hồng Loan chợt trở nên xa lạ như vậy. Tiểu thư như thế, nào phải tiểu thư mà hắn đã bảo vệ mười mấy năm nay? Thế nhưng hết lần này tới lần khác người trước mắt lại là đúng là người đó. Người quả đúng là nữ nhi của phu nhân, khí phách ngày hôm nay của người cương trực thật giống những gì phu nhân trông mong. Ban đầu hắn vẫn cho rằng mình sẽ phải bảo vệ tiểu chủ nhân cả đời như vậy.

Tiểu thư như thế này. . . Bạc tình bạc hạnh, thế nhưng hắn vẫn có thể thấy được mềm mại sâu trong lòng nàng. Tiểu thư như vậy. . . Phải chăng đã nhìn ra sau hôm nay hắn đã hoàn thành nguyện vọng của phu nhân và muốn hắn đi theo ngấm thành tâm công hiến sức lực cho người?

Than thở trong đầu một chút, chỉ chốc lát cảm giác ớn lạnh trong lòng Đỗ Hải đã qua đi, sau đó chỉ còn có cú đầu thần phục sâu sắc: "Lão nô đã hoàn thành nguyện vọng của phu nhân, vốn cũng không có nơi nào để đi nữa, chỉ có một con đường là tuân táng theo chủ nhân, bây giờ tiểu thư coi trọng lão nô, sau này lão nô nhất định sẽ chỉ nghe theo mệnh lệnh của tiểu thư! Máu chảy đầu rơi, chết cũng không ngừng."

Phụng Hồng Loan gật đầu: "Tốt!"

Nói xong, nhìn thoáng qua hộp gấm trong tay, nhắc chân tiếp tục hướng phía Thanh Tâm các mà bước tới. Bóng lưng xinh đẹp cũng vắng lặng đi vài phần.

"Tiểu. . ." Đỗ Hải nhìn Phụng Hồng Loan vẫn tiếp tục đi tới Thanh Tâm các, vừa muốn mở miệng nói gì nữa, chợt dừng lại. Nếu tiểu thư đã đồng ý, chắc chắn sẽ không dùng tới hộp phụng ngọc và huyết linh chi nghìn năm rồi.

Lau sạch vết máu trên trán, Đỗ Hải đứng lên. Cất bước đi theo phía sau Phụng Hồng Loan.

Phụng Hồng Loan từng bước từng bước đi tới, suy nghĩ trong đầu chính là tình cảnh chung đụng với Xảo nhi trong một khoảng thời gian ngắn khi vừa đến đây, cả người tiểu nha đầu kia đầy rẫy vết thương, còn có một đôi mắt khóc tới hồng hồng lên, còn có lời cam đoan của nàng, nói rằng sẽ bảo vệ nàng ấy cả đời. . .

Từng mẫu chuyện nhỏ tới tới lui lui liên tục trong đầu, đều là những hình ảnh câu chuyện mà mấy năm nay Phụng Hồng Loan và Xảo nhi sống chung với nhau.

Trong phút chốc, nàng đã đi tới trước cửa Thanh Tâm các.

"Tam tiểu thư!" Có người đứng trước cửa cung kính hành lễ với nàng.

Phụng Hồng Loan dừng bước, lặng nhìn Thanh Tâm các, Thanh Tâm các tinh xảo tuyệt đẹp, lịch sự tao nhã, hoa lan nở rộ đầy viện, trong viện không có lấy một cọng cỏ dại. Nhìn vào bên trong, trong viện sáng sủa sạch sẽ, không nhiễm hạt bụi nhỏ.

"Chỗ này đều do người quét dọn?" Phụng Hồng Loan không quay đầu lại, vẫn nói với Đỗ Hải đi theo sau lưng mình.

"Vâng!" Khuôn mặt Đỗ Hải hiện lên vẻ đau thương.

Phụng Hồng Loan không nói thêm nữa, cũng không bước đi, chỉ đứng ở cửa nhìn những cảnh lan bên trong. Trong viện có rất nhiều loài hoa lan tran quý, ví như, Mặc Lan, Linh Lan, Xuân Lan, Hàn Lan, Kiến Lan, Đài Lan, Huệ Lan, Đại Tuyết Lan, Hoàng Thiên Lan, Đông Phụng Lan, Sáo Diệp Lan, Lạc Diệp Lan, Thạch Học Lan, Hồ Diệp Lan, Thu Chi Lan, Văn Nhị Lan. . . (Bạn nào muốn tìm hiểu thì lên bác gg gõ là ra.)

Xinh đẹp không thể dời mắt.

Rất lâu sau, Phụng Hồng Loan thu tâm mắt lại, xoay người lại nhìn Đỗ Hải, nhẹ giọng nói: "Vi cứu ta, nên Xảo nhi mới bị như vậy. Nếu không phải Xảo nhi cứu giúp, e rằng người nằm ở nơi đó chính là ta. Nếu như người đó là ta, người vẫn sẽ cản trở như vậy sao?"

Sắc mặt Đỗ Hải lập tức trắng bệch, nhìn Phụng Hồng Loan: "Cho dù Xảo nhi không cứu, thì lão nô cũng sẽ không để cho tiểu thư xảy ra chuyện gì."

Phụng Hồng Loan từ chối cho ý kiến. Đúng vậy dù không có Xảo nhi cứu nàng, thì nàng cũng sẽ không có chuyện gì. Thế nhưng nói cho cùng lưỡi kiếm kia vẫn chắn ngay trước người nàng, phần ân tình này, nàng phải nhận lấy.

Dõi theo Đỗ Hải, nàng chậm rãi mở miệng: "Con người ta ai cũng có lòng riêng, bản thân ta cũng vậy. Tuy rằng đó là nguyện vọng của mẫu thân, nhưng đã nhiều năm như vậy, nếu tính ra, công ơn nuôi dưỡng của mẫu thân dành cho ta cũng không bằng tình cảm hỗ trợ giúp đỡ ta của Xảo nhi bao năm nay. Dẫu sao mẫu thân đã sớm qua đời, Xảo nhi thì vẫn còn hy vọng, ta tự nhiên nên quan tâm tới người sống hơn. Bên nhau một sớm một chiều là chuyện dễ dàng, nhưng suốt mười mấy năm ròng mỗi ngày đều ở bên cạnh ta cùng ta vượt qua khó khăn không có mấy. Muốn ta trở mặt nhìn nàng vốn có thể cứu lại bỏ mặc cho nàng chết đi, ta không làm được."

"Tiểu thư. . ." Đỗ Hải há miệng, một lúc lâu, chậm chạp không nói gì.

"Bây giờ Vân Cẩm thực sự vẫn còn trong kinh? Người đi tra chỗ hắn trợ lại một chút. Sau đó quay về nói cho ta biết, mau lên!" Con người như nước của Phụng Hồng Loan dâng lên chút ánh sáng tối tăm, ngay sau đó chợt lóe về chân ghét, có phần bất đắc dĩ nói ra.

"Ý tiểu thư là Vân công tử có thể cứu mạng Xảo nhi?" Đỗ Hải lập tức trông mong nhìn Phụng Hồng Loan, đôi mắt già nua hiện lên chút ánh sáng.

"Nếu hắn ta thật sự là người của Vân tộc, vậy hắn là có thể." Phụng Hồng Loan gật đầu.

"Vây tốt quá, lão nô lập tức cho người đi tìm hiểu!" Đỗ Hải vội vã lên tiếng trả lời, lập tức nhanh chân rời đi.

Phượng Hồng Loan nhìn bóng dáng Đỗ Hải trong chớp mắt đã biến khỏi tầm mắt, hơi hơi nhú mày, đưa tay xoa xoa trán, ôm hộp gấm trong tay vào lòng, đi vào trong Thanh Tâm các.

Nàng thật sự rất không muốn gặp mặt tên hỗn đản kia. Càng không muốn có liên hệ gì với hắn! Thế nhưng lúc này. . . Thật là chuyện đời không như mong muốn mà!

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hắc Ở Thanh Lâu (Canh Một)

Vào Thanh Tâm các, lập tức có hai nha hoàn vẻ ngoài giống nhau cúi người chào, vô cùng cung kính: "Nô tỳ Thanh Lam, Thanh Diệp, ra mắt tiểu thư!"

Phượng Hồng Loan dừng bước, nhìn thoáng qua hai người, hai người này trông có vẻ cùng tuổi với nàng, gương mặt thanh tú, mặt mày vô cùng giống nhau, vóc người cao thấp mập ốm cũng giống nhau, hai người bọn họ đứng ở một chỗ chẳng khác gì là một người. Đây có lẽ là tỷ muội song sinh.

Trong trí nhớ của nàng ở phủ Thừa Tướng trước nay chưa từng nhìn thấy tỷ nữ như vậy. Gọi nàng là tiểu thư, xem ra họ là người của Đỗ Hải rồi.

"Ừm!" Phượng Hồng Loan gật đầu: "Các người đều là người mới tới?"

"Vâng!" Hai tiểu tỷ nữ lập tức gật đầu, một trong hai nữ tử nói: "Hai người chúng nô tỳ vẫn luôn ở biệt trang, hôm nay là Đại tổng quản muốn chúng nô tỳ tới đây hầu hạ tiểu thư vĩnh viễn!"

"Được!" Phượng Hồng Loan gật đầu. Quả thật nàng cần có người ở bên cạnh phối hợp. Vốn nàng còn muốn đợi qua vài ngày tìm thêm hai người nữa tới đây! Không nghĩ tới hôm nay Đỗ Hải đã đưa người đến đây cho nàng rồi.

Nhìn dáng vẻ hai người này chín chắn, không hề mọn không nhiều lời, ánh mắt trong suốt sạch sẽ, hành động vững vàng, vừa nhìn đã biết họ là người luyện võ. Hơn nữa mi mày thanh tú lại nhạy bén, khiêm tốn nhã nhặn có chuẩn mực, so với người tên Truy Nguyệt của Quân Tử Ly kia tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Vô cùng hợp ý nàng.

Thấy Phượng Hồng Loan gật đầu, lập tức hai người hơi lộ ra nét mặt vui mừng. Đưa tay kéo rèm lên, nữ tử còn lại thưa: "Xảo nhi cô nương ở Tây ốc các, mời tiểu thư!"

"Người là Thanh Lam, còn người là Thanh Diệp!" Phượng Hồng Loan nhìn hai người, nhẹ giọng nói.

Hai người lập tức sững sờ, tiếp đó kinh ngạc nhìn Phượng Hồng Loan, trăm miệng một lời hỏi: "Tiểu thư, người có thể nhận ra trong chúng nô tỳ ai là ai sao?"

"Ừm!" Phượng Hồng Loan gật đầu, cũng không nói gì thêm, cất bước đi vào.

Hai người vẫn như cũ kinh ngạc mà vén rèm lên, người xem ta, ta nhìn người, sau đó ánh mắt đồng loạt nhìn về phía bóng lưng Phượng Hồng Loan đang bước vào trong phòng, mới vừa rồi các nàng đồng thời báo tên họ, nhưng vì cái gì mà tiểu thư lại biết rõ các nàng ai mới là ai?

Ngay cả Đỗ tổng quản thỉnh thoảng cũng hồ hồ mà gọi nhầm tên của các nàng nữa cơ! Tiểu thư quả nhiên là tiểu thư, đúng là người mà Đỗ tổng quản huấn luyện cho bọn họ thuần phục từ nhỏ, quả nhiên không giống người bình thường.

Trong lòng tức khắc trở nên cung kính vài phần. Thầm nghĩ tiểu thư nhà mình cùng những lời đồn đãi thật chẳng giống nhau chút nào. Chó mắt như vậy, sao Ly Vương lại có thể vứt bỏ tiểu thư kia chứ, đơn giản là hắn ta có mắt mà không nhận thức được đâu là vàng là ngọc.

Ngần ra một hồi sau, hai người lập tức nhắc chân đi theo.

Phượng Hồng Loan không để ý tới hai người đang đứng sững sờ ở cửa, ánh mắt trước tiên nhìn về phía giường lớn trong phòng, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo nhi đã trở nên trắng xám nằm úp ở trên giường. Mũi kiếm trên lưng nàng ấy vẫn chưa được rút ra.

Bước chân Phượng Hồng Loan hơi dừng một chút, đương nhiên nàng biết không thể tùy tiện rút thanh kiếm này ra, chỉ cần có chút không tốt, sẽ làm một chút hơi thở cuối cùng của nàng ấy cũng không còn. Bước về phía trước, đứng trước giường nhìn Xảo nhi. Nàng ấy vẫn còn chút hô hấp rất nhẹ, thế nhưng cực kỳ yếu ớt. Tựa như một giây kế tiếp nàng ấy sẽ ngừng thở.

Chuyện này nếu đặt ở hiện đại, nàng chắc chắn phẫu thuật cho nàng ấy ngay, dựa vào y thuật của nàng, hơn nữa còn sử dụng các loại thiết bị và dược phẩm tiên tiến nhất, đảm bảo sẽ cứu sống được nàng ấy. Thế nhưng bây giờ, nàng chỉ có thể bảo đảm dù nàng rút kiếm ra thì nàng ấy vẫn không có chuyện gì, nhưng mà vết thương do thanh kiếm này gây ra lại nằm ngay tâm mạch, thật làm cho nàng vô lực.

Bờ môi mím lại thật chặt, Phụng Hồng Loan nhìn Xảo nhi, đôi mi thanh tú ngưng tụ lại.

"Tiểu thư, Đỗ tổng quản đã cho Xảo nhi cô nương dùng một viên ngọc lộ hoàn. Tạm thời có thể giữ được tâm mạch của nàng. Nếu như không nhanh chóng rút kiếm ra, sợ rằng . . ." Thanh Diệp nhẹ giọng mở miệng: "Sợ rằng sẽ không được!"

Không tốt có lẽ là còn nhẹ, hậu quả cuối cùng chỉ có thể là chết. Ánh mắt Phụng Hồng Loan lạnh lẽo, môi mỏng hơi hơi nhếch lên.

Chốc lát, nghe được từ bên ngoài có tiếng bước chân vội vã đang đến gần, Phụng Hồng Loan bước tới đó.

Ra cửa, đã thấy Đỗ Hải thở dốc chạy tới, thấy Phụng Hồng Loan, vội cúi người hành lễ, sắc mặt không quá tốt: "Tiểu thư!"

"Thế nào? Bây giờ hấn đang ở chỗ nào?" Phụng Hồng Loan nhìn Đỗ Hải.

"Vân công tử ở . . . Vọng Nguyệt Lâu!" Do dự một chút, Đỗ Hải lập tức nói.

"Vọng Nguyệt Lâu?" Phụng Hồng Loan ngăn ra, ngay sau đó tìm kiếm trong đầu, trong trí nhớ của nàng, ngoại trừ việc ở trong phủ nhận lấy không ít lần ức hiếp cùng việc nàng và Xảo nhi nương tựa lẫn nhau mà sống ra, dường như nàng chỉ ra khỏi cửa một lần duy nhất vào bốn năm trước, khi ấy hẳn còn ngồi ở trong xe ngựa, trong trí nhớ chỉ có hình ảnh ngôi chùa cổ nơi thanh sơn, rừng hoa đào lớn và bóng lưng của bạch y nam tử kia mà thôi. Cho tới bây giờ nàng cơ hồ chưa từng ra ngoài thêm lần nào nữa.

Mặc dù không tận mắt nhìn thấy, thế nhưng nếu đó là địa điểm nổi danh trong kinh thành, nàng vẫn biết. Chính là nàng không biết đến Vọng Nguyệt Lâu này là làm gì cả? Nghi hoặc nhìn Đỗ Hải.

Nhận lấy ánh mắt nghi ngờ của Phụng Hồng Loan, sắc mặt Đỗ Hải không tốt mà giải thích: "Tiểu thư, Vọng Nguyệt Lâu chính là thanh lâu!"

"Hả?" Phụng Hồng Loan lần nữa ngăn người ra. Ngay sau đó nàng liền nhớ tới ở cổ đại có nơi gọi là thanh lâu kỹ viện. Hơn nữa người ta còn quang minh chính đại kinh doanh. Hình như ở cổ đại giấy phép buôn bán cũng có thể cầm chắc. (Lin: câu này bạn k hìu lắm, nên chém đại vậy :3)

Chẳng qua Phụng Hồng Loan cũng là tiểu thư khuê các đoàn trang tuân thủ lễ nghĩa. Tuy rằng nàng ấy đọc nhiều sách vở, thế nhưng không biết tới thanh lâu cũng không có gì lạ. Cả trái tim nàng ta khi đầy đều đặt hết lên việc chú ý tới Quân Tử Ly rồi.

"Vâng!" Đỗ Hải gật đầu.

"Hắn tới thanh lâu làm cái gì?" Nhớ tới Quân Tử Ly, trong nháy mắt sắc mặt Phụng Hồng Loan lạnh đi chút ít.

"Chuyện này. . ." Mặt mo của Đỗ Hải lập tức tái đi, quan sát Phụng Hồng Loan, không biết nên mở miệng như thế nào.

Mới vừa nói xong, trong lòng Phụng Hồng Loan liền cảm thấy buồn cười, nam nhân đi đến thanh lâu còn có thể làm gì nữa? Nhiều lắm cũng chỉ có mua vui tìm sự sung sướng mà thôi! Nàng ngược lại còn đi hỏi một ông lão thật là làm khó người ta.

"Vọng Nguyệt Lâu kia có xa lắm không?" Ngay sau đó Phụng Hồng Loan vội chuyển đề tài.

"Nó nằm ngay khu phố chính, là tòa thanh lâu lớn nhất ở kinh đô Đông Ly quốc." Đỗ Hải nói: "Từ tướng phủ đi qua đó cần khoảng nửa canh giờ."

"Được rồi!" Phụng Hồng Loan gật đầu, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Đỗ Hải: "Người cẩn thận bảo vệ chỗ này, bất luận người nào tới cũng không thể cho vào đây! Chờ cho tới lúc ta đi Vọng Nguyệt Lâu trở về!"

"Tiểu thư? Người muốn đi tới. . . Đi Vọng Nguyệt Lâu? Đỗ Hải nghe vậy, sắc mặt lập tức đại biến: "Tiểu thư, tuyệt đối không thể, người. . ."

Về mặt Phụng Hồng Loan nghiêm chỉnh, cắt đứt lời hấn, mắt phụng lạnh lùng: "Người đi có thể mời hấn tới được sao?"

Đỗ Hải lập tức im lặng. Thân phận của Vân công tử, hấn không mời được.

"Đừng quên ban nãy người vừa mới nói chuyện gì cũng nghe theo lời của ta." Phụng Hồng Loan nhìn Đỗ Hải, ánh mắt rét lạnh: "Nhanh như vậy mà quên hết rồi sao?"

Lập tức Đỗ Hải "Phịch phịch" quỳ rạp xuống đất, vội vã thỉnh tội: "Lão nô không dám! Thế nhưng tiểu thư. . . Nơi đó thật sự không phải nơi mà tiểu thư có thể tới, tới đó sẽ làm hỏng danh dự. . ."

"Danh dự của ta sớm đã không còn!" Phụng Hồng Loan kiên quyết phát tay: "Đừng nói nữa, Thanh Lam, Thanh Diệp đi theo ta!"

". . . Vâng!" Sắc mặt Thanh Lam, Thanh Diệp tái mét, nhưng vẫn như cũ cúi người đáp lời.

Phụng Hồng Loan hài lòng nhìn thoáng qua Thanh Lam, Thanh Diệp, cất bước đi ra ngoài. Chỉ là một cái thanh lâu ở cổ đại thì có xem là gì, ở tổ chức đào tạo của nàng, nhiệm vụ thứ nhất mà nàng thực hiện chính là ẩn nấp giữa con đường của Nước Mỹ tươi đẹp bí mật làm nhiệm vụ ngầm, một nhiệm vụ thực thi chính là một năm, mãi đến khi có thể bắn chết mục tiêu mới có thể xem là xong.

Giữa nơi chốn buôn bán bằng múa hát và sắc đẹp này, so với đám nam nhân kia nàng còn quen thuộc hơn.

Khóe miệng kéo ra đường cong lạnh nhạt, hờ hững mà cười. Quá khứ đã qua, cuối cùng nhớ tới chỉ là trong phút chốc lơ đãng. Hôm nay cũng chỉ càng thêm đau lòng.

Sắc mặt Phụng Hồng Loan mù mịt đi một chút, bóng lưng áo lam như bị bao phủ lên một lớp sương lạnh.

Thanh Lam và Thanh Diệp nhìn bóng lưng Phụng Hồng Loan, tâm trạng hai người cùng lúc hoảng loạn, lập tức nhắc chân chạy theo.

"Tiểu. . ." Nhìn theo sau Phụng Hồng Loan, dường như Đỗ Hải bất thành linh cảm nhận được hơi thở đau thương cùng cả người nàng lạnh lẽo băng sương như muốn đông băng lại, muốn ngăn trở nhưng dù có thế nào cũng không mở miệng nói ra được. Chỉ có thể nhìn ba người đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Lầu Cao - Xe Ngựa (Canh Hai)

Trước cổng chính phủ Thừa Tướng, đã có xe ngựa được chuẩn bị sẵn sàng chờ ở đó. Phu xe là một tiểu nam hài có vẻ ngoài đoan chính, trông cỡ mười mấy tuổi. Thấy ba người Phụng Hồng Loan đi ra, lập tức cúi người làm lễ, vô cùng cung kính: "Tiểu thư!"

"Ừm!" Phụng Hồng Loan gật đầu, nhìn thoáng qua xe ngựa, rồi quay sang cho phu xe một ánh mắt, nhắc chân đi tới trước xe ngựa.

Thanh Lam và Thanh Diệp vội vã bước nhanh về phía trước, đưa tay vén rèm xe lên. Phu xe lập tức đi tới trước xe ngựa quỳ xuống, lấy thân làm bằng ghế để nàng leo lên.

"Không cần! Ngươi đứng lên đi!" Phụng Hồng Loan lắc đầu nhìn phu xe, đưa tay cầm lấy càng xe, nhẹ nhàng nhảy lên.

Thanh Lam, Thanh Diệp nhìn Phụng Hồng Loan, trên hai khuôn mặt nhỏ lại lần nữa lộ ra vẻ kinh ngạc. Phu xe cũng ngẩng đầu lên, vẻ mặt không chút tin tưởng quan sát Phụng Hồng Loan.

Phụng Hồng Loan không để ý tới ánh mắt sừng sốt bên ngoài, trực tiếp tiến vào trong buồng xe, quét mắt nhìn quanh, trong xe bố trí rất trang nhã, lót gối dựa mềm mại, có đặt gương soi bàn trang điểm, thậm chí còn đặt sẵn khay hoa quả, điểm tâm, bút mực nghiên đài, tất cả đồ dùng đều có đủ, trông không khác gì một gian phòng sinh hoạt bình thường được thu nhỏ lại.

Nàng tìm vị trí thoải mái, tựa nửa cơ thể mình lên đó rồi nằm xuống, Phụng Hồng Loan nhắm mắt lại, giọng nói nhẹ nhàng truyền ra ngoài: "Đều nhờ người ra đó làm gì? Còn không mau đi!"

"Vâng!" Ba người còn đứng ngơ ngẩn ngoài xe lập tức bưng bình, vội vã lên tiếng trả lời.

Ngay sau đó Thanh Lam, Thanh Diệp nhẹ nhàng lên xe, vào trong buồng xe, đưa mắt nhìn nhìn Phụng Hồng Loan, thận trọng tìm một vị trí ngồi xuống. Cả người phu xe vốn đang quỳ cũng nhanh chóng đứng lên, vung roi đuôi ngựa, chớp mắt, xe ngựa liền chạy về phía trước.

Trong xe yên ắng không chút tiếng động, có nghe được cũng chỉ là tiếng động bánh xe di chuyển đè lên mặt đất, chốc lát sau, bắt đầu có tiếng rao bán xuyên quá lớp màn che mờ hồ truyền vào trong.

Phụng Hồng Loan mở mắt ra, chậm rãi ngồi dậy, đưa tay vén màn xe lên nhìn ra ngoài. Thấy xe ngựa đã đi ra khỏi tuyến đường của phủ Thừa Tướng, đang chuyển dần sang đường lớn.

Phóng tầm mắt nhìn quanh, vừa trông đã biết Đông Ly thật phồn hoa!

Các cửa hàng san sát nhau, ven đường còn mở nhiều quán nhỏ của các tiểu thương, châu báu quý hiếm, đồ nữ trang phối sức, vải vóc trăm cái váy áo, tiếng rao mời mua hàng vang lên bên tai không dứt. Đường phố người người tới lui tấp nập, nam nữ già trẻ, tốp năm tốp ba, ba người một nhóm, có thể nhìn thấy không ít vị công tử và tiểu thư trẻ tuổi, cũng có những lão nhân và tiểu hài tử. Có lẽ họ đang dạo chơi, cũng có thể đang mua sắm, có không ít xe ngựa giống nàng đi lại ngang qua.

Tới tới lui lui, người xe tấp nập liên tục không dứt, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng chỉ nhìn thoáng qua, Phụng Hồng Loan nhẹ thu tầm mắt lại, thả rèm xuống. Có phần hòa sầm uất thế nào đi nữa, cũng chẳng thể sánh bằng thời hiện đại. Không đến mức khiến nàng mất không kịp nhìn (có nhiều thứ quá xem không hết). Lúc này nàng chỉ muốn nhìn xem thanh lâu ở cổ đại trông ra sao.

Cùng lúc Phụng Hồng Loan buông rèm, Thanh Lam và Thanh Diệp cũng lưu luyến thu tầm mắt lại.

Lúc này không ít công tử trẻ tuổi đã trông thấy dung nhan tuyệt sắc thanh thủy phù dung kia của Phụng Hồng Loan, đều dừng chân lại si mê ngưng mắt nhìn, tựa như hồn phách đã bị thất lạc. Không ít nữ tử trẻ cũng tự thẹn chẳng bằng, nhón chân ngóng nhìn.

Đường cái vốn đang ồn ào huyền ảo lập tức mất tiếng người.

Xe ngựa tiếp tục chậm rãi chạy đi, người đi đường hai bên đều nhường lối, rất nhiều người biết được đây là xe ngựa của tướng phủ, những công tử trẻ tuổi có gia cảnh ưu tú ra sức suy đoán đây là vị tiểu thư nào trong phủ Thừa Tướng, rồi tới cửa cầu hôn, còn các công tử gia tộc khó khăn đều buồn bã, lắc đầu thờ dài.

Một đường không trở ngại. Phụng Hồng Loan ngồi trong xe vẫn chưa biết bên ngoài kia vì mới vừa nhìn thấy gương mặt này của nàng, đã khiến không biết bao nhiêu công tử trong kinh thất hồn lạc phách. Chẳng qua là bỗng nhiên cảm giác được bầu không khí yên tĩnh không mấy bình thường trên đường lớn. Nhưng nàng cũng chẳng có lòng dạ nào mà chú ý tới.

Nhà gian lâu hai Phụng Hoàng Lâu, một nam tử thân hình thon dài, vẻ ngoài xinh đẹp nho nhã, nổi bật mặc một thân y phục đen đứng dựa vào song cửa sổ. Trên tay cầm ly bạch ngọc đang nhìn chăm chú xuống phía dưới. Hiên nhiên hắn cũng nhìn thấy dung nhan khuynh thành tuyệt sắc phù dung xuất thủy của Phụng Hồng Loan. Nhịp tim chợt đập mạnh một cái.

Nhưng chỉ hơi ngần ra một chút, ngay sau đó tầm mắt nhìn về phía dung mạo hờ hững lạnh lẽo của Phụng Hồng Loan, khí tức lãnh cảm quanh thân nàng như muốn ngăn cách nàng với thế nhân bên ngoài. Nhưng hết lần này tới lần khác khí tức ấy lại vô cùng phù hợp với cái thế gian rét buốt bạc bẽo này.

Dung nhan tuyệt sắc cùng với khí chất thanh hoa kia kết hợp lên cùng một người. Sống giữa trần thế, lại như tách rời thế tục.

Nam tử hơi híp đôi mắt phụng lại. Ở Đông Ly vẫn còn nữ tử như thế này sao?

Màn xe hạ xuống, che đi dung nhan của nữ tử bên trong. Ánh mắt nam tử vẫn tiếp tục nhìn như cũ, nhìn xuyên qua màn xe đã che kín lại kia.

Chốc lát, Phụng Hồng Loan ngồi trong xe cảm nhận được luồng ánh mắt dường như xuyên thấu qua màn xe chiếu thẳng lên người nàng, tựa hồ cả người nàng từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, không có chỗ nào trên người nàng không bại lộ dưới đáy mắt của người khác.

Hơi hơi nhú mày, hai mắt đang nhắm lại đột ngột mở ra, Phụng Hồng Loan ngồi dậy, đưa tay đẩy màn che ra, dựa theo tầm mắt kia mà nhìn lại.

Phụng Hồng Loan vừa kéo màn che ra, tất cả mọi người hai bên đường đồng loạt bùng nổ hô lên kinh ngạc. Lại lần nữa si ngốc ngẩn nhìn nàng.

Phụng Hồng Loan không để ý tới họ, ánh mắt nàng nhắm thẳng lên chỗ cửa sổ đang được mở ra trên lầu hai của Phụng Hoàng Lâu.

Chỉ thấy một bóng dáng mặc cẩm bào màu đen anh tuấn nho nhã đang đứng kề song cửa. Màn trướng phát phơ ẩn đi dung nhan của hắn, không thấy rõ mặt mày, chỉ loáng thoáng nhìn thấy đôi tay trắng nõn không thua gì ly bạch ngọc mà hắn đang cầm. Nhưng như vậy cũng có thể cảm giác được, đó nhất định là một nam nhân tuấn nhã, cử chỉ nhanh nhẹn, phong thái trác tuyệt.

Tay hắn nâng ly bạch ngọc, ánh mắt kia lại chăm chú nhìn vào nàng. Ly bạch ngọc tỏa ra ánh sáng bạc nhàn nhạt, trong nhu hòa lộ ra lạnh lạnh, cùng khí tức xung quanh hoàn toàn xa lạ. Giống hệt như chính hắn.

Hơi hơi nheo mắt lại, Phụng Hồng Loan nhìn thẳng vào ánh mắt người kia. Dường như ánh mắt tinh tường như tia X nhìn xuyên lại hắn.

Ở Đông Ly này ngoài Quân Tử Ly và Vân Cẩm ra, hãy còn có nhân vật như vậy sao?

Bất thành linh nhận được ánh mắt xuyên suốt toàn thân như mình từ Phụng Hồng Loan, nam tử dường như có chút giật mình, ngay sau đó kinh ngạc nhìn nàng, nàng vậy mà lại có cảm giác cảnh giới và nhạy cảm như thế?

Ánh mắt hai người va chạm vào nhau, giữa chúng như dựng lên một lớp bình chướng, vạn vật thế gian toàn bộ đều như bị đóng băng lại.

Chốc lát sau, Phụng Hồng Loan nhú mày, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo tựa băng hàn. Mặt mày dường như nhuộm lên một tầng băng sương. Toàn thân như có vô số thanh kiếm sắc bén đâm ra. Nàng chán ghét tất cả những ai có thể nhìn rõ bản thân mình.

Nam tử lại lần nữa ngần ra, kinh ngạc nhìn Phụng Hồng Loan vậy mà trong nháy mắt bạo phát ra sát khí. Lập tức nhận thấy trên dung nhan của Phụng Hồng Loan giờ đây đầy băng hàn rét lạnh, mà những người chung quanh vẫn như cũ vô tri vô giác, si mê ngóng nhìn nàng. Hắn không khỏi chậm rãi lắc đầu, cười khanh khách một tiếng.

Tựa hồ nghe được tiếng cười réo rắt trầm thấp của nam tử, Phụng Hồng Loan hơi nao nao. Tuy không thấy được biểu hiện trên gương mặt hắn thế nào, nhưng bàn tay đang cầm ly bạch ngọc hơi run run vài cái khiến nàng cực kỳ khẳng định hắn đang cười.

Đôi mi thanh tú ngưng lại, ánh mắt nàng lại càng lạnh hơn vài phần.

Nam tử không chú ý tới nét mặt lạnh băng của nàng, chợt cầm ly bạch ngọc lên, hướng về phía nàng từ từ nâng ly, sau đó cổ tay vung lên, khẽ mím môi nhấp ngụm rượu.

'Cạch', Phụng Hồng Loan lạnh mặt thả rèm xe xuống.

"Ha ha. . ." Nam tử nhìn màn che đã bị rủ xuống, cúi đầu nở nụ cười. Đường như hắn đang vô cùng sung sướng.

"Chủ tử, người. . . Người cười rồi?" Tiểu thư đồng trẻ tuổi diện mạo tuấn tú đứng sau hắn vừa nghe được tiếng cười này, vội vã tiến lên vài bước, không dám tin nhìn nụ cười trên mặt nam tử, đó là nụ cười chân thực tự đáy lòng, đã bao nhiêu năm rồi chủ tử chưa từng nở nụ cười thật lòng như thế.

"Ừm!" Nam tử gật đầu, thu hồi ý cười trên mặt, ngửa đầu ra sau, uống cạn rượu trong ly, ầm ập mở lời: "Luu Nguyệt!"

"Chủ tử!" Lời còn chưa dứt, đã có bóng đen như ẩn như hiện xuất hiện sau lưng nam tử, lạnh lạnh lên tiếng trả lời.

"Đi điều tra xem người ngồi trong xe ngựa vừa đi qua ban nãy là ai? Bao gồm mọi thứ về nàng." Nam tử chậm rãi nói.

"Vâng!" Luu Nguyệt lập tức ứng tiếng, nháy mắt bóng dáng đã tiêu thất, hết như lúc xuất hiện. Vô thanh vô tức.

"Chủ tử, người. . . Người muốn điều tra người nào?" Tiểu đồng đằng sau ngơ ngác nhìn nam tử.

Nam tử thưởng thức ly bạch ngọc trong tay, ngón tay nhẹ miết, chút rượu còn sót lại trong ly vung vẩy lên đầu ngón tay trắng nõn của hắn, làm nó nhuộm lên ánh sáng long lanh trong suốt. Như minh châu vũ lộ.

Hắn nhìn chất lỏng trên đầu ngón tay, dung nhan như sương như tuyết khẽ cười, giọng nói ôn nhuận nhẹ nhàng: "Một nữ nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chuyến Đi Nay Không Tệ (Canh Một)

"Một nữ nhân?" Cặp mắt tiểu đồng chợt mở ra thật to, ngơ ngác nhìn nam tử, trên mặt lộ đầy vẻ không dám tin. Từ khi nào mà chủ tử đã quan tâm tới nữ nhân?

"Ừm! Một nữ nhân!" Nam tử thả ly bạch ngọc trong tay xuống, mỉm cười gật đầu, vô cùng khẳng định nói.

"Vậy. . . Đó là. . . Vậy. . ." Tiểu đồng nhìn nét mặt đầy ý cười của nam tử, dường như hắn bị kinh ngạc đến ngốc rồi, chậm chạp muốn nói điều gì, nói hỏi lâu cũng không ra lời.

Nam tử nhìn tiểu đồng, khẽ mỉm cười, xoay người lại chấp tay đứng trước cửa sổ, lại lần nữa nhìn xuống dưới, trên đường cái mới vừa khôi phục lại huyên náo và náo nhiệt, nhưng mà lại thiếu đi điều làm hắn thích thú mà nhìn tiếp.

Cỗ xe ngựa cùng thiếu nữ kia đã đi qua, lại giống như mang đi tất cả ánh sáng rực rỡ trên đường lớn.

Tựa hồ có hơi lưu luyến cảm giác vừa rồi, nam tử không xoay người lại, mà tiếp tục nhìn nơi ban nãy Phụng Hồng Loan đi qua, suy nghĩ tới về mặt thiếu nữ ấy, khóe miệng kéo ra một nụ cười thân nhiên nồng ấm.

Tiểu đồng đứng sau lưng nam tử, khéo léo không quấy rầy chủ tử, tuy rằng còn nhỏ tuổi, nhưng hiển nhiên hắn biết rõ cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi. Chỉ là hắn có chút hiếu kỳ không biết nữ nhân đó trông ra sao, là dạng người gì lại có thể khiến cho chủ tử lưu tâm như vậy.

Gian phòng yên tĩnh không tiếng động, thỉnh thoảng lại có từng cơn gió nhẹ thổi qua, rèm châu bằng ngọc bích rung động phát ra tiếng vang thanh linh, trong trẻo dễ nghe.

Chỉ chốc lát sau, một bóng đen quay trở lại, Luu Nguyệt cúi người đứng phía sau nam tử: "Chủ tử!"

"Có thể tra ra được rồi?" Nam tử không xoay người, nhẹ nhàng mở lời.

"Vâng!" Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Luu Nguyệt có chút cứng nhắc.

"Nàng là ai?" Nam tử cảm nhận được Luu Nguyệt có gì đó không giống bình thường dù chỉ là biến hóa rất nhỏ, nhàn nhạt nhíu mày.

"Nàng là Tam tiểu thư của phủ Thừa Tướng, Phụng Hồng Loan." Luu Nguyệt ngẩng đầu nhìn bóng lưng nam tử, gương mặt tuấn tú băng lãnh vẫn cứng nhắc như cũ: "Là người Ly Vương đã viết hưu thư khi chưa gả qua, một khí phụ."

"Ồ?" Nam tử ngẩn ra, đột nhiên xoay người lại.

"Vâng! Thuộc hạ xác nhận không có lầm lẫn!" Luu Nguyệt cứng nhắc nói ra.

"Phượng Hồng Loan. . ." Nam tử lẩm nhẩm nói, âm thanh trầm thấp. Chốc lát, hắn chậm rãi ngẩng đầu, trên dung nhan như sương như tuyết kia lại nhiễm lên ý cười: "Tin đồn quả là thứ không thể tin!"

"Chủ tử?" Lưu Nguyệt nhú mày. Chủ tử lại có thể sai hần hẩn đi điều tra thứ nữ nhân đầy tiếng xấu như vậy. Đây quả thật là vũ nhục hần.

"Lưu Nguyệt, thiên hạ to lớn, người tài ba có trí tuệ chiếm đa số, lời đồn đãi bên tai, chỉ là thoáng qua không thể tin tưởng đó là thật. Ngông cuồng nóng vội, nói năng tùy tiện, là không được." Nam tử nhìn về mặt căm ghét của Lưu Nguyệt, hơi hơi cau mày, nhàn nhạt mở miệng.

Giọng nói ôn nhuận hơi thấp, lại mang theo một cỗ lực không câu thúc khiến kẻ khác tin phục.

Sắc mặt Lưu Nguyệt liền tái đi, lập tức quỳ xuống thỉnh tội, cũng không còn thấy chút chán ghét khinh thường nào của ban nãy: "Vâng, chủ tử! Thuộc hạ biết sai rồi! Sẽ không tái phạm nữa!"

"Ừm! Đứng lên đi" Nam tử gật đầu.

Lưu Nguyệt đứng lên. Cúi người đưa tư liệu tra được trong tay cho nam tử: "Chủ tử, đây là tư liệu tra được về Phượng tam tiểu thư!"

"Ừm!" Nam tử gật đầu, đưa tay nhận lấy, lật qua từng trang từng trang giấy, nét mặt vẫn như cũ hiện lên ý cười nhàn nhạt, thế nhưng tiểu đồng bên người và Lưu Nguyệt lại cảm nhận được quanh thân chủ tử đầy hàn ý.

Chốc lát, sự lạnh lẽo dần dần rút đi, bờ môi nam tử từ từ xuất hiện ý cười vui vẻ.

Tiểu đồng và Lưu Nguyệt nhìn một loạt tâm tình biến hóa hiện ra hết trên dung nhan như sương như tuyết của nam tử, không khỏi sửng sốt khó tin mà nhìn hần. Chỉ là một nữ tử mới gặp mặt một lần thôi, vậy mà giờ đây lại có thể có sức ảnh hưởng tới người có vẻ ngoài vui giận không hiển hiện như chủ tử rồi ư?

Trong căn phòng chỉ nghe được tiếng lật xem trang giấy, xoạt xoạt vang lên. Tiểu đồng cùng Lưu Nguyệt hai người ngời nhìn ta, ta nhìn người, không dám quấy nhiễu.

Một lúc lâu sau, khi nam tử đọc xong trang giấy cuối cùng, mới chậm rãi ngẩng đầu, khóe miệng vẫn như cũ mang theo nụ cười nhạt: "Không nghĩ tới hai ngày nay Đông Ly lại đặc sắc như vậy, chỉ đáng tiếc, chúng ta đã tới chậm hai ngày, ngược lại bỏ lỡ chuyện hay."

Tiểu đồng và Lưu Nguyệt không nói gì chỉ nhìn nam tử.

"Cũng không sao, phía sau có lẽ còn có nhiều tiết mục đặc sắc hơn, chuyển đi tới Đông Ly năm nay, thật làm cho ta cảm thấy không tệ." Nam tử cười nói. Mi mắt thanh đạm, như ngọc sương tuyết. Chỉ một nụ cười, lại khiến cho tất cả đồ vật xa hoa trong gian phòng trở nên ảm đạm phai mờ.

"Chủ tử. . ." Tiểu đồng ngờ ngác nhìn ngờ nam tử, thầm nghĩ chỉ trong thời gian ngắn, mà hình như chủ tử đã nở nụ cười rất nhiều lần.

Lưu Nguyệt lại càng sửng sốt nhìn hần, ở bên chủ tử đã nhiều năm, thế nhưng từ trước đến nay hần chưa thấy chủ tử cười như vậy.

"Nơi nàng định đi hôm nay có tra được không?" Nam tử nhìn Lưu Nguyệt, mở lời.

Lưu Nguyệt tức khắc hoàn hồn, lập tức cúi người: "Hồi bẩm chủ tử, nàng. . . Nàng đi Vọng Nguyệt Lâu!"

"Vọng Nguyệt Lâu?" Nam tử ngẩn ra. Thanh lâu lớn nhất kinh đô Đông Ly?

". . . Vâng!" Lưu Nguyệt cứng ngắc gật đầu. Một nữ tử lại có thể đi thanh lâu, đây cũng chính là nguyên nhân mà ban nãy hần thấy chán ghét nàng.

Nam tử hơi cau mày: "Thế nhưng tra ra nàng đi Vọng Nguyệt Lâu vì chuyện gì?"

Lưu Nguyệt lắc đầu. Ngay sau đó suy nghĩ một chút nói: "Tư liệu thuộc hạ giao cho chủ tử là từ một ngày trước. Nhưng mà có người nói hôm nay Ly Vương điện hạ tới phủ Thừa Tướng gặp Phượng tam tiểu thư, sau đó phái người đuổi Truy Nguyệt về Tây Lương rồi. Sau đó Phượng tam tiểu thư lại xuất phủ. Ở phủ Thừa Tướng có chuyện gì xảy ra, bây giờ vẫn chưa có tài liệu.

"Àh?" Mi tâm nam tử hơi miết lại: "Người nói Quân Tử Ly cho người đuổi Truy Nguyệt về Tây Lương rồi?"

"Vâng! Tin tức này thuộc hạ mới vừa nhận được." Lưu Nguyệt lên tiếng trả lời.

Nam tử gật đầu, mắt phượng hiện lên ánh sáng sương giá, chốc lát, sương hoa chỉ sắc khuếch tán nở rộ, ánh mắt phủ lên một vàng sáng nhàn nhạt, giọng nói êm ái lại sâu thẳm đầy hứng thú: "Hôm qua phủ Thừa Tướng xảy ra chuyện như vậy, Quân Tử Ly tới đó như vậy nói còn nghe được. Hôm nay không được mời lại tự mình tới đó lại là chuyện mới mẻ. Truy Nguyệt bị đuổi về Tây Lương, xem ra hôm nay lại có chuyện phát sinh ở phủ Thừa Tướng rồi."

Lưu Nguyệt ngậm thừa nhận không nói.

"Lập tức cho người đi điều tra xem hôm nay rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ở phủ Thừa Tướng. Nhất định phải làm kỹ càng tỉ mỉ." Nam tử nhìn Lưu Nguyệt, khoát khoát tay phân phó.

"Vâng!" Luru Nguyệt cung kính.

"Điều tra rõ ràng thì tới Vọng Nguyệt Lâu tìm ta!" Nam tử lại nói.

"Chủ tử? Người muốn đi Vọng Nguyệt Lâu?" Tiểu đồng nghe vậy liền kinh ngạc thốt lên: "Thân phận ngài tôn quý, xưa nay đều không tới cái loại địa phương như ở đó ah!"

Luru Nguyệt cũng không dám tin nhìn nam tử.

"Ừm!" Nam tử gạt đầu, nhẹ nhàng cười: "Chính bởi vì chưa từng đi, thế nên mới phải nhanh chân tới xem."

"Chủ tử, tuyệt đối không thể, chỗ đó. . . nơi đó. . ." Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu đồng thoát đỏ thoát trắng, muốn nói cái gì, thế nhưng dù sao tuổi hèn còn nhỏ, vô cùng khó khăn không biết nên mở miệng như thế nào.

"Ha ha, xem ra tiểu Tinh Đình của chúng ta cũng đã trưởng thành! Biết được nhiều chuyện." Nam tử nhìn tiểu đồng, cười khề.

Khuôn mặt của tiểu đồng gọi là tiểu Tinh Đình nhất thời đỏ lên, chậm chạp nói: "Chủ tử lại giễu cợt ta."

"Được rồi! Xem ra nàng có lẽ đã đến Vọng Nguyệt Lâu rồi, chúng ta đi thôi!" Nam tử nhìn thoáng qua tài liệu trong tay, ngưng tụ nội lực, trong nháy mắt những trang giấy trong tay biến thành tro bụi, hần từ từ cất bước, dẫn đầu ra khỏi gian phòng.

"Chủ tử. . ." Tiểu Tinh Đình liếc mắt nhìn đồng giấy vụn trên đất, khuôn mặt nhỏ phờ phạc đuổi theo.

Sắc mặt Luru Nguyệt cũng lúc trắng lúc hồng nhìn nam tử và tiểu Tinh Đình rời khỏi, chốc lát, điểm nhẹ mũi chân, hết như luồng mây khói, rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Ta Tìm Vân Cẩm (Canh Hai)

Xe ngựa vẫn đi chậm rãi như cũ, trải qua một màn Phụng Hồng Loan vén rèm xe để lộ dung mạo khuynh thành ban nầy, người đi đường hai bên đường phố đều tự động nhường đường tách ra, xe ngựa cứ thế đi một đường thông suốt không trở ngại.

Bên trong xe từ sau khi hạ rèm xe xuống sắc mặt Phụng Hồng Loan vẫn luôn lạnh lùng, Thanh Lam và Thanh Diệp nhìn nàng, đến cả thờ cũng không dám thờ mệnh. Không hiểu vì sao mới vừa rồi tiểu thư còn thật tốt, bây giờ tâm tình lại khó chịu rồi, hơn nữa hình như là cực kỳ không tốt.

Bên trong xe yên tĩnh không tiếng động, hai bên đường phố cũng im ắng như thế.

Chỉ chốc lát sau, Phụng Hồng Loan tiếp tục nhắm hai mắt lại. Dạng người có khí tràng quanh thân êm dịu tựa làn gió rục rờ lại như hoa không kém gì Vân Cẩm và Quân Tử Ly, ngoại trừ thái tử Ngọc Ngân Tây Lương quốc là một trong Tam công tử ra, nàng không tưởng tượng ra được trong thiên hạ còn có thể là ai?

Ngọc Ngân. . .

Sắc mặt Phụng Hồng Loan lại nguội lạnh hơn. Quả nhiên nàng đoán không sai, đều khiến người ta chán ghét hết như Vân Cẩm cùng Quân Tử Ly.

"Tiểu thư. . ." Thanh Lam nhìn sắc mặt của Phụng Hồng Loan, mở miệng thử thăm dò.

"Không có việc gì!" Phụng Hồng Loan cắt lời Thanh Lam, nhẹ nhàng nói.

Thanh Lam lập tức im lặng, không dám nói thêm lời nào. Thanh Diệp lo lắng nhìn Phụng Hồng Loan, nhưng cũng im lặng không nói gì. Bên trong xe lại lần nữa lâm vào im lặng.

Sau hai nén hương, xe ngựa chậm rãi ngừng lại, phu xe xuống xe, hướng về phía xe ngựa cúi người: "Tiểu thư! Đã đến Vọng Nguyệt Lâu!"

"Ừm!" Phụng Hồng Loan đáp một tiếng. Đôi mắt đang nhắm liền mở ra.

Thanh Lam, Thanh Diệp nhanh chóng nhảy xuống xe, mỗi người một bên đưa tay vén rèm lên.

Phụng Hồng Loan không xuống xe ngay lập tức, mà tiếp tục ngồi trong xe nhìn ra ngoài. Chỉ thấy đập vào trước mắt là đèn lồng màu đỏ treo lơ lửng trên ba tầng lầu cao cao, phía trên mặt tiền của cửa hàng là một bảng hiệu vàng chói lọi, trên tấm bảng khắc ba chữ lớn Vọng Nguyệt Lâu. Chữ trên tấm bảng tuần dật tú nhả, phóng đảng tận xương, hoàn toàn không tương xứng với bức hoành phi vàng chói lọi.

Chữ tốt! Phụng Hồng Loan nhìn nét chữ trên tấm bảng, từ trong thâm tâm phát ra lời khen ngợi. Chỉ là nàng thấy ngơ ngơ nhìn nét chữ này có chút quen mắt.

Còn chưa kịp tìm tòi nghiên cứu, Thanh Lam, Thanh Diệp ở ngoài xe đã đồng thời cúi người: "Tiểu thư! Mời người xuống xe!"

"Ừm!" Thu tầm mắt lại, Phụng Hồng Loan gật đầu, vén làn váy lên, nhẹ nhàng nhảy xuống xe.

Trước cửa Vọng Nguyệt Lâu có không ít cỗ xe ngựa được buộc, có công tử trẻ tuổi tay cầm quạt phe phẩy ra vào, có người tuần tũ có kẻ bình thường trẻ có già có, người người qua lại sắc mặt luôn mỉm cười. Nhìn qua vẻ ngoài, hiển nhiên phục vụ của Vọng Nguyệt Lâu khiến bọn hắn rất hài lòng.

Phụng Hồng Loan đứng vững, giương mắt nhìn Vọng Nguyệt Lâu. Mặc dù là thanh lâu, thế nhưng nhìn không giống những gì trên ti vi trình diễn không có mùi son phấn của một đám nữ nhân đứng ở trên lầu vung vãi đồ chiêu khách, cũng không có cô nương đứng ở cửa cười vui vẻ kéo lấy người. Cả bề ngoài lẫn các tạo cho người ta tâm ý thanh tịnh và đẹp đẽ lại lịch sự tao nhã. Nhưng như vậy cũng không làm thiếu đi hứng thú triền miên mềm mại.

Bây giờ mới vừa qua khỏi giữa trưa. Dòng người bên trong lại nối liền không dứt, xem ra Vọng Nguyệt Lâu này kinh doanh rất tốt.

"Đi! Đi vào!" Phụng Hồng Loan liếc mắt nhìn quanh, cất bước vào trong.

"Tiểu. . . Tiểu thư. . ." Khuôn mặt của Thanh Lam cùng Thanh Lam nhất thời không còn chút máu.

"Nếu các người không muốn vào, vậy đứng đây chờ ta là được." Phụng Hồng Loan không quay đầu lại, bước chân không ngừng. Thản nhiên phân phó.

Thanh Lam Thanh Diệp vội lắc đầu, các nàng đi theo vốn để bảo vệ tiểu thư, bây giờ làm sao có thể yên tâm để tiểu thư một mình một người đi vào trong đó. Lập tức nhắc chân đuổi theo.

Phụng Hồng Loan cũng không để ý tới, tự ý đi vào bên trong.

Trước cửa Vọng Nguyệt Lâu người người lui tới lúc Phụng Hồng Loan vừa bước xuống xe, ánh mắt đều đồng loạt dồn về phía nàng. Nào có ai đã từng nhìn thấy nữ tử xinh đẹp như vậy, người người đều dừng bước, si ngốc nhìn nàng. Hừ hừ thực thực tựa tiền từ giáng trần.

Mãi đến khi Phụng Hồng Loan đi vào, tầm mắt của mọi người vẫn còn đi theo nàng, thật lâu không thể thu hồi. Trong chốc lát, bất kể là người vừa mới ra ngoài, hay đang muốn bước vào, hay những người căn bản không có ý định đi vào, bây giờ lại như ong vỡ tổ vọt tới Vọng Nguyệt Lâu.

Rối rít suy đoán đây có phải là cô nương tuyệt sắc của Vọng Nguyệt Lâu hay không! Xem xem bọn hắn có thể có được may mắn đáng vân vọng nguyệt (lên mây ngắm trăng rằm), may mắn được giai nhân buông rèm, được tâm hồn thiếu nữ yêu thích.

Làm như không thấy ánh mắt si mê bốn phía, Phụng Hồng Loan nhắc làn váy, bước vào cửa.

Liếc mắt liền nhìn thấy bên trong bố trí thanh cao, trên đỉnh lầu khảm nạm ngọc lưu ly thất thái ban lan (bảy màu rực rỡ), tỏa ra bảy dải màu sáng, nền nhà là gạch trắng men mài từ đá cẩm thạch, sáng rõ tựa gương soi. Bốn phía ánh đèn tỏa sáng làm tan đi vẻ huyền ảo, ngói xanh lưa thưa, minh châu ngọc lác, một dải hào quang tuyệt trần.

Phòng khách cực kỳ lớn, so với trường tượng của Phụng Hồng Loan còn lớn hơn. Đại khái có thể chứa ngàn người. Trong phạm vi một dặm ở trung tâm là khán đài vòng cung, chính giữa khán đài sắp đặt kỳ lạ bố trí một vòng tinh thần nguyệt sắc. Chúng tinh phùng minh nguyệt, mềm mại rực rỡ.

Chỉ một cái liếc mắt, Phụng Hồng Loan đã thu hết cảnh quan phòng khách vào đáy mắt. Ánh mắt thanh đạm lạnh nhạt lần đầu tiên hiện ra vẻ kinh ngạc.

Nơi tao nhã như vậy, có gọi là tiên văn ảo cảnh cũng không quá đáng, không biết chủ nhân nơi này là người phương nào? Hết lần này tới lần khác lại biến nơi bán thanh sắc (bán giọng ca, sắc đẹp) cho người thành chốn lịch sự tao nhã tới cực hạn. Nàng có chút bội phục.

Trong lúc nàng đánh giá, chợt có một nữ tử xinh đẹp khoảng hơn ba mươi tuổi tiến lên đón tiếp, ngăn Phụng Hồng Loan ở cửa: "Vị cô nương này, có phải người đi nhầm chỗ rồi hay không?"

"Không có, nơi này đúng là chỗ ta muốn tới!" Phụng Hồng Loan thu ánh mắt về, nhìn người đứng trước mặt nàng, nhẹ nhàng nói.

Nữ tử cài chu sai mặc váy ngắn, y phục hoa lệ, thật là có vài phần mùi vị của nữ tử thanh lâu. Xem đây là quân sự ở nơi này rồi. Nhưng mà trông không giống chủ nhân nơi này lắm.

Ngoại trừ nhìn lầm Á Lâm ra, đối với khả năng nhận người của mình nàng vẫn có mấy phần tự tin.

"Ở đây không phải nơi mà nữ tử nên tới, chẳng lẽ cô nương muốn vào hiến thân?" Mạo mỵ nữ tử nhìn Phụng Hồng Loan, cũng rất kinh diễm với vẻ mặt xinh đẹp của thiếu nữ trước mắt. Nghĩ trong Vọng Nguyệt Lâu cũng không có cô nương tuyệt sắc xuất chúng như vậy, chẳng những Vọng Nguyệt Lâu không có, e rằng người như thế này thế gian ít có.

Đặc biệt là khí tức quanh người nàng, có một loại ma lực làm cho người ta mê muội.

Nữ tử như vậy nếu chịu bước vào Vọng Nguyệt Lâu, vậy Vọng Nguyệt Lâu. . .

Mạo mỵ nữ tử vừa nghĩ đến đây, liền chạm phải ánh mắt lạnh lẽo cũng khí thế lương bạc từ trên người Phụng Hồng Loan, liền lập tức cắt đứt ý nghĩ. Nữ tử cỡ này, chắc chắn sẽ không tới nơi này.

"Không phải!" Phụng Hồng Loan lắc đầu: "Ta tìm người!"

Nghe vậy, mạo mỵ nữ tử lập tức ngẩn ra, nhìn Phụng Hồng Loan, nàng ta đã gặp qua vô số loại người, tự nhiên nhìn ra nữ tử trước mặt mình đây không tầm thường, sóng mắt lưu chuyển, cười nói: "Cô nương tới đây để tìm người?"

"Người là tú bà nơi này?" Phụng Hồng Loan liếc nhìn nữ tử mạo mỵ trước mặt tỉ mỉ hơn. Không nghĩ thấy mùi sơn phấn làm nàng thấy gay mũi, ngược lại trong này kinh doanh buôn bán có mực. Hơn nữa thấy nàng không phóng đại khoa trương bề ngoài, không có hơi thở tiền bạc, đôi mắt thanh tịnh và đẹp đẽ, không ô uế, ánh mắt hiện lên từng tia từng tia đánh giá cũng khôn khéo, hơn nữa bước chân trầm ổn, vừa thấy đã rõ đây là một nữ tử có võ công không tầm thường.

"Vâng, nô gia gọi là Khanh nương!" Nữ tử xinh đẹp kia mỉm cười lên tiếng trả lời, thử dò xét: "Không biết cô nương muốn tìm ai?"

"Ta tìm Vân Cẩm!" Phụng Hồng Loan nhìn vào ánh mắt nàng ta, lạnh lạnh mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Xông Vào Lục Soát

Nghe vậy, Khanh nương tú bà Vọng Nguyệt Lâu liền ngẩn ra, Phụng Hồng Loan: "Cô nương muốn tìm Vân. . . Vân Cẩm?"

"Đúng!" Phụng Hồng Loan gật đầu.

"Cô nương có quan hệ thế nào với Vân công tử?" Khanh nương nhìn Phụng Hồng Loan, cẩn thận hỏi dò.

"Không có quan hệ!" Về mặt Phụng Hồng Loan nhận nhận, thản nhiên nói.

"Vậy cô nương. . ."

"Hắn đang ở phòng nào, ta vào đó tìm hắn!" Khanh nương còn muốn hỏi lại gì đó, Phụng Hồng Loan liền vung tay áo, cắt đứt lời của nàng, lạnh giọng hỏi.

"Chuyện này. . ." Khanh nương nhìn sắc mặt thanh lãnh của Phụng Hồng Loan, toàn thân nàng tỏa ra khí lạnh nhàn nhạt, hơi hơi mím môi, lập tức thay chiều bài vui vẻ: "Vân công tử đã từng tới đây, nhưng lại mới đi mất rồi."

"Đi rồi?" Phụng Hồng Loan nhún mày, nhìn Khanh nương: "Đi nơi nào?"

"Cái này làm sao nô gia* có thể biết được chứ. Chẳng lẽ cô nương đã quên, nơi này chính là Vọng Nguyệt Lâu. Chúng ta không có tư cách hỏi đến nơi khách quan muốn rời đi. Huống chi đó còn là thiên hạ đệ nhất công tử Vân công tử đây!" Khanh nương lập tức cười nói.

*Nô gia: cách xưng hô khiêm nhường của phụ nữ, thường thấy trong văn Bạch thoại thời kì đầu.

"Thật không?" Phụng Hồng Loan tiếp tục khiêu mi nhìn Khanh nương, ánh mắt lạnh lạnh nhìn chằm chằm vào đôi mắt nàng ta.

"Đương nhiên! Nô gia nào dám lừa gạt cô nương!" Nhận lấy ánh mắt của Phụng Hồng Loan, trong lòng Khanh nương nhất thời phát lạnh, không dám đối diện với trùng mắt của nàng, mở miệng cười.

"Sao lại không dám gạt ta? Ta xem ngươi dám, rất dám!" Phụng Hồng Loan cười lạnh nhìn Khanh nương, lười phải nói nhiều với người không quan trọng, ánh mắt quét một vòng quanh ở đại sảnh, người người đều si ngốc nhìn nàng, không có Vân Cẩm, lập tức cắt bước đi lên lầu.

"Cô nương. . ." Khanh nương biến sắc, lập tức chạy tới chắn trước mặt Phụng Hồng Loan: "Cô nương không tin nô gia, lại muốn khám xét Vọng Nguyệt Lâu này sao?"

"Ta chưa bao giờ tin tưởng bất kỳ người nào, cho dù có lục soát Vọng Nguyệt Lâu của ngươi thì lại làm sao?" Ánh mắt Phụng Hồng Loan lạnh lẽo nhìn Khanh nương: "Mau tránh ra!"

"Cô nương, Vọng Nguyệt Lâu này chưa bao giờ tiếp đãi nữ tử. Hơn nữa Vọng Nguyệt Lâu ta treo biển hành nghề kiếm sống chính đáng. Cô nương không có giấy tờ của quan gia lại vô cớ lục soát ở đây. Nô gia có thể báo quan." Khanh nương cố gắng chịu đựng hơi thở lạnh lẽo quanh thân Phụng Hồng Loan, lớn tiếng nói.

"Tùy tiện!" Phụng Hồng Loan đưa tay đẩy cơ thể Khanh nương qua một bên, nhắc chân tiếp tục đi về phía trước.

Thân thể Khanh nương bị người đẩy qua lao đảo, vội vã đứng vững lại, không hiểu thân thủ của mình như vậy sao có thể bị người ta đẩy ra, chẳng nhẽ nữ tử này biết võ công? Thấy Phụng Hồng Loan sắp bước lên lầu, sắc mặt liền tái đi, tức khắc vẫy tay, hét lớn: "Người đâu! Ngăn cản nàg!"

"Vâng, ma ma!" Lập tức có mười mấy nam tử mặc trang phục quy nô* vội tới chỗ Phụng Hồng Loan. Trong nháy mắt vây khốn Phụng Hồng Loan.

*Quy nô: Nô tài người làm trong quán hát, kỹ viện thời xưa gọi là quy nô.

Sắc mặt Phụng Hồng Loan liền trở nên lạnh lẽo, Thanh Lam cùng Thanh Diệp phi thân lên, hai người một trái một phải đứng cạnh bảo vệ nàng, song song quát to: "Ai dám động vào tiểu thư nhà ta!"

"Vị cô nương này, Vọng Nguyệt Lâu không phải nơi ai cũng có thể tùy tiện lục soát. Nô gia khuyên cô nương tốt nhất nên rời đi. Người người muốn tìm không có ở đây." Khanh nương nhìn Phụng Hồng Loan, lại liếc mắt qua Thanh Lam và Thanh Diệp, cố bình ổn tâm trạng, người có thể có hai tỷ nữ võ công cao cường như vậy, nàng nhìn vào liền có thể xác định Phụng Hồng Loan không phải nữ tử bình thường, nhưng nàng lại giả bất thiện**, muốn tìm người kia. Liền âm giọng khuyên nhủ.

**Lai giả bất thiện: người tới có ý đồ không tốt.

"Thanh Lam, Thanh Diệp! Ở đây giao cho các ngươi. Nếu không thể xử lý bọn họ, sau này các ngươi không cần đi theo ta nữa." Phụng Hồng Loan không thèm nhìn Khanh nương, ánh mắt nhìn về phía trên lầu, lạnh lùng nói.

"Vâng! Tiểu thư!" Thanh Lam, Thanh Diệp lập tức lên tiếng trả lời, ra tay với đám quy nô đang vây quanh.

Phụng Hồng Loan không để ý tới nữa, tiếp tục cất bước đi lên lầu.

"Cô nương, người không thể đi lên." Khanh nương biến sắc, phi thân lên nghênh tiếp Phụng Hồng Loan, xuất chiêu đánh về phía nàng, quát lên: "Người đâu! Lập tức đi báo quan!"

"Tiểu thư cẩn thận!" Thanh Lam kinh hãi hét lên một tiếng, vội phóng người lên, đón lấy chiêu phong của nữ tử.

Trong nháy mắt hai người đã đánh nhau, nghe được lời Khanh nương, lập tức có người chạy đi báo quan.

Nhất thời trong đại sảnh một mảnh quyền cước đánh nhau, đao quang kiếm ảnh. Các công tử trẻ tuổi tới uống rượu tìm vui đều hoảng sợ rời chỗ, e sợ sẽ bị vạ lây. Các cô nương người người thét chói tai, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Phụng Hồng Loan cũng không quay đầu lại, chỉ chốc lát đã lên lầu.

Khác với phòng khách rộng rãi ở lầu dưới, trên lầu lại là từng gian nhỏ các được bao quanh thành một không gian riêng tư. Mỗi gian phòng có ánh sáng ấm áp màu vàng truyền ra, mờ mờ có chút hương vị ái muội, hơi thở gấp nung nịu, từng tiếng từng tiếng nói nhẹ nhàng mềm mại, ả ả có tiếng nỉ non êm dịu khe khẽ truyền ra.

Thế này cũng tỏ rõ tuy rằng bề ngoài nơi này trang trí cao nhã, thế nhưng nó vẫn không thoát được mùi vị vẫn đục của chốn thanh sắc.

Gương mặt Phụng Hồng Loan không chút cảm xúc đi lên lầu, đưa tay đẩy ra cánh cửa của gian phòng thứ nhất. Bên trong một nam một nữ đang ở trước bàn nâng cốc ve vãn. Nghe tiếng cửa bị đẩy ra, lập tức quay đầu lại, còn chưa thấy rõ người, Phụng Hồng Loan đã xoay người, đẩy cửa gian phòng thứ hai ra.

Lúc cánh cửa căn phòng thứ hai được mở ra, nàng nhìn vào trong một chút, trên mặt đất không có ai, mảnh lụa mỏng manh rủ xuống, dường như bên trong có bóng người đang chuyển động. Nhắc chân bước vào, đưa tay đẩy mảnh trướng ra, đập vào mắt trước tiên là cảnh một nam một nữ thân thể xích lõa đang dây dưa trên giường. Còn chưa kịp mở miệng kinh hô, Phụng Hồng Loan đã rời khỏi.

Gian phòng thứ ba, gian phòng thứ tư, gian phòng thứ năm. . . Xem qua từng gian từng gian, tình hình nam nữ bên trong cũng chẳng có gì khác cái này. Nhìn hết toàn bộ hơn mười mấy gian phòng trên lầu hai, không nhìn thấy bóng dáng của Vân Cẩm ((_ _ !!!) Quê, chị nhìn ngta XXOO mà hồn nhiên như cô tiên nghĩ “chẳng có gì khác ngoài cái này” là sao chị :V.)

Phụng Hồng Loan lạnh lùng nhìn thoáng qua lầu dưới, dưới lầu vẫn đang đánh nhau quyết liệt như cũ, Thanh Lam Thanh Diệp cũng coi như có bản lĩnh, dựa vào sức lực của hai người mà ngăn trở được Khanh nương cùng những quy nô đó.

Nhắc chân đi tới lầu ba. Tiếng động lớn như vậy Vân Cẩm lại chưa từng xuất hiện, nhất định tình hình cũng giống trong căn phòng ban nãy, ôn nhu hương, mộ anh hùng, vui đến quên cả trời đất rồi.

Về đóng băng trên mặt lại càng sâu sắc, Phụng Hồng Loan lại tiếp tục như mới vừa rồi, đẩy từng gian phòng ra xem. Bên trong liên tục bộc phát ra tiếng thét chói tai.

So với lầu hai rõ ràng đẳng cấp của lầu ba cao hơn. Bố trí trong các gian phòng vô cùng xa hoa. Xem qua mấy gian phòng liên tiếp, cũng không có Vân Cẩm. Chốc lát, đã đi tới gian phòng cuối cùng của lầu ba.

Bên trong mơ hồ có tiếng sáo trúc, giọng ca mềm dịu êm ái truyền ra. Còn kèm theo tiếng nói nhẹ nhàng mà yêu kiều của nữ tử, truyền tới khinh ngôn tế ngữ. So với những phòng khác, hiển nhiên ở đây không chỉ có một hai người.

Bước chân không ngừng lại, đi tới gần, nét mặt Phụng Hồng Loan không chút thay đổi đẩy cánh cửa ra.

"Cô nương dừng tay!" Tay Phụng Hồng Loan vừa chạm tới cánh cửa, liền có một tiếng thét kinh hãi, Khanh nương phóng về phía Phụng Hồng Loan ngăn cản.

Thanh Lam biến sắc, nhớ tới giao phó của Phụng Hồng Loan, lập tức xuất ra toàn lực, đi sau mà đến trước, lúc này Thanh Diệp cũng quật ngã người quy nô cuối cùng, đến trợ giúp Thanh Lam. Hai người hợp lực, tức khắc ngăn trở Khanh nương lần nữa.

Trong nháy mắt dung mạo xinh đẹp của Khanh nương trắng bệch như tờ giấy, nôn nóng nói: "Cô nương người không thể vào! Văn công tử có dặn dò bất cứ ai cũng không được quấy rối. . ."

Quả nhiên Văn Cẩm ở chỗ này! Phụng Hồng Loan cười lạnh, không để ý tới Khanh nương, nhấc chân đá một cái, một tiếng trong trẻo vang lên, cánh cửa đang đóng trong nháy mắt liền ứng tiếng mở ra, nhìn một cái liền thấy toàn bộ tình hình bên trong không sót gì.

Phụng Hồng Loan liếc mắt đã thấy được Văn Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Nhất Cổ Phong Lưu

Gian phòng rất lớn, đủ chứa mấy chục người. Nhìn một cái, giường gấm màn thơm, rèm che màn trướng xanh biếc, bày thảm trải sàn. Ngay chính giữa thậm chí bày một bàn tiệc rượu, phi cầm điều thú, sơn trân hải vị, trân tu mỹ tửu, quả ngon mỹ vị, cái gì cần có đều có. (Lin: dài dòng lắm điều vậy thôi, chứ đơn giản là "món gì cũng có, của ngon vật lạ, rượu ngon, gái đẹp, mỹ vị. . . cái gì cũng đủ", vậy nên khỏi chú thích gì nhé :P.)

Chung quanh bàn tiệc, mỹ nhân vờn quanh, hương thơm của rượu ngon phiêu lãng, tiếng đàn tiếng sáo, khinh ca mạn vũ, mùi hương thoang thoảng của nữ tử. . .

Khinh ca mạn vũ: Hát hay múa giỏi/ nhạc êm dịu múa uyển chuyển.

So với tất cả những gian phòng lúc trước Phụng Hồng Loan xem qua gian phòng này quả là xa hoa bậc nhất!

Không chỉ đồ vật xa hoa, mà người còn xa hoa hơn.

Ngay phía trên bàn tiệc, Văn Cẩm mặc một bộ cẩm bào bạch sắc đẹp để quý giá ngồi đó, tóc đen đai ngọc, tuần mỹ tuyệt luân. Bên người của hắn có hai nữ tử tuyệt sắc ngồi cạnh. Trước mặt của hắn là mười hai vũ cơ mặc sa mỏng đang khinh ca mạn vũ, còn có vài nữ tử khác đang ngồi cách đó không xa gây quán huyền.

Khương quán lộng lẫy, ti trúc thanh thanh. Khinh thanh tế ngữ, nhuyễn ngữ nam nam. (Lin: nghĩa là: "Gây cung đàn thổi sáo trúc, tiếng đàn sáo đàn xen. Lời nói khẽ khàng nhỏ nhẹ, mềm giọng thì thảo.")

Vòng ei của vũ cơ mỹ nhân nhỏ nhắn như liễu, dung nhan xinh đẹp, kiều diễm như hoa. Tựa hồ vào tới nơi này, chính là bước vào cung điện Cửu Trọng Thiên, lại như thân ở giữa Giang Nam yên vũ, triền triền miên miên, ấm áp như nước ôn tuyền, tinh tế hưởng thụ thanh điệu.

Tay Văn Cẩm đang cầm ly rượu, nhìn ca vũ phía trước, có lẽ nên nói là đang nhìn ca cơ. Về mặt chuyên chú, ánh mắt mịt mờ, mê ly mờ sương. Chúng nữ tử tuyệt sắc xoay quanh gian phòng, tuần dật phong lưu, thanh nhã trác tuyệt không nói nên lời.

Đặc biệt là một bộ tay nâng ly bạch ngọc về mặt mê ly tựa muốn say kia, nhưng say lại không những chỉ có rượu, mà còn có trái tim của hàng nghìn hàng vạn nữ tử.

Phụng Hồng Loan nhìn đích tình trước mắt, ánh mắt cố định trên con người mê ly như sương của Văn Cẩm, nhếch miệng cười, chậm rãi cất giọng nói lạnh lùng của mình lên: "Thiên hạ đệ nhất công tử, quả nhiên danh bất hư truyền."

Giọng nói trong trẻo mát tựa làn gió chợt xông vào, lập tức phá hủy bầu không khí ấm áp say lòng người trong phòng.

Nghe được tiếng nói, tiếng đàn sáo trong phòng liền dừng lại, những âm thanh mềm mại khác cũng theo đó mà ngưng. Người người đều hướng mắt nhìn về phía cửa trước tiên. Khi trông thấy nữ tử lam y khuynh thành tuyệt sắc đứng thẳng trước cửa, trên mặt chúng nữ tử đều hiện ra vẻ kinh diễm.

Văn Cẩm cũng chuyển mắt, khi thấy Phụng Hồng Loan, tức khắc liền ngăn ra.

"Khúc té vô thanh thanh tuyến nhuận, kiều nhan ngọc tí hương tai tuyết. Xuân trang hóa thành nhan sắc thiên, phong tư nhất cổ uổng phong lưu*." Sóng mắt Phụng Hồng Loan lưu chuyển, nhìn lướt qua dung nhan chúng nữ tử, đối diện với ánh mắt nhìn qua của Vân Cẩm, cười nhẹ: "Vân công tử, ôn nhu hương, giai nhân mỹ tửu như vậy, đúng là ta không thức thời, đã quấy rầy rồi."

Xin phép chém (chỉ dịch nghĩa thôi nha, vì k tìm ra thơ T_T):

Khúc té vô thanh thanh tuyến nhuận, kiều nhan ngọc tí hương tai tuyết.

Nhạc khúc tình té vô thanh lại được trau chuốt như thanh tuyến, người đẹp tay ngọc má tuyết thơm hương.

Xuân trang hóa thành nhan sắc thiên, phong tư nhất cổ uổng phong lưu.

Trang phục điểm tuyết mùa xuân lại làm phai mờ nhan sắc, phong tư này trái lại không uổng phí một cổ phong lưu."

"Nàng. . ." Ly rượu bỗng nhiên rơi xuống, ánh mắt mê ly mờ mịt của Vân Cẩm chống lại ánh mắt thanh linh của Phụng Hồng Loan, hốt nhiên bừng tỉnh, cơ thể đang ngồi chột đứng lên, không dám tin nhìn nàng: "Nàng. . . Sao nàng lại tới đây?"

"Có phải ta tới không đúng lúc hay không?" Phụng Hồng Loan nhú mày, nhìn Vân Cẩm.

"Nàng. . ."

Vân Cẩm vừa muốn nói gì. Mắt thấy ly ngưng chi bạch ngọc cực phẩm sắp rơi xuống đất, Phụng Hồng Loan tiến lên hai bước, hất mũi chân, ly bạch ngọc được đá lên, văng văng rơi vào tay nàng.

Phụng Hồng Loan thường thức ly bạch ngọc, nhìn Vân Cẩm, sóng mắt lưu chuyển, quan sát sắc mặt chúng nữ tử xung quanh một chút, cười nói: "Đồ như thế này, ném vỡ há không đáng tiếc? Xem ra Vân công tử không phải người tiếc hoa."

Sắc mặt tuấn mỹ tuyệt luân của Vân Cẩm nhất thời tái đi.

Nét mặt tươi cười của Phụng Hồng Loan không thay đổi, tiến lên một bước, vén vạt áo, ngồi ở một bên giường mềm, nhìn từ sắc món ngon trước mặt: "Vừa đúng lúc, ta đã một ngày không ăn cơm rồi, Vân công tử không ngại nhiều thêm một người chứ!"

Tuy là câu hỏi, thế nhưng Phụng Hồng Loan không chờ Vân Cẩm mở miệng, tự ý cầm lấy đĩa bắt đầu ăn cơm.

Cánh gà thơm ngon nhẵn bóng, vị cá tươi ngon, liên tiếp ăn vài miếng, lại đưa tay đưa qua cầm lấy bình rượu, rót đầy một ly rượu ngon, đặt ở trên mũi người. Sau đó uống một hơi cạn sạch.

"Nàng. . .Nàng. . ." Vân Cẩm ngây ngốc nhìn một loạt động tác nước chảy mây trôi tự nhiên không làm bộ của Phụng Hồng Loan, chiếc đĩa nàng dùng chính là của hắn, chén cũng là chén hắn đã dùng qua. . .

Khuôn mặt tuấn mỹ liền trở nên thoát độ thoát trắng, mơ hồ có thứ gì đó trong lòng muốn lay động.

Chúng nữ tử cũng đều ngây ngốc nhìn Phụng Hồng Loan, nàng kia vậy mà không ngẩng đầu lên, dường như đã xem các nàng trở thành người trong suốt vậy, ngay cả Vân công tử cũng không ngoại lệ. Sau đó, gần như cùng lúc toàn bộ ánh mắt chuyển từ trên người Phụng Hồng Loan qua Vân Cẩm, khi thấy Vân công tử lại có thể không tức giận, nhất thời đều ngơ ngẩn ngẩn.

Phụng Hồng Loan mới vừa ăn hai miếng, nhìn đôi đĩa cùng cái chén trong tay nhú mày, ngay sau đó ném bay đôi đĩa trong tay, dùng tay cầm một cái cánh gà đưa lên miệng, giọng nói mơ hồ: "Tiếp tục, các ngươi tiếp tục, đừng để ý tới ta!"

Vân Cẩm thấy Phụng Hồng Loan lại có thể ném đĩa lấy tay cầm cánh gà, sắc mặt liền cứng đờ.

Tất cả nữ tử đều mở to hai mắt nhìn Phụng Hồng Loan, mấy đôi mắt đẹp tất cả đều không dám tin. Nữ tử xinh đẹp như vậy, lại có thể thô lỗ ngay trước mặt Vân công tử. . .

"Tiếp tục nào! Ta cũng hưởng thụ một chút!" Phụng Hồng Loan ngẩng đầu quét qua Vân Cẩm một chút, không hề dùng ly, trực tiếp cầm bình rượu lên, rót vào miệng.

Đôi mắt đẹp của Vân Cẩm cũng mạnh mẽ tròn to, đưa tay chỉ Phụng Hồng Loan: "Nàng. . ."

"Hả?" Rượu ngon theo khóe miệng chảy xuống, Phụng Hồng Loan dùng tay áo lau thoáng qua, đặt bình rượu xuống, lại dùng tay lấy một cái cánh gà khác, vừa gặm vừa nhìn Vân Cẩm.

Ánh mắt Vân Cẩm cố định trên đôi môi đỏ tươi mềm mại của Phụng Hồng Loan, đôi môi mềm đó, gặm cánh gà lại cũng mỉa mai hoặc gợi cảm không nói nên lời, há miệng, lại không biết nói ra điều gì.

Gặm sạch sẽ hai cái cánh gà đầy dầu mỡ trong tay, Phụng Hồng Loan vung một cái, ném qua một bên.

"A. . ." Nữ tử ôm tỳ bà bị đầu khóp xương cánh gà rơi xuống trúng ngay ngực của nàng, lập tức quần áo phần hồng bị dây lên một mảng dầu mỡ thật lớn, thét lên thành tiếng.

Phượng Hồng Loan lại như không hay biết gì, ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên, lại lấy cánh gà bên cạnh rồi chuyển sang bàn vịt quay chưa ai động tới. Đưa tay xé đùi vịt, cắn từng miếng từng miếng lớn, hàm hồ nói: "Ăn cái này vẫn ăn ngon hơn."

Khóe miệng Vân Cẩm giật một cái.

Chúng nữ tử trắng mặt nhìn Phượng Hồng Loan, người người thờ thật khê, không dám lên tiếng.

Chốc lát, khóe miệng Vân Cẩm khê động, một nụ cười nhàn nhạt lan ra trên khóe môi, ánh mắt liễm đi, vẻ mặt vui thích: "Người đâu! Lấy thêm một đôi đĩa!"

"Vâng!" Lập tức có người lên tiếng trả lời, chạy ra ngoài. Chỉ chốc lát một bộ chén đĩa được bày lên trước mặt Vân Cẩm.

"Tất cả đi xuống đi!" Vân Cẩm quay sang phất tay áo với những nữ tử kia, chậm rãi ngồi ở bên người Phượng Hồng Loan. Đưa chén đĩa mới mang lên đặt trước mặt nàng.

"Vâng, công tử!" Người người khom người hành lễ lui đi, một mảnh âm thanh nhẹ nhàng nũng nịu.

"Đừng ah! Ta còn chưa nhìn được! Chớ đi, đều tiếp tục!" Phượng Hồng Loan ném mảnh xương trong tay sang một bên, lại cầm bình rượu lên, ngửa cổ mặc sức uống rượu. Trong lòng vui mừng mẩn ý, quả nhiên vẫn là uống ngậm rượu lớn, cắn miếng thịt to, không tuân thủ lễ nghi hào môn đại gia mới thật sự thoải mái mà!

"A. . ." Lại thêm một tiếng thét, một nữ tử đang rời đi phía trước bị đánh vào đầu, chu sai tuột xuống, một đầu tóc đen xõa ra.

Phượng Hồng Loan cứ như không nghe thấy, vẫn như cũ ngửa cổ uống.

"Công tử. . ." Nàng kia lập tức như yên vũ lệ hoa nhìn Vân Cẩm, khóc rung rức kêu một tiếng.

Vân Cẩm không thèm nhìn tới nữ tử một chút, mắt phượng không nháy nhìn vào Phượng Hồng Loan, nhan như ngọc vẫn nở nụ cười như cũ, nhẹ nhàng phất tay áo, thấp giọng nói: "Nếu Loan nhi muốn nhìn, các người lại tiếp tục. Lại một màn giống như ban này."

"Vâng!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của chúng nữ tử trắng đi, lập tức lên tiếng trả lời.

Chốc lát, kinh ca nhuyển điệu, phiên phiên mạn vũ*. Tiếng đàn sáo đan xen, mềm giọng nỉ non. Căn phòng yên tĩnh lại lần nữa trở thành một mảnh ca vũ thanh sắc.

*Kinh ca nhuyển điệu, phiên phiên mạn vũ: giọng ca nhẹ nhàng, điệu nhạc êm ái.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Không Được Đổi Ý

Phượng Hồng Loan tay cầm bình rượu, giọt rượu hương vị ngọt ngào thanh thuần chảy xuống khóe miệng, nghe tiếng đàn sáo lại tiếp tục vang lên, điệu nhạc êm dịu vũ đạo uyển chuyển, bờ môi mông hơi khê động, cười cười lãnh cảm.

Giống hệt một màn ban nãy sao? Chưa chắc! Thêm một người sao có thể như cũ?

Vân Cẩm nhìn Phượng Hồng Loan, con ngươi mặc ngọc có ý cười nhàn nhạt. Đáy mắt lại như một đáy hồ sâu thẳm, liếc mắt không nhìn thấy đáy, giọng nói trầm thấp ôn nhuận: "Không nghĩ tới Loan nhi cũng thích việc này!"

"Đúng vậy! Ôn nhu hương như thế này, ai mà không thích kia chứ!" Phượng Hồng Loan đặt bình rượu xuống, nhìn ca vũ trước mắt, nhẹ nhàng phun ra một câu.

Cơ thể Vân Cẩm liền cứng đờ, chốc lát, khóe miệng khê động, ý cười càng thêm sâu sắc: "Không chỉ ôn nhu hương, hình như Loan nhi còn rất thích Lê Hoa Tuyết này."

"Lê Hoa Tuyết nghìn vàng một bình, rượu ngon thế gian cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Liệu rằng có ai không yêu thích." Phượng Hồng Loan liếc mắt nhìn nhìn Vân Cẩm, đôi mắt đẹp chớp động lóe lên tia sáng mát lạnh, lại tiếp tục nâng bình rượu, rót vào miệng.

Vân Cẩm thấy Phượng Hồng Loan mạnh mẽ rót rượu, đôi mi thanh tú thoáng chốc cau lại, mặt không đổi sắc, thử dò xét nói: "Hình như Loan nhi biết rất

nhieu thứ?"

"Ừm!" Phụng Hồng Loan nhàn nhạt lên tiếng. Uống cạn một bình rượu, cầm bình rượu trống không đổ ngược bên miệng, một giọt hai giọt rượu nhỏ vào bờ môi, mãi đến khi không giọt nào nhỏ ra, nàng mới thôi tay, ném bình rượu ra ngoài.

Vân Cẩm nhìn bình rượu hóa thành một đường vòng cung bay ra ngoài, lại nhìn Phụng Hồng Loan liếm liếm khóe miệng, dáng vẻ như còn chưa thỏa mãn, mặt hần liền đầy vạch đen.

"A" một tiếng, bình rượu đập trúng nữ tử đứng giữa vòng múa, nàng tức khắc kinh hãi hét lên một tiếng, thân thể trượt xuống đất.

"Bịch" Một tiếng nặng nề vang lên, kèm theo tiếng kinh hô, nữ tử mềm nhũn nằm ở trên mặt đất, chúng nữ tử bên người đều kinh ngạc thốt lên, cùng nhau né tránh.

Phụng Hồng Loan cũng không nhìn tới nữ tử bị trượt ngã, quay đầu nói với Vân Cẩm: "Ta còn muốn một bình nữa."

Lần thứ hai nhú mày, Vân Cẩm nhìn Phụng Hồng Loan, chốc lát, gật đầu một cái: "Người đâu, lấy thêm một bình Lê Hoa Tuyết!"

"Vâng, công tử!" Lập tức có người lên tiếng trả lời, trong chốc lát, một bình rượu đưa dâng lên, đặt ở trước mặt Phụng Hồng Loan.

Phụng Hồng Loan đưa tay cầm bình rượu lên, lại ngửa cổ trút xuống, chất lỏng mát lạnh trong bình rượu chảy vào miệng, giữa vị rượu trong veo ngọt lịm lại mang theo một luồng cay nóng xuyên thấu tâm hồn. Giống như trở lại mỗi lần chấp hành nhiệm vụ về tới, nàng cũng muốn tới quán bar thả mình uống cho say khướt, thế nhưng chưa có lần nào say. Cho dù là loại rượu mạnh nhất.

Tâm trạng thoáng qua, lập tức kéo mạch suy nghĩ của mình quay về, Phụng Hồng Loan đặt bình rượu xuống, nhìn Vân Cẩm: "Ta muốn đặt một trăm vỏ rượu này chuyển tới Phụng phủ."

Mi tâm Vân Cẩm cau lại, nhìn Phụng Hồng Loan, đáy mắt như đầm lầy sâu thẳm lại càng nặng nề hơn: "Một trăm vỏ?"

"Phải!" Phụng Hồng Loan gật đầu, nhìn ánh mắt của Vân Cẩm.

Vân Cẩm liếc mắt nhìn sâu vào Phụng Hồng Loan, chậm rãi, cười nhạt: "Tốt!"

Những mỹ nhân trong phòng này cũng đều đưa vào Phụng phủ. Phụng Hồng Loan tiếp tục giương mắt nhìn hần, nhìn lướt qua chúng mỹ nhân một bộ bị kinh sợ trong phòng, lại tiếp tục nói.

Vân Cẩm ngẩn ra, mắt phụng lưu chuyển, ý vị sâu xa nhìn Phụng Hồng Loan, đột nhiên cười nói: "Cũng bao gồm ta sao?"

"Nếu ngươi nếu có thể phục vụ cho cha ta, vậy thì được!" Phụng Hồng Loan nhàn nhạt mở miệng.

Thân thể Vân Cẩm liền cứng đờ, nhìn Phụng Hồng Loan. Hầu hạ cha nàng? Phụng thừa tướng? Sắc mặt nhất thời tối sầm lại.

"Làm sao?" Phụng Hồng Loan nhú mày, ánh mắt quay vòng, nhất nhất xem qua hơn mười nữ tử xinh đẹp trong phòng, cười nói: "Sợ rằng ở đây tập trung tất cả những nữ tử xinh đẹp nhất của Vọng Nguyệt Lâu, ngươi sẽ không luyến tiếc chứ?"

"Có xinh đẹp hơn nữa cũng chẳng thể xinh đẹp bằng Loan nhi, sao ta lại luyến tiếc, ta có Loan nhi là đủ rồi." Chốc lát, màu đen trên mặt Vân Cẩm lui sạch, nhẹ nhàng cười, đầu ngón tay như ngọc dịu dàng lau đi giọt rượu đọng trên bờ môi Phụng Hồng Loan, giọng nói từ tính, cực kỳ dễ nghe: "Nếu Loan nhi muốn các nàng, cứ lấy đi!"

Nghe vậy, khuôn mặt của các nữ tử trong phòng đồng loạt biến trắng.

"Ta có điều kiện gì, ngươi cũng đồng ý sao?" Phụng Hồng Loan lại nhú mày, liếc xéo Vân Cẩm. Kiểu nhan xinh đẹp vì chút tửu sắc vừa rồi mà nhiễm lên một tầng màu sắc, xinh đẹp lóa mắt, như ráng mây đỏ hồng nơi chân trời, xuân sắc say lòng người.

Vân Cẩm nhìn Phụng Hồng Loan, thoáng một cái mềm lòng, không chút nghĩ ngợi nói ra: "Tự nhiên! Chỉ cần là lời Loan nhi nói, ta đều ta đều muốn chết không chối từ!"

"Tốt! Đây chính là ngươi nói, không được đổi ý!" Phụng Hồng Loan liền cong môi cười, cầm lấy bình rượu còn dư lại một nửa ban nãy, ngửa cổ, uống sạch.

Dáng vẻ thoải mái, nhẹ nhàng thoải mái không chịu gò bó, tú dật phong lưu không nói nên lời.

Vân Cẩm nhìn Phụng Hồng Loan, bất thành lĩnh cảm thấy một luồng nhiệt nóng len lỏi khắp đáy lòng, toàn thân đều ấm áp cả lên. Cảm giác hần tìm kiếm cả nửa ngày cũng không thấy, bây giờ lại kéo tới một cách quen thuộc. Thân thể nhịn không được nhẹ nhàng run rẩy.

"Đã như vậy, chúng ta hồi phủ nào!" Phụng Hồng Loan đặt bình rượu trống rỗng trong tay lên bàn, đứng dậy, cất giọng thanh lịch.

"Hồi phủ?" Vân Cẩm nhất thời ngẩn ra, mê hoặc nhìn Phụng Hồng Loan.

"Mới vừa nãy người nói chuyện gì cũng đồng ý với ta, vậy liền đi theo ta đi!" Phụng Hồng Loan nhìn Vân Cẩm, thấy hắn mê muội nhìn nàng, nhũn nhũn, ánh mắt lạnh ngắt: "Thế nào? Người muốn đòi ý? Nói không giữ lời?"

Tinh thần tỉnh táo lại, Vân Cẩm gặp Phụng Hồng Loan nháy mắt đã thay đổi nét mặt, khí tức lạnh lùng thanh lương quay quanh thân nàng, không còn trông thấy vẻ mặt khẽ nhũn nhũn cười yếu ớt kia nữa, hắn liền biết được mình đã bị lừa.

Nữ nhân này, hôm qua vẫn còn căm ghét tránh xa hắn, hắn còn tưởng rằng hôm nay nàng đổi tính, hoá ra hôm nay đến đây là có chuyện tìm hắn! Hơn nữa nhìn lại chính là chuyện khiến nàng không thể không tìm hắn.

Cảm giác quen thuộc khác thường ban nãy lập tức tan thành mây khói, ngược lại thay vào đó là tức giận đầy lồng ngực, Vân Cẩm nhìn Phụng Hồng Loan, ánh mắt lạnh đi.

Phụng Hồng Loan cũng nhận ra đôi mắt với Vân Cẩm, cười như không cười: "Vân công tử nếu muốn đòi ý cũng được, dẫu sao nơi này ngoại trừ mấy nữ nhân này ra thì chỉ có mình người là nam nhân, muốn đòi ý cũng chẳng ai nói gì."

Đáy mắt vụt lên một tia u ám, Vân Cẩm nhìn chết Phụng Hồng Loan.

Nét mặt tươi cười của Phụng Hồng Loan không thay đổi, dùng một chút, quét qua mấy khuôn mặt trắng bệch của những nữ tử kia, tiếp tục nói: "Có lẽ nếu người muốn đòi ý thì có một biện pháp, chính là giết hết những nữ nhân này và cả ta, sẽ không ai người biết Vân công tử thiên hạ đệ nhất công tử lại là kẻ nói mà không làm."

Dứt lời, khuôn mặt đẹp như quan ngọc mặt của Vân Cẩm lại sa sầm thêm vài phần. Một đôi mắt phụng bùng bùng những đốm lửa nhỏ. Tựa như ngay sau đó liền phun ra lửa.

"Được rồi, ta lại quên, những nữ nhân này đều là nữ nhân của người, không cần giết. Giết ta là tốt rồi. Các nàng nhất định sẽ giữ bí mật tuyệt đối cho người." Phụng Hồng Loan không nhìn về tức giận của Vân Cẩm, tựa hồ nhớ ra điều gì, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói.

Nghe vậy, chúng nữ tử đều trông đợi nhìn Vân Cẩm, đồng loạt yếu điệu khinh oán: "Công tử, nô gia nhất định giữ miệng giữ mồm. . ."

"Ha ha. . ." Phụng Hồng Loan nhìn không được khẽ nở nụ cười. Dung mạo thanh hoa thắm qua mùi rượu nhiễm sắc như một đóa phù dung hồng, xuân sắc điểm điểm.

"Phụng Hồng Loan!" Vân Cẩm nhìn nét mặt tươi cười của Phụng Hồng Loan, cắn răng phun ra ba chữ, giọng nói chẳng khác gì rít ra từ trong hàm răng.

"Há?" Phụng Hồng Loan cười nhìn Vân Cẩm, không nhìn Hóa Diễm Sơn sắp bạo phát, lần nữa châm lửa: "Được rồi, ta lại đã quên, những nữ nhân này người mới vừa tặng cho ta, đã không phải là nữ nhân của người. Xem ra là ta hại các nàng. . ."

"Công tử. . ." Sắc mặt chúng nữ tử đồng loạt trở nên xám đi, thân thể mềm nhũn, quỳ xuống trên mặt đất.

Phụng Hồng Loan vênh đuôi lông mày, cười hài lòng. Hôm nay nàng muốn vạch lớp mây mù quanh người hắn ra, xem xem bụng dạ độc ác của hắn rốt cuộc đen bao nhiêu?

Thế nhưng rõ ràng Phụng Hồng Loan đã đánh giá thấp lòng dạ hiểm độc của Vân Cẩm!

Chỉ thấy Vân Cẩm nhìn chăm chăm nàng, chốc lát, rút đi về âm trầm, dung mạo như ngọc tựa như đóa Ngọc lan nở rộ, thanh lịch tao nhã vô song, môi mỏng khẽ lên, cười như không cười, giọng nói trầm thấp âm áp lại êm dịu.

"Hoá ra Loan nhi muốn ta ở rể Phụng phủ, đã như vậy, ta đồng ý với nàng, nhất định đấy, nàng cần gì đi một vòng lớn rẽ ngoặt nhiều như vậy để lừa ta chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Bảo Sao Nghe Vậy

Ở rể? Phụng Hồng Loan nhất thời ngẩn ra. Quan sát Vân Cẩm.

Cả nhóm nữ tử đang quỳ sụp dưới đất không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên, mấy đôi mắt đẹp không dám tin nhìn Vân Cẩm. Công tử sắp ở rể?

"Có thể sống đến bạc đầu cùng Loan nhi, có thể làm rể hiền của Phụng Thừa tướng, Vân Cẩm chính cầu mà không được đây!" Vân Cẩm nhìn Phụng Hồng Loan, cười đến rục rờ: "Đã như vậy, ta đều nghe Loan nhi, nàng nói ở rể thì ở rể."

Nghe vậy, Phụng Hồng Loan trầm mặt xuống, cả giận nói: "Người nói bậy bạ gì đó?"

"Loan nhi đây là xấu hổ sao? Nàng đã nhận tin vật đính ước của ta, ban đầu Vân Cẩm cũng tính toán chờ mấy ngày nữa Phụng Thừa tướng trở về, sẽ tới cầu hôn. Ngược lại không nghĩ tới Loan nhi so với ta hãy còn nôn nóng hơn." Vân Cẩm nhìn về mặt tức giận của Phụng Hồng Loan, cười khê: "Ha ha. . . Dù sao Vân Cẩm cũng chỉ có một mình một người, ở rể tướng phủ cũng không phải không thể. Ta đồng ý đi với nàng!"

"Nói bậy!" Khuôn mặt Phụng Hồng Loan phát lạnh: "Ta nói cho người tới ở rể khi nào? Chẳng lẽ Vân công tử uống nhiều rượu, nên mở miệng nói không biết lựa lời?"

"Không ở rể cũng tốt, vậy ta liền cưới nàng." Mặt phụng của Vân Cẩm lưu chuyển, quang hoa sóng sánh, cười nhẹ mềm giọng nói: "Loan nhi nói thế nào thì thế đó! Ta đều nghe Loan nhi. Bảo sao nghe vậy."

Phụng Hồng Loan không nói gì, lần đầu phát hiện bản lĩnh có thể chọc người khác tức chết của mình vào giờ khắc này đã mất đi hiệu dụng. Nhất thời tức giận trừng mắt nhìn Vân Cẩm.

"Ha ha. . ." Vân Cẩm cúi đầu nở nụ cười, về mặt vui sướng, vung ống tay áo lên, quay sang những nữ tử đang quỳ dưới sàn nói: "Có thể đi vào phủ Thừa Tướng, đó chính là phúc khí các người tu luyện mấy kiếp mới có. Còn quỳ làm gì? Lập tức đứng dậy, thu dọn đồ đạc, đi theo Phụng tam tiểu thư tới phủ Thừa Tướng!"

Phụng tam tiểu thư?

Phụng tam tiểu thư?

. . .

Chúng nữ tử đều đưa mắt nhìn sang Phụng Hồng Loan, về mặt không dám tin tưởng càng thêm sâu sắc trên mặt mỗi người, mắt đọa kinh ngạc rung động nhìn Phụng Hồng Loan. Đây là Phụng tam tiểu thư?

Phụng tam tiểu thư cùng tin đồn. . . Cùng tin đồn. . . Quá không giống nhau!

Chống lại ánh mắt tức giận băng hàn của Phụng Hồng Loan, lại vì chấn động quá lớn, thế nên chúng nữ tử đều vô tri vô giác, chỉ biết ngó ra nhìn nàng.

"Đều nghe được rồi?" Vân Cẩm chậm rãi thối ra một câu, không nhìn những nữ tử kia, chỉ nhìn vào Phụng Hồng Loan, trong mắt phụng tất cả đều là vui vẻ.

". . . Vâng! Công tử!" Trong nháy mắt các nữ tử đều bùng tỉnh, vội vã cúi đầu, đẩy lòng mỗi người đều phát lạnh.

Từng người các nàng đều lẫn lộn trong chốn phong nguyệt này, tự nhiên biết rõ Phụng tam tiểu thư trước mắt tuyệt đối không giống lời đồn, công tử đối xử với nàng khác với tất cả mọi người, tuyệt đối là vị chủ tử không thể đắc tội.

"Ừm! Vậy còn không mau đi thu dọn!" Vân Cẩm phát ống tay áo một cái.

"Vâng!" Chúng nữ tử lập tức đứng lên, cuống quýt lui xuống.

Đội chúng nữ tử rời khỏi, ánh mắt Vân Cẩm vẫn như cũ không rời Phụng Hồng Loan, miệng cười âm áp, sóng mắt ôn nhu, thân thể đang ngồi chậm rãi đứng lên: "Loan nhi, chúng ta đi thôi!"

Phụng Hồng Loan nhú mày nhìn Vân Cẩm.

Vân Cẩm mỉm cười với Phụng Hồng Loan, nhấc chân đi ra khỏi phòng trước mặt nàng. Cẩm bào lộng lẫy, quả đúng là phong lưu tuấn đạt, phong tư xuất sắc.

Mắt thấy Vân Cẩm sắp ra khỏi phòng, Phụng Hồng Loan vẫn đứng bất động như cũ.

"Đi thôi! Loan nhi!" Vân Cẩm quay đầu lại, cười cười gọi Phụng Hồng Loan. Mi mắt tất cả toàn là ý cười, hiển nhiên tâm tình rất vui sướng.

Bờ môi hơi hơi mãn thành một đường thẳng, chốc lát, Phụng Hồng Loan thu liễm tức giận, cũng nhấc chân, đi ra ngoài cửa. Trước đó những thứ lộn xộn này ở sau, dù sao chẳng nữa, chỉ cần hôm nay Vân Cẩm tới phủ Thừa Tướng cùng nàng là tốt rồi, trước tiên cứu mạng Xảo nhi cái khác nói sau.

Nghe được tiếng bước chân cùng đi ra ngoài ở sau lưng khóe miệng Vân Cẩm vênh cao, môi mông cong lên thành hình nguyệt nha, người này càng ngày càng chiếm được tim của hắn.

Bước chân Vân Cẩm nhẹ nhàng, Phụng Hồng Loan mặt lạnh, hai người một trước một sau, rất nhanh ra khỏi gian phòng.

Mới ra khỏi phòng, liếc mắt liền thấy trong đại sảnh đánh tới thất linh bát toái (tan tác, lộn xộn), mười mấy quy nô nằm trên mặt đất, người người bị thương, Thanh Lam cùng Thanh Diệp lấy hai chọi một, dây dưa gât gao với nữ tử ngăn cản Phụng Hồng Loan lúc trước, cũng chính là tú bà Khanh nương của Vọng Nguyệt Lâu, một mảnh đao quang kiếm ảnh.

Chung quanh không thiếu các công tử trẻ tuổi tới xem cảnh gió trăng uống rượu nghe nhạc đang né tránh, sắc mặt ai ai cũng trắng bệch, cũng không thiếu người nhát gan, đã sớm chui xuống dưới đáy bàn không dám ra. Lại có không ít cô nương đã hôn mê, cũng có người gan lớn, lấy tay che mặt trốn ở góc phòng nhìn trộm.

Tình cảnh hỗn loạn.

Ở cửa Vọng Nguyệt Lâu có không ít người vây xem, những người xem cuộc vui trong lòng cũng run sợ không kém. Rất sợ không cẩn thận bị băng ghế bay ra ngoài đập bẽ đầu.

Nhìn thấy tình hình trước mắt, Vân Cẩm ngẩn ra, ánh mắt đảo qua người Khanh nương, nhìn về phía Thanh Lam Thanh Diệp, mắt phượng hiện lên một tia thanh quang. Chốc lát, hần quay đầu nhìn Phụng Hồng Loan.

Phụng Hồng Loan nhàn nhạt liếc mắt nhìn giữa sân vừa vịn chạm phải ánh mắt của Vân Cẩm khi hần quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau, hai đôi mắt phượng, hai đằm nước đen tối.

"Ha ha. . ." Bỗng nhiên Vân Cẩm cúi đầu nở nụ cười, Phụng Hồng Loan, sóng mắt lưu chuyển, giọng nói thấp nhuận, toàn bộ đại sảnh đều có thể nghe được giọng nói của hần: "Xem ra Loan nhi đã chuẩn bị cho ta một món lễ lớn."

Nghe được giọng nói, Khanh nương lập tức quay đầu lại, khuôn mặt vốn đã trắng lại càng tái đi, kinh ngạc thốt lên: "Công. . . Vân công tử. . ."

"Tiểu thư?" Thanh Lam, Thanh Diệp cũng đồng thời quay đầu lại, vừa nhìn Phụng Hồng Loan đi ra, liền vui vẻ.

"Rất tốt! Trở về đi!" Phụng Hồng Loan dòi ánh mắt, gật đầu với Thanh Lam Thanh Diệp.

Thanh Lam, Thanh Diệp là Đồ Hải ti mi bồi dưỡng đưa cho nàng, lấy hai địch một mới có thể ngăn cản tú bà của Vọng Nguyệt Lâu, xem ra Khanh nương này thật sự không phải nhân vật bình thường.

"Vâng! Tiểu thư!" Thanh Lam cùng Thanh Diệp được khen ngợi, trong lòng càng vui vẻ, lập tức nhận kiếm cúi người tới chỗ Phụng Hồng Loan.

Khanh nương thấy hai người đi đến cạnh Phụng Hồng Loan, cũng thu kiếm, sắc mặt tái trắng nhìn Vân Cẩm, trong mắt đầy vẻ sợ hãi: "Vân. . . Công tử. . ."

"Ừm!" Vân Cẩm thu tâm mắt lại, xoay người nhìn Khanh nương.

Khanh nương thấy Vân Cẩm không hề tức giận, mà khỏe môi hần còn nhếch lên vui vẻ, mặt cũng mỉm cười, Phụng Hồng Loan đi phía sau hần, hai người một trước một sau, cách nhau chỉ chừng khoảng cách một bước. Đi ra cùng nhau, mà Phụng Hồng Loan còn bình yên vô sự, có lẽ nữ tử này với hần mà nói thật sự không giống người khác.

Tâm thần vừa tĩnh, ổn định tâm trạng, nghiêm mặt âm thầm tới thỉnh tội: "Nô gia phụ giao phó của người, để người khác quấy rầy người. . . Xin công tử thứ tội. . ."

"Không ngại!" Vân Cẩm nhẹ nhàng phát ống tay áo, chuyển sang nhìn Phụng Hồng Loan, khỏe miệng khẽ động, ý cười sâu sắc: "Loan nhi không giống những người khác! Nếu người có thể ngăn được nàng, ngược lại ta mới càng kỳ quái hơn!"

Khanh nương giật mình, nhìn về phía Phụng Hồng Loan, đáy mắt mê hoặc. Công tử gọi nàng là Loan nhi, thân mật như vậy, chỉ là không biết thiếu nữ này là người phương nào, có thể được công tử đối đãi như vậy.

"Đi thôi! Loan nhi!" Vân Cẩm đưa tay kéo tay Phụng Hồng Loan, không để ý tới ánh mắt nghi ngờ của Khanh nương, cất bước đi xuống lầu.

Phụng Hồng Loan vừa mới động động, muốn rút tay ra, Vân Cẩm liền nắm chặt lấy không cho nàng chút cơ hội rút ra. Phụng Hồng Loan dùng sức, ra sức giật tay, Vân Cẩm cũng dùng sức, nắm lấy thật chặt.

"Buông tay!" Phụng Hồng Loan tức giận hạ giọng trách mắng.

"Không buông!" Vân Cẩm cười lắc đầu. Bước chân liên tục, tiếp tục đi xuống lầu.

"Không buông đừng trách ta không khách khí!" Đôi mi thanh tú dựng thẳng, Phụng Hồng Loan lạnh lùng nói.

"Cho tới bây giờ nàng chưa từng khách khí với ta!" Vân Cẩm quay đầu lại nhìn Phụng Hồng Loan liếc mắt, cười nói:

"Người. . ." Phụng Hồng Loan chột tung chân đá, đá xuống hạ thân Vân Cẩm.

"Loan nhi, nàng còn ra tay với ta nữa, ta sẽ điểm huyết nàng, ôm nàng trở về Phụng phủ." Vân Cẩm nhẹ nhàng phun ra một câu.

Đáy lòng Phụng Hồng Loan phát lạnh, mạnh mẽ dừng chân lại. Một chút nàng cũng không nghi ngờ tên hỗn đản lòng dạ hiểm độc này thật có thể làm được chuyện như vậy.

"Ha ha. . . Nàng thật ngoan! Xem ra, Loan nhi vẫn rất tin tưởng lời nói của ta. . ." Trong lòng Vân Cẩm vui vẻ, hậm hực cùng tức giận lúc trước đã sớm bay sạch, cúi đầu nở nụ cười.

"Vô si!" Bàn chân vừa dừng lại của Phượng Hồng Loan không thể nhịn được nữa đạp ra.

"Loan nhi, nàng xác định nàng muốn đá ta sao? Không phải nàng có chuyện muốn nhờ ta sao? Nếu nàng đá ta không thể động dậy được, nàng coi như lợi bất cập hại rồi ~!" Vân Cẩm nhắc chân chặn lại bàn chân đang đá tới của Phượng Hồng Loan, trong lòng thấy ác hàn, nữ nhân này muốn hấn đoạn tử tuyệt tôn sao? Thật ác độc!

Bàn chân đang đá ra dừng lại lần nữa, Phượng Hồng Loan tức giận trừng Vân Cẩm, dường như muốn trừng ra mười tám lỗ thủng trên người hấn.

Chốc lát, nhớ tới Xảo nhi còn sót lại một hơi thở nằm ở Thanh Tâm các, con giận nhất thời thôi lui. Chỉ cần có thể cứu sống Xảo nhi, chút tức giận này tính là gì. Sớm muộn gì nàng cũng sẽ đòi lại.

Thu chân, lạnh lùng nhìn Vân Cẩm: "Còn không mau đi!"

"Ha ha. . ." Vân Cẩm lại cười nhẹ, tuấn nhan như ngọc như được gió xuân phát qua. Nắm tay Phượng Hồng Loan, hệt như con mèo nhỏ trộm được miếng thịt, quay người tiếp tục xuống lầu.

Phượng Hồng Loan trầm mặt bị Vân Cẩm nắm, đi sau lưng hấn cùng nhau xuống lầu.

Thời điểm Vân Cẩm cùng Phượng Hồng Loan từ trên lầu đi xuống bước ra ngoài, mọi người trong ngoài Vọng Nguyệt Lâu cả nam lẫn nữ đều mang ánh mắt si ngốc nhìn chăm chú vào hai người.

Nam tử tuấn mỹ tuyệt luân, phong thái trác tuyệt, nữ tử khuynh thành tuyệt sắc, thanh hoa vô song. Toàn bộ Vọng Nguyệt Lâu như mất đi màu sắc. Người người ngưng hơi lặng tiếng, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, rất sợ khiến hai nhân nhi rơi xuống chốn phàm trần này bị kinh sợ mà biến mất.

"Người nào quấy rối ở Vọng Nguyệt Lâu, mau mau đi ra, theo ta tới quan phủ!"

Đột nhiên một hồi tiếng bước chân vội và cùng tiếng hét to từ bên ngoài truyền đến, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng ở trong.

Nghe vậy, Phượng Hồng Loan nhú mày, nhìn về phía cửa. Vân Cẩm hơi ngần ra, ánh mắt cũng nhìn ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Đơn Thuần Là Hiểu Lâm (Canh Một)

Chỉ thấy có một đám quan sai vọt vào, hai người cầm đầu trước mặt Phượng Hồng Loan cùng Vân Cẩm đều biết. Chính là Trương bỏ đầu và Lý bỏ đầu vừa tới phủ Thừa Tướng hôm qua.

Mỹ mâu khê lóe lên một cái, Phượng Hồng Loan nhìn hai người, ánh mắt lướt qua Vọng Nguyệt Lâu bị đánh tới tan tành, chuyển mắt xem qua Khanh nương vẫn đang ngơ ngác nhìn nàng và Vân Cẩm. Khoe miệng kéo ra một nụ cười.

Tự nhiên Vân Cẩm cũng thấy rõ quan sai tới đây, trong nháy mắt liền hiểu từ đầu đến cuối sự tình. Ánh mắt liếc qua Khanh nương, mỉm cười. Bước chân không ngừng lại, tiếp tục cầm tay Phượng Hồng Loan đi ra ngoài.

Nhận được cái nhìn của Vân Cẩm và Phượng Hồng Loan, đáy lòng Khanh nương liền nguội lạnh. Ánh mắt cũng nhìn ra cửa.

"Là ai quấy rối ở chỗ này?" Trương bỏ đầu dẫn đầu bước vào cửa, nhìn tình hình bên trong, quát to một tiếng.

"Người nào? Mau mau đi ra theo ta lên quan phủ!" Lý Lý bỏ đầu theo vào phía sau. Cũng trừng mắt dựng đứng, quát to.

Khí thế hai người như gió, một đám quan sai đi theo phía sau, ào ào xông vào, hơi có chút đáng vẻ của quan sai. So với khí thế của hôm qua đi phủ Thừa Tướng, quả thật là trên trời dưới đất.

Quả nhiên là cá lớn nuốt cá bé! Phượng Hồng Loan cười lạnh, chỉ thoáng qua rồi biến mất.

So với Vọng Nguyệt Lâu, cánh cửa phủ Thừa Tướng tự nhiên cao hơn nhiều.

"Nhị vị quan sai!" Khanh nương mỉm cười tiến lên nghênh tiếp, mềm giọng cười nói: "Không biết nhị vị quan sai đến đây vì chuyện gì?"

"Chuyện gì?" Trương bỏ đầu cùng Lý bỏ đầu nhất thời sững sờ.

"Ôi! Xem nô gia này ta ngược lại đã quên, hai vị quan sai đến Vọng Nguyệt Lâu, tự nhiên là tới tầm hoan mua vui, mời vào bên trong!" Khanh nương nhìn hai người ngơ ngác, tức khắc bừng tỉnh, cầm khăn che mặt cười nói.

"Nói bậy cái gì! Hôm nay chúng ta tới đây làm nhiệm vụ, có người chạy tới báo quan nói có người quấy rối ở Vọng Nguyệt Lâu, hai người bọn ta liền dẫn chúng huynh đệ chạy tới. . ." Khuôn mặt Trương bỏ đầu đỏ lên, nổi giận nói. Mới vừa nói phân nửa, chợt nhìn thấy Vân Cẩm và Phụng Hồng Loan, liền ngăn ra, ngừng lời, không dám tin nhìn hai người.

"Trương bỏ đầu, Lý bỏ đầu, biệt lai vô dạng!" Phụng Hồng Loan nhàn nhạt mỉm cười lên tiếng chào hai người.

* biệt lai vô dạng: Hi vọng bạn vẫn khoẻ từ khi chúng ta chia tay/ có khoẻ hay không.

"Tam. . . Tam tiểu thư người. . ." Trương bỏ đầu và Lý bỏ đầu nhất thời sững sờ nhìn Phụng Hồng Loan, lộp bộp không dám tin sao nàng lại xuất hiện ở Vọng Nguyệt Lâu.

"Loan nhi, xem ra Trương Bộ đầu cùng Lý bộ đầu không biết nàng." Vân Cẩm nhìn hai người bọn họ, cười nói.

"Vân. . . Vân công tử. . ." Có nằm mơ hai người bỏ đầu bọn họ cũng chẳng ngờ có thể đụng tới Vân Cẩm và Phụng Hồng Loan ở chỗ này. Nhất thời lấp bấp nhìn hai người.

"Trương bỏ đầu cùng Lý bỏ đầu đều là quý nhân bạn chuyện, không biết chúng ta đương nhiên là chuyện thường." Phụng Hồng Loan khó có khi thuận theo Vân Cẩm, tiếp lời.

Sắc mặt hai người tái đi, sợ hãi vội vàng tiến lên hai bước, cúi người: "Tiểu nhân gặp qua Vân công tử, ra mắt Tam tiểu thư!"

"Không dám!" Phụng Hồng Loan nở nụ cười nhàn nhạt, mắt đẹp nhìn lướt qua hai người: "Ôn nhu hương của Vọng Nguyệt Lâu, đúng là làm người ta lưu luyến không biết lối về. Nếu hai vị bỏ đầu đã tới đây, nhất định phải tận hưởng mà về."

"Tam. . . Tam tiểu thư, chúng ta không phải đến. . ." Trương bỏ đầu cùng Lý bỏ đầu đỏ mặt, vội vã lắc đầu: "Là chúng ta nghe được có người báo quan, nói Vọng Nguyệt Lâu bị người tới quấy phá, mới đến. . ."

"Có người quấy rối?" Phụng Hồng Loan lập tức ngăn ra, sau đó nhìn hai người, vẻ mặt nghiêm nghị gật đầu: "À! Hóa ra là ta hiểu lầm hai vị đại ca rồi. Nghĩ đến cũng phải, các vị đại ca là người chính trực như vậy, chắc hẳn cũng xem thường việc tới nơi yên hoa này."

"Vâng, phải, Tam tiểu thư nói rất đúng. . ." Hai người liên tục gật đầu, hận không thể nện đầu xuống đất, chứng minh trong sạch.

"Vậy hai vị đại ca hãy mau làm việc đi! Dưới chân thiên tử, giữa ban ngày ban mặt, lại có người dám gây rối, nhất định phải đem bọn họ ra trước pháp luật." Phụng Hồng Loan gật đầu, lập tức nói.

Vân Cẩm lập tức im lặng nhìn lên trời. Nữ nhân này. . . Quả nhiên lòng dạ hiểm độc!

Thanh Lam, Thanh Diệp không dám tin mà nhìn tiểu thư nhà nàng. Tiểu thư. . . Tiểu thư không phải người định đưa các nàng ra cho đám quan sai này chụp tới quan phủ chứ?

Khanh nương nhìn Phụng Hồng Loan và quan sai đang lo sợ tái cả mặt mày trước mặt. Lại nhìn sang Vân Cẩm ở một bên không nói gì nhìn trời, khuôn mặt xinh đẹp như hoa của nàng thoát đỏ thoát trắng.

"Vâng, đúng, Tam tiểu thư nói rất đúng, chúng ta nhất định phải đưa kẻ làm loạn này ra trước pháp luật." Trương bỏ đầu lập tức cúi đầu khom lưng, sau đó đứng dậy nhìn Phụng Hồng Loan thử dò xét: "Nếu Tam tiểu thư ở chỗ này, liệu có nhìn thấy là người nào tới gây loạn không ạ?"

"Ta và Vân công tử vẫn luôn ở trên lầu, trái lại tỷ nữ của ta cùng Khanh nương cô nương làm chút chuyện vui đùa. Còn lại không thấy có người tới gây chuyện nào cả. Không phải Khanh nương cô nương ở ngay đây sao? Hai vị đại ca cùng các vị quan sai có thể hỏi một chút." Phụng Hồng Loan cười lắc đầu, đưa mục tiêu chỉ về Khanh nương.

Khanh nương nghe thế nét mặt hăm lại, mắt đẹp nhìn Phụng Hồng Loan. Bày chuyện vui đùa?

Vân Cẩm nhìn trời tròn trắng mắt, bày chuyện vui đùa? Nàng thật có thể nói ra được. Hôm nay nói Vọng Nguyệt Lâu tổn thất lượng hoàng kim cũng không quá đáng.

Sắc mặt Phụng Hồng Loan bình tĩnh, ánh mắt thanh đậm, khoe miệng mỉm cười, thanh nhã phong hoa, khiến người ta không chút hoài nghi lời của nàng.

Thanh Lam Thanh Diệp mở to hai mắt nhìn tiểu thư nhà nàng. Đã không thể dùng từ tròn mắt ngoác mồm mà hình dung nữa rồi.

Nghe vậy, tuy rằng Trương bỏ đầu và Lý bỏ đầu cảm thấy chuyện không có đơn giản như vậy, nhưng lại lập tức quay đầu, nhìn về phía Khanh nương, sống lưng cũng thẳng hơn vài phần: "Người chính là tú bà của Vọng Nguyệt Lâu?"

"Chính là nô gia!" Khanh nương rũ mi xuống, lên tiếng trả lời.

"Là người nhờ người báo quan, nói có người tới nơi này gây rối?" Trương bỏ đầu nhìn Khanh nương, đáng vẻ đường hoàng hỏi.

"Nô gia chưa từng gọi người báo quan!" Khóe mắt Khanh nương liếc sang Vân Cẩm, thấy ánh mắt Vân Cẩm vẫn nhìn lên trên như cũ, vẻ mặt không có chút chỉ thị nào, thờ dãi trong lòng, lập tức lắc đầu.

"Hả?" Trương bỏ đầu cùng Lý bỏ đầu nhất thời ngẩn ra, nhìn Khanh nương: "Không phải người gọi người báo quan? Như vậy bên trong. . . Nơi này biến thành như vậy. . . Bộ đáng như vậy?"

"Là nô gia cùng hai vị cô nương đánh cược mở trò đùa nhỏ. Mới biến thành bộ dáng này." Khanh nương quét mắt liếc nhìn bốn phía, nhin xuống cảm giác nhức nhối trong lòng, chậm rãi nói.

"Vậy. . . Chuyện này. . . Nói cách khác không ai gây rối?" Trương bỏ đầu và Lý bỏ đầu nhìn Khanh nương chất vấn. Cái bộ dáng này, chẳng khác gì bị cường đạo ăn cướp, đồ vật quý giá tổn thất không ít, có thể nói là vô cùng nghiêm trọng? Lại càng không nói đến chỉ là đùa vui? Nếu là đùa giỡn, trò đùa này cũng thật quá mức.

Hơn nữa người nào cũng đều biết, từ trước đến nay không có người nào dám vào Vọng Nguyệt Lâu đánh phá. Tú bà Vọng Nguyệt Lâu trân trọng bảo vệ nơi này còn hơn là bảo vệ gương mặt của chính nàng rất nhiều. Hậu trường Vọng Nguyệt Lâu cứng rắn, theo như lời truyền hoàng thượng còn thường xuyên quan tâm chăm sóc nơi này. Đây đều là những thứ có thể hiểu nhưng không được nói ra, cho nên từ xưa tới nay chưa từng có ai ngu ngốc đến Vọng Nguyệt Lâu quấy rối.

Lẽ nào thật sự là đùa giỡn? Trương bỏ đầu cùng Lý bỏ đầu cứ thế nhìn Khanh nương, lại chuyển mắt nhìn Phụng Hồng Loan và Vân Cẩm.

Thấy hai người kia tay nắm tay đứng chung một chỗ, nam tử tuấn mỹ tuyệt luân, nữ tử thanh lãnh tao nhã, thật là một đôi bích nhân.

Về mặt hai người nhất thời trở nên si ngốc, ngơ ngác hâm mộ.

"Vâng, không ai quấy rối!" Khanh nương lập tức khẳng định nói. Dừng một chút lại nói: "Có lẽ là động tĩnh nơi này của chúng ta quá lớn, cho nên có người tưởng lầm là xảy ra chuyện hỗn loạn, mới đi báo quan. Đơn thuần là hiểu lầm!"

Nói xong, ánh mắt Khanh nương quét quanh, nhìn lướt qua bên trong đại sảnh tất cả những quy nô và cô nương, còn có các ân khách khác đã nhìn thấy hết thảy những chuyện này, chỉ thấy người người đều si mê nhìn Vân Cẩm và Phụng Hồng Loan, lại lần nữa thờ dãi.

"Nếu đã là hiểu lầm, Trương bỏ đầu và Lý bỏ đầu liền rút các huynh đệ về đi! Người ta còn muốn buôn bán." Phụng Hồng Loan cực kỳ hợp thời mở miệng.

"Vâng, phải, Tam tiểu thư nói rất đúng." Trương bỏ đầu và Lý bỏ đầu lập tức bừng tỉnh, khuôn mặt hai người có chút quần bách, vội vã quay sang cúi người chào Vân Cẩm và Phụng Hồng Loan: "Vây chúng tiểu nhân liền trở về."

"Hai vị đại ca tạm biệt!" Phụng Hồng Loan gật đầu cười nhạt.

Vân Cẩm thu tầm mắt từ trên đầu lại, thần nhiên nhìn Trương bỏ đầu và Lý bỏ đầu, thanh nhuận cười nói: "Đương kim hoàng thượng thánh minh, người chính trực không a tài năng như Trương bỏ đầu cùng Lý bỏ đầu, đúng là trụ cột quốc gia. Sẽ có một ngày, nhận thánh ân được cất nhắc, lên như điều gặp gió."

Nghe vậy, Trương bỏ đầu cùng Lý bỏ đầu liền vui vẻ, thiên hạ này ai không biết Vân công tử có quan hệ thân thiết với hoàng tộc các quốc gia, được chiêu đãi như thượng khách hoàng tộc. Có những lời này của Vân Cẩm, tiền đồ bọn họ đương nhiên sẽ bừng sáng.

"Chúng tiểu nhân sợ hãi. Rất cảm ơn Vân công tử khen ngợi. Nhất định không phụ thánh ân. . ." Trương bỏ đầu cùng Lý bỏ đầu liền quỳ xuống đất bái tạ, kính sợ (Lin: vụ này là sợ vì vui quá).

"Ha ha, Trương bỏ đầu, Lý bỏ đầu xin tạm biệt!" Vân Cẩm cười khê.

"Vân công tử, Tam tiểu thư. . . Chúng tiểu nhân cũng không quấy rầy, cáo lui!"

Hai bỏ đầu lập tức bò dậy, quay sang mọi người phía sau vung tay lên, trong nháy mắt đã rút khỏi Vọng Nguyệt Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Hữu Cầu Tất Ứng (Canh Hai)

*Hữu cầu tất ứng: Cầu được ước thấy, cầu sao được vậy.

Nhìn Trương Bộ đầu Lý bỏ đầu dẫn cả đám người biến mất khỏi Vọng Nguyệt Lâu trong nháy mắt. Từ đầu chí cuối khóe miệng Phụng Hồng Loan vẫn luôn mang theo nụ cười thần nhiên. Hai người kia biết thỉnh phong biện vũ (theo gió làm mưa), tùy mặt gửi lời, giỏi biến đổi theo tình hình. Văn Cẩm nói không sai, tiền đồ tương lai quả không thể đo lường.

Bởi vì thế giới này thích hợp cho những người như thế tồn tại. Giống như những kẻ đầu gỗ ngu ngốc, dĩ nhiên sẽ bị đào thải.

"Loan nhi, chúng ta cũng trở về phủ nào!" Văn Cẩm quay đầu, nhìn Phụng Hồng Loan, mở miệng cười.

Phụng Hồng Loan thu tầm mắt lại, chuyển mắt nhìn Văn Cẩm, bốn mắt nhìn nhau, trong con ngươi Văn Cẩm tràn đầy vui vẻ. Hơi hơi nhú mào, Phụng Hồng Loan gật đầu.

Văn Cẩm mỉm cười, cầm tay Phụng Hồng Loan đi về phía trước.

Phụng Hồng Loan cũng cất bước, đuổi kịp theo sau. Đi tới bên người Khanh nương, bước chân dừng một chút, nhìn về mặt hạm hực của Khanh nương, liếc mắt nhẹ giọng: "Tồn thất hôm nay của Vọng Nguyệt Lâu, người làm thống kê đưa tới phủ Thừa Tướng cho ta, ta sẽ bồi thường theo sổ sách cho người."

Khanh nương ngó ra, không dám tin mà ngẩng đầu nhìn Phụng Hồng Loan.

Nói xong một câu, bước chân Phụng Hồng Loan lại tiếp tục, quay sang Thanh Lam Thanh Diệp còn chỉ ngây ngốc đứng ở nơi đó lạnh lùng nói: "Thanh Lam, Thanh Diệp! Còn không đuổi theo!"

"Vâng, tiểu thư!" Thanh Lam cùng Thanh Diệp liền bừng tỉnh. Vội vã bước nhanh theo sau lưng Phụng Hồng Loan và Văn Cẩm.

Một nhóm mấy người, rất nhanh liền ra khỏi Vọng Nguyệt Lâu.

Cửa Vọng Nguyệt Lâu, mọi người vây xem đều đồng loạt tránh ra, để mấy người đi qua.

Mọi người trong Vọng Nguyệt Lâu nhìn theo bước chân rời khỏi của Văn Cẩm và Phụng Hồng Loan, ánh mắt vẫn như cũ ngơ ngác ngấm theo mãi thật lâu sau cũng không thể thu hồi.

Chỉ chớp lát sau, có hơn mười nữ tử xinh đẹp tuyệt sắc thu thập bao quần áo đồ nữ trang chậm rãi đi xuống lầu.

"Các người làm cái gì vậy?" Khanh nương thu tầm mắt lại, nhìn thấy mấy nữ tử từ từ trên lầu xuống, chính là mười hai đóa kim hoa trước mắt của Vọng Nguyệt Lâu. Chiêu bài của Vọng Nguyệt Lâu. Liền có một dự cảm xấu.

"Hồi bẩm ma ma, là công tử đưa đem chúng ta cho Phụng tam tiểu thư phủ Thừa Tướng. Chúng ta phải tới phủ Thừa Tướng." Một nữ tử đứng trước nói. Về mặt bị thương, nhưng nghĩ đến Văn Cẩm cũng tới phủ Thừa Tướng, lại lên tinh thần.

"Cái gì?" Nghe vậy, Khanh nương sắc mặt lập tức biến đổi: "Các người là nói công. . . Văn công tử đưa các người cho phủ Thừa Tướng?"

"Vâng, ma ma, chẳng những là chúng ta, công tử cũng muốn ở rể phủ Thừa Tướng. . ." Nàng kia lại nói.

"Ồ ồ?" Khuôn mặt xinh đẹp như hoa của Khanh nương lại trắng thêm vài phần, mắt đẹp trừng to, không dám tin tiến lên đi hai bước, nắm lấy cánh tay nữ tử kia, "Người nói cái gì? Công tử muốn tới phủ Thừa Tướng ở rể?"

Giọng nói của nàng rất lớn, cực kỳ xao động, nhất thời khắp nơi trong ngoài Vọng Nguyệt Lâu dâng lên tiếng kêu kinh ngạc. Thiên hạ đệ nhất công tử Văn Cẩm công tử sắp tới phủ Thừa Tướng ở rể? Bọn họ không nghe lầm chứ! Người người đều không dám tin nhìn nàng kia.

"Ma ma, công tử nói như vậy." Nàng kia hoảng sợ lập tức gật đầu, tựa hồ bị Khanh nương dọa sợ, nhẹ giọng cẩn thận nói.

"Làm sao có thể? Công tử làm sao sẽ vào. . . Ở rể phủ Thừa Tướng?" Khanh nương dời tầm mắt, nhìn chúng nữ tử ở phía sau.

Sắc mặt các nàng thương tâm đồng loạt gật đầu, quả quyết nói: "Ma ma, chúng ta tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được, công tử nói là muốn tới phủ Thừa Tướng ở rể, làm hôn phu của Phụng tam tiểu thư, còn nói chờ khi nào tướng gia trở về thì xin cưới. . ."

Nữ chưa nói xong, thân thể Khanh nương đã lao đảo, mí mắt khê đảo, hai mắt tối sầm lại, ngã xuống đất.

"Ma ma. . ." Mọi người lập tức kinh hãi hét lên, có người nhanh tay vội vã đỡ lấy nàng. Thế nhưng Khanh nương đã ngất đi.

"Ma ma, ma ma. . ." Trong nháy mắt chúng nữ tử kinh hô.

Kêu nửa ngày, Khanh nương mới từ từ tỉnh lại, liếc mắt nhìn chúng nữ tử, vừa nhìn về phía bao quần áo trên người các nàng, nửa ngày sau, cơ thể hư nhược mềm yếu của Khanh nương đứng lên, vô lực khoát khoát tay: "Nếu công tử đã dặn dò, các người đi ngay đi!"

". . . Vâng!" Chúng nữ tử lập tức lên tiếng trả lời. Khom người bái biệt. Rung rung liếc mắt nhìn Khanh nương, lần lượt đi ra khỏi Vọng Nguyệt Lâu.

Khanh nương nhìn hơn mười nữ tử biến mất ở cửa, khuôn mặt xinh đẹp như hoa trắng bạch như tờ giấy, một lúc lâu, mới cất bước yếu ớt đi lên lầu, phát

tay một cái, giọng nói vô lực truyền đến: "Kể từ hôm nay Vọng Nguyệt Lâu ngừng buôn bán nghỉ ngơi mười ngày! Tất cả giải tán đi!"

Câu nói vừa dứt, chớp mắt Khanh nương đi lên lầu, bóng dáng cũng theo đó biến mất.

Các công tử trẻ tuổi tới Vọng Nguyệt Lâu tìm vui và các cô nương của Vọng Nguyệt Lâu, cùng những quy nô nằm trên mặt đất, mặt mày ai nấy đều trợn trừng. Về mặt ai ai cũng đầy ý không dám tin.

Nữ tử mới vừa rồi lại là Phụng tam tiểu thư? Là cái người bị Ly Vương điện hạ hưu bỏ trước khi gả qua là đích khí phụ trong lời đồn sao? Phụng tam tiểu thư Phụng Hồng Loan bao cô phế vật ngu ngốc bậc nhất Đông Ly quốc?? Đừng nói nói ra không ai tin tưởng, chính là tận mắt nhìn thấy, cũng không ai tin tưởng.

Cử chỉ Phụng tam tiểu thư như vậy, sao có thể là người ngu ngốc phế vật trong lời đồn? Bây giờ vừa thấy mới biết cái gì gọi là tin đồn hại người.

Tình hình xảy ra trong Vọng Nguyệt Lâu chẳng qua chỉ trong chớp lát. Đương nhiên Phụng Hồng Loan cùng Vân Cẩm đều không biết, hai người cùng nhau ra ngoài.

Xe ngựa Tướng phủ đậu ở chỗ an tĩnh này, ngoại trừ xe ngựa của Tướng phủ, còn có mấy chiếc xe ngựa lộng lẫy dừng ở phía sau xe ngựa phủ Thừa Tướng. Phụng Hồng Loan thân nhiên nhìn thoáng qua, chỉ thấy có mấy nữ tử ăn mặc trang phục tỳ nữ đứng ở bên cạnh xe, y phục trên người tỳ nữ là phục sức của Vọng Nguyệt Lâu.

Con người lạnh nhạt hơi hơi nheo lại, Phụng Hồng Loan chuyển mắt nhìn Vân Cẩm, lạnh lùng nói: "Vẫn không buông tay!"

"Như vậy rất tốt!" Vân Cẩm không chút nghĩ ngợi lắc đầu.

"Người chắc chắn chứ?" Tú mi của Phụng Hồng Loan dựng đứng cả lên.

"Ừm. . . Không quá chắc chắn. . ." Vân Cẩm nhìn thấy đáy mắt u ám nguy hiểm trên mặt Phụng Hồng Loan, lắc đầu, chậm rãi nói: "'Ta cho rằng Loan nhi có chuyện cầu ta, nhất định sẽ rất tốt với ta. Bây giờ ngay cả sắc mặt tốt cũng không cho ta, ta xem ta không cần phải đi tướng phủ nữa!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phụng Hồng Loan trầm xuống.

Nghe nói mùi vị vịt quay phủ dung của Túy Khuynh Trai rất ngon, có thể nói là tuyệt vời nhất. Nếu Loan nhi không ưa ta, ta vẫn nên tới Túy Khuynh Trai đau lòng uống một trận, nhất túy giải thiên sầu nà!" Nói xong, Vân Cẩm không nhìn khuôn mặt đang sa sầm của Phụng Hồng Loan, buông tay nàng ra, xoay người đi sang quán rượu đối diện Vọng Nguyệt Lâu, vừa đi vừa nói.

Khuôn mặt Phụng Hồng Loan càng lúc càng lạnh, không chút nghĩ ngợi, đưa tay túm lấy tay Vân Cẩm đặt vào trong tay mình, nắm chặt lấy, lạnh lùng nói: "'Ngoại trừ phủ Thừa Tướng, chỗ nào người cũng không được đi!"

"Thế nhưng Loan nhi không muốn gặp ta, ta định không tới Phụng phủ nữa. Hơn nữa ta cũng muốn ăn vịt quay phủ dung! Mâm vịt quay ban này đều bị nàng ăn hết rồi, ngay cả móng vịt ta cũng không ăn được miếng nào!" Vân Cẩm dừng bước, nhìn Túy Khuynh Trai, trong lòng mắt phụng có ánh sáng rực rỡ lẫn lẫn lưu chuyển, ý tứ hàm xúc thâm thúy, nhẹ nhàng ai oán nói.

"Thanh Lam, Thanh Diệp, đi Túy Khuynh Trai gói một bàn vịt quay phủ dung mang về tướng phủ!" Phụng Hồng Loan lập tức trầm giọng phân phó.

"Vâng, tiểu thư!" Thanh Lam, Thanh Diệp lập tức ứng tiếng. Nhấc chân đi tới Túy Khuynh Trai.

"Ta muốn con mới ra lò!" Vân Cẩm lập tức nói.

"Phải mới lấy từ trong bếp ra!" Phụng Hồng Loan lạnh giọng lặp lại.

"Vâng, tiểu thư!" Thanh Lam, Thanh Diệp không quay đầu lại, lần nữa lên tiếng trả lời.

"Ta còn muốn một bình Tuyết Nhĩ Trân Châu, phải nóng mới được àh!" Khóe miệng Vân Cẩm cong lên o(n_n)o~, nói sau lưng Thanh Lam Thanh Diệp. Cảm giác cầu được ước thấy như thế này thật tốt mà!

"Vâng, Vân công tử!" Không đợi Phụng Hồng Loan phân phó, Thanh Lam, Thanh Diệp lập tức lên tiếng trả lời.

"Hai nha hoàn tỳ nữ này thật tốt quá. . ." Vân Cẩm dựa vào cửa sổ của một gian nhà gian nhìn Túy Khuynh Trai, mắt phụng quay vòng, mềm giọng nói: "Ta còn muốn có. . ."

Vân Cẩm mới vừa nói được phân nửa, cổ tay Phụng Hồng Loan chợt run lên, nắm chặt lấy tay Vân Cẩm, tay kia đột nhiên ôm lấy hông của hắn, khinh thân một cái, Vân Cẩm còn chưa phản ứng kịp, đã bị nâng túm lên xe.

Giọng nói vốn đã lạnh lẽo của Phụng Hồng Loan càng mang theo hàn ý dày đặc: "Lên xe!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Quan Sát Nghiêm Mật

Bên hông thêm một cánh tay mềm mại, người được hơi thở thanh nhã thơm mát như hoa đào của nữ tử, tâm hồn Vân Cẩm liền nhoáng lên.

Trong chốc lát, chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, còn chưa kịp phản ứng, người đã bị Phụng Hồng Loan ôm lên xe.

Thân hình còn chưa ổn định, Phụng Hồng Loan chợt buông bàn tay nắm bên hông Vân Cẩm ra, "Cạch" một tiếng mảnh cửa thoáng buông xuống, trong buồng xe lập tức tối sầm lại, ánh sáng phía ngoài bị che khuất.

Giọng nói lạnh lẽo thấu xương của Phụng Hồng Loan truyền ra ngoài: "Đánh xe! Lập tức hồi phủ!"

"Vâng, tiểu thư!" Phu xe lập tức giật mình, vung roi, xe ngựa nhanh chóng ổn định lên đường.

Phụng Hồng Loan xoay tròn mặt, mặt lạnh nhìn Vân Cẩm bên cạnh, tay siết chặt tay Vân Cẩm, hận không thể siết ra một vết thương.

Vân Cẩm cảm giác tay của mình được một bàn tay nhỏ bé mềm mại gắt gao siết chặt, có chút đau, có chút tê dại, có chút ngứa ngáy, thậm chí còn có chút đau ngứa, tròn tròn, nhất định là bàn tay nàng lấy tay cầm lấy vệt quay ăn nên dính mỡ, chuyển toàn bộ lên tay của hắn.

Nhưng hắn một chút cũng không cảm thấy phản cảm hay chán ghét gì. Trái lại còn theo đó nảy lên một cảm giác quen thuộc, khiến tim của hắn không thể khống chế được mà nhảy lên tinh thần. Dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực ngay giây tiếp theo. Bàn tay không bị Phụng Hồng Loan nắm lấy không xoa nhẹ lên ngực. Muốn bình phục loại cảm giác này, thế nhưng dù như thế nào cũng không khống chế được.

Trái tim Vân Cẩm loạn nhịp nhìn bàn tay được Phụng Hồng Loan nắm lấy. Một đôi mắt phụng mù mịt như sương.

Phụng Hồng Loan nhìn thoáng qua Vân Cẩm, thấy hắn im lặng, không hề muốn này muốn nọ nữa, liền thu tầm mắt về, nhắm hai mắt lại. Trong lòng tối tăm phiền muộn. Tốt nhất Vân Cẩm đừng làm cho nàng thất vọng, thực sự là người của Vân tộc, có thể cứu được Xảo nhi, bằng không. . .

"Tiểu thư! Những gì Vân công tử muốn đều đã có, vẫn còn nóng hổi!"

Không biết thời gian trôi qua đã bao lâu, tiếng bước chân vội vàng vàng đuổi kịp xe ngựa, giọng nói của Thanh Lam truyền đến từ ngoài xe.

"Đồ của người!" Phụng Hồng Loan không mở mắt ra, lạnh lùng nói.

Vân Cẩm ngẩng đầu, ánh mắt mê ly mịt mờ chỉ nhìn Phụng Hồng Loan. Mặc dù chỉ là một bên gò má, nhưng đã mềm mại hoàn mỹ như vậy, nõn nà non mịn như vậy. Tuy rằng sắc mặt của nàng rất không tốt, nước da tuy hơi vàng, thế nhưng cũng không làm tổn hại tới vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của nàng.

Ánh sáng trong trẻo lạnh lùng bao phủ quanh thân nàng, khiến người ta đã nhìn vào liền không thể dời mắt.

Mỹ nhân hắn gặp qua nhiều vô kể, cho dù là những nữ tử kia trong Vọng Nguyệt Lâu ban này, cho dù là đệ nhất mỹ nhân Tây Lương quốc Quỳnh Hoa công chúa, nhưng từ trước đến nay hắn không hề có cảm giác này. Loại cảm giác muốn được gần gũi, đến gần, vừa muốn được tới gần lại càng muốn thân mật nhiều hơn. . .

"Nhìn ta làm cái gì? Không nghe được sao?" Phụng Hồng Loan cảm giác được ánh mắt của hắn chiếu thẳng vào người nàng, lạnh lẽo mở mắt ra, liếc Vân Cẩm một cái.

Vân Cẩm tức khắc cảm thấy lạnh cả tim, trái tim mới vừa rồi còn đập mạnh đầy tình cảm ấm áp mê ly trong nháy mắt biến mất không còn gì. Chạm tới con người lạnh như băng của Phụng Hồng Loan thì hơi hơi nhúm mày.

Sao hắn có thể cảm thấy nữ nhân này xinh đẹp? Nữ nhân này là người lòng dạ thâm độc mới đúng!

Rút tay khỏi Phụng Hồng Loan, nhắm mắt lại, buồn bực nói: "Ném đi! Ta lại không muốn ăn!"

"Ném!" Vân Cẩm vừa dứt lời, Phụng Hồng Loan không chút do dự phân phó.

". . . Vâng!" Thanh Lam ở bên ngoài tiếc nuối nhìn vệt quay được bọc giấy dầu thật tốt trong tay, vung tay, ném bay.

Trong xe lần thứ hai rơi vào yên lặng, chỉ có tiếng bánh xe đè nặng lên mặt đường vang lên theo tiết tấu, đi qua phố xá huyên náo, một đường thông suốt không trở ngại về tới phủ Thừa Tướng.

Lầu hai Túy Khuynh Trai, trong một nháy mắt.

Nam tử mặc cẩm bào màu đen chấp tay đứng trước cửa sổ, đưa mắt nhìn xe ngựa của Phụng Hồng Loan và Vân Cẩm đi xa. Mắt phụng ngó nhìn

thật lâu. Dung mạo khi sương tái tuyết hơi hột như mây bay nhẹ nhàng, không nhìn ra biểu tình.

*Khi sương tái tuyết: lẫn cả sương, hơn cả tuyết.

Phía sau hắn có một tiểu đồng mười hai mười ba tuổi lanh lợi đứng thẳng, cũng nhìn chiếc xe ngựa kia đi xa. Trong mắt toàn là kinh diễm. Ban nãy hắn nhìn thấy một nữ tử còn xinh đẹp hơn Quỳnh Hoa công chúa mấy phần. Nàng chính là người chủ tử muốn điều tra sao?

Mãi đến khi xe ngựa biến khỏi tầm quan sát, tiểu đồng mới thu hồi ánh mắt của mình lại, nhìn nam tử: "Chủ tử, nàng. . . Nàng thật là đẹp. . ."

"Ừm!" Nam tử gật đầu. Ánh mắt vẫn như cũ nhìn phương hướng chiếc xe ngựa kia biến mất. Về mặt thanh đạm

"Chủ tử, hình như người đi ra cùng nàng khi nãy là Vân công tử. . ." Tuy rằng tiểu đồng còn nhỏ tuổi, nhưng từ nhỏ đã tiếp xúc với hoàn cảnh phức tạp, thực không phải người cái gì cũng không hiểu. Cần thận nhìn về mặt của chủ tử nhà mình, nhẹ giọng nói.

"Ừm! Là hắn!" Nam tử lần nữa gật đầu.

"Không phải chủ tử muốn đi Vọng Nguyệt Lâu gặp thấy nàng sao? Vì cái gì mà chúng ta lại vào Túy Khuynh Trai?" Tiểu đồng khó hiểu nhìn nam tử. Rõ ràng chủ tử đã nói đi tới Vọng Nguyệt Lâu ở đối diện, thế nhưng vừa tới nơi thì lại đổi ý, dẫn hắn vào Túy Khuynh Trai này, hơn nữa còn dừng lại giữa chừng.

"Bây giờ còn còn không phải lúc." Nam tử lắc đầu.

"Cái gì không đúng lúc?" Tiểu đồng không hiểu nhìn nam tử.

Nam tử không nói nữa. Tay ngọc nhẹ nhàng gõ song cửa, phát ra tiếng vang khe khẽ. Mắt phượng vẫn đang nhìn phương hướng ly khai xe ngựa đã rời xa, ánh mắt trong suốt hờ hững hơi lạnh.

Tiểu đồng biết điều không dám mở miệng nói nữa.

Gian phòng yên tĩnh, lát sau, bóng dáng màu đen phiêu nhiên nhi lạc, mang chút hơi thở tối tăm lạnh lùng. Giọng nói cũng lạnh lạnh: "Chủ tử!"

"Hả? Có tra ra phủ Thừa Tướng xảy ra chuyện gì không?" Nam tử không quay đầu lại, dịu dàng lên tiếng hỏi.

"Hồi bẩm chủ tử! Tra ra được một ít." Nam tử chính là Lưu Nguyệt: "Thuộc hạ tra được sáng nay Ly Vương tới phủ Thừa Tướng, hình như là vì chuyện ngày hôm qua Phượng tam tiểu thư nhốt tử tiểu thư và ngũ tiểu thư của phủ Thừa Tướng lại. Trước đi tới đó đòi người."

"Người kẻ lại kỹ càng xem!" Nam tử gật đầu.

"Vâng!" Lưu Nguyệt gật đầu, giọng nói thanh lãnh không chút phập phồng nói: "Hôm qua Phượng tam tiểu thư đóng cửa đánh các vị phu nhân trong phủ Thừa Tướng, sau khi Ly Vương điện hạ cùng Vân Cẩm công tử đi rồi. Các vị tiểu thư trong phủ Thừa Tướng đi học về cũng tới tòa tiểu viện kia. Phượng tam tiểu thư đánh gãy răng Ngũ tiểu thư, đánh sưng mặt Lục tiểu thư. Sau đó lại cho những tiểu thư khác nhốt hai người bọn họ vào từ đường phủ Thừa Tướng. . ."

(Lin: cái vụ đánh người này ai không nhớ thì xem lại chương 21, 22 :D)

Khóe miệng nam tử tràn ra nụ cười yếu ớt, như có như không.

"Ly Vương điện hạ nghe nói việc này, sáng nay liền đi Phượng phủ tìm Phượng tam tiểu thư đòi người. Mới vừa vào Phượng phủ, Truy Nguyệt nói năng tùy tiện, dùng kiếm làm tổn thương Phượng tam tiểu thư, Phượng tam tiểu thư được thiếp thân nha hoàn Xảo nhi ngăn trở, một kiếm này đâm vào ngực nàng ta. Về sau Lưu Nguyệt bị đuổi về Tây Lương. Ly Vương hỏi phủ vào thư phòng tới giờ vẫn chưa ra. Phượng tam tiểu thư liền đi Vọng Nguyệt Lâu tìm Vân Cẩm. Còn bên trong lại có chuyện gì xảy ra, thứ cho thuộc hạ vô năng, không tra được." Lưu Nguyệt nói một hơi rồi, nhìn nam tử.

"Ừm!" Sau khi nghe xong, nam tử gật đầu, chậm rãi thu ý cười, mắt phượng hiện lên tia thâm thúy, đáy mắt sâu thẳm như đầm nước, giọng nói trầm thấp du dương nhẹ nhàng vang lên: "Thảo nào nàng phải đi Vọng Nguyệt Lâu tìm Vân Cẩm, thiên hạ này ngoại trừ Vân tộc, sợ là không ai có thể cứu tiểu nha hoàn của nàng, không nghĩ tới người vô tình lãnh cảm như vậy, lại. . ."

Lại cái gì, nam tử đột nhiên ngưng lại, không nói nữa.

Lưu Nguyệt cũng không nói. Tiểu đồng nhìn chủ tử cùng Lưu Nguyệt, cái hiểu cái không.

Một lúc lâu, nam tử chậm rãi mở miệng: "Vì sao Quân Tử Ly tìm nàng đòi hai vị tiểu thư của phủ Thừa Tướng?"

"Căn cứ theo lời đồn thì Ngũ tiểu thư và Lục tiểu thư phủ Thừa Tướng có danh xưng là cảm tiêu song tuyết. Còn một tháng nữa là tới thịnh yến của Thái hoàng thái hậu Đông Ly quốc. Hoàng thượng đã chỉ đích danh nói muốn nghe hai người đàn một khúc. Bây giờ đáng về dung mạo hai vị tiểu thư xảy ra chuyện, vì thế Ly Vương điện hạ mới tới." Lưu Nguyệt nói

"Ồ?" Nghe vậy, đuôi lông mày nam tử khẽ nhíu, khóe miệng kéo ra một nụ cười lạnh lùng: "Quân Tử Ly ngoại trừ quan tâm Quỳnh Hoa ra, từ lúc nào đã quan tâm tới sống chết của nữ nhân khác?"

Lưu Nguyệt cùng tiểu đồng lặng lẽ đứng im, không ai tiếp lời.

Thoáng chốc, nam tử thu hồi ý cười, nhẹ vẫy ống tay áo, trầm giọng nói với Lưu Nguyệt: "Kể từ hôm nay, phái người nghiêm mật quan sát nhất cử nhất động trong phủ Thừa Tướng. Cách xa một chút, không được để người khác phát hiện!"

"Vâng!" Lưu Nguyệt lập tức cúi người.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Vô Tay Giao Kèo

Xe ngựa chậm rãi dừng lại trước cửa phủ Thừa Tướng, phu xe nhanh chóng xuống xe, Thanh Lam Thanh Diệp một trái một phải đứng cạnh xe, đẩy rèm ra, quay vào trong xe cúi người: "Tiểu thư, đã về tới phủ!"

"Ừm!" Phụng Hồng Loan lên tiếng, đôi mắt đang nhắm nhẹ nhàng mở ra. Nhìn thoáng qua bên ngoài, nhảy xuống xe.

Vân Cẩm vẫn nhắm mắt lại ngồi yên trong xe không nhúc nhích, tóc đen buông xuống, che khuất một bên khuôn mặt như ngọc của hân, lông mi thật dài bao phủ đôi mắt phụng, trông cứ như đang ngủ.

"Xuống xe!" Phụng Hồng Loan nhìn Vân Cẩm, cau mày lạnh lùng nói.

Vân Cẩm chậm rãi ngẩng đầu lên, mở mắt ra, một đôi mắt phụng trong suốt sáng như gương, như một làn sóng biếc dập dờn trên mặt hồ, trong suốt như có thể nhìn thấu người ta. Theo dõi Phụng Hồng Loan, không nhiễm chút bụi trần, lặng lẽ đưa mắt nhìn. Dường như muốn từ đáy mắt nâng tiến sâu vào đáy lòng.

Tâm hồn Phụng Hồng Loan hơi chao đảo một cái. Nhìn Vân Cẩm, hai đôi mắt đối lập nhau, trong mắt Vân Cẩm chiếu ra ánh ngược ánh mắt nàng, cứ nhiên xuất hiện một đôi mắt có ánh nhìn giống hệt Vân Cẩm.

Trong suốt mát rượi, như thanh tuyến, lại tựa gương sáng. Dưới đáy thanh tuyến, lại là bóng tối đêm khuya mà dù là ai đi nữa cũng không thể chạm tới được.

Nhất thời một dòng nước xoáy u ám cuốn vòng qua, Phụng Hồng Loan cố kiềm chế cảm giác chán ghét đột nhiên thăng lên nơi đáy lòng. Phải chăng những người lòng dạ hiểm độc đều có ánh mắt xinh đẹp như vậy?

Thực sự là lãng phí vật tốt thế gian!

Chốc lát, Phụng Hồng Loan chán ghét dời ánh mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo, lạnh lùng nói: "Còn không xuống xe!"

"Loan nhi, nàng không nên nói với ta như vậy chứ?" Đáy mắt Vân Cẩm hiện lên vẻ bị tổn thương. Nhẹ giọng yếu đuối nói: "Nàng muốn ta tới ở rể trong phủ Thừa Tướng, tất cả ta đều nghe theo nàng, nàng còn muốn ta làm thế nào nữa. . ."

Nghe vậy, Phụng Hồng Loan quay đầu lại, ánh mắt như muốn nhìn chết Vân Cẩm: "Mọi thứ trong phủ Thừa Tướng không phải người đã biết hết rồi sao? Đừng có giả bộ!"

Vân Cẩm nháy mắt một cái, vô tội nhìn Phụng Hồng Loan.

"Nói đi, cứu một mạng của Xảo nhi, người muốn ra điều kiện gì, ta đều đồng ý với người!" Phụng Hồng Loan hít sâu một hơi, xụ mặt hỏi.

Cái hân chờ chính là những lời này của nàng! Khóe miệng Vân Cẩm hơi cong, trong nháy mắt vẻ mặt vô tội đã tan thành mây khói, nhìn Phụng Hồng Loan, mi mắt liễm điểm mà cười: "Bất luận ta có ra điều kiện gì, Loan nhi cũng đều đồng ý sao?"

"Đương nhiên!" Phụng Hồng Loan lạnh lùng gật đầu.

"Tốt!" Ngón cái cùng ngón trỏ của Vân Cẩm nhấn vào nhau, vỗ tay một tiếng, âm thanh thanh thủy thoải mái, nhìn Phụng Hồng Loan, miệng cười sâu sắc: "Ta muốn Loan nhi đồng ý với ta một điều kiện, bất cứ lúc nào, bất luận chỗ nào, chỉ cần ta đưa ra điều kiện này, nàng đều phải đáp ứng!"

"Tốt! Chỉ cần người có thể cứu sống nàng." Phụng Hồng Loan không chút nghĩ ngợi gật đầu. Hân chỉ ra một điều kiện với nàng, mà nàng chính là đòi ba điều kiện với Quân Tử Ly đây!

"Loan nhi, nàng cần phải hiểu rõ, một điều kiện của ta, không thể so với ba cái điều kiện giữa nàng và Quân Tử Ly. Thậm chí có thể nói có lẽ chỉ một điều nhưng cũng có thể vượt ba. Nàng xác định là nàng đồng ý với ta?" Vân Cẩm nhìn ánh mắt của Phụng Hồng Loan.

“Đương nhiên!” Phụng Hồng Loan cũng nhìn vào mắt Vân Cẩm. Đương nhiên nàng biết mình vừa đồng ý điều gì. Mà đối với Quân Tử Ly, còn thời gian cả đời! Đương nhiên nàng cũng sẽ không dễ dàng tha cho Quân Tử Ly chỉ bằng ba cái điều kiện kia. Nhất định phải làm cho hắn nhũc nhối.

Vân Cẩm cũng là kẻ lòng dạ hiểm độc giống như nàng, tuy rằng chỉ đưa một điều kiện, nhưng có lẽ đúng như lời hắn nói, có thể chỉ cần mình nói câu đồng ý sẽ trở thành vạn kiếp bất phục. Thế nhưng Xảo Nhi, nàng nhất định phải cứu. Vô luận là vì giao phó với Phụng Hồng Loan đã chết đi, hay vì lương tâm của nàng khi Xảo Nhi đỡ kiếm kia thay nàng. Hoặc có lẽ đáy lòng nàng vẫn còn lưu lại chút ánh sáng mặt trời le lói cùng ý muốn bảo vệ. Nàng đều muốn cứu được Xảo Nhi. Chỉ một lần này.

“Ồ? Loan nhi đáp ứng thật đúng là sáng khoái. Cũng làm cho ta không biết phải làm sao rồi đây!” Vân Cẩm vẫn cười như cũ, nhưng ý cười lại không đạt vào đáy mắt, con ngươi đen tối liếc mắt một cái là rõ mồn một: “Loan nhi, nàng khẳng định không nàng đang tự miễn cưỡng?”

“Sẽ không!” Phụng Hồng Loan lắc đầu, nhìn Vân Cẩm nhủ này: “Làm sao mà ngươi còn nói nhảm nhiều như vậy!”

Vân Cẩm không để ý tới vẻ mặt lạnh lẽo của Phụng Hồng Loan, tiếp tục chậm rãi nói: “Dẫu sao nàng ta cũng chỉ là một tiểu nha hoàn, tuy là sống cùng nàng được vài năm. Thế nhưng nàng ta vốn chính là nô tài của nàng, theo lý thường mà nói nàng ta chịu thương thay nàng là chuyện đương nhiên. Còn không đáng để nàng phải vì nàng ta mà phải bỏ ra lợi ích lớn như vậy. Phải biết rằng một khi nàng đáp ứng điều kiện này của ta, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng.”

“Không cần ngươi nói, ta đương nhiên tự hiểu!” Phụng Hồng Loan quả quyết nói: “Đồng ý chính là đồng ý! Phụng Hồng Loan ta sinh ra đã có nguyên tắc, chỉ cần ta thật lòng thật dạ đáp ứng ngươi, thì tuyệt không đổi ý!”

“Tốt!” Vân Cẩm nhìn Phụng Hồng Loan, vẻ mặt nghiêm nghị: “Nói miệng không có bằng chứng, viết biên nhận làm chứng cứ. Đập tay ba cái tuyên thệ. Nếu nàng nuốt lời, người nàng quan tâm nhất sẽ chết không có chỗ chôn.”

Có tiền lệ lật lọng, nói không giữ lời của nữ nhân này hôm qua, Vân Cẩm không thể không gia tăng lợi thế. Không phải hắn không tin mình, mà thực sự là không tin nổi nữ nhân này, nàng quá xấu bụng.

“Tốt!” Phụng Hồng Loan nhìn chằm chằm Vân Cẩm, cắn răng phun ra một chữ.

Bất thành linh Vân Cẩm nở nụ cười, nét mặt tươi cười hé mở, tựa gốc ngọc lan thượng đẳng quý báu, tươi đẹp ướt át đến lóa mắt, giọng nói êm ái dễ nghe: “Loan nhi, vậy nàng lập lời thề đi!”

“Trời xanh trên cao, Phụng Hồng Loan ở chỗ này lập lời thề. Hôm nay cùng Vân Cẩm bàn điều kiện trao đổi, lập thành giao ước. Vân Cẩm cứu Xảo Nhi một mạng, Phụng Hồng Loan đồng ý một điều kiện của Vân Cẩm. Bất cứ lúc nào, vô luận chỗ nào, chỉ cần Vân Cẩm nói ra điều kiện, Phụng Hồng Loan nhất định phải đáp ứng. Đập tay ba cái tuyên thệ. Trời đất chứng giám. Nếu không giữ lời hứa, Phụng Hồng Loan cùng người ta quan tâm, sẽ bị trời tru đất diệt, chết không có chỗ chôn.” Phụng Hồng Loan giơ tay lên trời, nói năng có khí phách, giọng nói thanh lịch, như châu ngọc rơi xuống.

Thanh Lam, Thanh Diệp mở to hai mắt không dám tin nhìn Phụng Hồng Loan. Tiểu thư lại có thể vì Xảo Nhi thề độc như vậy. Nhờ đâu Vân Cẩm công tử đưa ra yêu cầu gì đó mà người không thể nào hoàn thành, kia chẳng phải tiểu thư. . .

Hai cặp mắt hoảng sợ nhìn Phụng Hồng Loan, lại quay đầu nhìn Vân Cẩm.

Chỉ thấy Vân Cẩm cũng giống bọn họ đang nhìn nàng, một đôi mắt phượng, đáy mắt trong suốt, có thể soi sáng nhật nguyệt. Là triệt để sáng chói chiếu rọi người khác, không còn nhìn thấy vẻ âm u như biển sâu trong đó, cũng không nhìn thấy bóng tối hủ bại, mà lại trong suốt thấy được tận đáy.

Cầm bảo màu trắng hoa lệ quý giá, nơi ông tay áo cùng vạt áo có thêu hai cành ngọc lan, ngọc lan ngậm nụ khai hoa nở rộ, thanh diêm, cao quý, độc lập nghiêng ngàng như vậy, không nhiễm chút bụi trần, tóc đen ngọc dải, theo làn gió mát nhẹ nhàng bay lên, vẻ đẹp rung động khó tả này khiến người ta không thể nào dời mắt.

Thanh Lam Thanh Diệp nhìn nhìn liên giây dại, ngoảnh đầu lại nhìn Phụng Hồng Loan. Chỉ thấy tiểu thư mặc một bộ như thủy lam y, duy độc oánh nhiên, giơ tay lên trời, cả người được bao phủ bởi lớp lớp ánh sáng rực rỡ. Xinh đẹp tới lóa mắt, cũng khiến người ta không dời nổi mắt hết như hắn.

Giờ phút này, Thanh Lam, Thanh Diệp đột nhiên cảm giác được các nàng như đã bị che phủ bởi lớp bụi mù chốn trần tục, vạn vật trong thiên địa cũng bị lu mờ. Chỉ còn nam tử áo trắng lười nhác ngồi trong xe ngựa, cùng thiếu nữ áo lam dứt khoát độc lập ở ngoài xe ngựa.

Vừa dứt lời, Phụng Hồng Loan xoay người, đưa tay nhắm ngay phía Vân Cẩm, mặt mày lạnh lẽo: “Vỗ tay đi!”

“Tốt!” Giọng nói Vân Cẩm vẫn du dương như cũ. Chậm rãi vươn tay ngọc, đặt đối diện tay Phụng Hồng Loan.

Bốn mắt nhìn nhau, “Bộp bộp bộp” ba tiếng vỗ tay mạnh mẽ vang lên. Vang dội tới tận chân trời. Tựa hồ phá vỡ tầng mây, bay thẳng lên trời cao!

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Cầm Sắt Gởi Thư

Ba tiếng vỗ tay vang lên, Vân Cầm nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của Phụng Hồng Loan, bỗng nhiên tươi cười hớn hở như gió xuân tháng ba, giọng nói trầm thấp êm ái: “Loan nhi, chúng ta lập thẻ mình ước như vậy, thật giống như đang tự định chung thân nhi! Loại cảm giác này. . . Thật tốt!”

Giương mặt Phụng Hồng Loan trầm xuống, nhìn Vân Cầm, giọng nói âm u lạnh lẽo thấu xương: “Nếu không phải còn cần người cứu mạng Xảo nhi, giờ phút này ta đã rút gân lột da của người ra, rồi ném vào bãi tha ma cho chó ăn!”

Trong lòng Vân Cầm nhất thời phát lạnh, nét mặt tươi cười liền cứng ở trên mặt.

“Còn không xuống xe!” Đôi mi thanh tú của Phụng Hồng Loan dựng thẳng.

Vân Cầm bấu môi: “Tuy rằng đã đập tay rồi, nhưng nàng còn chưa viết giấy cam đoan đưa cho ta làm chứng cứ đâu!”

“Người xuống xe! Đương nhiên trong Thanh Tâm các sẽ có sẵn giấy bút nghiên mực cho người.” Phụng Hồng Loan buồn rầu trong lòng, nhìn Vân Cầm, ánh mắt sắc như dao: “Người chắc chắn người thật sự có thể cứu được Xảo nhi?”

“Đương nhiên! Chỉ cần nàng ta còn lại một hơi thở, ta liền có thể lôi nàng ta về từ Quỷ Môn quan.” Vân Cầm lập tức nói.

“Tốt lắm, người xuống xe đi! Ta ngược lại thật muốn nhìn xem bản lĩnh của người tới mức nào. Có thật có thể đoạt lấy một điều kiện của ta hay không!” Phụng Hồng Loan không hề ý tứ tới Vân Cầm nữa, lạnh mặt nhắc chân đi vào trong phủ.

Vân Cầm nhìn bóng lưng lạnh lẽo của Phụng Hồng Loan, ý cười vui vẻ nơi khóe miệng càng thêm sâu sắc, vén vạt áo lên, chậm rãi nhảy xuống xe. Cũng đi theo Phụng Hồng Loan bước vào Phụng phủ.

Thanh Lam, Thanh Diệp tỉnh mộng, lập tức đi theo sau lưng hai người. Nhìn bóng lưng hai người một trước một sau, đều tao nhã loá mắt hết như nhau, không biết vì sao mà hình như tiểu thư tuyệt không thích Vân Cầm công tử, thậm chí lại còn vô cùng chán ghét Vân Cầm công tử.

Tiến vào, nha hoàn tới dò đường thấy Phụng Hồng Loan trở về, đã đứng cúi người thỉnh an từ rất xa.

Thấy vậy, mắt phụng Vân Cầm quay vòng, ý cười hứng thú càng thêm sâu thẳm. Phụng Hồng Loan không thèm nhìn tới, bước chân vội và đi tới Thanh Tâm các.

Đỗ Hải đứng chờ ở đây đã sớm không nhịn được, bây giờ vừa thấy Phụng Hồng Loan trở về, lập tức vui vẻ, tiến lên đón, quan sát toàn thân Phụng Hồng Loan từ trên xuống dưới một lần, thấy nàng vẫn tốt đẹp, tâm tư vốn căng thẳng mới thở phào nhẹ nhõm, cúi người thỉnh lễ: “Tiểu thư!”

“Ừm!” Phụng Hồng Loan gật đầu: “Xảo nhi như thế nào?”

“Bầm tiểu thư, thở ra thì nhiều, nhưng hít vào lại rất ít!” Đỗ Hải lo lắng nói. (Ừ, đại khái là ẽm thở gấp, không hít vào được nhiều => đang tiến gần tới cái chết.)

“Ừm! Ta vào xem!” Phụng Hồng Loan nhắc chân đi vào bên trong.

Vân Cầm chậm rãi tản bộ rồi tiến vào tiểu viện. Thường thức bốn phía, không thể kiềm chế mà lộ vẻ khen ngợi. Cần thận xem xét từng chỗ một, thật giống như hân hạnh nhận hạ thoả mái quan sát hoa viên của nhà mình vậy.

Đỗ Hải nhìn Phụng Hồng Loan đi vào trong phòng, quay đầu lại nhìn thấy Vân Cầm đang thông thả đi tới, mắt lão hiện lên một tia u thâm, cúi người hành lễ với Vân Cầm: “Lão nô ra mắt Vân công tử!”

“Đỗ tổng quản không cần khách khí.” Vân Cầm mỉm cười, nhìn Phụng Hồng Loan đã bước vào cánh cửa trước mặt, chậm rãi nói: “Từ nay về sau ta sẽ ở lại Phụng phủ, chúng ta chính là người một nhà.”

Đỗ Hải ngẩn ra, không hiểu nhìn Vân Cầm.

“Loan nhi muốn tuyên ta tới ở rể. Người nói chúng ta còn không phải là người một nhà sao!” Vân Cầm như rồng mây cười yếu ớt, nhìn Đỗ Hải, tia sáng âm u đen tối thoáng lóe lên nơi đáy mắt rồi biến mất.

Đỗ Hải ngẩn ra lần nữa, không dám tin nhìn Vân Cầm “Vào. . . Ở rể?”

“Đừng vậy! Ở rể!” Vân Cầm cười ôn hoà, cực kỳ quả quyết gật đầu. Dường như có một loại người không nói làm cho người ta kinh ngạc muốn chết thì thôi, đã hù một cái liền hù chết người ta.

“Tiểu. . . Tiểu thư. . .” Đỗ Hải lập tức quay đầu nhìn Phụng Hồng Loan. Tiểu thư tìm Vân Cầm công tử tới muốn hân ở rể? Chuyện này. . . Cái này làm sao có thể được?

“Còn tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ, xem ta có cắt lưỡi người quăng cho mèo ăn không!” Phụng Hồng Loan vừa đi vào cửa, mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn chòng chọc Vân Cầm, cả giận nói: “Còn không mau đi vào!”

“Loan nhi, nàng thật hung dữ!” Vân Cẩm liếc mắt: “Không biết bao nhiêu nữ tử trong thiên hạ muốn Vân Cẩm ta tới ở rể. Cũng chỉ có mỗi nữ nhân là nàng cứ thích khinh thường ta. Hừ, không chừng có một ngày. . .”

Vân Cẩm Đỗ Hải, chậm rì rì đi vào phòng. Theo câu nói kế tiếp giọng nói cũng nhỏ dần đi, không những Đỗ Hải không nghe rõ, ngay cả Phụng Hồng Loan đứng gần hẳn nhất cũng không nghe rõ.

Vào phòng, Phụng Hồng Loan bước nhanh tới trước giường, đưa tay kiểm tra hơi thở của Xảo nhi, sau đó thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nhìn Vân Cẩm: “Ngươi nhanh cứu nàng!”

Vân Cẩm nhàn rỗi nhìn thoáng qua Xảo nhi, ngay sau đó nhíu mày, nghĩ xem bàn tay hẳn có bao nhiêu cao quý, bưng bình rượu vàng, nâng ly bạch ngọc, cầm bút vẽ tranh, một tay viết thơ khảnh trúc. . .

Bây giờ để hẳn động thủ cứu một tiểu nha đầu như vậy, thực sự là không muốn chút nào mà. . .

Thế nhưng cứu tiểu nha đầu đó lại có thể đòi được một điều kiện của nữ nhân này. So sánh lẫn nhau, vẫn cố mà làm là được rồi.

“Thế nào? Ngươi đừng có nói với ta là ngươi không cứu được.” Phụng Hồng Loan thấy Vân Cẩm nhíu mày, liền khiêu khích.

“Dĩ nhiên là cứu được.” Dường như Vân Cẩm lười liếc mắt nhìn Xảo nhi nhiều thêm một cái: “Bây giờ nàng viết giấy biên nhận đưa ta để làm chứng. Ta sẽ trả về cho nàng một người vui vẻ hoạt bát.”

“Tốt!” Phụng Hồng Loan lập tức gật đầu. Đi tới trước bàn.

Thanh Lam cùng Thanh Diệp nhanh chân bước lên trước Phụng Hồng Loan, người bày giấy, người mài mực.

Phụng Hồng Loan nâng tay chấp bút, nét chữ nhanh chóng tựa nước chảy mây trôi, hành văn liền mạch lưu loát. Trong giây lát một tờ văn tự đã hoàn thành, ở cuối cùng còn ký tên của mình vào, lại cầm hộp yên chi ấn ngón tay lên, nhấn dấu vân tay vào đó, đưa cho Vân Cẩm: “Ngươi có muốn có thêm nhân chứng hay không? Muốn người nào! Ta sẽ mời tới cho ngươi ngay lập tức!”

“Người làm chứng?” Vân Cẩm nhận lấy tờ văn tự, liếc mắt nhìn thoáng qua, nghe vậy, hơi nhíu mày, lắc đầu: “Không cần, thế này là tốt rồi! Tin tưởng nàng không phải là người không giữ lời hứa!”

“Tốt! Nếu thế cũng đã thế rồi, giấy làm chứng cũng đã viết, ngươi mau cứu người đi!” Phụng Hồng Loan lập tức buông xuống bút nói.

Vân Cẩm chậm rãi gấp tờ giấy trong tay lại, thận trọng bỏ vào trong ngực. Quay đầu lại cau mày nhìn Xảo nhi, nàng nằm úp sấp nửa người, phía sau lưng vẫn còn cầm một đoạn kiếm gãy. Đoạn kiếm gần như đâm hết vào thân thể nàng, cơ thể gãy gò vậy đây vết máu.

Chỉ nhìn thoáng qua, Vân Cẩm lại cúi đầu nhìn tay mình, lại lần nữa nhíu mày.

Đem toàn bộ vẻ mặt của hẳn nhìn vào đáy mắt, nhớ tới hẳn ta có bệnh khiết phích rất mạnh mẽ, Phụng Hồng Loan cau mày nhìn Vân Cẩm.

Một lúc lâu, đến tận lúc Phụng Hồng Loan không nhịn được muốn thúc giục hẳn nhanh lên, Vân Cẩm mới ngẩng đầu lên, đi đến chỗ Xảo nhi. Mới vừa đi hai bước, con con gió nhẹ khác thường vọt thẳng vào phòng, mang theo một luồng sương mù dày đặc.

“Người nào?” Nghiên mực trong tay Phụng Hồng Loan ngay tức thì ném về phía người vừa tới.

“Là người của ta, dừng tay!” Vân Cẩm dừng bước, lên tiếng ngăn cản.

Thế nhưng nghiên mực trong tay Phụng Hồng Loan đã bị ném bay ra ngoài, đoàn hắc vụ kia đột nhiên cong người thành một vòng cung, nhanh như tia chớp tránh được nghiên mực đang đập tới chỗ hẳn, nghiên mực lại có thể xoay chuyển một vòng nhỏ, đuổi theo.

Màn sương kia dường như ngắn ra một chút, lần thứ hai lấy tốc độ nhanh chóng hiếm thấy thoát được.

'Bịch' một tiếng trong trẻo vang lên, nghiên mực rơi xuống đất. Màn sương kia cũng bị phá vỡ, lộ ra một nam tử trẻ tuổi tuấn tú mặc bộ đồ đen toàn thân. Chính là Vụ Ảnh.

Vụ Ảnh không dám tin nhìn trên đất nghiên mực, chốc lát ngẩng đầu, càng không dám tin nhìn Phụng Hồng Loan. Nếu không có thiếu chủ nhắc nhở kịp thời, hẳn hoàn toàn không thể tránh thoát nghiên mực này,

Xem vẻ mặt rung động của Vụ Ảnh, Vân Cẩm chỉ nhìn thoáng qua nghiên mực trên đất, con người như nước nhìn lại Phụng Hồng Loan, khóe miệng kéo ra nụ cười yếu ớt: “Không nghĩ tới ngoại trừ việc biết đánh ngã người ta xuống nước ra, Loạn nhi còn có thủ đoạn như vậy nữa! Quả nhiên là ánh mắt người đời thật hỗn loạn!”

Vân Cẩm vừa nhắc qua, Vụ Ảnh liền nhớ tới hôm qua chủ tử bị nàng đánh rớt xuống nước, lại càng mở to hai mắt nhìn Phụng Hồng Loan. Phát hiện nàng thật là đẹp. Hơn nữa một thân phong cách rực rỡ trong suốt, thật xứng đôi với chủ tử. Nếu nàng có thể làm thiếu chủ phu nhân. . .

Trong đầu vừa toát ra một ý nghĩ, Vụ Ảnh liền vội vã lắc đầu. Tuấn nhan thoáng chốc tái đi. Ngoại trừ Cẩm Sát tiểu chủ ra, ai cũng không thể trở thành

thiếu chủ phu nhân. . .

“Cái ta có thể còn rất nhiều, nếu ngươi thật muốn chết, vậy một lát nữa cứu sống Xảo nhi xong, ta sẽ thành toàn cho ngươi!” Phụng Hồng Loan nhìn lướt qua Vụ Ảnh vừa chạy vọt vào phòng, không thèm nhìn tới nghiền mực trên đất, thần nhiên nói.

“Nàng nữ nhân này. . .” Vân Cẩm lập tức sờ sờ mũi, lầm bầm một tiếng, quay đầu nhìn Vụ Ảnh người mà hắn chưa từng cho gọi đã xuất hiện, nhãn mặt hỏi: “Có chuyện gì?”

Vụ Ảnh nhìn Vân Cẩm, thấy hắn không hề có ý muốn tránh né Phụng Hồng Loan, do dự một chút, nhẹ giọng nói ra: “Có thư của Cẩm Sát tiểu chủ, Vụ Ảnh không dám để lỡ, bèn đưa tới cho chủ tử!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Cái Giá Phải Trả Rất Lớn

Nói xong, Vụ Ảnh dùng hai tay nâng lên đưa phong thư tinh mỹ trong tay cho Vân Cẩm.

Nhìn thấy lá thư đưa tới trước mặt, Vân Cẩm nhú mày, đưa mắt nhìn thoáng qua Phụng Hồng Loan, lại thấy nàng căn bản cũng không hề nhìn sang bên này, mà là sắc mặt thanh đạm nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong lòng liền dâng lên cảm giác hậm hực cùng phiền muộn, không nhận lấy bức thư, mà rối rắm khoát khoát tay: “Được rồi, ta biết rồi! Ngươi đi đi!”

“Chủ tử, Cẩm Sát tiểu chủ có giao phó muốn chủ tử hồi âm ngay lập tức. . .” Vụ Ảnh bật thốt lên.

“Ta là chủ tử của ngươi, hay nàng mới là chủ tử của ngươi?” Nghe vậy, sắc mặt Vân Cẩm liền phát lạnh. Mắt phụng hiện lên một tia sáng rét buốt, nhìn Vụ Ảnh.

“Chủ tử thứ tội! Thuộc hạ đã biết sai!” gương mặt thanh tú của Vụ Ảnh thoáng cái đã trở nên trắng nhợt 'phù phù' một tiếng quỳ rạp xuống đất.

“Đi xuống!” Sắc mặt Vân Cẩm vẫn như cũ không mấy tốt đẹp, lạnh lùng nói.

Vụ Ảnh quỳ im trên mặt đất, nhìn sắc mặt khó chịu của Vân Cẩm, cắn răng nói: “Chủ tử, Cẩm Sát tiểu chủ có dặn dò, bây giờ người vẫn chưa tới trăm ngày, không thể vọng động sử dụng linh. . .”

Chỉ “lực” còn chưa kịp bật thốt lên, tuấn nhan như ngọc của Vân Cẩm lại trở nên lạnh hơn: “Đi ngay!”

“Thiếu chủ. . .” Mặc dù biết thiếu chủ tức giận, nhưng nghĩ tới bây giờ thiếu chủ chỉ vì muốn cứu một tiểu nha đầu, sẽ phải vận dụng linh lực thêm lần nữa. Vụ Ảnh vẫn muốn tiếp tục khuyên ngăn.

“Cút!” Vân Cẩm chột vung ống tay áo một cái.

Trước mặt hắc y nhân chột lóe, vô thanh vô tức bay ra ngoài cửa sổ. 'Bịch' một tiếng nặng nề vang lên, thân thể của Vụ Ảnh bị ném tới tường rào của Thanh Tâm các, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

“Từ nay về sau, nếu ta còn nghe được cái tên Cẩm Sát từ trong miệng ngươi. Vậy ngươi không cần đi theo ta làm gì nữa.” Vân Cẩm dùng truyền âm nhập mật theo đó mà đến, vang vọng ở bên tai Vụ Ảnh.

Khuôn mặt thanh tú của Vụ Ảnh trong nháy mắt trắng bệch như tờ giấy, nhìn vào bên trong cánh cửa mà mình mới vừa bị đánh bay ra, giống như xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn thấy gương mặt đã tái đi vì giận dữ của Vân Cẩm, há miệng, cuối cùng đành ngậm lại.

Chuyện thiếu chủ đã quyết định thì có là ai cũng không đổi được!

Giấy lát, bóng đen chột lóe, lần nữa hóa thành một đoàn sương dày đặc, bóng dáng của Vụ Ảnh cũng biến mất.

Đỗ Hải một mực canh giữ ở bên ngoài đang suy nghĩ chuyện gì, cũng không hề phát hiện trong phòng đột nhiên nhiều hơn một người, lúc Phụng Hồng Loan lập văn tự Thanh Lam, Thanh Diệp cũng lui ra ngoài cửa coi chừng, thần trí hai người cũng đều đi dạo nơi nào, không hề phát hiện bên trong đột nhiên nhiều hơn một Vụ Ảnh.

Lúc này nghe được động tĩnh, liền nhìn thấy Vụ Ảnh bị đánh ra ngoài cửa sổ. Nhất thời bưng tỉnh, lập tức chạy tới cửa phòng.

Mới vừa tới cửa, giọng nói thanh đậm của Phụng Hồng Loan đã truyền ra: “Không cần đi vào, ta rất khỏe!”

Ba người liền dừng chân lại. Lo lắng nhìn lướt qua trong phòng. Đỗ Hải vừa quay đầu lại nhìn thoáng qua góc tường phía đông chỗ này có dấu của một

ngậm máu cùng phương hướng Vụ Ảnh ly khai, quay sang hai người làm thủ thế rút lui.

Thanh Lam cùng Thanh Diệp lập tức hiểu ý, ba người lui ra cửa, lần này ai cũng không dám phân tâm, canh giữ ở bên ngoài.

Gian phòng lần nữa yên tĩnh trở lại. Trên gương mặt đẹp trai của Vân Cẩm phủ đầy khí lạnh, mi mắt nhuộm đầy sương giá. Môi mỏng mím thật chặt, đai ngọc búi tóc đen cũng mang theo ý lạnh nhè nhẹ. Toàn bộ vị trí nằm trong bán kính ba thước quanh người đều trở nên lạnh lẽo âm trầm.

Phượng Hồng Loan không quay đầu lại, từ đầu chí cuối cứ yên lặng mà đứng thẳng như không có gì, nhìn ra ngoài cửa sổ, kể cả cảnh ban này Vụ Ảnh bị ném ra cùng rồi đi nàng cũng nhìn rõ rõ ràng ràng. Phía sau lưng có từng tia từng tia hàn ý xuyên thấu qua lớp lớp áo quần, sắc mặt nàng đậm mạc thanh lương.

Trong cổ thư có ghi chép, linh lực của Vân tộc không thể tùy tiện dùng bừa, vạn vật sinh ra vốn đã tương sinh tương khắc. Có lợi có hại. Loại thượng cổ cấm thuật này, đại bộ phận đều thuộc về những điều trái với quy luật sinh tồn của tự nhiên thiên hà. Tiêu hao một chút, chính là hao tổn một phần.

Cho nên bây giờ Vân Cẩm mà cứu Xảo nhi một mạng, tự nhiên sẽ phải vận dụng linh lực. Đó chính là tiêu hao. Sự tiêu hao đó dĩ nhiên sẽ phải tìm về lại từ trên người hắn. Cho nên, nói không có tổn hại đó là việc không có khả năng.

Nhưng nàng cũng sẽ không thu hồi yêu cầu. Nếu đã có điều kiện trao đổi, chắc chắn nàng sẽ không quan tâm xem hắn có bị hao tổn hay bị gì khác không. Càng không cần ôm lòng cảm tạ với ân đức của hắn. Bởi vì sớm muộn gì cũng phải trả lại. Hắn muốn nàng phải trả giá lớn, nhất định sẽ không nhỏ hơn cái giá mà hắn phải trả khi cứu Xảo nhi.

“Nàng qua đây rút kiếm cho nàng, rút kiếm xong thì nhắm mắt lại lập tức đi ra ngoài!” Một lúc lâu sau, giọng nói Vân Cẩm khôi phục lại về thanh trước sau như một, chậm rãi mở miệng.

“Tốt!” Phượng Hồng Loan lập tức lên tiếng trả lời.

Chốc lát, nàng xoay người lại, không thềm liếc mắt nhìn tới Vân Cẩm, đi tới trước giường, ngón tay điểm lên vài huyệt đạo phía sau lưng Xảo nhi, đầu ngón tay nắm lấy mũi kiếm lộ ra bên ngoài, hơi hơi dùng sức, rút nhanh ra, trong nháy mắt kiếm đã được rút khỏi.

Phượng Hồng Loan cũng không nhìn thêm Xảo nhi, cảm đoạn kiếm trong tay bước nhanh đi ra khỏi cánh cửa.

Vừa ra khỏi cửa, lại nghe được một trận gió lạnh lẽo thấu xương thổi qua sau lưng. Lập tức cửa sổ trong phòng bị đóng lại trong im lặng, rèm cửa sổ buông xuống. Còn chưa kịp đóng lại cánh cửa lớn cũng đã bị đóng vào.

Bước chân Phượng Hồng Loan dừng một chút, vẫn như cũ không có quay đầu lại, tiếp tục nhắc chân đi ra ngoài.

“Tiểu thư!” Đỗ Hải, Thanh Lam, Thanh Diệp ở bên ngoài vừa thấy Phượng Hồng Loan đi ra, lập tức cúi người, ba đôi mắt đều lo lắng nhìn.

“Nơi này không có chuyện gì! Người đi làm việc của mình đi! Có chuyện gì ta sẽ cho các nàng đi gọi người.” Phượng Hồng Loan liếc mắt nhìn Đỗ Hải.

“Lão nô không có chuyện gì, có thể ở chỗ này phối hợp với tiểu thư.” Đỗ Hải lắc đầu.

“Phù Thừa Tướng xảy ra những chuyện này, người cho là thừa tướng đại nhân sẽ không nhận được tin tức gì hay sao? Nhiều nhất chỉ trong một ngày một đêm, lão đầu tử sẽ chạy về. Người đi chuẩn bị một chút.” Phượng Hồng Loan nhìn Đỗ Hải, hơi hơi ngưng lỏng mày: “Nên chuẩn bị những thứ gì, chắc hẳn không cần ta nói người cũng hiểu.”

Đỗ Hải ngẩn ra, nét mặt già nua hơi hơi trắng lên, tâm hồn vừa tỉnh, lập tức cúi người: “Vâng! Lão nô hiểu, sẽ đi ngay bây giờ.”

“Ừm!” Phượng Hồng Loan gật đầu, khoát khoát tay. Đỗ Hải lập tức đi xuống.

Bóng dáng Đỗ Hải biến mất ở cửa Thanh Tâm các, Phượng Hồng Loan ngẩng đầu nhìn sắc trời, trông sắc trời đã chuyển về chiều tối.

Thu tầm mắt lại, nhìn vào Thanh Tâm các. Một viện tràn đầy hoa lan, ở giữa chỉ có một gốc cây quế.

Hoa lan cùng cây quế tranh nhau nở hoa. Hương lan cùng mùi hoa quế thorn ngát tỏa khắp trong tiểu viện. Ánh nắng chiều nghiêng nghiêng chiếu khắp mọi nơi, ánh tà dương chiếu lên sắc hoa, trông vừa như thật như ảo, đẹp không sao tả xiết.

Phượng Hồng Loan nhìn cây quế kia, ánh mắt nhìn từng tấc từng tấc một từ trên đỉnh cây quế xuống dưới, sau cùng cố định lên một khoảng đất nhỏ dưới tàng cây, giống như nhìn thấy tình cảnh ngày đó Phượng Hồng Loan bé nhỏ chôn một hộp vuông.

Ngày đó chính là ngày nương nàng chết đi, Phượng Hồng Loan nhỏ tuổi không dám dùng xẻng xúc đất chỉ vì sợ kinh động tới người khác, mà đành lấy tay cố gắng đào bởi một hố nhỏ sâu mười thước, đào bởi tròn một đêm, mới chôn chiếc hộp đó vào hố. Ở phía trên hộp vuông, trồng một gốc cây hoa quế.

Bây giờ đã trôi qua mười mấy năm, cây quế này đã trưởng thành rất tốt, hoa nở lá đầy. E rằng giờ đây chiếc hộp năm ấy đã bị rễ cây quán lấy thật chắc, hòa hợp thành một bộ phận của cây quế này.

Lúc đó nương nàng chỉ nói cho Phượng Hồng Loan biết khi nào đại hôn thì mới được đào mở chiếc hộp. Cũng không nói cho nàng biết nàng ấy đã để

thứ gì vào trong đó. Đến nay nàng đã biết được từ trong miệng Đỗ Hải. Hóa ra là vì một người.

Kết hợp với lời nói của Đỗ Hải. Nương nàng cùng nương của Quân Tử Ly là Trần quý phi nhất định đã thống nhất một thỏa thuận gì đó. Mới đồng ý để nàng gả cho Quân Tử Ly. Có lẽ là vì muốn lấy lại huyết linh chi nghìn năm đưa cho người kia. Có thể thấy được người kia thật sự rất quan trọng trong lòng nương nàng.

Thế nhưng sự đời khó liệu. Nương nàng nhất định thật không ngờ Quân Tử Ly sẽ làm ra hành động hưu khí nàng ngay trước khi gả, hôm nay là nàng ép buộc Quân Tử Ly mới lấy lại hộp gấm này được. . .

Nhìn bộ gốc rễ của cây kia. Cành lá đan chen khó gỡ, có cả rễ cây vô cùng tobury ra trên mặt đất. Nếu muốn lấy lại chiếc hộp, e rằng phải phá hủy cây quế này.

Một tiếng động rất nhỏ vang lên, cửa phòng theo tiếng động mà mở ra.

Nghe được động tĩnh sau lưng, Phụng Hồng Loan chợt quay đầu lại, chỉ thấy Vân Cẩm từ bên trong cửa chậm rãi bước ra ngoài. Cẩm bào trắng toát đẹp đẽ quý giá, tóc đen dùng ngọc dải cố định, đẹp như quan ngọc, cử chỉ nhanh nhẹn lổ lác. Vân Cẩm vẫn trước sau như một, không có tí ti thay đổi nào.

Ánh mắt thanh lương của Phụng Hồng Loan đảo qua người từ trên người Vân Cẩm, nhìn từ trên xuống dưới, chốc lát, nàng chậm rãi mở miệng, giọng nói cũng hoàn toàn như trước đây nhẹ nhàng lạnh nhạt: “Như thế nào?”

Vân Cẩm đi ra cửa, híp mắt nhìn thoáng qua phía tây bầu trời, sau đó chuyển qua, nhìn Phụng Hồng Loan, chỉ thấy nàng đứng dưới cây quế, cành lá loang lổ nhiều màu tạo nên bóng râm chiếu xuống người nàng, nghiêng hợp với ánh nắng chiều, lại càng thêm thanh diễm phong hoa.

Tâm thần nháo lên, Vân Cẩm gật đầu, giọng nói trầm thấp mềm mại: “Không phụ kỳ vọng!”

“Tốt!” Phụng Hồng Loan lập tức gật đầu, mặt không cảm xúc nói: “Thanh Lam, Thanh Diệp tiễn khách!”

“Vâng, tiểu thư!” Thanh Lam, Thanh Diệp ngẩn ra, lập tức lên tiếng trả lời, cúi người tiến lên, dùng tay làm thành tư thế mời: “Vân công tử xin mời!”

“Ha ha. . . Loan nhi. . . Nàng quả nhiên nhẫn tâm mà. . .” Vân Cẩm cười khẽ, ngực khẽ chấn động, nhìn Phụng Hồng Loan thật sâu, chốc lát mở miệng: “Thôi được!”

Nói xong một câu, chậm rãi rời khỏi.

Thanh Lam cùng Thanh Diệp lập tức theo sau lưng tiễn khách.

Đi tới cửa Thanh Tâm các, Vân Cẩm vẫn không quay đầu lại, chỉ có giọng nói vang vọng trở về: “Ngày mai chính là ngày thứ ba trong ước hẹn ba ngày. Loan nhi, Phụng Hoàng Lâu, nàng phải mời ta, đừng quên!”

Phụng Hồng Loan không đáp lời. Cẩm bào màu trắng của Vân Cẩm biến mất khỏi tầm nhìn.

Ra khỏi cửa lớn Phụng phủ, Vân Cẩm quay sáng phát ống tay áo với hai người, cười nói: “Tuy rằng rất muốn nhờ hai vị tỷ tỷ tiễn ta một đoạn đường, bất quá ta sợ Loan nhi thấy các vị lâu quá còn chưa quay lại mà giận ta. Các vị quay về đi!”

“Vâng, Vân công tử!” Gương mặt Thanh Lam, Thanh Diệp thoát trắng. Không dám nhìn Vân Cẩm, lập tức xoay người bước nhanh trở về phủ.

Ánh mắt hai người vừa rời khỏi, nụ cười trên khuôn mặt quan ngọc của Vân Cẩm tức khắc được thu lại, quay đầu lại mới vừa bước một bước, chợt đưa tay che ngực, phun ra một ngụm máu tươi. Thân thể mềm nhũn, ngã xuống mặt đất.

“Thiếu chủ!” Một tiếng kinh hãi hét lên, Vụ Ảnh xuất hiện trong nháy mắt, tiếp được Vân Cẩm sắp ngã xuống.

Trong nháy mắt dung mạo đẹp như quan ngọc của Vân Cẩm hiện ra vẻ trắng bệch trong suốt tới mức không bình thường. Trông hệt như thủy tinh, gần như trong suốt. Hấn ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vụ Ảnh, khóe miệng khẽ động, giọng nói yếu ớt: “Đi!”

Phun ra một chữ xong, đầu nghiêng sang một phía, ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Để Cho Hấn Chờ

Cẩm bào màu trắng của Vân Cẩm biến mất nơi góc khuất cánh cửa Thanh Tâm các. Đáy mắt thanh lương của Phụng Hồng Loan hiện lên một tia thanh

tĩnh mà đẹp đẽ.

Giây lát, nàng xoay người, nhấc chân đi vào trong nhà. Vào phòng, trong gian phòng không có chút biến hóa nào, Xảo nhi vẫn nằm ở trên giường như cũ, chỉ có điều giờ đây đã nằm ngửa mặt lên.

Dời bước đi tới trước giường, đưa tay ra dò xét hơi thở của Xảo nhi. Hô hấp Xảo nhi đều đặn, giống như đang ngủ. Không khác gì những người bình thường. Đưa tay trở mình Xảo nhi lại, chỉ thấy miệng vết thương phía sau lưng Xảo nhi khép lại.

Mất phương hơi hít lại, Phụng Hồng Loan nhìn Xảo nhi, quả nhiên là chuyện thế gian có đủ những cái lạ. So với tướng tượng của nàng Vân tộc còn khiến người ta kinh ngạc hơn.

Thế nhưng sức người thì dù có thế nào cũng chỉ là sức người, nhìn tình hình Xảo nhi thế này, muốn tỉnh lại e rằng phải chờ chút thời gian. Chẳng qua chỉ ít nàng có thể xác định, Vân Cẩm đích thật đã cứu mạng của Xảo nhi.

Nghe thấy tiếng bước chân của Thanh Lam, Thanh Diệp tiến vào tiểu viện, Phụng Hồng Loan cất bước ra ngoài.

“Tiểu thư, Vân công tử không cần hai người chúng nô tỳ đưa tiễn, đã rời đi rồi!” Thanh Lam, Thanh Diệp thấy Phụng Hồng Loan đi ra, lập tức cúi người, gương mặt vẫn hơi trắng.

Phụng Hồng Loan liếc mắt nhìn hai người, gật đầu: “Thanh Lam đi vào thu thập cho Xảo nhi, Thanh Diệp đi thông báo Đỗ tổng quản, cứ nói từ nay về sau ta ở trong viện này.”

“Vâng!” Lập tức hai người người vào nhà, người đi ra ngoài.

Phụng Hồng Loan đi tới chiếc ghế nằm dưới gốc cây quế nằm xuống, nhắm mắt lại.

Chỉ chốc lát sau Thanh Diệp lại trở về, đi tới gần, ngoan ngoãn đứng thẳng, nhẹ giọng nói: “Chủ tử! Đỗ tổng quản nói, nơi này vốn chính là nơi ở của phu nhân, chủ tử ở đây đương nhiên không có gì đáng trách, chỉ có điều sau khi phu nhân mất đi, tướng gia phong tỏa nơi này lại, chưa bao giờ để cho bất kỳ ai vào đây ở. Hôm nay chỉ cần chủ tử có thể ứng phó với tướng gia, vậy muốn ở lại thì không có gì là không thể.”

Phụng Hồng Loan không mở mắt ra: “Ừm! Ta biết rồi.”

“Tiểu thư, trước cửa tướng phủ có dừng mấy chiếc xe, là của mười hai kim bài Vọng Nguyệt Lâu. Nói là Vân công tử đưa người cho tiểu thư.” Thanh Diệp nhìn Phụng Hồng Loan lại nói tiếp: “Đằng sau là hai xe lớn xếp đầy trăm vò Lê Hoa Tuyết.”

“Ừm! Để Đỗ tổng quản an bài nơi ở cho các nàng!” Phụng Hồng Loan gật đầu: “Lê Hoa Tuyết chuyển tới hầm ngầm bảo quản.”

“Vâng!” Thanh Diệp gật đầu, lại nhẹ giọng nói: “Đỗ tổng quản xin chỉ thị của tiểu thư, nói bởi vì Xảo nhi không thể đi từ đường đưa cơm, bây giờ đã sắp một ngày các tiểu thư bị giam giữ trong đó chưa có ăn. . . Không biết tiểu thư. . .”

“Một ngày không ăn cơm không chết đói!” Phụng Hồng Loan ngắt lời Thanh Diệp, lạnh lùng nói: “Cho người trông coi, không được để chết. Nhớ kỹ tới ngày kia cho các nàng đi ra ngoài là được!”

“Vâng!” Đáy lòng Thanh Diệp khẽ run lên, lập tức cúi người.

Phụng Hồng Loan khoát khoát tay. Thanh Diệp xoay người. Mới vừa đi hai bước, Phụng Hồng Loan chợt nhớ tới gì vậy, lập tức gọi nàng lại, đôi mắt đang nhắm nhẹ nhàng mở ra, hiện lên chút ánh sáng thanh lãnh: “Người đi điều tra một chút, hôm nay kinh thành Đông Ly có xuất hiện thêm người nào không?”

“Tiểu thư nói là?” Thanh Diệp nhất thời ngẩn ra, không hiểu nhìn Phụng Hồng Loan.

“Nói thí dụ như thái tử Tây Lương quốc Ngọc Ngân!” Phụng Hồng Loan nhìn Thanh Diệp, đáy mắt như một hồ nước sâu thâm thúy.

“Vâng! Nô tỳ sẽ đi ngay bây giờ!” Thanh Diệp lập tức cúi đầu. Mũi chân điểm nhẹ, thanh ảnh biến mất trong nháy mắt.

Nhìn bóng dáng Thanh Diệp biến mất, Phụng Hồng Loan nhắm hai mắt lại, còn có một tháng nữa là tới ngày thọ yến mừng Thái Hoàng Thái hậu tám mươi tuổi. Các quốc gia đến chúc mừng, đều có đội nghi trượng bảo vệ, bây giờ các đội nghi trượng mới bắt đầu khởi hành từ các quốc gia, nếu người kia là thái tử Ngọc Ngân của Tây Lương quốc, mới hôm nay hẳn đã đến Đông Ly không khỏi quá sớm.

Chẳng qua ngoại trừ Ngọc Ngân, nàng không tưởng tượng nổi thiên hạ còn có người phương nào có thể khiến nàng nhìn vào, lại có khí thế mạnh mẽ không thua gì Vân Cẩm cùng Quân Tử Ly.

Tới đây mà không theo đúng lễ nghi. Chắc chắn có mưu đồ. Khóe miệng Phụng Hồng Loan kéo ra nụ cười lạnh, mặc kệ hẳn có mưu đồ gì, chỉ cần không chọc tới nàng làm tốt rồi.

Sắc trời dần dần tối xuống, Thanh Lam bung com nước tới, sau khi ăn xong, Phụng Hồng Loan tiếp tục nằm trên ghế nằm hóng mát, thuận tiện thanh lọc tiếp nhận những ký ức cùng sở học trong đầu.

Thanh Lam đứng sau lưng nàng, phe phẩy quạt hương bồ cho nàng.

Một lúc lâu sau, Thanh Diệp trở về với vẻ mặt đau khổ, quay sang Phụng Hồng Loan thỉnh tội: “Tiểu thư, nô tỳ không có năng lực, không tra được tung tích của thái tử Tây Lương quốc Ngọc Ngân!”

“Ừm!” Phụng Hồng Loan gật đầu, không có tí ti ngoài ý muốn: “Nếu người thật sự tra được, vậy sẽ không phải hấn.”

Thanh Diệp không hiểu nhìn Phụng Hồng Loan. Phụng Hồng Loan không nói nữa. Đứng lên, đi vào trong nhà.

Hai người ngẩn ra, lập tức nhấc chân đuổi kịp. Biết sắc trời đã tối, tiểu thư muốn nghỉ ngơi. Lập tức nhanh chân vào phòng. Đi đến bên ngoài Đông Nỗn Các mà Đỗ Hải đã cho người quét tước trước.

Một người đốt đèn, một người trải giường chiếu gấp mền. Rất nhanh đã chuẩn bị thỏa đáng. Thanh Lam quay sang nói với Phụng Hồng Loan: “Tiểu thư, hai người chúng nô tỳ sẽ thay phiên gác đêm cho tiểu thư!”

“Các người cũng tới Tây Nỗn Các ở cùng Xảo nhi, ta không cần gác đêm!” Phụng Hồng Loan khoát khoát tay. Giọng nói nhàn nhạt không cho phản bác. Đông Nỗn Các cùng Tây Nỗn Các hai bên phải trái sát cạnh nhau, có động tĩnh gì đều có thể nghe được, huống hồ nàng căn bản cũng không cần người khác gác đêm.

“Vâng!” Tuy chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, hai người cũng biết tính tình nói một không hai của Phụng Hồng Loan. Không dám trả lời, cúi người lui ra ngoài.

Bóng đêm yên tĩnh, một đêm vô sự.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng. Liền nghe được có tiếng bước chân vội vã tiến vào Thanh Tâm các. Nghe tiếng bước chân chắc chắn người tới là Đỗ Hải.

Phụng Hồng Loan đang nhắm mắt không mở. Lại nghe được giọng nói vô cùng nhẹ nhàng của Thanh Lam ngăn cản Đỗ Hải: “Đỗ tổng quản, tiểu thư còn đang ngủ!”

“Thanh Lam, người đi đánh thức tiểu thư, tướng gia đã trở về, muốn gặp tiểu thư!” Đỗ Hải dừng bước, không kịp lau mồ hôi trán, nôn nóng nói.

“Tướng gia?” Chỉ trong nháy mắt gương mặt của Thanh Lam đã trắng nhợt. Tuy rằng nàng chưa từng gặp mặt tướng gia, thế nhưng nàng cũng biết tiểu thư không được tướng gia nuông chiều. Bây giờ tướng phủ xảy ra nhiều chuyện như vậy. Hơn nữa tiểu thư còn đánh những phu nhân tiểu thư này. Bây giờ tướng gia trở về, vậy tiểu thư nàng. . .

“Nhanh đi!” Đỗ Hải thấy Thanh Lam ngây người, lập tức giục.

“Vâng, vâng, nô tỳ đi ngay bây giờ!” Thanh Lam lập tức chạy vào trong phòng.

Thanh Lam mới vừa chạy được hai bước, giọng nói thanh lãnh của Phụng Hồng Loan lại truyền ra: “Cứ nói với hấn ta còn đang ngủ, hấn muốn gặp ta, vậy để cho hấn chờ!”

“Tiểu thư?” Đỗ Hải hét hồn. Thanh Lam lập tức dừng chân lại.

“Hôm nay ta muốn ngủ tới giờ Ngọ. Không tới giờ Ngọ, không được tới quấy rầy ta, bằng không người tự biết hậu quả!” Giọng nói của Phụng Hồng Loan càng lạnh hơn vài phần, nghe vào nào có nửa phần buồn ngủ.

Nghe vậy, nét mặt già nua của Đỗ Hải biến đổi, ngay sau đó nhớ tới tiểu thư bây giờ và quá khứ là hai người hoàn toàn khác nhau. Đương nhiên không cần sợ tướng gia nữa. Ngược lại là lão thật không ngờ tướng gia sẽ trở về nhanh như thế, trong lúc nhất thời đã sót ruột đến mất chừng mực.

Vội vàng thu về mặt lo lắng hoảng loạn vừa rồi lại, vững tâm lên tiếng trả lời: “Vâng! Không tới buổi trưa, lão nô sẽ không tới quấy rầy tiểu thư!”

“Ừm!” Phụng Hồng Loan nhàn nhạt lên tiếng.

Đỗ Hải xoay người, thay đổi sắc thái nôn nóng vội vàng vàng ban nãy, bây giờ chậm rãi từ tốn đi ra.

Thanh Lam nhìn Đỗ Hải chậm rãi bước đi, lại quay đầu nhìn gian phòng đang đóng chặt cánh cửa của Phụng Hồng Loan. Một lúc lâu, cũng nhỏ giọng lui xuống. Tiểu thư là chủ nhân của nàng. Tiểu thư nói điều gì tự nhiên chính là thứ ấy.

Không biết Đỗ Hải dùng phương pháp gì ngăn cản Phụng Thừa tướng. Quả nhiên không có người nào tới Thanh Tâm các quấy rầy. Lần đầu tiên Phụng Hồng Loan không thức dậy từ sáng sớm, mà là ngủ một giấc thẳng đến khi mặt trời lên cao ba sào.

Không sớm không muộn, rời giường rửa mặt xong vừa đúng lúc chính Ngọ.

Thanh Lam, Thanh Diệp hầu hạ Phụng Hồng Loan đôi y phục, lần thứ hai Đỗ Hải tiến vào tiểu viện.

Nghe được tiếng bước chân, mí mắt Phụng Hồng Loan không nhấc, nói với Thanh Diệp: “Chuẩn bị xe! Đi Phụng Hoàng Lâu!”

“Vâng!” Thanh Diệp lên tiếng trả lời đi xuống. Mới vừa tới cửa, đụng phải Đỗ Hải ở đối diện.

Đỗ Hải nhìn Thanh Diệp nhẹ giọng hỏi: “Tiểu thư đã tỉnh?”

“Vâng!” Thanh Diệp gật đầu, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư bảo nô tỳ đi chuẩn bị xe, nói đi Phụng Hoàng Lâu.”

Đỗ Hải ngần ra, ngay sau đó khoát khoát tay với Thanh Diệp: “Vậy người mau đi đi!”

Thanh Diệp gật đầu bước nhanh ra khỏi Thanh Tâm các, Đỗ Hải do dự một chút, đi tới cửa, khom người nói với người trong cánh cửa: “Tiểu thư, tướng gia chờ ở thư phòng! Nói tiểu thư ngủ dậy thì lập tức tới ngay.”

Phụng Hồng Loan sửa sang xong y phục, ngồi trước gương, nhìn Thanh Lam đang chải đầu trong gương, nhàn nhạt nói: “Người nói cho hần biết, ta có ước hẹn với Ly Vương điện hạ và Vân Cẩm công tử. Bây giờ phải đi tới chỗ hẹn là Phụng Hoàng Lâu. Không rảnh! Hần muốn gặp ta, chờ đi!”

“Vâng!” Đỗ Hải lập tức cúi người.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Khắp Nơi Dậy Sóng

Vẫn là la quần cẩm tú màu xanh da trời, dây lụa bên hông rủ xuống, hạt ngọc trai đen tỏa sáng, bên sườn được thắt một nút hồ điệp tinh xảo.

Thu thập thỏa đáng, trong gương chiếu ra một tiểu mỹ nhân tuyệt mỹ. Vòng eo nhỏ nhắn, dung mạo như hoa như nguyệt.

“Tiểu thư, người thật xinh đẹp!” Thanh Lam đứng ở bên cạnh Phụng Hồng Loan, si ngốc khen ngợi nói.

“Xinh đẹp cũng không thể thành com ăn!” Mí mắt Phụng Hồng Loan thanh lãnh nhìn thoáng qua chính mình trong gương, hơi cau mày lại, nhấc chân đi tới trước bàn, đặt bút trên giấy Tuyên Thành xoát xoát vẽ vài nét bút. Một đồ vật mảnh dài thành hình trong nháy mắt.

Thanh Lam nghi hoặc nhìn hình vẽ trên giấy Tuyên Thành, không rõ tiểu thư vẽ cái này làm gì.

Đặt bút xuống, Phụng Hồng Loan gấp giấy Tuyên Thành lại, đặt vào trong ngực. Nhấc chân đi ra ngoài cửa. Thanh Lam lập tức cất bước đuổi theo.

Cửa Phủ Thừa Tướng, xe đã được Thanh Diệp chuẩn bị, vẫn là phu xe hôm qua. Thấy Phụng Hồng Loan đi ra vừa muốn hành lễ, Phụng Hồng Loan đã phát tay, nhẹ nhàng nhảy lên xe: “Đi tới lò rèn nổi danh nhất kinh thành trước!”

“Vâng!” Phu xe lên tiếng trả lời.

Thanh Lam, Thanh Diệp cũng vội vàng nhảy lên xe, phu xe vung roi ngựa, con ngựa vừng vàng chạy đi.

Vào trong buồng xe, Phụng Hồng Loan tiện tay cầm lấy một quyển sách, xem nó.

Thanh Lam cùng Thanh Diệp khéo léo ngồi ở một góc đối diện Phụng Hồng Loan, hai người nhìn nhau, Thanh Lam nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, lò rèn tốt nhất kinh thành hàng rèn của lão Thiết. Thế nhưng nó ở thành nam. Mà Phụng Hoàng Lâu ở thành bắc, hai chỗ này một nam một bắc chạy đi chạy lại, e rằng muốn đi tới Phụng Hoàng Lâu cũng phải hai canh giờ sau. Bây giờ đã vào trưa, sợ là Ly Vương điện hạ cùng Vân Cẩm công tử không chờ được tiểu thư.”

Thanh Lam dứt lời, nhìn sắc mặt của Phụng Hồng Loan, mí mắt Phụng Hồng Loan cũng chẳng hề nâng lên, giống như không nghe thấy gì cả, vẫn nhìn quyển sách trên tay như cũ.

Thanh Lam không dám mở miệng lần nữa. Trong xe trở nên yên tĩnh. Chỉ nghe được tiếng ma sát trang giấy của ngón tay, khe khẽ lật sách.

xxxxxx

Cùng lúc đó, trong thư phòng Ly Vương phủ.

Quân Tử Ly đứng trước án thư cầm bút vẽ tranh, trên mặt giấy xuất hiện một gốc hàn mai đón gió se lạnh mà đứng. Trên cành lá bị che lấp tầng tầng sương tuyết. Sương tuyết trắng toát, có thể loáng thoáng nhìn ra chút cảm giác giá lạnh. Lại càng làm nổi lên cành hàn mai vốn đã xinh đẹp, phong tư đốn người.

“Vương gia!” Thư phòng tĩnh lặng, tiếng bước chân vội vã từ đằng xa truyền đến, có vẻ đặc biệt rõ ràng, là đại quân gia Triệu của Ly Vương phủ.

Trước kia Triệu Khải là người bên cạnh Trần quý phi, về sau Trần quý phi sinh hạ Quân Tử Ly, Triệu Khải lại được bổ trí đến hầu hạ bên người Quân Tử Ly. Sau này khi Trần quý phi mất đi, Quân Tử Ly rời khỏi hoàng cung vào ở Ly Vương phủ. Triệu Khải liền trở thành Đại tổng quản của phủ Ly Vương. Bây giờ tuổi Triệu Khải đã chừng năm mươi, xem như là người thân cận bên cạnh Quân Tử Ly.

“Nói!” Nét bút dưới tay Quân Tử Ly không ngừng lại, nhàn nhạt phun ra một chữ.

“Lão nô nhận được tin tức, nói Phụng tam tiểu thư ra ngoài phủ rồi!” Triệu Khải dừng bước ở ngoài cửa, khom người nói với người bên trong. Khuôn mặt chữ quốc có chút mê muội, Phụng tam tiểu thư quả thật khác với lời đồn sao? Trừ Quỳnh Hoa công chúa ra, còn có người khiến cho Vương gia để ý như vậy?

“Ừm!” Quân Tử Ly gật đầu, từng đoá từng đoá hoa mai thành hình dưới ngòi bút. Có góc cạnh có tướng hình, trông rất sống động.

“Thế nhưng Phụng tam tiểu thư cũng không tới Phụng Hoàng Lâu, mà là đi thành nam!” Triệu Khải tiếp tục bấm báo nói.

“Ừm! Lại dò xét!” Ngòi bút của Quân Tử Ly hơi hơi dừng một chút lại đáp lời.

xxxxxx

Cùng lúc đó, Ngự Thư Phòng hoàng cung.

Một nam tử trẻ tuổi mặc cẩm bào mình hoàng thêu phi long ngồi ngay ngắn trước ngọc án phê duyệt tấu chương. Đầu đội hoàng kim quan, chân đi giày triều dương, thân hình cao ngất thon dài, bên hông thắt một khối vàng ngọc hình rồng.

Lông mày rậm đen như mực, ánh mắt sáng suốt như sao, khuôn mặt anh tuấn như ngọc, môi mỏng khẽ mỉm, có mấy phần giống Tử Ly. Vị này chính là cựu ngũ chí tôn Đông Ly quốc Quân Tử Ngọc.

Lúc này vẻ mặt hắn vô cùng chuyên chú phê duyệt tấu chương trong tay. Có ba phần ôn nhuận, ba phần uy nghi, ba phần cao quý, còn lại một phần cô quả thanh hàn từ sự tối tăm cùng đơn độc trời sinh pha trộn mà thành.

Khiến người ta vừa liếc mắt nhìn qua, liền thấy đây là bậc đế vương tôn sùng không thể xem thường.

“Hoàng thượng!” Đại tổng quản thái giám trong hoàng cung Vệ Duyên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, nhẹ giọng cẩn thận mở miệng.

“Ừm!” Quân Tử Ngọc nhàn nhạt lên tiếng: “Có phải có tin tức?”

“Hồi bẩm hoàng thượng! Phụng tam tiểu thư Phủ Thừa Tướng đã ra khỏi phủ, nàng chỉ dẫn theo hai nha hoàn cùng một người phu xe. Thế nhưng không có đi Phụng Hoàng Lâu, mà là đi thành nam!” Vệ Duyên nói.

“Đi thành nam?” Quân Tử Ngọc ngẩng đầu lên, nhìn Vệ Duyên ngoài cửa, nghi ngờ nói: “Đi thành nam làm cái gì?”

“Hình như đi tới cửa hàng rèn!” Vệ Duyên có chút chần chờ của nói. Hắn cũng không hiểu một nữ nhân đi hàng rèn từ làm cái gì.

“Ồ?” Quân Tử Ngọc hơi hơi nhíu mày: “Ly Vương phủ có động tĩnh gì không?”

“Từ lúc hạ triều Ly Vương điện hạ vẫn luôn về tranh trong thư phòng. Không hề có động tĩnh.” Vệ Duyên lại nói.

“Ừm!” Quân Tử Ngọc gật đầu, tuấn nhan như ngọc hơi ngưng lại, dường như đang trầm tư, một lúc lâu, hắn để bút xuống, nụ cười nhạt nhẽo rồi: “Quả nhiên rất thú vị!”

Vệ Duyên cúi người đứng đó, lẳng lặng không nói.

“Người đi chuẩn bị, tiếp qua một canh giờ, trăm cải trang đi Phụng Hoàng Lâu!” Quân Tử Ngọc cúi đầu tiếp tục phê duyệt trong tay tấu chương, phân phó nói: “Không được nói cho Thái Hoàng Thái hậu biết việc trăm muốn đi ra ngoài. Bằng không người cứ tự thử xem!”

“Vâng! Lão nô đi chuẩn bị ngay!” Thân thể Vệ Duyên run lên, khuôn mặt già nua trở nên đau khổ. Cúi người lui ra ngoài. Suy nghĩ chờ trở về không biết nên ứng phó với các nghi vấn Thái Hoàng Thái hậu đề ra như thế nào.

xxxxxx

Đồng thời, bên ngoài Nam thành.

Một chiếc xe ngựa không tính là quá hoa lệ đang ra roi thúc ngựa lái tới từ xa xa. Đánh xe chính là một tiểu đồng có tướng mạo thanh tú. Trong xe là nam tử trẻ tuổi nam tử trẻ tuổi mặc cẩm bào đen biêng nhác ngồi đó.

Dung mạo nam tử khuyên thành, như sương như tuyết. Lông mi thật dài rũ xuống, lúc này đang nhắm mắt dưỡng thần. Đầu ngón tay ngọc ngà khe khẽ gõ đầu gối, dáng ngồi tĩnh lặng lại ung dung hoa quý không nói nên lời.

“Chủ tử! Tới phía trước là vào trong thành rồi!” Tiểu đồng chính là Tiểu Tinh Đình. Nhìn cửa thành sắp tới trước mắt, quay đầu nhẹ giọng nói với nam tử bên trong.

Không hiểu sao buổi tối chủ tử không ngủ được, nhất định phải chạy lên núi ngắm sao gì đó. Lăn hấn tới nỗi bây giờ đầu khớp xương hần đều muốn rụng rồi. Đến nay cái ngôi sao tinh tượng gì cũng không thấy, lại lo lắng không yên cấp tốc chạy về.

“Ừm!” Đôi mắt đang nhắm của nam tử nhẹ nhàng mở ra, đưa tay vén rèm lên nhìn thoáng qua bên ngoài. Thản nhiên nói: “Luu Nguyệt có ở đó không?”

“Chủ tử!” Luu Nguyệt lên tiếng trả lời ra, một bộ đồ đen, đầu đội đầu bông, vô thanh vô tức ngồi ở bên người Tiểu Tinh Đình.

“Phù Thừa Tướng có động tĩnh gì?” Nam tử nhẹ giọng hỏi.

“Hồi bẩm chủ tử, canh năm hôm nay, Phụng Thừa tướng về tới tướng phủ, thế nhưng Phụng tam tiểu thư cũng không đi gặp hần. Mà ngủ thẳng tới trưa. Bây giờ mới ra khỏi tướng phủ, đang đi về hướng thành nam.” Luu Nguyệt lập tức nói.

“Ồ?” Nam tử ngẩn ra, ngay sau đó ngẩng đầu nhìn liếc mắt nhìn tường thành trước mặt, hai chữ lớn Nam thành đặc biệt bắt mắt, mắt phụng nheo lại: “Nàng không đi Phụng Hoàng Lâu? Đến Nam thành làm gì?”

“Hồi bẩm chủ tử, hình như chạy tới cửa hàng rèn lão Thiết.” Luu Nguyệt cũng là nghi ngờ. Không biết một nữ nhân đến những nơi như vậy để làm gì.

“Tốt! Vừa vặn ta cũng muốn rèn vài thứ!” Khóe miệng nam tử kéo ra ý cười, lịch sự tao nhã phong thái tài hoa. Tiện tay hạ rèm xuống, giọng nói ôn nhuận du dương: “Đi hàng rèn lão Thiết!”

“Vâng!” Gương mặt Tiểu Tinh Đình run lên. Lên tiếng

Luu Nguyệt vô thanh vô tức ẩn lại chỗ bí mật lần nữa.

Xe ngựa chậm rãi tiến vào Nam thành, đi thẳng đến hàng rèn lão Thiết.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Một Lần Hành Động Tranh Đấu*

*Gốc: nhất cử tranh phong

Cùng lúc đó, ở một thiền viện phía sau Thanh Sơn Tự.

Một lão tăng râu tóc bạc trắng mặc áo xám khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, khuôn mặt vuông vức, mày kiếm vênh ngược, thần thái nơi đầu lông mày mờ hồ có chút uể oải tách rời với trạng thái, Vân Cẩm ngồi trước người ông, dung mạo tuấn mỹ tuyệt luân của Vân Cẩm nhìn vào trong suốt gần như gương, vẻ mặt trắng bệch yếu đuối bất lực.

Hai người đều nhắm mắt lại, ở giữa có hơi nước bốc lên bao lấy chung quanh. Nhìn hai người tựa như ẩn mình trong sương mù.

Vận công một đêm ngày. Gần như tới đỉnh phong.

Chốc lát, đôi mắt đầy tuổi tác của lão tăng mở ra, nơi đáy mắt là một đầm tinh quang trí tuệ, chậm rãi thu tay về, làm động tác phật kệ: “Vân thiếu chủ làm ngược ý trời, nhân quả tuần hoàn, chung quy sẽ làm liên lụy tới chính bản thân. Không tới trăm ngày, đã làm bảy dùng linh lực hai lần. Thật may là ngày hôm qua lão nạp vừa lúc vân du tới nơi này, bằng không cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không có đủ sức xoay chuyển đất trời. Toàn bộ tu vi đều thôi rồi. Biết rõ là không thể mà vẫn làm, đúng là không khôn ngoan. Mong rằng sau này Vân thiếu chủ đi đứng cẩn thận, tự nhìn xa trông rộng cân nhắc kỹ càng.”

“Đa tạ Trí Duyên đại sư cứu giúp. Sau này Vân Cẩm sẽ liệu sức mà làm, cân nhắc rõ ràng.” Vân Cẩm từ từ mở mắt, xoay người nhìn Trí Duyên, cũng đưa tay làm động tác phật kệ, một đêm không mở miệng nói chuyện, giọng nói cũng khàn đi.

“Tĩnh tru dị biến*, thế sự vô thường. Là phúc hay họa, khó có thể phán đoán suy luận.” Đôi mắt lão luyện cơ trí của Trí Duyên đại sư nhìn Vân Cẩm, chậm rãi lắc đầu, khẽ thở dài: “Vân thiếu chủ không cần cảm tạ, tất nhiên là do số phận Vân thiếu chủ chưa đến cùng tận, số trời như vậy, vốn là lão nạp nên giúp Vân thiếu chủ độ một kiếp này.”

*Tĩnh tru dị biến: Tĩnh: ngôi sao, tru: trách/phạt, dị biến: biến đổi khác thường. => Nói chung đây là một hiện tượng thiên văn, có sự thay đổi khác thường về vị trí của các ngôi sao, từ đó các nhà thiên văn học sẽ nhìn và phán đoán một số điều trong tương lai.

“Thiên mệnh chỉ ba phần, sức người lại chiếm bảy phần. Vẫn phải đa tạ đại sư!” Vân Cẩm đứng lên, quay sang cúi đầu bái Trí Duyên đại sư.

Trí Duyên nhìn Vân Cẩm, cũng không ngăn cản, nhận một bái, gật đầu: “Lão nạp còn muốn chạy tới Lạc Hoàn Sơn. Không thể lưu lại ở đây thêm nữa, chỉ sợ Vân thiếu chủ cũng có chuyện quan trọng trong người, có duyên sau này còn gặp lại. Vân thiếu chủ xin cứ tự nhiên thôi!”

Vân Cẩm gật đầu, lần nữa vái chào: “Đại sư lên đường an thuận. Vân Cẩm cáo từ!”

Nói xong, cũng không dừng lại thêm nữa, chậm rãi đi ra khỏi thiền phòng.

Trí Duyên nhìn bóng dáng Vân Cẩm biến mất, đôi mắt già dặn kinh nghiệm nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt rơi vào giữa mấy ngôi sao lóe sáng lơ mơ trên bầu trời phía tây, lại có vài ngôi sao rời xa tranh giành, ánh sao nổi bật, khó phân biệt rõ sắc thái.

Ánh mắt vốn cơ trí lại hiện lên một tia nghi hoặc, lão đã tính ra có phượng tinh hạ xuống thế gian. Thế nhưng vì sao tới giờ còn chưa hiện? Lẽ nào quẻ bói của lão có sai lầm?

Nhìn một lúc lâu, bầu trời phía tây vẫn cứ như cũ. Trí Duyên lắc đầu, thu tầm mắt lại.

Ánh mắt mới vừa dời đi, phía chân trời xanh thẳm đột nhiên bị mây đen bao phủ. Trí Duyên lập tức giật mình, ngẩng đầu lên ngay. Chỉ thấy nơi mấy ngôi sao sáng ban nãy nháy mắt đã bị mây đen che mờ, chốc lát, một luồng sáng chói mắt cắt ngang màn trời.

Một ngôi sao sáng rực rỡ san bằng tất cả mọc lên một cách kinh động, nằm giữa mấy ngôi sao khác, trong nháy mắt hào quang xán lạn đã che hết ánh sáng chung quanh của mấy ngôi sao kia.

Nhất cử tranh phong!

Trí Duyên nhất thời sững sốt mà nhìn ngôi sao chói lóa kia. Cặp mắt cơ trí hiện lên vẻ kích động chưa từng có. Cả cơ thể đang ngồi cũng mạnh mẽ đứng lên.

Chỉ thấy ngôi sao kia vừa xuất hiện, liền nhiễm nhiễm ánh quang rực rỡ, ánh sao vạn tượng, có thể so với nhật nguyệt, tia sáng chiếu rọi Cửu châu, thiên địa thất sắc!

“Phượng tinh, là phượng tinh!” Trí Duyên kích động hét to một tiếng. Toàn thân run rẩy, khó có thể tự kiềm chế.

Chốc lát, Trí Duyên hồi phục nỗi kích động trong lòng, nhìn ngôi sao kia cùng mấy vì sao xung quanh.

Đầu gút giao chiến, tranh giành lại giành đua lẫn nhau, tư tưởng vương mắc, thiên ti vạn lý, chiếu ra dấu hiệu phồn hoa ngổn ngang.

Cũng chỉ trong phút chốc, mây mù chợt nổi lên khắp bốn phía, chớp mắt đã bao phủ mấy ngôi sao. Trí Duyên giật mình, vội vã nhắm mắt vận công, thân hình đột ngột xoay vòng, vừa mới xoay chuyển một vòng rưỡi, bất thành linh phun ra một ngụm máu tươi, ngã nhào xuống đất.

Vừa ngã xuống đất, liền ngẩng đầu nhìn chân trời phía tây, chỉ thấy tinh tượng bỗng chốc tan thành mây khói, mấy ngôi sao đồng thời ẩn vào trong tầng mây. Không thể thấy nữa.

Gần như cùng lúc đó, một tiếng 'Ần' trong trẻo vang lên, cửa phòng vốn được đóng lại theo đó mở ra, một lão tăng khác cũng râu tóc bạc trắng giống vậy xông vào, nét mặt già nua khó nén vẻ kích động nhìn Trí Duyên vừa ngã nằm dưới đất, gấp giọng hỏi: “Sư thúc, người thật sự đã nhìn ra rồi?”

“Ừm!” Trí Duyên gật đầu, không để ý tới máu tươi nơi khóe miệng, cười nói: “Phượng tinh lâm thế, cảnh tượng hiếm thấy trăm ngàn năm. May mắn không bỏ qua.”

“Thực sự đã nhìn ra kết quả?” Lão tăng đỡ Trí Duyên lên, gấp giọng hỏi.

“Chao ôi, vẫn chưa!” Đôi mắt Trí Duyên nhiễm lên vẻ tiếc nuối.

“Sao lại có thể không thấy? Cho dù có ẩn mình trong tầng mây, cũng không làm khó được người mà?” Lão tăng nôn nóng nói: “Sư thúc, người thử lại lần nữa đi, mau mau! Biết đâu còn kịp.”

“Hôm qua ta giúp Vân thiếu chủ vượt qua cửa ải khó khăn, tu vi tiêu hao mất nửa thành, bây giờ thực lực chân chính còn chưa tới năm phần. Không thể mở Thiên Nhân được, lực lượng không đủ aiz!” Trí Duyên lắc đầu, cười khổ nói.

“Tại sao lại như vậy?” Lão tăng nhất thời ngẩn ra, nhìn Trí Duyên.

“Ý trời àh. . .” Trí Duyên thở dài một cái: “Phượng tinh lâm thế, bàn quay số phận cũng mở ra, sự tình thời thế loạn ly, họa khó liệu! Cơ duyên xảo hợp, quả thật là thiên ý, sức người không thể làm gì. Không thể cưỡng cầu.”

“Ôi, người khổ cực rồi, lại xuất hiện vào lúc này. Không nghĩ tới lại. . .” Nét mặt già nua của lão tăng tối sầm lại, cũng theo đó thở dài: “Đích thật là ý trời!”

Ta khổ cực từ Ngũ Hành Sơn tới đây, có lẽ là vì cứu Vân thiếu chủ. Tránh việc có một ngôi sao rơi xuống rồi bị che đi. Quả nhiên là mỗi người đều có mỗi duyên phận.” Phật pháp của Trí Duyên cao thâm, tính giác ngộ cực cao, trong nháy mắt đã thu về mặt thờ dài buồn bã, lại khôi phục cơ trí.

“Vâng! Sự thúc khổ cực đi một chuyến cũng không uổng công. Bằng không nếu để thiếu đi một ngôi sao. Thế gian này sẽ bị đảo loạn đến nỗi vì diệu quá mức.” Lão tăng này là phương trượng của Thanh Sơn Tự - Thiên Âm đại sư. Cũng là người Phật pháp cao thâm, ngộ tính cũng rất cao. Thu hồi về tiếc nuối nói.

“Không sai!” Trí Duyên gật đầu.

Hai người bèn nhìn nhau cười. Ánh mắt cùng lúc nhìn về đường chân trời nơi phía tây. Không biết rốt cuộc ngôi Phụng tinh ấy sẽ nâng thế gian này lên tới thời kì hưng thịnh phồn hoa thế nào, dù không biết kết quả ra sao, nhưng đó hẳn cũng là chuyện tốt. Bọn họ sống thêm vài năm nữa, nhìn xem là được mà!

xxxxxx

Ra khỏi thiền viện, Vân Cẩm dừng bước, chấp tay đứng đó, ngược mắt nhìn bầu trời phía tây. Nhìn một lúc lâu, sắc trời nơi ấy vẫn như tấm gương sáng như trước, mấy ngôi sao đều ở nguyên vị trí ban đầu, không chút dị động.

Hơi hơi nhíu mày, mắt phụng hiện lên vẻ nghi ngờ. Lẽ nào hẳn nhìn trộm có gì sai lầm?

Chốc lát, thu tầm mắt lại, xoay người lại nhìn về thiền viện mà mình mới vừa đi ra. Trí Duyên đại sư sẽ không xuất hiện ở chỗ này một cách vô cớ như vậy.

Còn đang nghi hoặc, bỗng nhiên màn trời bị một đạo tinh mang rạch ra. Vân Cẩm nhất thời hết hồn, đột nhiên ngừng đầu.

Chỉ thấy giữa mấy ngôi sao trước đó hiện lên một ngôi sao sáng rực. Ngôi sao này vừa xuất hiện, ánh sáng rực rỡ lấp lánh cả chân trời, chớp mắt ánh sáng đã rọi cả Cửu châu.

Nhắc cử tranh phong!

Làm cho những vì sao khác trở nên ảm đạm. Giấy lát, lại di động trong nháy mắt, nhanh chóng tụ sát lại quanh nó. Tia sáng cũng theo đó mà lớn hơn, chỉ trong nháy mắt toàn bộ chân trời phía tây sáng rực lên vạn trượng.

Vã cũng trong chớp nhoáng, sương mù khắp nơi tụ hội lại, phụng tinh lẫn mấy vì sao chung quanh nó cũng thu lại ẩn mình đi, tiến sâu vào mấy tầng mây.

Vân Cẩm giắt mình, chột gờ tay lên, ngưng tụ linh lực, hội tụ thất tinh chân nguyên, trong phút chốc toàn thân phủ đầy quang hoa, giữa trán hơi nóng bóng, hiện ra một luồng sáng màu đỏ.

“Phá!” Vân Cẩm hét vang một tiếng, hai tay chấp tay trước ngực, nhanh chóng tụ lực chỉ về chân trời phía tây.

Nháy mắt ánh sáng đỏ rực lửa kia xông thẳng tới chân trời, thiên nhãn của hắn cứ thế mà lao tới bỏ vào giữa tầng mây dày cộm kia tạo ra một khe nhỏ.

Liếc mắt nhìn tới, phụng tinh và một ngôi sao óng ánh khác được nối liền vào một chỗ với nhau cùng chiếm giữ phía tây nam. Nổi bật cả chân trời. Quang hoa vạn dặm.

Vân Cẩm liền ngừng ra, ngưng tụ linh lực thêm lần nữa, đột nhiên ngực lại lên cơn đau nhức, linh lực cũng theo đó biến mất.

Cùng lúc ấy Thiên Nhân khép lại. Ánh sáng đỏ lửa nóng rực kia cũng ảm đạm không trông thấy nữa. Trong nháy mắt nền trời đóng lại, mây mù che dấu tinh tượng cũng hợp thành một.

Vân Cẩm lão đảo, chân sau khụy xuống đất, “phụt” một ngụm máu tươi phun ra ngoài. Dung mạo thanh lịch tao nhã tuyệt luân trắng bệch như tờ giấy.

Lặng lặng nhìn chăm chú ngụm máu tươi trên mặt đất, Vân Cẩm không nhúc nhích. Sắc mặt xanh trắng đan xen. Ngực đột nhiên lại thấy đau nhức đến khó nhịn.

Hồi lâu sau ——

Sắc mặt như ngọc kia cũng dần khôi phục, đau đớn trong tim cũng bình phục lại, chậm rãi đứng dậy. Vân Cẩm lấy mảnh lụa trắng ra, nhẹ nhàng lau đi vết đỏ tươi nơi khóe miệng. Phất ống tay áo, khăn quyn trong tay cùng vệt máu tươi trên đất liền tan biến trong vô hình, không thể nhìn ra chút dấu vết nào.

Chốc lát, Vân Cẩm ngừng đầu, nhìn chân trời phía tây, trên khuôn mặt trắng loáng như ngọc mơ hồ tràn ra một tia sáng thanh u. (Lin: Thanh u: Thanh tịnh và đẹp đẽ.)

Xuyên thấu qua tầng mây, ánh sáng thanh u đó chiếu thẳng lên tận trời.

Đáy mắt trong veo mát lạnh, lại tối tăm như mực. Đôi môi mông không có chút máu hơi hơi mở ra, giọng nói thanh tuyệt: “Dấu sao đó cũng chưa phải là kết quả cuối cùng mà, không phải sao. . . Cho nên, suy cho cùng kết quả như thế nào. . . Cũng chưa biết chừng được!”

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, một chữ biết tung bay ở trong gió.

Một góc cảm bào trắng xóa bay lên, tóc đen ngọc dải theo gió khẽ phát phơ. Bóng dáng kia nhẹ nhàng nổi bật, bên trong ẩn chứa một vết tối tăm như mây như khói, giữa sự u ám đó lại che giấu chút tàn khốc.

Một lúc lâu, mây mù đen tối rút hết đi, lại khôi phục bộ dáng thanh lịch tao nhã xuất sắc, Vân Cẩm nhẹ nhàng mở miệng nói vào không trung: “Vụ Ảnh!”

Phảng phất như tất cả mọi thứ ban nãy đều là hư ảo, đến vô ảnh, đi vô tung. Trời đất vẫn như cũ không có gì thay đổi.

“Thiếu chủ!” Trong nháy mắt Vụ Ảnh xuất hiện lên tiếng trả lời, im hơi lặng tiếng đứng sau lưng Vân Cẩm.

“Phủ Thừa Tướng có động tĩnh gì? Hôm nay nàng thực sự đã tới Phụng Hoàng Lâu?” Vân Cẩm không quay đầu lại.

Đương nhiên Vụ Ảnh biết nàng trong miệng Vân Cẩm là người nào, lập tức cung kính trả lời: “Hồi bẩm thiếu chủ, từ lúc thiếu chủ rời đi vào hôm qua, phủ Thừa Tướng vẫn không có động tĩnh. Canh năm, Phụng Thừa tướng phi ngựa nhanh chóng về tới phủ Thừa Tướng. Thế nhưng cũng không có gặp được Phụng tam tiểu thư, Phụng tam tiểu thư ở tại Thanh Tâm các, ngủ thẳng tới trưa. Bây giờ mới ra khỏi tướng phủ, nhưng không tới Phụng Hoàng Lâu, mà lại tới cửa hàng rèn ở thành nam.”

“Hàng rèn?” Vân Cẩm hơi nhíu mày.

“Vâng!” Vụ Ảnh cúi người gật đầu.

“Có tra được chỗ Ngọc Ngân ngủ lại hay không?” Ánh mắt lóe qua một tia âm u, tiếp tục hỏi.

“Thuộc hạ vô năng, không tra được chỗ ngủ của thái tử Tây Lương.” Vụ Ảnh lập tức trả lời lại.

Nghe vậy, mắt phượng của Vân Cẩm hơi híp lại, ánh sáng đen tối nơi đáy mắt càng sâu sắc thêm: “Quân Tử Ly có động tĩnh gì?”

“Ly Vương phủ không có động tĩnh, từ lúc triều Ly Vương vẫn luôn ở trong thư phòng vẽ tranh, không hề xuất hiện.”

“Ồ? Đang vẽ tranh?” Về thanh u trong ánh mắt Vân Cẩm rút đi, đuôi lông mày nhướng cao.

“Vâng!” Vụ Ảnh gật đầu.

Khoe miệng nhếch lên một nụ cười không rõ, ánh mắt Vân Cẩm xác định phương hướng phía thành nam, phát ồng tay áo, giọng nói mềm mượt mát rượi: “Vừa đúng lúc ta cũng muốn rèn một thứ! Đi tới cửa hàng rèn!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Đúng Là Nàng

Ra khỏi con đường chỗ phủ Thừa Tướng, phu xe làm theo lời Phụng Hồng Loan nói, vung roi ngựa lên, xe ngựa chuyển hướng chạy tới hàng rèn ở thành Nam.

Không chỉ có Đông Ly quốc, mà thậm chí thiên hạ tam quốc người người cũng đều biết, hàng rèn Lão thiết là nơi rèn binh khí nổi danh nhất. Hàng rèn lão Thiết nổi danh không đơn thuần là vì đánh thép, mà còn vì bất cứ đồ vật nào, không cần biết là vàng, là bạc, hay có là châu ngọc, hoặc là gỗ đá đồ cổ, chỉ cần người có thể vẽ ra hình ra dáng của nó, thì chỗ này đều có thể đánh ra. Hơn nữa thủ công ở đây cũng thuộc hàng có một không hai trong thiên hạ, không ai sánh bằng. Có thể xem nó không chỉ là số một Đông Ly quốc, mà cũng là số một tam quốc thiên hạ.

Cho nên Phụng Hồng Loan nói muốn đi lò rèn tốt nhất kinh đô, vậy dĩ nhiên là tới chỗ lão Thiết không thể nghi ngờ.

Lúc này đã vào chính ngọ, xe ngựa chuyển khỏi con phố mà phủ Thừa Tướng nằm trên, bắt đầu tiến vào khu náo nhiệt phồn hoa.

Trên đường phố dòng người nhộn nhạo rộn ràng, tiếng rao hàng gào to xuyên thấu qua tấm rèm dày truyền vào trong buồng xe, không dứt bên tai.

Trong xe một tay Phụng Hồng Loan cầm quyền đã sử dụng đàm các quốc gia trong thiên hạ, sách kỳ văn thú sự*, trong lúc nhất thời xem tới mê mẩn, bỏ tất cả những âm thanh loạn thất bát tao kia ra ngoài.

*đã sử dụng đàm các quốc gia trong thiên hạ, sách kỳ văn thú sự: lịch sử và các bình luận nhỏ về các nước trong thiên hạ, sách về những câu chuyện kỳ lạ và lí thú.

Thanh Lam và Thanh Diệp cũng không dám quấy rầy nàng, mà ngoan ngoãn ngồi ở một bên.

Xe ngựa chạy được một lúc, Thanh Lam thực sự không nhịn được nữa, nhìn Phụng Hồng Loan nhẹ giọng nói: “Tiểu thư. . .”

“Ừm!” Phụng Hồng Loan nhẹ nhàng lên tiếng, tỏ ý nghe thấy được.

Thanh Lam thấy Phụng Hồng Loan lên tiếng trả lời, lập tức nói: “Tiểu thư, lò rèn tốt nhất chính là hàng rèn lão Thiết. Bây giờ đã quá giữa trưa. E rằng lão Thiết đã đóng cửa hàng rồi.”

“Hả?” Phụng Hồng Loan ngược mắt, nhìn Thanh Lam. Mới qua buổi trưa, liền đóng cửa?

“Tiểu thư, nghe nói hàng rèn lão Thiết có một quy củ, đó chính là một ngày chỉ làm cho ba khách hàng, chỉ đánh ba món đồ. Từ khi cửa hàng rèn này khai trương đến nay đã hơn mười năm, mỗi ngày đều có vô số người đi tới xếp hàng ở đó suốt đêm không hề ngủ. Canh ba năm canh mà đi đều sợ đã muộn, hôm nay tới tận lúc này chúng ta mới tới đó, sợ là người ta đã đóng cửa sớm rồi ạ.” Thanh Diệp lập tức nói chen vào, nhẹ giọng giải thích rõ ràng.

“Như vậy. . .” Phụng Hồng Loan ngẩng đầu lên từ trong mấy quyển sách, tìm tòi trong đầu ký ức về cửa hàng rèn lão Thiết. Tức khắc nhíu mày.

“Tiểu thư, nếu không hôm nay nô tỳ cùng Thanh Diệp cả hai người đi vào trong đó xếp hàng đợi, nhất định sẽ rèn được thứ tiểu thư muốn.” Thanh Lam nhìn Phụng Hồng Loan nhíu mày, đề nghị ngay.

“Không phải nói nếu có thể trả lời một vấn đề hần hoi, thì có thể đặc cách rèn cho một thứ, không thu bạc sao?” Ban nãy Phụng Hồng Loan chỉ nói đi tới cửa hàng thợ rèn tốt nhất, đúng là không có giấu giếm tới chuyện này. Bây giờ hồi tưởng lại trong đầu mới nhớ ra, chậm rãi mở miệng.

“Tiểu thư, tuy nói như vậy. Thế nhưng suốt mấy năm qua, vấn đề lão Thiết đưa ra không có ai trả lời đúng cả. Lúc đầu cũng có không ít người vào đó giải đề, nhưng cuối cùng đều tay trắng trở về, kéo dài tới tận lúc này, bây giờ đã qua mười mấy năm, đã không còn ai tới giải đề, mà đều theo quy củ xếp hàng đợi tới phiên mình.” Thanh Lam lập tức nói.

Thanh Diệp cũng gật đầu liên tục: “Là như vậy đó tiểu thư!”

Từ nhỏ hai người đã được Đỗ Hải đưa về nuôi dưỡng, huấn luyện đặc biệt. Đương nhiên từ võ công đến kiến thức, một nhà hoàn bình thường không thể so sánh được.

“Vậy hôm nay chúng ta phải đi phá tan cái quy củ của hần!” Phụng Hồng Loan vừa nghe đến cách ý kiến này, lại thêm hăng hái vài phần. Nàng muốn xem xem rốt cục là vấn đề gì mà có thể làm khó được nàng.

Nói xong câu này, tiếp tục nhìn sách trong tay.

Hai người Thanh Lam, Thanh Diệp đều mở to hai mắt nhìn Phụng Hồng Loan, chỉ thấy dường như nàng đã có ý tứ gì đó dành riêng cho chuyện này rồi, khóe miệng hơi cong lên, hiển nhiên là đang sung sướng trong lòng. Một chiếc áo lam thanh hoa như nước, mắt ngọc mây ngài, hào quang rực rỡ, dường như trên người của nàng ẩn chứa vô số năng lượng. Bỗng nhiên đáy lòng hai người đồng loạt nảy lên một ý nghĩ, không có chuyện gì trên thế gian này có thể làm khó tiểu thư được.

Trong lúc nhất thời hai người cũng không nói nữa, đều kinh ngạc nhìn Phụng Hồng Loan. Đây chính là người mà từ nay về sau các nàng sẽ đi theo. Nhìn vào tiểu thư, các nàng chợt thấy mình thật nhỏ bé.

Song song với cảm giác nhỏ bé đó, trong lòng các nàng đều sinh ra một cỗ kiêu ngạo. Có chủ tử như vậy, các nàng thần phục từ trong đáy lòng.

Trong buồng xe yên tĩnh trở lại lần nữa, tiếng thét to rao hàng phía ngoài cùng tiếng đầu ngón tay ma sát khi lật sách hòa âm vào nhau. Một ồn ào, một yên tĩnh, lại hài hòa tới thần nhiên, làm tâm tình người ta cũng trở nên nhẹ nhàng khoan khoái theo.

Đại khái sau nửa canh giờ, xe ngựa qua khỏi khu náo nhiệt, giọng nói la hét ầm ĩ cũng dần dần vơi đi.

Lại đi thêm khoảng thời gian một ly trà, phu xe kéo cương ngựa, xe ngựa ngừng lại: “Tiểu thư! Đã tới cửa hàng rèn lão Thiết rồi ạ!”

“Ừm!” Phụng Hồng Loan vẫn tiếp tục nhìn quyển sách trên tay như cũ, nhàn nhạt lên tiếng.

Thanh Lam cùng Thanh Diệp lập tức đưa tay đẩy rèm ra, đồng thời nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy xe ngựa đang dừng ở một hẻm nhỏ vắng vẻ. Đường trong hẻm nhỏ rất hẹp, chỉ có một làn thông hành nối liền hai hướng nam bắc. Trước mặt chính là một gian hàng nhỏ nhỏ, cửa hàng cực kỳ cũ nát, nói nó là cửa hàng đã coi như nâng cao nó, nếu nói nó là một gian nhà lá cũng không có gì sai.

Nếu không phải phía trên mặt tiền của cửa hàng có treo một tấm hoành phi cực kỳ to lớn, trên đó viết bốn chữ lớn mạ vàng Hàng rèn lão Thiết, thì hai người Thanh Lam, Thanh Diệp cũng hoài nghi là phu xe đi nhầm chỗ.

Hàng rèn lão Thiết hưởng danh khắp tam quốc lại là một gian nhà lá?

“Đây. . . Đây chính là hàng rèn lão Thiết?” Thanh Lam, Thanh Diệp tròn mắt há mồm ngơ ngác nhìn gian nhà lá trước mắt, quay đầu lại nhìn Phụng Hồng Loan.

Nghe vậy, Phụng Hồng Loan ngẩng đầu, thuận theo tấm rèm mà Thanh Lam, Thanh Diệp vén lên nhìn ra ngoài.

Không nghĩ tới hàng rền lão Thiết vang danh thiên hạ lại là một gian nhà lá!

Nếu không phải mua danh chuộc tiếng, thì nhất định là cao nhân tài giỏi không để ý tới thế đời. Hiển nhiên, nếu thanh danh của hàng rền lão Thiết này đã truyền ra xa, hưởng sự khen ngợi của cả ba nước trong thiên hạ, vậy tự nhiên nó là ý sau.

Về mặt Phụng Hoàng Loan hờ hững nhìn bốn chữ lớn hàng rền lão Thiết được viết trên hoành phi, sau đó ánh mắt xẹt qua từng tắc từng tắc một, cuối cùng cố định ở mảnh tường cao sân nhỏ sâu bên trong liên kết với đằng sau hàng rền lão Thiết. Con người mát lạnh hiện lên vài tia thú vị, lạnh nhạt cất lời: “E rằng cả khu phố trải suốt con đường này đều là đất nhà hân cả. Chớ bị cái mã bề ngoài che mờ hai mắt.”

Thanh Lam, Thanh Diệp liền ngẩn ra, nhìn Phụng Hoàng Loan. “Đi gõ cửa!” Phụng Hoàng Loan buông rèm, nhàn nhạt phân phó.

“Vâng, tiểu thư!” Hai người Thanh Lam, Thanh Diệp lập tức nhảy xuống xe, đi tới.

Mặc dù mặt tiền của hàng rền lão Thiết trông tồi tàn, thế nhưng cánh cửa lại được chế tạo từ loại sắt tinh khiết hảo hạng nhất. Trên cửa có hai vòng khuyên để gõ.

Thanh Lam cất bước đi tới, đưa tay đập vòng cửa, mấy tiếng gõ cửa “Cốc cốc cốc” vang lên, một bên: “Có ai không? Mời ra đây! Tiểu thư nhà ta muốn rền đồ!”

Đập vòng cửa một lúc lâu, bên trong vẫn không có động tĩnh gì. Càng đáng nói hơn chung quanh đây tới cả một tiếng người cũng không có, Thanh Lam ngừng tay, quay đầu lại nhìn Phụng Hoàng Loan: “Tiểu thư, hình như không có ai!”

“Bên trong có người, gõ lại!” Giọng nói của Phụng Hoàng Loan xuyên thấu qua màn mỏng truyền ra. Vẫn lạnh nhạt như cũ.

Có hay không người, khứu giác nàng nhạy bén với nó nhất, đây cũng là bản lĩnh thiết yếu khi làm sát thủ. Đối với hơi thở con người, sẽ đặc biệt nhạy cảm. Trong vòng trăm thước, chỉ cần có người, nhất định nàng có thể cảm giác được trước hết.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đứng Là Nàng (Tt)

Bên trong không chỉ có người, hơn nữa còn có hơn một người, phân tán khắp nơi trong sân nhỏ sau bức tường cao kia. Hơi thở u ám kéo dài khắp nơi, hiển nhiên ở đây có không dưới trăm tên cao thủ.

“Vâng, tiểu thư!” Thanh Lam tiếp tục gõ, tay càng dùng thêm sức, tiếng kêu cũng lớn hơn: “Có ai ở trong không ra đây! Tiểu thư nhà ta muốn rền đồ!”

Hô nửa ngày, thấy bên trong vẫn không có động tĩnh, Thanh Diệp cũng gọi theo Thanh Lam.

Thanh âm của hai người trong treo, cùng với tiếng đập cửa “Cốc cốc cốc” vang lên, gần như mười dặm đường tám con phố đều có thể nghe được.

“Mới sáng ngày ra làm gì mà ồn ào thế?” Rốt cuộc một tiếng rống to truyền ra. Giọng nói khàn khàn, già dặn đanh thép. Mang theo vẻ buồn ngủ cùng cơn tức do chưa tỉnh ngủ.

Nghe thanh âm thì hẳn là một lão nhân.

Sáng sớm? Nghe vậy, Thanh Lam, Thanh Diệp đồng loạt ngẩng đầu liếc nhìn trời một cái, khóe miệng co giật. Ban đầu các nàng cho rằng hôm nay tiểu thư nhà mình là người ngủ dậy muộn nhất, không nghĩ tới ở đây còn có người trễ hơn.

Động tác trong tay cùng tiếng la ngừng lại. Hai người lẳng lặng chờ ở cửa.

Thế nhưng đợi một lúc lâu, bên trong lại không có động tĩnh rồi. Lại lần nữa quay đầu nhìn Phụng Hoàng Loan.

“Tiếp tục gõ cửa!” Phụng Hoàng Loan ở trong xe không ngừng đầu lên nói.

“Vâng!” Thanh Lam, Thanh Diệp lập tức lên tiếng trả lời.

Lại đập vòng cửa thêm lần nữa, tiếng gõ “Cốc cốc cốc” cùng tiếng gọi của hai người vang lên, không ngừng bên tai.

“Đừng có gọi nữa, muốn rền thứ gì thì qua một bên. Hôm nay đã làm đủ ba thứ rồi.” Giọng nói kia không nhịn được mà rống to thêm một lần nữa.

“Lão nhân gia, tiểu thư nhà ta tới để giải đề.” Thanh Lam lập tức lớn tiếng nói.

“Giải đề? Giải đề quý gì? Quấy rầy ta ngủ nữa, ta giết cả nhà ngươi!” Thanh Lam vừa dứt lời, thanh âm bên trong không chút nghĩ ngợi mà rống lên.

Thanh Lam, Thanh Diệp liền ngẩn ra, xoay người nhìn Phụng Hồng Loan: “Tiểu thư. . .”

Giết cả nhà nàng luôn sao? Đang cầu mà không được đây này! Phụng Hồng Loan nhìn quyền sách trên tay, nghe vậy không ngẩng đầu lên, mà khóe miệng kéo ra nụ cười lạnh. Giọng nói bình thản lại có chút lạnh lùng nghiêm nghị: “Tiếp tục gọi! Đừng có ngừng lại, gõ tới khi nào hấn chịu ra thì thôi.”

“Vâng, tiểu thư!” Thanh Diệp, Thanh Lam vốn đã lùi lại liền nhanh chóng tiến lên, tích góp toàn bộ tinh thần sức lực gọi tiếp: “Người ở bên trong đi ra, tiểu thư nhà ta muốn giải đề!”

Mới vừa gõ hai cái, đã nghe thấy có tiếng bước chân “đùng đùng đùng” chạy từ trong ra. Ngay sau đó cánh cửa cổng kênh đang đóng lại được mở ra. Lộ ra khuôn mặt già tràn đầy tức tối, lệ khí bùng nổ khắp toàn thân, nhìn hai người Thanh Lam, Thanh Diệp trước mắt: “Quấy rầy mộng đẹp lão nhân ta, các ngươi muốn chết sao?”

Một thân sát khí, làm cho Thanh Lam cùng Thanh Diệp nhất thời sợ giật bắn cả người, cùng lúc lùi lại.

“Nghe nói hàng rèn lão Thiết có một quy củ. Chỉ cần người tới có thể trả lời đúng đề mục được đưa ra, sẽ rèn cho người đó một món đồ mà không tính tiền công. Là như thế này sao?” Phụng Hồng Loan chậm rãi mở miệng giọng nói có phần ngạo lạnh, xuyên qua tấm rèm che, dường như còn mang theo khí lạnh. Trong nháy mắt thổi tan sát khí cùng con tức tràn lan của lão đầu.

Lão nhân mới ra tới nơi, hình như không phát hiện còn có người ngồi trên xe. Nghe vậy, đôi mắt già nua bén nhọn lập tức nhìn về phía xe ngựa Phụng Hồng Loan đang ở. Con buồn ngủ cũng tỉnh hơn phần nửa.

“Ngươi là chủ nhân nơi này? Thật có quy củ như vậy?” Phụng Hồng Loan cảm giác được có một ánh mắt sắc bén bắn tới xe ngựa, ánh mắt kia cứ như xuyên thấu qua màn xe dày cộm chiếu thẳng vào người nàng. Mi phong lạnh lẽo, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ.

Hình như lão nhân đã hoàn toàn tỉnh ngủ, đôi mắt già nua không phân biệt tốt xấu nhìn chằm chằm xe ngựa, một lúc lâu chậm rãi mở miệng: “Không sai!”

“Vậy lấy đề mục của ngươi ra đi!”

“Vị cô nương này muốn giải đề?” Đôi mắt già nua của lão nhân nhìn chằm chằm xe ngựa. Trong lòng kinh hãi.

Nếu không phải người bên trong xe nói chuyện, hấn gần như không thể dò ra bất kỳ hơi thở nào trên người nàng. Chuyện này thực sự quá kinh dị. Khoảng cách gần như thế. Hấn tự nhận nội công có thể coi là vô song, cho dù có là thiên hạ Tam công tử đứng ở khoảng cách gần như thế, cũng không thể nào không có một chút khí tức.

Nếu người bên trong xe không phải người trời sinh đã có thể chất khác hẳn với người bình thường, thì đó là người có võ công nội lực cao hơn cả thiên hạ Tam công tử.

“Đương nhiên!” Phụng Hồng Loan nhàn nhạt nói: “Chẳng qua nếu ngươi không định dùng cách giải đề mà rèn cho ta một thứ, vậy cũng rất tốt!”

“Xin hỏi cao danh quý tánh của cô nương?” Lão nhân nhìn màn xe đang đóng chặt. Bị sự kinh ngạc trong lòng vây khốn. Muốn biết sao trong thiên hạ lại có một nữ tử như vậy? Hấn thực sự không nghĩ ra được.

“Hàng rèn lão Thiết có quy củ phải hỏi tên họ của người khác sao?” Phụng Hồng Loan nhú mày, giọng nói vốn mát lạnh lại có thêm chút lạnh lẽo: “Ngươi đúng thật là chủ nhân nơi này? Nếu không phải, vậy xin mời chủ nhân nơi này đi ra đi!”

Lão nhân nhất thời ngẩn ra, lập tức nói: “Tại hạ là Lão Thiết, chính là chủ nhân của hàng rèn lão Thiết này! Không biết vị cô nương này muốn đánh vật gì?”

“Nơi này của ngươi nói chi cần là thứ có trên thế gian, đều có thể đánh ra được, đúng không?”

“Không sai!” Lão Thiết gật đầu.

“Vậy liền lấy đề của ngươi ra đi!” Phụng Hồng Loan lạnh giọng mở miệng.

Vừa rồi nàng còn có chút hứng thú với hàng rèn lão Thiết nhưng ngay lúc lão đầu tử này bước ra ngoài thì tất cả đã tan thành mây khói rồi. Nếu không phải nàng chỉ thích mỗi mình Thủ Tinh lại muốn chế tạo một bộ Thủ Tinh khác làm đoán đao tùy thân. Thì lúc bấy giờ nàng đã quay đầu rồi đi luôn rồi.

Hiển nhiên hàng rèn lão Thiết này không giống bình thường. Không muốn chọc vào phiền phức, nàng mới không muốn . . .rước phiền vào thân.

“Cô nương thật muốn giải đề?” Lão Thiết nhìn một lúc lâu, màn xe vẫn đóng chặt. Từ đầu tới cuối đều không thấy được dáng dấp người ở bên trong ra sao. Tuy rằng có nghe được giọng nói nhưng lại không thăm dò được khí tức của nàng. Nhưng chắc chắn người ở trong đó tuyệt đối không phải người thường.

“Không giải đề ta đến chỗ này của ngươi làm gì?” Lòng mày Phụng Hồng Loan rét lạnh: “Muốn ra đề cũng nhanh nhanh chút, thứ ta muốn làm không nhất thiết chỉ nơi này của ngươi mới làm ra được!”

Lão Thiết liền ngăn ra. Hàng rên lão Thiết khai trương mười mấy năm, đều là người người tới xin lão rên cho. Hôm nay gặp đôi phượng như vậy, trong chốc lát tựa hồ không thích ứng kịp.

“Thanh Lam, Thanh Diệp, lên xe! Đi!” Phượng Hồng Loan thấy đôi phượng không trả lời. Tức khắc lạnh giọng ra lệnh.

“Vâng, tiểu thư!” Từ lúc lão Thiết đi ra Thanh Lam, Thanh Diệp đã lui về cạnh xe ngựa đứng yên ở đó. Bây giờ nghe phân phó của Phượng Hồng Loan, lập tức vén rèm, lên xe.

Một góc rèm xe được vén lên, dung mạo tuyệt sắc mà lạnh lẽo của Phượng Hồng Loan hiện ra.

Dù chỉ là một cái chớp mắt, nhưng vẫn đủ để đôi mắt đang nhìn chăm chăm xe ngựa của lão Thiết trông thấy rõ ràng, cả người hấn run lên, đôi mắt già nua không dám tin mà nhìn xe ngựa.

“Đánh xe!” Phượng Hồng Loan lạnh lùng nói ra.

Phu xe lập tức vung roi ngựa lên, con ngựa quay đầu, đường cũ trở về đường cũ trở về.

“Chuyện này. . . Vị cô nương này. . . Chờ chút!” Lão Thiết thấy xe ngựa của Phượng Hồng Loan rời khỏi, lập tức tỉnh hồn, phi thân lên một cổ hơi thở cường đại lan ra ngăn cản xe ngựa đang định đi.

Con ngựa lập tức giơ hai chân trước lên, 'Hĩ' dài một tiếng, xe ngựa lui về sau hai trượng.

Cùng lúc đó, hai tiếng “xoẹt xoẹt” lạnh lạnh của bảo kiếm vang lên, trong nháy mắt màn xe bị đẩy ra, Thanh Lam và Thanh Diệp mỗi người cầm một thanh bảo kiếm, lạnh lùng nhìn lão Thiết đang đứng cản đường đẩy về phòng vệ.

Phượng Hồng Loan vẫn cúi đầu nhìn quyển sách trên tay như cũ, sắc mặt lạnh nhạt, không vì chút biến động này mà thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Đứng Là Nàng (Tt2)

Lão Thiết ngăn xe ngựa lại, đôi mắt già nua nhìn chăm chú vào trong xe ngựa, bởi vì bị Thanh Lam, Thanh Diệp vén rèm lên, mà thấy rõ ràng Phượng Hồng Loan đang lười biếng ngồi dựa vào vách xe.

Hai mắt cố định trên mặt của nàng, đầy mắt cuộn cuộn đầy sóng to gió lớn, bàn tay gầy khô gấu ở trong tay áo không ngừng run rẩy, thật dễ nhận thấy tâm tình đang bị kích động khó mà kiềm chế. Nhưng dường như còn đang cố dùng hết sức mà nhẫn nại.

Một lúc lâu, lão Thiết mở miệng, trong giọng nói có chút run rẩy: “Bây giờ lão nhân sẽ đi lấy đề, mời vị cô nương này chờ trong chốc lát!”

Phượng Hồng Loan không nói, giống như không nghe thấy.

“Nếu cô nương có thể trả lời đúng, hôm nay lão Thiết liền làm ngoại lệ làm cho cô nương đồ vật người muốn. Cô nương cũng biết, phóng mắt nhìn khắp thiên hạ này, đồ đạc lão Thiết ta làm ra thì tuyệt đối không ai có thể sánh bằng. Nhất định là vật tốt nhất thế gian.” Tựa hồ sợ Phượng Hồng Loan rời khỏi. Lão Thiết lập tức lấy ra lá bài chủ chốt.

“Tốt!” Phượng Hồng Loan thân nhiên nói. Nàng muốn chế tạo Thủ Tình, quả thật là muốn thứ tốt nhất. Nếu không có được vậy thì không làm còn hơn.

Lão Thiết vừa thấy Phượng Hồng Loan lên tiếng trả lời, nét mặt liền lộ vẻ vui mừng, lập tức phi thân vào trong viện, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

“Tiểu thư. . .” Thanh Lam, Thanh Diệp luôn có cảm giác về mặt lão Thiết này nhìn tiểu thư quá ư là quái dị. Nhẹ giọng mở lời.

“Không cần để ý tới!” Phượng Hồng Loan cũng không ngẩng đầu lên. Thanh Lam, Thanh Diệp liền ngừng nói, buông rèm che xuống, chui vào trong xe ngựa.

Trước cửa của hàng rên lão Thiết liền yên tĩnh trở lại, đợi một lúc lâu, cũng không thấy người ở trong đi ra.

“Tiểu thư, hôm nay sắc trời đã muộn, tiểu thư còn phải tới Phượng Hoàng Lâu, đã ba nén nhang rồi, người trong đó còn không ra, nếu không để nô tỳ vào xem. . .” Thanh Lam quay sang nhẹ giọng hỏi ý Phượng Hồng Loan.

“Không cần!” Phượng Hồng Loan hờ hững nói.

“Thế nhưng bây giờ đã là giờ Mùi ba khắc rồi. Tiểu thư còn có giao ước với Vân Cẩm công tử, Ly Vương điện hạ. Bây giờ đã qua hơn nửa ngày. . .”

“Người nghĩ rằng ta không tới đó mà họ vẫn sẽ ở chờ sao?” Giọng nói của Phụng Hồng Loan lộ ra một chút hơi lạnh cùng chán ghét.

Thanh Lam, Thanh Diệp liền im bật.

Lại đợi khoảng thời gian một nén nhang. Rốt cuộc có tiếng bước chân từ phía sau viện từ kia ra. Nghe thấy tiếng bước chân vọng tới từ xa, khóe miệng Phụng Hồng Loan nhếch lên ý lạnh. Quả nhiên nàng đoán không sai. Hàng rên lão Thiết này hưởng thụ ngợi khen của tam quốc, đương nhiên trong đó sẽ có càn khôn.

Chẳng qua thứ nàng muốn làm là Thủ Tinh, đương nhiên phải làm cho tốt nhất. Nó có bí mật to lớn hay không nàng mặc kệ, chỉ cần người nơi này có thể rèn được đồ làm nàng hài lòng là được.

Nghe được giọng nói, Thanh Lam, Thanh Diệp lập tức vén rèm xe lên nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy người ra không phải chỉ có mình lão Thiết, chậm rãi đi trước hần một bước là một nam tử, nói chính xác thì đó là một thiếu niên.

Thiếu niên này tầm cỡ mười lăm mười sáu tuổi. Cơ thể nhỏ gầy, da dẻ ngăm đen, thế nhưng không khó nhìn ra ngũ quan xinh xắn đẹp đẽ của hần. Ngũ quan có vẻ đan xen giữa một cậu bé cùng một nam nhân trưởng thành, tuy còn chưa nẩy nở, nhưng có thể tưởng tượng không quá hai năm nữa, thiếu niên này tuyệt đối sẽ là nam tử tuấn mỹ trác tuyệt.

Một bộ trường bào màu xanh thạch bích hơi nhạt làm bằng gấm lông lầy, eo thắt đai lưng bạch ngọc linh lung. Trên đầu được búi lại bằng trâm ngọc bích. Chân đạp một đôi giày đế vàng hai bên thêu ngũ phượng triều dương. Toàn thân hoa lệ, như có khí phách lồi lạc thiên thành. Tóc đen như mực, đáng đi nhanh nhẹn, từ trên xuống dưới lộ ra cổ quý khí uy nghi tận trong xương cốt.

Thiếu niên chấp tay đi ra, không nhanh không chậm, không chút lo lắng, ra cửa, dừng bước, ánh mắt nhìn về phía xe ngựa trước tiên, mắt phượng trong trẻo đảo qua người Thanh Lam, Thanh Diệp, giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Thiết lão, người nói là hai vị cô nương này muốn giải đề?”

“Không phải! Là vị cô nương bên trong.” Lão Thiết vẫn đứng sau lưng thiếu niên cách hần một bước, tuy thân thể chỉ hơi cúi hờ, nhưng thông qua vẻ mặt cử chỉ không khó nhìn ra kính ý dành cho nam tử.

“Ồ?” Thiếu niên nhú mày, mắt phượng nhìn chằm chằm xe ngựa. Trước xe bị Thanh Lam, Thanh Diệp ngăn trở, căn bản không thấy được Phụng Hồng Loan đang ngồi bên trong, huống hồ hần cũng không cảm nhận được hơi thở của người khác.

“Đích thật là có một vị cô nương trong xe muốn giải đề rèn đồ.” Lão Thiết khẳng định gật đầu.

“Vậy rõ ràng rồi! Đưa đề cho nàng đi!” Đáy mắt thiếu niên lóe lên chút nghi ngờ rồi biến mất, cũng không tìm tòi nghiên cứu, mà thờ ơ mở miệng.

“Vâng!” Lão Thiết cung kính lấy mảnh lụa màu vàng ra đưa cho thiếu niên.

Thiếu niên không thèm nhìn tới mảnh lụa, ống tay áo xanh nhạt nhẹ nhàng đảo qua, một trận gió vô hình phát mạnh về hướng Thanh Lam, Thanh Diệp.

“Chủ tử không được. . .” Lão Thiết kinh ngạc thốt lên một tiếng, còn chưa nói hết câu, đã bị thiếu niên lườm lại, thân thể mới vừa bước ra một bước của lão Thiết khựng lại, nét mặt già nua trắng bệch nhìn xe ngựa.

Thanh Lam, Thanh Diệp nhìn mảnh lụa bay tới, đưa tay đón, chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh khổng lồ đánh tới, cơ thể hai người hoàn toàn không chống đỡ được, kinh hãi hét lên một tiếng, đồng loạt bị đánh ngã xuống xe ngựa. Mảnh lụa kia mang theo áp lực cường đại đánh tới Phụng Hồng Loan trong xe. Từ đầu chí cuối không ngừng lại dù chỉ một chút.

Phụng Hồng Loan nhìn mảnh lụa đang nhắm thẳng vào mặt nàng mà bay tới, mi mày đông lạnh trong chớp mắt, dung mạo trong trẻo như nước trở nên lạnh như băng, nếu quả thật mảnh lụa mỏng manh này đánh vào, như vậy gương mặt này của nàng sẽ bị hủy hoại.

Tuy rằng nàng không thích gương mặt họa thủy quá mức này, thế nhưng nàng càng không thích dùng một khuôn mặt có thương tích tỳ vết nào để sống.

Trong nháy mắt con người mát lạnh bắn ra về ác liệt, trước khi mảnh lụa bay tới mặt nàng, đột nhiên nhích người sang một chút, mảnh lụa lướt qua má của nàng bay đi, cổ tay vừa chuyển, ống tay áo nhấc lên một con gió, 'Bịch' một tiếng, mảnh lụa đánh vào quyền sách trên tay.

Tức khắc một quyền tiểu thuyết hoàn hảo năm trăm hai mươi trang bị đâm xuyên tạo thành một lỗ thủng.

Ngón trở cùng ngón giữa Phụng Hồng Loan giờ ra dễ dàng kẹp lấy mảnh lụa.

Mảnh lụa vừa vào tay không hề dừng lại, cổ tay xoay vòng, vung lên một đường cong khó có thể tưởng tượng, lấy tốc độ nhanh như tia chớp bay tới chỗ thiếu niên.

Thiếu niên đang thờ ơ nhìn xe ngựa, thấy gương mặt trắng bệch của Thanh Lam, Thanh Diệp do bị hần đánh ngã xuống xe, khóe miệng dâng lên nụ cười trào phúng, ý cười vừa hiện, liền nhìn thấy mảnh lụa ban nãy hần mạnh tay ném ra lại bay trở về. Hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn lúc nãy không chỉ hai lần.

Trong nháy mắt mảnh lụa đã cách mặt hần một khoảng nhỏ.

“Chủ tử cẩn thận. . .” Lão Thiết kinh ngạc thốt lên một tiếng, lập tức phi thân lên cứu giúp. Thế nhưng đã không kịp rồi.

Sắc mặt thiếu niên hoàn toàn biến đổi, muốn tránh nhưng không thể tránh được, mạnh mẽ vung ống tay áo lên kích thích toàn bộ chân khí trong cơ thể đi ngăn cản.

Chỉ nghe một tiếng 'Bịch' trong trẻo vang lên, trong giây lát mảnh lụa rơi xuống đất. Ống tay áo dày hai tầng vải vóc rộng thùng thình bị mảnh lụa cắt xuyên qua tạo thành lỗ lớn lỗ nhỏ.

Không nhìn mảnh lụa rơi dưới đất, thiếu niên ngẩng đầu, mắt phượng nhìn chòng chọc vào xe ngựa, trong nháy mắt ánh mắt tóe ra vẻ bạo ngược.

Nhéch miệng thành một đường cong nhạt nhòa, Phượng Hồng Loan chậm rãi ra mặt, ánh mắt thanh đạm nhìn thiếu niên: “Vừa tới đã vô lễ thế này! Ngươi làm hỏng sách của ta, ta sẽ phá hủy y phục của ngươi. Nếu ban nãy ngươi thật đã hủy dung ta, thì bây giờ thứ bị phá thành lỗ lỗ này sẽ không chỉ là y phục của ngươi đâu!”

Giọng nói trong vắt lạnh lạnh, như băng tuyết nghìn năm trên Ngọc Tuyết Sơn, trong nháy mắt làm cho toàn bộ khuôn viên mười trượng quanh đây, tiêu tan cái nóng nực oi bức giữa ngày hè tháng bảy.

Thiếu niên chỉ cảm thấy như có một cơn gió mát lạnh phát qua mặt hắn, đập vào mặt là một nhan sắc thanh thủy phù dung, tác phẩm điêu khắc của tự nhiên, không điểm son phấn, dung mạo tuyệt sắc không chút tỳ vết. Như băng tuyết trên Ngọc Tuyết Sơn, giọng nói của nàng cũng trong trẻo mát rượi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Quyển 2 - Chương 1: (Tt)

Ánh mặt trời sáng rõ từ giữa không trung tà tà chiếu xuống, điểm điểm ánh quang chiếu vào buồng xe, dát lên áo lam như nước của nàng một mảnh hào quang dật đãi. Dung nhan của nàng ẩn dưới bóng râm của màn xe. Nhưng vẫn như cũ không che giấu được thanh hoa cả người nàng.

Cái đẹp nhất thế gian cũng chẳng qua được lúc này!

Thiếu niên nhìn Phượng Hồng Loan, trong nháy mắt lòng chợt bị một câu nói này bao trùm, bỏ mắt về tức giận buồn bực bên nhón trước đó, mà ngây dại!

Đương nhiên Phượng Hồng Loan cũng thấy rõ vẻ ngoài và khí chất của thiếu niên. Đáy mắt hiện ra một tia chán ghét. Trên người thiếu niên này, nàng nhìn thấy nàng nhìn thấy vẻ quý khí bất phàm được trời ưu ái cùng âm u thâm trầm như Vân Cẩm, Quân Tử Ly, còn có nam tử mặc áo đen kia.

“Thanh Lam, Thanh Diệp, lên xe!” Vẻ căm ghét trong đáy mắt Phượng Hồng Loan không hề che giấu chút nào. 'Cạch' thoảng cái buồng mảnh xuống, lạnh giọng mở miệng.

“Vâng, tiểu thư!” Mới vừa rồi Thanh Lam, Thanh Diệp bị kinh sợ quá mức, không nghĩ tới hai người các nàng mà lại không thể đỡ nổi một chiêu của thiếu niên này, vậy làm sao có thể bảo vệ tiểu thư? Trong lòng chán nản, gương mặt trắng bệch lập tức lên xe.

“Đánh xe!” Phượng Hồng Loan vung tay hất một cái, ném quyền sách bị phá hỏng ban nãy ra ngoài xe, rơi 'bịch' xuống đất. Dẫn theo một trận gió lạnh lật lên mấy trang sách vang tiếng soàn soạt.

Phu xe nào dám dừng lại thêm một chút, lập tức vung roi.

“Đứng lại!” Thiếu niên liền phi thân, ống tay áo vung lên, trong nháy mắt một nguồn sức mạnh cuốn lấy cả xe ngựa. Bóng dáng áo xanh của hắn nhẹ nhàng rơi xuống xe ngựa, mở miệng thanh âm trầm thấp.

Con ngựa lại lần nữa 'Hĩ' một tiếng, móng trước nâng cao, không chịu nổi lực mạnh mà lui về sau mấy bước, lông tơ toàn thân run rẩy nhìn thiếu niên.

“Ngươi không giải đề nữa sao?” Một đôi mắt phượng của thiếu niên trong trẻo dị thường, ánh mắt sáng quắc nhìn vào màn xe đóng chặt. Cho tới bây giờ chưa từng có ai dùng nét mặt ghét bỏ mà nhìn hắn. Mặc dù ban nãy chỉ là trong nháy mắt, nhưng hắn thấy rất rõ ràng, vẻ mặt của nữ tử bên trong chính là căm ghét. Không những không buồn, trái lại khóe miệng còn hơi nở nụ cười.

“Không giải nữa!” Phượng Hồng Loan lạnh nhạt mở lời.

“Không phải ngươi muốn rèn đồ sao? Phải biết rằng hàng rèn lão Thiết hàng vang danh tam quốc. Đồ đặc tạo ra chắc chắn là thứ tốt nhất.” Thiếu niên nói.

“Phẩm chất con người không được tốt, đồ tạo ra được chưa chắc có chỗ nào tốt hơn, không làm cũng tốt!” Thanh âm Phụng Hồng Loan đậm mang theo chút lạnh lẽo.

“Người. . .” Thiếu niên liền tức giận. Ngay sau đó giống như nghĩ tới điều gì, sắc mặt ảm áp, lập tức ôn thanh nói: “Phẩm chất con người không tốt cũng có thể đánh ra đồ tốt nhất thế gian. Vô luận người lấy ra thứ gì, nơi này đều có thể tạo ra được. Có một không hai thiên hạ, không ai bằng. Người xác định người không giải đề nữa sao?”

Nghe vậy, Phụng Hồng Loan ngồi trong xe lập tức nhủ mảy. Thù Tình của nàng quả thật không có nơi nào có thể làm ra. Nơi này và mấy người kia đúng là làm người ta thấy ghét, thế nhưng Thù Tình lại là thứ nàng yêu thích nhất.

“Được! Người cầm đề ra đây! Phụng Hồng Loan nhẹ nhàng mở miệng. Hàn khí ban nãy cũng tan sạch, không nghe ra vui giận.

Sắc mặt thiếu niên lập tức vui vẻ hơn. Ông tay áo nhẹ phất, mảnh lụa rơi trên mặt đất ban nãy bay đến trong tay của hắn, cổ tay cùng ngón tay hắn nhẹ hất, mảnh lụa nhẹ nhàng bay tới mảnh cửa đang đóng chặt. Không có chút lực mạnh nào.

Phụng Hồng Loan vươn bàn tay mảnh khảnh ra, tiếp lấy mảnh lụa.

Mảnh lụa hiện lên một màu vàng trắng, Phụng Hồng Loan đưa tay tìm tòi, thoáng chốc đã phân biệt được mảnh lụa này đã có hơn trăm tuổi. Hờ hững nhìn thoáng qua, tay không dừng lại, đầu ngón tay đẩy mảnh lụa ra. Chữ viết bên trong phất chốc đã hiện ra.

Khi thấy nội dung nét bút trên mảnh lụa, Phụng Hồng Loan khó có được mà ngăn ra: “Thứ người muốn ta giải của chính là cái đề này?”

“Không sai!” Màn xe đóng chặt khiến thiếu niên không thấy được sắc mặt của Phụng Hồng Loan, chậm rãi gật đầu.

“Cái đề này. . .” Con người thanh lương của Phụng Hồng Loan nheo lại trong nháy mắt, môi mỏng hơi mím rồi một chút: “Người chắc chắn chứ?”

“Người không giải được?” Thiếu niên hơi hơi nhủ mảy.

Phụng Hồng Loan không nói, nhìn chữ viết, đầu ngón tay lục lọi mảnh lụa, một chút một chút. Long mi thật dài buông xuống, không thấy rõ biểu cảm trong mắt.

“Có phải là người cũng không giải được không?” Thiếu niên không nghe được câu trả lời ở trong, luôn cảm giác lúc này trong xe có thể lộ ra cho hắn chút khí tức mỏng manh, thế nhưng hơi thở kia dường như thật lạnh lẽo phức tạp. Tiếp tục hỏi tới: “Lẽ nào người có thể giải đề này?”

Trong buồng xe vẫn lặng im như cũ, vô thanh vô tức.

Mắt phụng của thiếu niên nhìn chăm chăm xe ngựa, cũng không lên tiếng nữa.

Lão Thiết bị chuyện mới vừa rồi làm cho kinh hãi, lúc này cũng cảm giác được bầu không khí có vẻ khác thường, lập tức bước nhanh tới sau lưng thiếu niên đứng cách hắn một bước, đôi mắt già nua nhìn chăm chăm xe ngựa.

“Đề này ta giải được!” Hồi lâu sau, Phụng Hồng Loan mới lạnh nhạt cất lời. Không thể nghe ra chút tâm tình gì.

“Có thật người có thể giải được đáp án của đề này?” Thiếu niên lập tức vui vẻ, ý mừng trong đó khó xác định.

Phụng Hồng Loan không nói nữa,

Chốc lát, đưa tay cầm lấy bút mực đã được chuẩn bị trước trong xe, viết lên trên mảnh lụa hai chữ. Lúc viết xong, phất tay lên, tờ giấy trong tay xuyên thấu qua màn xe đóng chặt, thối nhẹ tới trước mặt của thiếu niên.

Thiếu niên ngăn ra, lập tức đưa tay đón lấy tờ giấy bay tới trước mặt hắn.

Giống như không kịp chờ đợi mà vội mở ra. Khi thấy đáp án trên giấy. Một đôi mắt phụng chợt mở to, không dám tin ngẩng đầu nhìn màn xe được đóng chặt: “Người. . . Người. . .”

“Như thế nào? Ta trả lời đúng chứ?” Giọng nói Phụng Hồng Loan vẫn hờ hững trước sau như một.

“Người. . .” Thiếu niên liền tiếp nói mấy chữ người, sau cùng hai mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào màn xe đóng kín: “Xin hỏi tôn tính đại danh của cô nương?”

Thanh âm của hắn mang theo một chút run rẩy. Tuy rằng có hết sức kiềm nén, nhưng người ta vẫn có thể nghe ra được.

Thật sự đã trả lời đúng? Lão Thiết đứng sau lưng thiếu niên cũng không kịp nhớ phải tuân thủ thân phận, lập tức tiến lên một bước, cầm lấy mảnh lụa trong tay thiếu niên, khi thấy hai chữ kia, mắt già tràn đầy vẻ ngạc nhiên cùng mừng rỡ nhìn vào màn xe. Hai tay run rẩy kích động. So với thiếu niên nội tâm hắn còn kích động càng dữ dội hơn mấy phần.

Không cần nhìn ra phía ngoài, từ giọng nói cùng hơi thở toát ra của hai người Phụng Hồng Loan cũng có thể cảm giác được vẻ mặt của họ. Thần nhiên mở miệng: “Hàng rền lão Thiết hình như không có quy củ hỏi tên họ của khách nhân.”

Thiếu niên nhất thời ớ một tiếng, ngay sau đó vừa thu lại thần sắc mừng rỡ kích động, khôi phục bộ dạng bình tĩnh lúc trước: “Chưa từng có người giải được đề đương nhiên không có hỏi. Nay có người giải được, vậy tự nhiên là có hỏi.”

Nghe vậy, con người thanh lương của Phụng Hồng Loan hiện lên một tia sáng lạnh.

Hàng rền lão Thiết có thanh danh trong tam quốc thiên hạ. Người người trông ngóng hy vọng có một thứ do lão Thiết tự tay rèn ra. Định giá nghìn vàng, giá bán càng không biết bao nhiêu. Nhân tài như vậy, hiếm có trong thiên hạ. Nhưng mười mấy năm qua lão Thiết vẫn như cũ bình yên giữ căn nhà lá nhỏ nhỏ duy nhất này, không bị bất kỳ bên nào chiều mộ làm ngự dụng trong hoàng cung.

Nếu muốn kiếm tiền, nàng không chút hoài nghi nào giờ đây trong hàng rền lão Thiết đã chất thành núi vàng núi bạc rồi. Nhưng một ngày hán chỉ làm ba thứ, hiển nhiên không phải vì tiền mà cố thủ nơi đây. Như vậy là do có sách lược khác.

Mưu đồ khác kia. . .

Xem ra chính là đề mục mà nàng vừa giải xong kia.

Khỏe miệng Phụng Hồng Loan nhếch lên nụ cười lạnh. Một cái đề như thế tính là gì. Chuyện nàng không muốn làm, người khác cũng không cố ép nàng được. Nếu không phải vì Thù Tình, nàng tuyệt đối sẽ không thờ vào cái mớ phiền phức này.

Nhưng nếu nàng đã giải đề, vậy sẽ không sợ phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Quyển 2 - Chương 1: (Tt2)

“Thanh Lam! Đưa bản vẽ cho hân!” Phụng Hồng Loan không đáp lời lạnh giọng phản phó.

“Vâng, tiểu thư!” Thanh Lam nhận lấy bản vẽ, cổ tay run một cái, bản vẽ bay tới trước mặt thiếu niên: “Đây là thứ mà tiểu thư nhà ta muốn!”

Thiếu niên ngẩn ra, đưa tay nhận lấy trang giấy trước mặt, ngón tay lật mở, khi thấy bản vẽ bên trong lập tức ngẩn ra. Ngay sau đó đôi mắt phụng lộ rõ vẻ chấn động nhìn xe ngựa.

“Nếu người có thể làm ra được vật đó! Ta sẽ nói cho người biết tên họ của ta cũng không muộn. Còn không làm ra được, vậy món nợ vừa rồi ta sẽ tính toán rõ ràng ràng với hàng rền lão Thiết.” Giọng nói của Phụng Hồng Loan rét lạnh tới thấu xương.

Nghe vậy, thiếu niên đưa bản vẽ trong tay trao cho lão Thiết ở bên cạnh: “Thiết lão!”

“Vâng, chủ tử!” Lão Thiết lập tức cúi người nhận lấy. Khi thấy hình vẽ trên giấy, lập tức hiện ra thần sắc kinh dị. Đôi mắt già nua như bị dán chặt lại, tâm tình vừa ổn định lại lại tiếp tục bị kích động thêm lần nữa: “Vị này. . . Vị cô nương này muốn rèn vật này sao?”

“Không sai! Người chỉ cần nói cho ta biết có thể làm được không!”

“Có thể, có thể rèn ra. . .” Lão Thiết lập tức gật đầu. Hai mắt tỏa sáng. Hiển nhiên kích động đến cực điểm.

“Nếu có thể làm ra, vậy mười sau, ta tới lấy! Có vấn đề gì không?” Phụng Hồng Loan nghe được đảm bảo có thể rèn ra Thù Tình trên tờ giấy, sắc mặt lạnh lẽo lập tức ấm áp hơn.

Mười ngày? Lão Thiết nhìn bản vẽ trong tay, trầm ngâm một lúc lâu, lắc đầu: “Phải một tháng!”

Một tháng? Phụng Hồng Loan lập tức nhíu mày.

Phóng chừng nếu muốn vẽ vật này ra bản vẽ, vậy tự nhiên là đã lý giải cực kỳ thông suốt về nó từ xưa tới nay, muốn rèn đúc lại cực kỳ gian nan, chỉ coi quy trình kỹ thuật đúc đã có vô số khâu. Một tháng đã là kỳ hạn nhanh nhất rồi. Không phải lão Thiết ta mạnh miệng khoe khoang, phóng tầm mắt nhìn khắp thiên hạ cũng chỉ có mình ta có thể chế tạo ra nó.” Lão Thiết lập tức nói.

“Tốt! Thế thì đặt kỳ hạn một tháng!” Phụng Hồng Loan mở miệng. Điều kiện ở cổ đại chỉ có như vậy đương nhiên không sánh được với hiện đại. Một tháng cũng không phải quá chậm. Chỉ cần nơi này có thể làm ra nó là tốt rồi.

“Tỷ tỷ bây giờ người có thể cho biết tên họ rồi?” Thiếu niên thấy lão Thiết nói có thể đánh ra, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhìn xe ngựa mở lời.

Đình lỏng mày Phụng Hồng Loan trở nên âm u. Tỷ tỷ?

Lão Thiết lập tức mở miệng: “Một tháng sau chế tạo tốt xong, nhất định lão nhân sẽ tự mình đưa đến phủ! Kính xin cô nương báo cho biết tên họ!”

Khỏe miệng Phụng Hồng Loan kéo ra nụ cười nhạt. Rõ ràng hai người này đã nhận ra là xe ngựa nàng ngồi là của phủ Thừa Tướng, lại còn muốn xác nhận thân phận của nàng, chẳng qua coi như bọn họ có biết được thì như thế nào? Tên nàng cũng không phải bí mật gì.

“Phủ Thừa Tướng, đứng hàng thứ ba!” Lão Thiết vừa dứt lời Phụng Hồng Loan chậm rãi cất giọng nói thanh lãnh của mình lên.

Mọi người đều biết Phụng Thừa tướng cả đời không có con trai, Hậu viện là một đám tiểu thư. Nàng đứng hàng thứ ba, lại cũng là nói cho họ biết tên của nàng.

Phụng Hồng Loan tam tiểu thư phủ Thừa Tướng, không chỉ nổi danh ở Đông Ly, chỉ sợ cũng là người có tên tuổi vang dội khắp cả thiên hạ này.

“Người chính là Phụng tam tiểu thư? Là khí phụ bị Quân Tử Ly hưu trước khi gả? Phụng tam tiểu thư Phụng Hồng Loan?” Nghe vậy, thiếu niên không dám tin mà mở to hai mắt.

Kinh ngạc, khiếp sợ có thể tưởng tượng được!

Bây giờ chuyện đại tiểu nàng bị Quân Tử Ly bỏ trước khi gả đã vượt qua cả chuyện nàng chiếm giữ danh tiếng kẻ ngu ngốc phế vật đệ nhất Đông Ly quốc hơn mười năm nay rồi sao? Trong nháy mắt sắc mặt Phụng Hồng Loan trầm xuống, lạnh lẽo âm trầm như băng giá: “Người còn biết được người thứ hai có tên Phụng Hồng Loan trong thiên hạ này sao?”

Tựa hồ bị hàn ý của Phụng Hồng Loan làm cho chấn động, thiếu niên lập tức choáng váng, ngay sau đó gương mặt vốn trầm tĩnh trở nên trắng bệch. Biết mình nhất thời đột ngột, không nên nói như thế, chỉ là quá mức khiếp sợ khi biết thân phận của nàng. Có thể nào cũng không thể tưởng tượng nổi nữ tử như vậy lại là Phụng tam tiểu thư của phủ Thừa Tướng. . .

Không những có thể tiếp được mãnh lực ban nãy hấn dùng để âm thầm thi triển ra Băng Tâm Kiếm mà hấn có thể xưng là kiêu ngạo, hơn nữa còn có thể trở tay đánh ông tay áo của hấn thủng hai lỗ, giờ đây còn dễ dàng giải trừ câu đố mà gia tộc của hấn đã truyền lưu suốt trăm năm qua nhưng vẫn chưa từng có ai giải được. Bây giờ còn đưa ra bản vẽ như vậy tới đây. . .

Còn có hơi thở toàn thân thanh lãnh hoa lệ này. . .

Bất luận là nhìn từ phương diện nào, nữ tử như thế này sao có thể nói là kẻ ngu ngốc phế vật đệ nhất Đông Ly quốc? Hơn nữa còn bị Quân Tử Ly bỏ khi còn chưa gả? Làm sao có thể không kinh hãi?

Gương mặt lúc trắng lúc đỏ, cảm nhận được khí tức băng hàn đang lan ra của Phụng Hồng Loan, vẻ mặt lập tức thay đổi, áy náy mở miệng: “Xin lỗi, không phải ta cố ý. Chỉ là ta quá mức khiếp sợ mà thôi, nói ra không biết lựa lời, người đừng nóng giận!”

Lão Thiết vừa thấy thiếu niên nói lời xin lỗi, liền bị kinh ngạc tới mức trợn to hai mắt. Bao thuở nay đã bao giờ chủ tử xin lỗi người khác? Cho dù có sai cũng thành đúng.

Đến Phụng Hồng Loan cũng không nghĩ tới thiếu niên sẽ chân thành xin lỗi nhanh như vậy. Sắc mặt nguội lạnh u ám hơi ấm áp hơn một chút, nhàn nhạt mở lời: “Xin lỗi thì không cần, những gì người nói vốn chính là sự thực.”

“Ta. . .” Thiếu niên vừa muốn nói chuyện.

“Một tháng sau, hy vọng đồ đạc các người làm ra có thể khiến cho ta hài lòng!” Phụng Hồng Loan cắt ngang lời nói của thiếu niên, trong giọng nói hờ hững mang theo chút lạnh lẽo tận xương tiếp tục truyền ra ngoài: “Có lần một lần hai chứ không có lần thứ ba. Bây giờ các người nhường đường đi!”

Trong nháy mắt thiếu niên cùng lão Thiết đang đứng chắn trước xa ngựa cảm nhận được lạnh lẽo thấu xương, thân thể lập tức run lên.

“Vâng, tiểu thư!” Phu xe lập tức vung roi lên. Con ngựa dường như còn có chút sợ hãi nhìn hai người ngăn ở trước mặt. Nhưng không chịu được roi da huy vũ của phu xe, trờ trờ bước lên phía trước.

“Chủ tử?” Lão Thiết nhẹ giọng nhắc nhở.

Mắt phụng của thiếu niên nhìn chăm chú về xe ngựa đang chạy tới trước mặt, hơi hơi mím môi, do dự phút chốc, nghiêng người nhường đường.

Lão Thiết liền thở phào nhẹ nhõm, cũng nhường đường. Chỉ bằng thủ đoạn ban nãy người trong xe trả lễ lại cho chủ tử, liền biết nữ tử này sâu không lường được, nếu thật không chịu tránh đường. Nàng cũng sẽ ép buộc bọn hấn phải tránh ra.

Con ngựa thấy không có người ngăn cản, cước trình lập tức nhanh hơn, vững vàng vượt qua hai người, trong nháy mắt liền ra khỏi khu phố nhỏ của hàng rèn lão Thiết, biến khỏi tầm mắt.

Ánh mắt thiếu niên không nháy một cái nhìn xe ngựa khuất dần. Giữa gương mặt tinh xảo hiện ra vẻ nóng bỏng cùng thâm thúy không xứng với tuổi tác.

Chốc lát, thiếu niên quay đầu lại, nhìn lão Thiết, giọng nói mang theo một chút hưng phấn không rõ: “Nàng có thể coi là người chúng ta muốn tìm?”

Đáy mắt Lão Thiết vẫn lưu lại một tia kinh hãi như cũ, trông mắt kính ngạc không dám tin tưởng. Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua khuôn mặt nữ tử một lần lúc mảnh xe bị kéo ra, nhưng dung mạo của nữ tử trong xe vẫn bị hắn nhìn rõ rõ ràng ràng. . .

Dung mạo này. . .

Lão Thiết cảm lấy trang giấy tay nhẹ run lên, thân thể cũng theo đó rung động nhẹ nhẹ.

“Làm sao vậy? Chẳng lẽ có vấn đề gì?” Thiếu niên nhìn về mặt khác thường của lão Thiết, mở miệng hỏi.

“Nếu nàng có thể giải ra câu đố, vậy nàng chính là người chúng ta muốn tìm!” Lão Thiết thu hồi tầm mắt, nhìn thoáng qua đáp án của câu đố trên khăn quyn trong tay, lập tức khom người nói.

“Tốt!” Trong nháy mắt sắc mặt thiếu niên hiện ra vẻ sáng tỏ, mi mắt đầy hăng hái, thanh âm ôn nhuận nói: “Lập tức dùng bỏ câu đưa tin cho phụ hoàng, nói đã tìm được người rồi, ta tham gia thọ yến của lão thái bà Đông Ly quốc kia xong, lần này trở về sẽ đưa về cùng!”

“Chủ tử, có nên suy nghĩ một chút hay không, nàng. . .” Lão Thiết do dự mở miệng.

“Như thế nào?” Thiếu niên nhú mày, nhìn lão Thiết.

“Hồi bẩm chủ tử, ban nãy lão nhân nhìn về mặt nàng kia, nghe lời nói bên ngoài, cùng với đáp án trong tay, liền có thể biết Phụng tam tiểu thư của phủ Thừa Tướng này hoàn toàn không giống như tin đồn. Muốn đưa nàng về e rằng không dễ.” Lão Thiết lập tức nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Bản Kinh Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.